

André Van Lysebeth

TANTRA

kult ženského principu aneb jiný pohled na život a sex

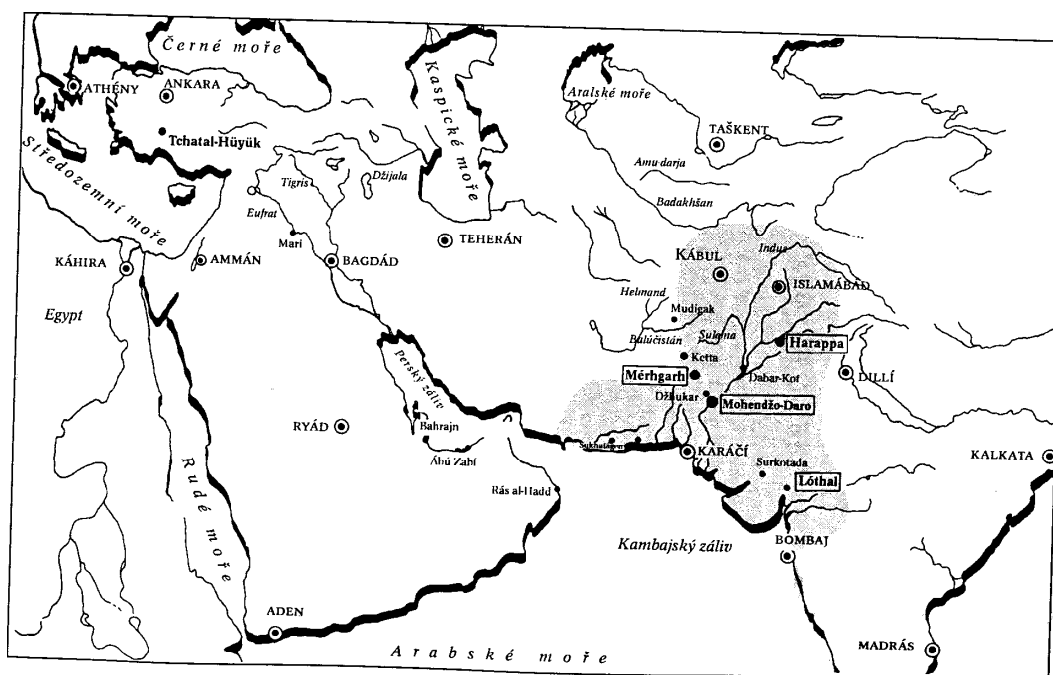
Mé matce.....a všem těm nespočetným, které ji předcházely, které určovaly život od počátků a pečovaly o něj s láskou.

NELINEÁRNÍ..

...taková je tato kniha. Přistupujte k ní podle svého, od prostředka, od konce, ba i od začátku! Můžete ji číst tak, jak se psala, totiž podle momentální inspirace: každá kapitola si vystačí sama, proto několik ne vždy uvážených opakování, která jsem proto nechtěl vyškrtnout. Obsah knihy má samozřejmě řád a logiku. Glosář rovněž napomáhá neklopýtnout v tom či onom technickém nebo sanskrtském výrazu. Na druhé straně se na každého čtenáře obracím osobně, čímž se liším od Blaise, který považoval „já“ za hodné nenávisti, stejně jako jedince, to jest individualistu: proto vědomě používám „já“ a „moje“ místo neosobního a skromného „my“. Konečně při pozorování kolemjdoucích se psy jsem se sám sebe zeptal, kdo se prochází s kým? Nyní, když tato kniha existuje, se ptám: Bylo to moje já, které ji vytvořilo, nebo to byla ona, jež mě během let utvářela podporováním v hledání, uvažování, ale zejména v praxi? A proč ne obojí?

1

Z INDIE DO EVROPY

POMYSLNÁ CESTA

Zvu vás na pomyslnou cestu do Indie roku 2000 př. n. 1. na jednom z volských povozů, které drkotají na cestě z Harappy, prvního z velkých měst říše povodí Indu, jež se vynořilo ze zapomnění pod opatrnými lopatkami archeologů konce druhého tisíciletí.

Komfort je relativní, protože pérování chybí. Vůz překvapuje tím, že je bez jediného kousku kovu. Dřevěná kola, masivní a bez loukotí, jsou k ose přichycena koženými řemínky. Spřežení je těžkopádné, pomalé, ale máme čas! Je to vůz pro všechno. V rozvalínách Harappy jich archeologové vykopou stovky jako hračky z pálené hlíny. Volský povoz moderní Indie je jeho přesnou kopií i s rozchodem kol, jak to dokazují stopy v Harappě a Mohendžo-daru.

Kodrcáme se tedy silnicí, jež se vine kolem řeky Indu. Těžký krok volů zvedá oblak jemného prachu, který cestu znepříjemňuje. Ještě štěstí, že nás před pražícím sluncem chrání stříška z pleteného rákosu. Silnice není pustá, naopak! Potkáváme konvoje povozů kolébajících se v husím pochodu a přeplněných spoustou obilí. Začínají žně. Na okolních polích se ve větru vlní a dozrává pšenice, je to vyšší a mladší odrůda původně vypěstovaná Harappany. Oba břehy řeky po 150 kilometrech lemuje naplaveninová, velmi úrodná rovina, jež poskytuje bohatou úrodu.

Cesta se nyní táhne do kopce, který vévodí krajině.

Po zastávce, aby si zvířata odpočinula ve stínu fíkovníku, opět vyrážíme. Křivolaká silnice nás přivádí na rovinu. Na začátku vesnice se na prostranství z udusané hlíny pro mlácení obilí dokola otáčejí buvolí pohánění malým chlapcem. Dupají po zralém obilí, které sbírají ženy oděné do lehkých bavlněných suknic. Drávidky jsou malé a mají tmavohnědou kůži a hladce učesané vlasy. Vedle v rybníku nahý vesničan po pás ve vodě kartáčuje jednoho z buvolů, zatímco ostatní se rozvalují v bahnitě vodě, vykukují jim pouze čenichy a rohy. Důvěrně známé scény, které uvidí turisté ještě ve XX. století.

A sloni, klidní, silní a úctyhodní. V jejich velké hlavě jiskří malá šibalská očka. Jejich vodič napůl podřimuje kolébán pomalými pohyby zvířete. A miláček: slůně, které kráčí za svojí mámou, se jí drží za ocas chobotem.

Oslíci s velkými pohyblivými ušisky, otroci cest, se rezignovaně dřou s obrovskými náklady. Jsou sympatičtější než velbloudi s napůl přivřenými očima a stále odulým spodním pyskem, kteří se z výšky jejich dlouhého krku na vás dívají prázdným a pohrdlivým pohledem. O čem asi sní při pohupování nákladu?

A zde je servis pro volské povozy: kolářská dílna. Kolář je důležitá osoba, protože opravuje zlomené oje. Dřevo ke konstrukci povozů, z nichž některé jsou rozdělané, schne pod přístřeškem.

Blížíme se k Mohendžo-daru. Silnice se rozšiřuje a vine podél řeky spoutané hrázemi. Nyní je klidná, ale v minulosti její ničivé povodně zanechaly stopy, které objeví archeologové. Inženýři říše vybudovali na přítocích Indu hráze, aby mohli ovládat jejich náhlé přívaly, zadržovat monzunovou vodu a zavlažovat pole. Jestliže první příliš slabé hráze během mimořádných záplav povolily, nynější drží dobře, ale je to požehnání i hrozba zároveň. Árijští bojovníci totiž rozpoutají ničivou sílu těchto vod; když je vypustí do údolí...

Ale nepředbíhejme. Ještě je mír. Prastarý mír udržovaný silnou, ale ne despotickou centrální mocí, která zabezpečuje jednotu a řídí říši. Poslední zatačka a pak očekávaný pohled: na horizontu se rýsuje Mohendžo-daro. Je to úctyhodné město: 40000 obyvatel 4000 let před atomovým věkem!

Zde, několik kilometrů od města, je dobře vidět jeho akropoli, postavenou na malém vršku, jak se vypíná nad horizont a podobá se pevnosti. Proto Rgvéd hovoří o nepřátelských pevnostech nad zemí, mytologicky na nebi.

Vjíždíme na předměstí. Obyvatel přibývá. Projíždíme čtvrtí řemeslníků, kde spatříme mnoho hrnčířských kruhů a pecí, které byly pro své znečišťování ze středu města odstraněny. Již v té době!

Deset metrů široká hlavní ulice není dlážděná. Volské povozy, chodci i zvířata zvedají jemný všudypřítomný prach. Proto se všechny domy k ulici obracejí zády, kromě obchodů a krámků.

Projďeme se po boční, mnohem užší ulici. Každé město říše Indu má dokonalý kanalizační systém. Oxford ho bude mít až v roce 1888! Nějaký dělník zde čistí velkou nádrž z pálené hlíny zakopanou do země, kam se slévají husté výkaly. Nakládá je do hliněných nádob pověšených na bocích muly. Použitá voda volně odtéká, protože sklon, dobře vypočítaný, jí brání se vrátit. Nic stojatého a žádný zápach: dokonalá hygiena, a to jsme v prehistorii! Stoky se stále rozšiřují, až se spojují do hlavní o průměru 1,20 m, což svému účelu dostačuje.

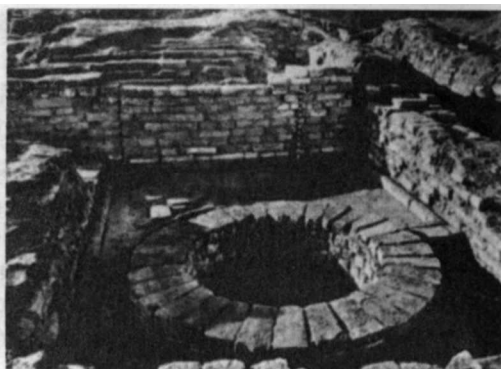
Standardní dům v Mohendžo-daru jako i v ostatních městech říše je od ulic odříznut zdí, která chrání soukromí. Vstupní chodba vede na dvorek, kde je příjemný chládek a také studna. Každý dům má koupelnu, kde se každý myje několikrát denně. Kolik obyvatel moderního Západu dodnes nemá koupelnu?

Ve výklenku je terakotová busta, jež by si s klasickými řeckými soškami nezahládala. V rohu na podušce leží strunný nástroj: předchůdce moderního sitáru. Harappani žijí dobře a umění mají rádi: tanec (početné sošky tanečnic), hudbu, divadlo, sochy. Dvoubarevná ozdoba, která se nalézá u všech hrnčírů, to jasně dokazuje. Řemeslný a organizovaný lid, který objevil typizaci, zasluhuje název moderní. Vládne řád a mír. Jeho připravenost k boji, se kterou bude zarputile bojovat proti árijským vetřelcům, chrání říši proti vpádům nezačleněných kmenů žijících v horách. Jsou to skuteční potomci původních obyvatel, ale dlouhé vražedné války neexistují. Některé tyto kmeny se potom připojí k árijským nomádům a přispějí k jejich vítězství. Za to budou pokřtěni na „opice“ a jejich král Hanuman povýšen na boha.

Sociální nerovnost ve vybavení obydlí existuje, ale je úměrná. Rasismus je neznámý: v hrobech se vedle sebe nacházejí kostry různých ras, což dokazuje, že existovala smíšená manželství.

Prosperita říše se zajišťuje i čilým obchodem s velkými civilizacemi této doby, zejména po moři. Každý dům má patro s balkonem a plochá střecha slouží jako terasa, kde je příjemné se s příchodem večera nadýchat čerstvého vzduchu. Harappané bydlí lépe než většina Indů ve XX. století.

Tato fotografie z roku 1923 ukazuje studnu z Mohendžo-dara. Fotografie pod ní ukazuje současný stav. Je třeba zachránit Mohendžo-daro před druhou, tentokrát definitivní smrtí.

Fotografie a obrázky v této a následující kapitole jsou z katalogu k výstavě „Zachraňte Mohendžo-daro“.

Projděme se po horní části města, kterou jsme zdáli spatřili při příjezdu do Mohendžo-dara. Nyní jdeme okolo velké budovy (80 m dlouhé) s tlustými dvoumetrovými stěnami, bezpochyby paláce nějakého hodnostáře. Akropole, jež vévodí městu z výšky 12 m, stojí na terase úctyhodných rozměrů: 370 m x 180 m. Podepírají ji silné zdi z pálených cihel a tyčí se na ní pravoúhlé věže 10 m x 7 m.

Blízko akropole a na téže úrovni stojí obrovské obilné silo rozdělené do 27 bloků, kde jsou tisíce tun obilí v bezpečí před záplavami. Na terase, vydlážděné pálenými cihlami, je velký bazén.

Aby se potvrdila tato hypotéza, musíme se zeptat, proč tuto vodní nádrž-bazén obklopují stavby podobné kabinám, které by tu byly zbytečné, kdyby šlo o nádrž.

Každý s trochou představivosti uhádne, že kabiny mohly sloužit proti slunci a větru, k odstojení či k provedení masáže nebo jiných

balneoterapeutických praktik. Rituál koupele hrál v životě důležitou roli: koupelna v každém domě to dokazuje. Můžeme tedy věřit, že by se obyvatelé rádi setkávali okolo velkého bazénu na akropoli, která vévodí městu? Opak by byl překvapující! V případě dlouhodobého sucha by to však nebránilo tomu, aby voda z tohoto bazénu neposloužila jako poslední rezerva.

Lóthal – mezinárodní přístav

Opusťme Mohendžo-daro a udělejme si bleskový výlet do Lóthalu, velkého mořsko-říčního přístavu, kterým prochází valná část mezinárodního obchodu, jenž je základem prosperity říše.

Během cesty vidíme místo obvyklých polí s obilím poprvé i rýžoviště, kde muži a ženy přesazují rýži. Pěstuje se zde od protohistorie a stopy zavlažovací sítě to dosvědčí ještě ve XX. století. Nyní projíždíme zalesněnou oblastí, kde vládnu akácie, tamarindy a týky, jejichž tvrdé a těžké dřevo nepodléhá hnilobě a je ceněno zejména při stavbě lodí, protože Lóthal má loděnice.

Přibližujeme se k mořskému břehu a jedeme podél bažin zarostlých hebkou vysokou trávou, které holdují nosorožci, zatímco stáda divokých slonů se zdržují na pahorcích. Konečně vidíme přístav, jeden z největších v té době, to je 2500 let př. n. l. Již odtud vidíme vysoké zdi z pálených cihel, jež obepínají celé město, ne proti nepravděpodobným nepřítelům, protože oblast je klidná, ale na ochranu před říčními záplavami a proti velkým mořským vlnám. Řeka i moře přinášejí městu štěstí i záhubu...

Než si však město prohlédneme, připomeňme si jeho minulost. Oblast byla obydlena v nejdávnější prehistorii. Před příchodem lidí z povodí Indu byl Lóthal už prosperující vesnicí příznivě položenou na levém břehu řeky na nízkém návrší s ochrannou hrází, u mořské úžiny, která pokračuje dál do nitra země. Původní obyvatelé Lóthalu, jejichž rasová příslušnost je neurčitá, byli kulturně velmi vyspělí. Ovládali metalurgii mědi a hrnčíři vytáčeli hliněné nádoby a misky z tenké keramiky vysoké kvality s charakteristickou slídovitou ozdobou, jejíž dekorativní motivy se později rozšíří po celé říši.

Obyvatelé žili z rybolovu, chovu zvířat a zemědělství. Měli navíc jednu specializaci. Uměli zhotovovat náramky z mušlí a korálky z polodrahokamů, které přitahovaly Harappanky.

Obchodní lodě říše se při cestách na jih zastavovaly v Lóthalu. Časem zde založili malou osadu. Nově příchozí s sebou přinesli nové formy hrnčířských prací, pánve s držadly, dokonalejší nástroje a také ozdoby, které místní s nadšením přijali. A tak bez násilí, dobytvačné války, bez zotročení místního obyvatelstva se lidé z říše Indu pozvolna mísili se starousedlíky. Spojují své síly a vzájemné nadání. Lóthal se rychle rozvíjí, jeho inženýři, umělci a řemeslníci rychle dosahují nejvyšší úroveň své doby. Za krátký čas se naučí řízení mezinárodního obchodu.

Již před příchodem lidí od Indu byly místní specialitou ozdobné předměty. Na zakázku Harappanů vyrábějí korále všech velikostí, tvarů a barev z mastku, fajánse, polodrahokamů, mědi i zlata. A jak se v Lóthalu rozvíjel důvtip, stávala se osada stále čilejším obchodním střediskem. Počet obchodních lodí, pohupujících se podél vyvýšeného břehu řeky přetvořeného v přístav, se úměrně zvyšoval.

První drama: v roce 2350 př. n. l. smetla vše katastrofická záplava a potopila všechny lodě v přístavu. S povodněmi však měli Harappané zkušenosti a věděli, jak se jim bránit. Odvaha a technická zručnost jsou jim nyní ku prospěchu, postaví úplně nové město s velkou umělou nádrží schopnou přijmout a nakládat současně třicet lodí o dvaceti tunách. Je to na tu dobu gigantické a jedinečné dílo.

Nyní se inkognito, oblečení podle poslední módy, projdeme po ulicích a hlavních třídách Lóthalu, které jsou velmi čisté a stejně tak široké jako v Mohendžo-daru, i s podzemní kanalizační sítí. Muži nosí jednoduchou tuniku z bavlny, zatímco ženy by se nevyjímaly špatně ani na dnešních plážích: minisukně do půli stehů a nahá prsa! Aby se zkrášlily, nosí všemožné šperky, náhrdelníky, přívěsky, náramky, nákotníčky, prsteny, náušnice, spony do vlasů, široké pásky osázené kameny a další ozdoby. Jejich účes je pečlivě upravený (mají měděná zrcadla jako v Mohendžo-daru). Na rty používají růž a na hnědou kůži náhrdelníky ze slonoviny nebo zlata. Dělají živou reklamu brusičům drahých kamenů... Archeologové

později najdou skrytý poklad zlatých šperků, před kterým by dnes zbledla závistí nejedna bohatá Zápaďanka...

Na ulicích potkáváme i cizí obchodníky, neboť Lóthal obchoduje s Mezopotámií, Sýrií, Kyprem, Sumerem a Egyptem, abych uvedl ty hlavní. Vybírají si zboží v rozlehlých skladištích. Nemáme čas se podívat všude, ale povšimněme si pečlivého urbanismu města rozděleného do čtvrtí. Městu vévodí akropole. V dolní části města jsou obchody a čilý bazar. Domy jsou stejně tak krásné a rozlehlé jako v Harappě a Mohendžo-daru. Neexistuje sociální segregace ani přísné kasty: chudí obyvatelé sousedí s bohatými obchodníky. V průmyslové čtvrti, v dílnách na výrobu klenotů, pracují desítky brusičů usazených okolo rozlehlého dvora. Vyrábějí závaží podle standardu říše, stejně jako kulová závaží babylónského systému. Kouřící pece umístili mimo město tak, aby na něj převládající větry nesrážely jejich kouř.

K průmyslu ještě připočteme, že lid Lóthalu objevil bronzovou kotoučovou pilu, šroubovitě vrtáky podobné moderním, rotační obilně brusné kameny, které k mletí zrna vyžadují mnohem méně úsilí. Používali už odlévací techniky ztraceného vosku a další dovednosti. Na tu dobu to byla špičková technika.

Nyní se projdeme po hrázích velké nádrže. Zaslouhuje si to, protože poprvé v historii lidstva inženýři a podnikatelé z Lóthalu vytvořili ohromnou nádrž a vyřešili tak složité hydraulické problémy. Vyhlobit umělou nádrž o rozměrech 230 m x 36 m do hloubky více než 3 m není snadnou záležitostí, znamenalo to vykopat a přemístit desítky tisíc tun zeminy. Museli vystavět zdi z pálených cihel 2 m x 2 m široké v základech osm vysoké a přesně kolmé, aby lodím dovolily zakotvit u hráze.

Ale nejtěžší technické problémy vznikly společným působením říčních záplav a rytmu přílivu a odlivu. Poprvé byla umělá nádrž vybavena dokonalým systémem zdymadel. Při maximálním přílivu vystupovalo moře o tři metry a lodě bez potíží vplouvaly do nádrže zdymadlovými vraty širokými deset metrů.

Nerozluštěná tabulka z Velikonočního ostrova.

	Znaky Indu	Velikonočního ostrova	Znaky Indu	Velikonočního ostrova	Znaky Indu	Velikonočního ostrova	Znaky Indu	Velikonočního ostrova
b	𑀩	𑀩	𑀩	𑀩	𑀩	𑀩	𑀩	𑀩
g	𑀪	𑀪	𑀪	𑀪	𑀪	𑀪	𑀪	𑀪
d	𑀫	𑀫	𑀫	𑀫	𑀫	𑀫	𑀫	𑀫
h	𑀬	𑀬	𑀬	𑀬	𑀬	𑀬	𑀬	𑀬
w	𑀭	𑀭	𑀭	𑀭	𑀭	𑀭	𑀭	𑀭
b	𑀮	𑀮	𑀮	𑀮	𑀮	𑀮	𑀮	𑀮
th	𑀯	𑀯	𑀯	𑀯	𑀯	𑀯	𑀯	𑀯
k	𑀰	𑀰	𑀰	𑀰	𑀰	𑀰	𑀰	𑀰
n	𑀱	𑀱	𑀱	𑀱	𑀱	𑀱	𑀱	𑀱
s	𑀲	𑀲	𑀲	𑀲	𑀲	𑀲	𑀲	𑀲
(oy)	𑀳	𑀳	𑀳	𑀳	𑀳	𑀳	𑀳	𑀳
P	𑀴	𑀴	𑀴	𑀴	𑀴	𑀴	𑀴	𑀴
r	𑀵	𑀵	𑀵	𑀵	𑀵	𑀵	𑀵	𑀵
sh	𑀶	𑀶	𑀶	𑀶	𑀶	𑀶	𑀶	𑀶
t	𑀷	𑀷	𑀷	𑀷	𑀷	𑀷	𑀷	𑀷
s	𑀸	𑀸	𑀸	𑀸	𑀸	𑀸	𑀸	𑀸
h	𑀹	𑀹	𑀹	𑀹	𑀹	𑀹	𑀹	𑀹
m	𑀺	𑀺	𑀺	𑀺	𑀺	𑀺	𑀺	𑀺
o	𑀻	𑀻	𑀻	𑀻	𑀻	𑀻	𑀻	𑀻
r	𑀼	𑀼	𑀼	𑀼	𑀼	𑀼	𑀼	𑀼
s	𑀽	𑀽	𑀽	𑀽	𑀽	𑀽	𑀽	𑀽

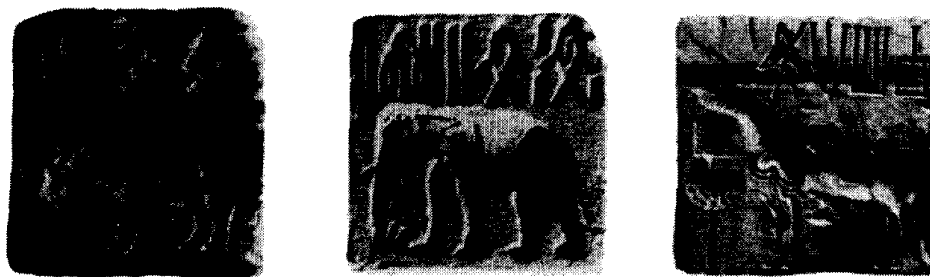
Písmo říše Indu zůstává tajemné. Je jasné, že ad 1/ existovalo před árijskou invazí, ad 2/ nemá vztah k písmu brahmí, z něhož se později vyvinulo písmo dévanágarí sanskrtských textů. Nejserióznější studie toto písmo říše Indu přirovnávají k drávidštině.

Při poklesu moře se zdymadlo zavřelo a lodě zůstaly uvnitř. Přepadový kanál zabraňoval vodě vystoupit příliš vysoko.

Hlavním problémem všech přístavů světa jsou nánosy. V moderní době jsou k dispozici technické prostředky, mám na mysli vodní bagry, které Lóthal neměl. Inženýři tedy počítali s proudy sladké a slané vody, se spojením vysokého přílivu a povodní, aby zabránili tomuto zanášení. A dosáhli úspěchu.

Můžeme tady sledovat ustavičný pohyb dokařů, kteří nakládají bavlněné pytle, jež nesou obchodní značku jednoho ze slavných pečetidél údolí Indu. Když archeologové objevili tyto pečete, předpokládali nejdříve, že to jsou amulety. Ale jsou to prostě pečete, určené k zapečetění pytlů, amfor, atd., k ochraně, ale sloužily také jako výrobní značka a bezpochyby i jako důkaz o zaplacení celních poplatků. Už tehdy!

Pečetidla ztratila svou záhadnost, jsou tu však jiná tajemství. Například: osídlili neohrožení drávidští mořeplavci tajuplný a daleký Velikonoční ostrov? V každém případě je znepokojující zjistit, že kromě stylové podobnosti je padesát znaků z Velikonočního ostrova dokonale totožných se znaky z povodí Indu. Náhoda? Hořká pilulka! Není to příliš jednoduché? Podobný vztah existuje mezi archaickými semitskými a harappskými znaky, ale Blízký východ a Velikonoční ostrov není to samé...

Pečete říše Indu s charakteristickými piktogramy.

Náboženství v Lóthalu a říši

Nápadné je, že zde chybí velké náboženské stavby a okázalé paláce jako například v Egyptě. To předpokládá, že harappská společnost nebyla řízena králem-bohem, jako byl faraón, ani veleknězem, ale spíše prastarou centralizovanou mocí schopnou udržet občanskou kázeň na tak značné rozloze v čase i prostoru. Lze z toho vyvodit, že neměli náboženství? Jistě ne. V této civilizaci, zrozené z domorodců a přistěhovalců z alpsko-středomořské oblasti, je nutné hledat původ tantrického kultu. Názory se shodují v tom, že kult bohyně-matky, lingamů, hadů a Šivy je předárijský. To znamená, že pochází od těch, kteří žili v Indii při příchodu Áryů, tedy od drávidské civilizace povodí Indu.

Kult se rozšířil do všech měst a nebyl soustředěn do velkých náboženských staveb. Většina domů měla svůj oltář vyhrazený zvláště rituálu ohně, bezpečně odlišnému od védské zápalné oběti. V domech jsou (ostatně jako v Tchatal-Hüyükü) malé oltáře s plošinou z nepálených cihel, kde při vykopávkách nalezneme popel. Není to očividně pec, protože zde schází otvor pro otop, a není způsobilá pro kuchyňské nádoby známých velikostí. K čemu by mohly být používány, ne-li pro kult, z něhož neznáme jediný obřad? Na druhé straně ukazují pohřební obřady na jejich duchovní život. Prováděli rovněž krvavé oběti zvířat.

S. R. Rao, autor vynikající knihy *Lóthal and the Indus civilization*, z níž jsem vyjmul poznámky obsažené v této části o Lóthalu, píše: „Závěrem můžeme dokázat, že Harappané zachovávali různé náboženské zvyky, od hlubších filozofických a estetických představ po matné představy obyčejného animismu.“ Těžko si představit, že tak inteligentní lidé na tak vysoké technické úrovni by nerozvíjeli filozofii.

S. R. Rao dodává. „Početné sošky, které pocházejí z říše povodí Indu, připomínají některé pozice jógy. Podle všeho se zabývali jógou a na vysoké úrovni rozvíjeli vědu o duševní a tělesné disciplíně. I jejich bohové jsou zobrazováni v meditačních pozicích. Jeden z největších příspěvků civilizace Indu je věda o józe.“ Upřesňuji: o tantře, jejíž jednou větví je jóga.

Civilizace však přicházejí a odcházejí. Dlouhá staletí žil Lóthal v bezpečí velkolepých hrází. Ostražitost v průběhu staletí však polevila. Potom se na tuto oblast přivalila povodeň neuvěřitelného rozsahu, povodeň, která vše zpusťovala, a po opadnutí vod zanechala město a přístav pohřbené pod naplavenými troskami.

To byla smrt Lóthalu. Obyvatelé, kteří utekli, již nenašli odvahu svých předků k vybudování nového města. Přestěhovali se do oblastí méně ohrožených. Ale příčiny, které ovlivnily zánik civilizace Indu všeobecně, působily také v Lóthalu. O nich pohovořím v následující kapitole.

ZAPOMENUTÁ ATLANTIDA

V neobyčejné civilizaci povodí Indu je vše záhadné: její původ, písmo i zánik. Ovšem jako vše, co žije, i kultura se rodí, rozvíjí, dosahuje vrcholu a potom chřadne a umírá. Není však otřesné, když říše s více než milionem čtverečních kilometrů, tedy Francie, Velké Británie a SRN dohromady, se stovkami měst, z nichž některá měla desítky tisíc obyvatel, se mohla propadnout pod zem tak, že se na víc než tři tisíciletí ztrácí jakákoliv její stopa a památka?

Před touto záhadou stojí archeologové. Žádné vysvětlení však není bez otázek. Lze obvinít árijskou dobytčnou válku? Toto vysvětlení by bylo pouze částečně pravdivé, protože ani Mohendžodaro, ani Harappa, ani žádné jiné město nenese stopy po tom, že by bylo vzato ztečí, vypáleno, vydrancováno a jeho obyvatelé zmasakrováni. Několik nalezených hromad koster pochází spíše z loupeživých přepadení. Boje se bezpochyby konaly na otevřeném poli, na ideálním manévrovacím terénu pro lehké a rychlé vozy árijských vetřelců, dobře vyzbrojených pro mobilní válku.

Árijci určitě zánik urychlili, dezorganizovali moc a zahrnali valnou část drávidského obyvatelstva na jih. Pak zasadili společenství ránu z milosti zotročením těch, kdo přežili.

Mezi hlavní hypotézy zániku patří také postupná změna klimatu, které se stalo příliš suchým a teplým, tedy méně příznivým k obdělávání půdy. To nezní zle. Další naopak hovoří o katastrofických

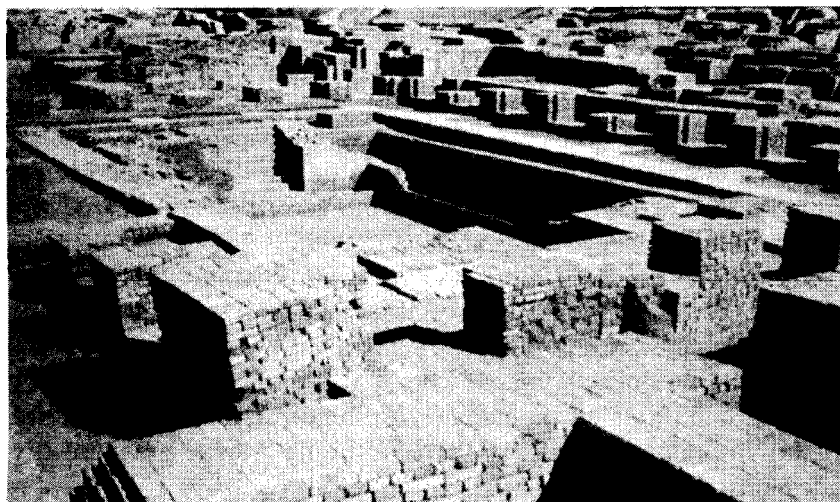
záplavách: vykopávky opravdu dokazují, že terén města jako Mohendžo-daro se v průběhu staletí neustále zvedal v důsledku náplav z rozvodňování Indu. Předpokládá se rovněž, že inženýři říše řeku zcela neovládali a že jedna nebo několik přehrad povolilo: připomeňme si Rgvéd a bájný boj mezi „démonem“ Vrtrou, *tím, který zadržuje vody*, a árijským „bohem“ Indrou, *tím, který uvolňuje vody*. Zničením hrází (hovořím o tom jinde) a zapálením úrody vetřelci rozhodným způsobem uspíšili proměnu krajiny v poušť, značně pokročilou již v době jejich příchodu, a obyvatele vyhnali.

Geologové si myslí, že tektonické pohyby mohly vychýlit Indus, ba zahradit jeho tok a zaplavit celou planinu: celý indický kontinent je v pohybu. To je pravda. Také Himálaj byl kdysi na dně oceánu!

A vyslovím další hypotézu: nemohla by civilizace Indu podlehnout vlastní prosperitě? Bioarcheologie říká, že se zde před

8000 lety objevily první známky prvotní civilizace a že tuto oblast pokrývaly husté lesy plné zvěře. Dnes je zde skoro poušť. Proč? Jak to? Rozmar přírody nebo člověk? Podle mého přeměna krajiny v poušť následovala po vykácení lesů.

Pro odlesnění hovoří dva faktory. Především rozvoj měst, jež prosperovala zejména z obchodu s Blízkým a Středním východem. Místní zemědělství však bylo soběstačné a zaručovalo demografický rozmach říše. Proto potřebovali víc panenské půdy, kterou získávali kácením lesů.

Velký bazén v Mohendžo-daru

Druhý faktor je čistě urbanistický. Čím překvapují všechny vykopávky z povodí Indu? Hojností zděných staveb, cihly, cihly a zase cihly. Cihly standardního formátu, to je na tu dobu unikát, a takové kvality, že jsou neporušené po více než třicet pět století! Pomysleme jen na 160 km štěrkaného lože železnice Multán – Láhaur tvořeného miliony cihel z Mohendžo-dara, jehož jméno znamená „Pahorek mrtvých“. A hrnčířství, archeologové vykopali desetitisíce džbánů, amfor, talířů, atd. z pálené hlíny – plastické hmoty té doby...

Dřevem se muselo vypálit mnoho miliard cihel, tedy hodně pustit žilou lesům. Ostatně na sklonku říše jsou cihly vypáleny pouze zpola, což je výmluvný znak značného nedostatku dřeva, které sloužilo také k jiným účelům, například v kuchyni.

Odlesnění a proměna krajiny v poušť jdou ruku v ruce – viz současnost. Etiopské hory, ještě před sto lety zalesněné, jsou nyní holé a důsledek – poušť. Svahy Himaláje byly před třiceti lety pokryty lesy, ale bude-li neuvážená těžba pokračovat, budou brzy obnažené...

Dobře ukrytá mrtvola

Nebuďme rasisty naruby, nepřičítejme samotným Árijům veškerou vinu za konec Harappské říše. Její vymýcení a zmizení pod indickou zemí a její naprosté zapomenutí na třicet pět století, jsou však bez diskuse výsledkem záměrné vůle. Bez anglické okupace, bez objevu železnice, tedy bez náhody by stále zůstala dobře ukryta a oficiální verze, podle které védští Árijové dobyli a potom „zcivilizovali“ nevzdělaný primitivní lid země, by stále přetrvávala.

Aby vetřelci prosadili a potom ospravedlnili statut *Herrenvolku*, museli po zotročení poražených vymazat jakoukoli stopu po skvělé civilizaci jejich předků a potom je ponížít na otroky zbavené všech práv, kromě pokorné služby svým pánům.

Pro Indii to po staletí znamenalo „černou díru“, kulturní poušť, než vítězný bráhmánismus, který využíval hojné a levné pracovní síly šúdrů, postavil paláce mahárádžů.

Toto systematické, programové a úspěšné vyhlazení tak rozsáhlé civilizace a říše je bezpochyby v historii jedinečné. Marně hledáme pod vodou Atlantidu: není říše Indu přinejmenším Atlantidou ztracenou pod rubáš země?

Kdyby snad někomu připadalo, že přeháním obviňování Indoárijců z *Herrenvolku*, cituji jednoho „znalce“, Adolfa Hitlera. Árijci, jak se označovali nacisté, doslova vycházeli z jeho cynických rad: „Kdyby se lidstvo rozdělilo do tří skupin, na zakladatele, udržovatele a ničitele kultur, přicházejí v úvahu pro první kategorii pouze Árijci. (Mein Kampf, str. 318)

„Vše, co dnes naše oči vidí jako lidskou kulturu, vědecké, technické a umělecké výtvarky, to vše je skoro výlučně zásluhou tvořivosti Árijců. Toto konstatování svědčí o tom, že jedině Árijci jsou zakladateli nejvyššího lidstva a zároveň jsou prototypem (Urtyp) toho, co se nazývá „člověk“.“ (str. 321)

„Přítomnost nižších lidí tvoří pro rozkvět nejvyšší kultury předběžnou podmínku, neboť jedině oni mohou nahradit nedostatek technických prostředků, bez kterých je nejvyšší rozvoj nemyslitelný.“

„To se děje pouze zotročením nižších ras (Versklavung) a stejný úděl se týká zvířat. Neboť nejdříve za pluh zapřáhneme poraženého člověka a teprve potom koně...“

„Když Árijec přinutí poražené těžce, ale užitečně dřít, ušetří jejich životy a zlepší také jejich úděl v porovnání s jejich tzv. svobodou. Pokud Árijci bezohledně (rücksichtslos) udržují svoje společenské postavení, postavení pána, zůstávají pány, strážci kultury a tvůrci pokroku.“ (str. 323-4)

„Vždy a všude se opakuje tento postup: árijské kmeny (nejčastěji ve směšně malém počtu) si podrobují cizí národy. Jsou povzbuzeni mimořádnými životními podmínkami na nově dobytých územích (úrodností, klimatem, atd.) a díky hojné pracovní síle, již poskytují nižší lidi, mohli Árijci rozvinout svůj organizační talent a skrytou tvořivou genialitu.“ (str. 319)

Aby „ospravedlnili“, co bylo, tedy aby se mohli vydávat za „šřítele civilizace a kultury“, museli vymazat jakoukoli stopu či vzpomínku na existující civilizaci.

„Krevní míšení vede ke snižování úrovně rasy a je jedinou příčinou konce všech kultur. Národy nevymírají na prohrané války, ale oslabením své odolnosti, která vychází pouze z čisté krve.“ (str. 324)

Druhá agónie Atlantidy

Archeologové, historici i veřejnost jsou k civilizaci Indu nespravedliví, možná nedostatkem neobyčejných staveb, které představují například pyramidy a kolosální chrámy starého Egypta.

Právě roku 1922 v Údolí králů Howard Carter a jeho „sponzor“ hrabě Carnavon, pronikli bok po boku do neporušené hrobky Tutanchámona s jeho bájnými poklady. Byla to senzace roku, která zastínila další důležitý objev.

Podivuhodnou shodou okolností rovněž roku 1922, v jiném údolí, v údolí řeky Indu, 400 km na sever od Karáčí, byla odkryta jedna z nejstarších metropolí světa: Mohendžo-daro.

Městská, geometrická a racionální organizace tohoto města na sto hektarech, piktogramy, klenoty, látky a ostatní archeologická

svědectví dokazovala životaschopnost této protohistorické civilizace. Sir John Marshall, její objevitel, potom pro Illustrated London News napsal: „Je velice výjimečné, objeví-li archeolog dávno zmizelou civilizaci, jako to učinil Schliemann v Egejském moři a Stein v Turkestánské poušti. Ale myslím si, že před takovým objevem stojíme.“

A měl pravdu: desítky a stovky míst byly vykopány a probádány. Potopí se tato zapomenutá Atlantida znovu a tentokrát definitivně? Mohendžo-daro, mumifikované pod rubášem země po více než třicet pět století, umírá. Minerální soli, které vzlínají z podzemních vrstev, rozkládají tisícileté cihly, zatímco záplavy Indu a přívaly deště podemílají základy staveb.

Jedině neodkladná a mezinárodní pomoc může ještě zachránit toto místo, jedno z nejdůležitějších lidských dědictví. Akce na jeho záchranu se rozběhla díky UNESCO a Německé misi z Mehrgarhu s doktorem Michaelem Jansenem a díky La Mission Française s doktorem J. F. Jarrigem. Pod záštitou města a university v Aix-la-Chapelle byla uspořádána výstava věnovaná Mohendžo-daru. Navštívil jsem ji. Je pozoruhodná: člověk se doslova prochází po Mohendžo-daru před třiceti pěti stoletími.

Neexistence monumentální architektury neospravedlňuje to, že je tato civilizace opomíjena. Žádné okázalé paláce, žádné impozantní budovy. Vše naznačuje nepřítomnost centralizovaného despotismu. Moc náležela městu samotnému. Žádná stopa po rozlehlých chrámech, které by prozrazovaly mocný teokratický režim.

Jako monument je tu snad slavný „bazén“ z Mohendžo-dara, jehož rozměrů by si vážili i v moderním hotelu mezinárodní třídy. Za parného letního dne se u něj mohli obyvatelé města těšit ze stínu a vánku, protože byl na vrcholu akropole dominující městu. Zde mohli „Mohendžo-darané“ rozjímat a obdivovat město, řeku, pole dozrávajícího obilí, jež uskladňovali do objemného síla postaveného na akropoli, v bezpečí před povodněmi Indu.

Místo stavby působivých monumentů, dělali vše pro šťastný, klidný a pohodlný život společnosti, ne-li rovnostářský, alespoň bez velkých majetkových rozdílů. Neexistovaly žádné okázalé vily na jedné straně a brlohy na druhé. Myslili i na ekologii: znečišťující

průmysl (cihelny, hrnčírny apod.) odsunuli mimo město. Byl to ostatně první symptom úpadku, který se v tomto městě objevil.

Byla civilizace povodí Indu *doopravdy* demokratická? Ať tomu bylo jakkoli, bylo to nejdůležitější kulturní centrum doby, jež ovlivnilo celý Střední východ a středomořskou pánev, ale i naši archaickou kulturu.

BAJKA O „DOBRÉM“ ÁRIJCI

Před náhodným objevem harappské civilizace zněla oficiální verze, o které nikdo nepochyboval, že Indie byla během vpádu Árijců zemí obývanou divokými a nevzdělanými domorodci, kteří byli potom zcivilizováni. Tato pro vetřelce tak lichotivá verze byla potvrzena tím, že v málo dostupných pralesích a horských oblastech současné Indie ještě žily primitivní domorodé kmeny, jež tam ostatně žijí dodnes. Opak je však pravdou! Árijci, barbarští a loupeživí nomádi, zde našli vytříbenou městskou civilizaci, kterou zničili – nebo dorazili. Jestliže toto svědectví v tomto směru trochu podezřele straní Drávidům, uvádím německého autora nacistické doby Hermanna Lommela, který ve své knize (objevil jsem ji na jednom bleším trhu) *Les anciens Aryens*, vydané u Gallimarda roku 1943, píše:

„Dříve jsme si mysleli, že Árijci, nositelé civilizace, přišli do země obydlené divokými ubožáky a nekulturními barbary, v níž Árijci poté vytvořili svojí intelektuální a morální výjimečností vyspělou civilizaci. Přesto to tak určitě nebylo. Árijci jednali vítězně a dobyvačně. Nepřišli do této země, aby jí přinesli civilizaci, ale aby se jí i jejího bohatství zmocnili a aby uvrhli její obyvatelstvo do otroctví. Přinesli si s sebou svoji mentalitu, která je, pravda, spojena s vojenskou mocí, ale ne nutně s vysokou civilizací a kulturou. Jejich myšlení se změnilo až srážkou s nalezenou civilizací, protože po uchvácení materiálního bohatství se nemohli ubránit i přijetí duchovních statků. Bylo by předsudkem si myslet, že bůh Rudra-Šiva, protože je to mocný bůh s velkou duší, musí nevyhnutelně

patřit Árijcům a není bohem původních obyvatel údajně tak ubohého ducha.“ (str. 209)

O něco dál je vážné odsouzení: „Árijci při dobývání Indie znesvětili kulturu, která tam byla, a znemožnili jí další přirozený vývoj.“

Draví árijští bojovníci, těžce vyzbrojení, staré vojny navyklé válečným útrapám a střetům s držiteli území, jimiž projížděli, měli k dispozici rozhodující zbraň: útočnou vozbu. Vynález kola s loukotěmi, lehkého a pevného, jim dovolil vytvořit válečné vozy pro dva válečníky. Tyto rychlé vozy zastrašovaly napadené nepřátele. Představme si bušení cválajících koňských kopyt, prach zvedaný koly, válečné pokřiky, rány mečů a velká mračna šípů snášejících se na nepřátele. Mohl to být ostatně i jiný árijský kmen, který chtěli oloupit o stáda, oblíbený sport védských Árijců v jejich mýtech i ve skutečnosti. „Vlastnit krávy“ je pro ně skutečným bohatstvím a „přání vlastnit dobytek“ znamenalo jak loupež, tak válku. Býk symbolizuje původní mužnost, kráva s teletem mateřství a živelku.

Georges Thomson (Ancient Indian Rituals, str. 27) píše: „Zvěř pomíjí a prchá, zemi lze ztratit. Dobytek je však stálým bohatstvím. Dobytek se snadno uloupí či smění. Pastýřské kmene, nomádi z donucení, se rychle obohacovaly nájezdy, válkami, krádežemi stád. [...] Stálým pohybem tyto nezkrotné hordy plenily jednu oblast po druhé. Zajatí muži byli zabiti, ženy odvedeny jako otrokyně.“

„Ženy-kořist, jež se staly otrokyněmi, byly ženami stále, rodily děti. Kmen se rozrůstal, ale přinesl i cizí krev. Ať v Indii či jinde je mýtus o čisté árijské rase šejdírstvím a považovat ji za vyšší je pouhopouhý podvod, za který svět ještě dnes nese následky...“

Vraťme se však k našim ovcím či spíše k jejich majitelům, nomádkým kočovným Árijcům. Válčit, to znamená mít jediné velení: kmen se člení dle vojenské hierarchie se svojí hlavou, náčelníkem, který je předobrazem krále. Při rozdělování kořisti shrábnou válečníci lví podíl – nejkrásnější ženy a nejlepší dobytek, z toho vyplývají sociální rozdíly v kmenech. Začínají vrcholem. Naše moderní patriarchální společnost má stále stejné pyramidální uspořádání a hlava státu, ať je to král či prezident, je vždy vrchním velitelem armády.

Jestliže mezi sebou klany často bojovaly, při dobývání nových území, jako například při „operaci Indie“, zvítězila etnická solidarita. Mezi slavnými náčelníky nacházíme pro jejich statečnost, strategickou mazanost a prohanost Indru a Višnu. Stuart Piggot v knize Prehistorie India to B. C. píše: „V Rgvédu je Indra oslavou kmenového náčelníka po zuby ozbrojeného, obrovského, vousatého a opilecky baňatého. V nejbožštějších okamžicích vládne blesku. Ze svého bojového vozu vypouští smrtelné šípy... Nenasytně zhltně neuvěřitelné porce hovězího, obilné kaše a koláčů, které zapíjí častými doušky opojné sómy...“ (viz rovněž kapitola věnovaná indickým bohům).

Rgvéd (I.53) vychvaluje Indru, který „porazil dvakrát deset lidských králů“ a „zničil pevnosti“ Neárijců, označovaných za *anása*, beznosé, s tmavou barvou obličeje a drmolící něco nesrozumitelným jazykem. Indra, to je hulvát čistého ražení, ale pro Árijce je to sympatický grobián, neustále připravený pomoci v nebezpečí.

V hymnech se povyšuje a proměňuje na slunečního boha, aniž by něco ztratil z přemrštěného sklonu k sómě. Breughel by tuto vznešenou osobnost určitě rád namaloval v barvách, hřmotnou, divokou a strašlivou.

Nepřátelé Indry jsou podle Rgvédu *dásové*, ze sanskrtského *dása*, zraňující, dělající zlo. *Dása* je vše: nepřítel, démon, divoch, barbar, otrok, sluha, hříšník. V mytologii se stávají demony vzduchu. V Rgvédu (II.20.7) je vychvalován Indra, který ničí „pevnosti lidí černé kůže“ (kršnajóni). Malati Shenge poznamenává, proč byl Indra bohem a *dásové* lidmi: „Závoj takzvané mytologie zahaluje skutečné události. Rgvéd se týká lidí a jejich činů, zejména války mezi Árijci a Neárijci. Árijci z ní později udělali kult a jako dobyvatelé si přivlastnili Dobro a označili se za bohy. Neárijci jsou Zlem, démonickými silami vesmíru.“

Dásové na zemi Indrovi přes jeho chrabrost pěkně zamotali hlavu. Ze svého válečného vozu, mocně ozbrojený, narazil na tuhý odpor, který svými zbraněmi nemohl zdolat. Musí tedy bez milosti nepřítele utahat, zaplavit, vypálit a vyhladovět. Harappské zemědělství bylo rozvinuté, jinak by se nemohla rozvíjet a existovat města. Vystavěli přehradu ke spoutání monzunových přívalů a

napájení rozsáhlé zavlažovací sítě. Rgvéd tyto umělé hráze uvádí (II.15.80).

Přehrady chránili drávidští bojovníci podřízení Vrtrvi, kterého Rgvéd proměňuje v nestvůru. Indra ho napadá, zabijí a hráze ničí. Pouští tak do údolí záplavu, jež cestou ničí vše. Indra se stává *tím, kdo uvolňuje vody*. Mytologicky se duel Indra-Vrtra stává oficiálním symbolem věčného boje mezi Dobrem a Zlem, hlavním prvkem védského obětního rituálu.

Mimo vod povolává Indra na pomoc oheň, aby odřízl ústup nepřátelům, vyhladil je, spálil úrodu, vypálil vesnice a zasel paniku. Rozhodující úloha připadá ohni (Agnimu), protože je oslavován ve více než dvou stech verších Rgvédu: „Ó Agni, spal všechny lidi černé kůže, buď strážcem oběti.“ Znovu vás odkazuji na kapitolu podrobněji věnovanou indickým bohům.

Podřezávači zvířat se stávají pány

Ve srovnání se zuřivým rasismem Árijců v Indii je apartheid v Jižní Africe legrací. A to vážím slova. Nestaňme se rasisty vůči Árijcům a pokusme se pochopit jejich situaci v Indii po vítězství nad Drávidy.

Početně jsou proti stále nepřátelským poraženým obyvatelům v menšině. Jejich situace je nejistá. Po kapitulaci neutichly veškeré nepřátelské akce poražených kmenů ze dne na den. Konec bojů se podobal vyhasínání ohně v džungli: pohroma se zvládla, ale požár ještě pod povrchem doutná, připraven při sebemenším zmírnění ostražitosti propuknout znovu.

Vítězní Árijci museli čelit dvěma nebezpečím:

- bezprostřednímu – povstání poražených,
- a zákeřnějšímu, to je svému postupnému a konečnému zániku jako etnické skupiny křížením s původními obyvateli.

Obě nebezpečí ovlivnila založení třídního a kastovního systému s nemilosrdnou logikou, který zaručoval jejich etnické přežití a absolutní a definitivní nadvládu nad poraženými.

K odvrácení prvního nebezpečí bylo nutné:

Za prvé: vymazat jakoukoli stopu po vojenské a sociální organizaci poražených, srovnat se zemí jejich města, nechat je zmizet pod zemí, rozkouskovat jejich říši, vymýtit jakoukoli vzpomínku na jejich civilizaci a odpor, poražené odlidštit. Cíle dosáhli, a jen zcela náhodně byly pozůstatky jejich civilizace Angličany vykopány a prozkoumány archeology, jinak bychom se nikdy o existenci této civilizace nedověděli.

Za druhé: klasické opatření, tj. vnutit poraženým otroctví, zbavit je všech práv a vlastnictví, dopřát jim holé přežití v roli přísluhovačů s příkazem naprosté poddanosti.

Za třetí: udržovat u vítězů vzpomínku na boj a nenávist, proměnit válku v kult – védské náboženství.

K odvrácení míšení ras bylo potřeba:

ad 1) prohlásit se za šlechtickou rasu, *Herrenvolk*, ponížít poražení a podmaněné jako služebníky, vyhnat nepoddajné a učinit je Nedotknutelnými,

ad 2) tvrdě postavit mimo zákon každé smíšené manželství, tedy přehradit společnost do tříd (nesprávně nazývaných *kastami*), počítat s odrazujícími tresty pro ty, kdo by se smíšeným manželstvím souhlasili,

ad 3) konečně neoprávněně zbavit árijskou ženu svobody (*rasové znečištění* prochází matkou), podrobit ji árijskému muži a potlačit její sexualitu.

Této logiky se bude používat doslova a s nemilosrdnou přísností. To osvětluje zdánlivě tak složitou strukturu árijské společnosti.

Jestliže první očividné nebezpečí bylo rozpoznáno okamžitě, druhé až později. Buďme nestranní: vítězové se až postupně stali vzteklými rasisty. Během prvních století byli neárijské princové s tmavou kůží, kteří se připojili k dobyvatelům, poárijskému. Také bohatí drávidští obchodníci prostřednictvím „správné“ odměny shovívavému bráhmánovi byli po několika očistkách náležitě poárijskému.

Když však Árijci postřehli nebezpečí, že zmizí jako národ, nedělali věci napůl. Je přijatelné, že si národ chce uchovat svoji identitu určitou disciplínou plození a že se chce vyhnout

neomezenému míšení, které by vedlo k jeho vymizení. Bylo by to však na hranici „zákonné obrany“, i když kočovní árijští dobyvatelé již ztratili čistou rasu, jak to podtrhuji výše v textu. Uzavírání sňatků uvnitř kmene bylo prostředkem, jak chránit národní identitu. Co je však nepřijatelné, je zavedením ponižující rasové diskriminace doprovázené nestydatým využíváním poražených po více než tři tisíciletí.

ÁRIJSKÝ PODVOD

Podvody mají tuhý život, zejména podvod o „Indoevropanovi“ a „Árijci“. O této skutečnosti – není jediná – se tak pochybuje, že slovník vyžaduje ještě existenci rasy nebo rasového árijsko-indoevropského společenství. Jsou to přesto naši předkové z alpsko-středomořské oblasti, kteří jsou skutečnými Indoevropany, a ne nordičtí kočovníci a uchvatitelé z euroasijských stepí.

Jaký má však význam zjišťování, zda Indoevropané jsou Indogermáni či lid z alpsko-středomořské oblasti? Co by se změnilo? Když jsem si položil tuto otázku, uvědomil jsem si, že nalezením našich skutečných kulturních kořenů přestává být tantrický pohled exotický. Žije vlastně v našem kolektivním nevědomí, kam ho zahnal cizí patriarchální systém přicházející ze zimy a chladu.

Přístupme k jádru věci. Jestliže existuje něco, co se zdá bezvýznamným a týká se pouze učenců, je to srovnávací filologie. Zrodila se roku 1786, když Sir William Jones zjistil podobnost mezi sanskrtem, řečtinou, latinou, němčinou a skotštinou. Jones těmto jazykům přisoudil společný původ. Postupně se připojily všechny evropské jazyky kromě baskičtiny, finštiny a maďarštiny.

To ještě nevytvářelo výbušnou směs, až Max Müller, slavný sanskrtilista a profesor na Oxfordské univerzitě, roku 1861 přidal *objev* árijské „rasy“. Nemohl tušit, co z toho v jeho rodné zemi v příštím století vzejde.

Max Müller tento osudový zvrát provedl na přednášce Lectures on the Science of Language. Místo toho, aby se rozumně omezil na

společný árijský *mateřský jazyk*, připomněl nejdříve velkou árijskou *rodinu* a pak árijskou *rasu*. Romanticky popisoval váhou své učenosti a půvabností své řeči dobu, kdy „první předkové Indů, Peršanů, Řeků, Římanů, Slovanů, Keltů a Germánů žili společně ve stejné zemi, ba pod jednou střechou“.

Isaac P. Taylor se nemýlil, když v *The Origin of the Aryans* již roku 1889 napsal: „Zřídka kdy nakupí nějaký učenec tolik škodlivých slov v tak málo řádcích.“ Max Müller by musel adjektivum *árijský* vyhradit indoíránským jazykům, neboť podle A. L. Bashama z Národní australské university pochází *árja* ze staré perštiny – *airija*, což se odráží v moderním slově Írán, a označuje silnou indoíránskou skupinu. Etymologicky to tedy neznamená „vznešený“ či „z dobrého rodu“, jak se tím toto slovo holedbalo. Protože je krátké a dobře zní, každý kráčel ve stopách Maxe Müllera a přijal ho: Angličané, Francouzi i Němci.

Byl to tedy nešťastný omyl vyslovený nakvap, bez jakéhokoli důkazu pro existenci primitivní rasy, brzy prohlášené za čistou. A malý krůček dál a je tu „vyšší“, *Herrenvolk*, tento krůček udělal Hitler bez zaváhání. Je absurdní založit antropologii na lingvistice, protože jazyk je jedno a rasa druhá: v USA bílí, černí, žlutí a rudí hovoří jediným árijským jazykem: angličtinou!

Kdo jsou potom *skuteční* Indoevropané, ne-li potomci z alpsko-středomořské oblasti? Proto navrhuji podívat se na celek, a protože nepíší pojednání o srovnávací antropologii, budu pro srozumitelnost ultraschematický, tedy nepřesný.

Aniž bych se vracel k vzdáleným, pravděpodobně africkým počátkům lidstva, vyjdu z Evropy a budu mít na mysli národy ze starší doby kamenné, které ji před nějakými dvaceti tisíci lety (30000-10000 let př. n. l.) osídlily od Španělska po Ukrajinu. Je to jejich archaická kultura, která se nachází v Lascaux a Altamire. Byly to svatostánky náboženské iniciace. Zvířata nakreslená v těchto jeskyních jsou uspořádána symetricky a symbolicky do dvou polovin, „ženské“ s praturem a zubem a „mužské“ se sobem a koněm současně s pohlavními orgány obou pohlaví, jak to dokázal A. Leroi-Gourna.

V této době ještě Skandinávií a Skotsko pokrývaly ledy. Stáda sobů a zubrů spásala chudou vegetaci tundry. Člověk se živil sběrem a lovem. Troufá si i napadnout mamuta. Žil v téměř mystické symbióze se svým okolím, jak to dosvědčují skalní malby. Kolem roku 10000 př. n. l. se nicméně oteplilo a stáda sobů se přestěhovala k severu. Lidé se však neuměli přizpůsobit, a proto magdalénská civilizace zanikla.

V téže době podporované změnou klimatu převrátilo lidský život získání ohně a neolitická revoluce, kterou člověk prožíval a kterou se postupně oprostil od rozmarů prostředí tím, že začal svou potravu pěstovat. Lovce-sběrače se stává zemědělcem-chovatelem, tedy usedlým (zemědělství ve skutečnosti vynalezla žena).

Zemědělství začíná okolo roku 8500 př.n.l v egejské oblasti a slavném „úrodném půlměsíci“, poté se rozšířilo do Palestiny, Anatólie, Kurdistánu, až na východ pásu řetězu Zagros k branám Íránu, tedy ve směru Indie. Ve skutečnosti část Blízkého východu získala „znanost“ zemědělství paralelně se Středním, východem a jihozápadní Evropou, kam se před 9000 lety šířila „Old European Civilization“ z Marija Gimbutas, kterou první vlna Kurgánů, příšlých z ledových stepí severu před rokem 5000 př. n. l., zničila.

Lebky kulaté proti podlouhlým

Pro určování rasy je lepší než vzrůst a kostra tvar lebky, a proto kraniologie je oblíbený nástroj antropologie. První zjištění: čím více sestupujeme k jihu, tím více se lebky prodlužují a kůže tmavne, opačným směrem a v Asii jsou kulatější a kůže světlejší.

Zjistilo se tak, že evropští zemědělci mladší doby kamenné měli podlouhlé lebky, štíhlé končetiny, byli podsadití, měli tmavé vlasy a černé oči. Lid afro-středomořské oblasti putuje k severu po souši, ale i po moři.

Měli kult předků. Své mrtvé pohřbívali nejdříve v jeskyních, potom do umělých náhrobků, které jsou mohylami podlouhlými jako jejich lebka, s pohřebními místnostmi spojenými dlouhými chodbami. Některé jsou přes 100 m dlouhé a jsou 15 m široké. Většina nalezených lebek pochází z nich. Tito lidé stavěli „nebi otevřené katedrály“, jsou to velké megalitické celky jako Stonehenge a Carnac.

Stejně podlouhlé lebky a dlouhé mohyly se nacházejí v Alžírsku, Španělsku, Francii, Belgii a Velké Británii, které by tedy měly být osídleny původně jedinou rasou lidí až po Irsko. Tentýž středomořský typ žil a obdělával půdu v celém obvodu Středozemního moře, stejně jako v alpské oblasti, a rozšiřoval se na sever do Německa. Pro jednoduchost ho budu nazývat „lidmi z alpsko-středomořské oblasti“.

Nejdůležitější věc: byli spjatí s půdou. Zemědělci setrvávají na jednom místě. I současní venkované mohou být považováni za přímé potomky pěstitelů doby kamenné. Jejich způsob života se změnil

mnohem méně, než si myslíme. Ještě před stoletím mnozí z nich žili v chýších se zdmi z uplácené hlíny a udusanou podlahou. Jestliže kovové kosy nahradily kamenné, změnilo to způsob jejich života jen velice málo.

Co se mezitím dělo na severu, na nesmírné stepi, která se rozkládá od Ruska po Mandžusko? Podle toho, jak ustupovaly ledovce, lovecké kmeny s kulatou lebkou následovaly zvěř, zejména soby a divoké koně, k severu. Navzdory relativnímu oteplení bylo klima drsné, stejně jako lidé.

Vzhledem ke své vysoké postavě byli tito lovci robustní, odvážní a navyklí bojům. Tito nomádi z přinucení bydleli v chýších z větvoví, kulatých jako jejich lebky. Svě mrtvé pohřbívali do mohyl rovněž kulatých. Potom je začali zpopelňovat. Z důvodu dlouhých severských zim byly jejich chatrče napůl zakopané. Byli svalnatí, energičtí, obdařeni vitalitou, oděni do zvířecích kůží, chlupatí a vousatí, už jejich zjev budil strach, ne-li hrůzu.

Dokonale ovládali zbraně (kopí, luk) a zlepšovali své lovecké taktiky, které vyžadovaly domluvenou a ukázněnou činnost k obklíčení zvěře, jejímu zkrocení či k nastražení pasti. Odtud vzniká potřeba náčelníka, který se stal vrchním velitelem. Aby přežili, stali se obávanými lupiči a zabijáky.

Také oni provedli „svoji“ neolitickou revoluci, obdobnou revoluci zemědělců, vytvářením své potravy. Protože nastal úbytek zvěře, ochočili si velké savce, tedy i koně, a stali se kočovnými pastevcí-chovateli, aniž by se proto vzdali lovu. Vynálezem kola a vozu se stali pohyblivými a brzy dobyli nová území.

Stáda se stala jejich jediným bohatstvím, což se odráží v hymnech Rgvédu. Chov byl méně riskantní než lov a vydatnější potrava podpořila jejich demografickou expanzi, stejně jako u usedlých zemědělců. Aby se však uživila velká stáda, bylo potřeba velkých prostor a jejich způsob života se podobal životu nynějších Tatarů: jeden tatarský kmen potřebuje k životu 300 krav. Stepní území velké jako Francie by stačilo uživit 50000 kočovných pastevců.

Kočovné kmeny charakterizuje jeden rys: jejich postoj k ženám, o které se dělily. Zde připomínám další věc, která plyne z kočovného

způsobu života a jež nemá na první pohled žádný vztah k ženě a jejímu sociálnímu postavení. Během stěhování se pastevci dostávali do konfliktu s jinými kmeny, přes jejichž území přecházeli. Lovec, to je zabíječ a snadno se promění ve válečníka: tytéž zbraně dobře slouží k zabíjení sobů i člověka. Časem se rozdíl skoro setře... Ještě dnes jsou elitní vojáci často „lovci“: aplští, ardenští, jízdni atd. či obávaní Fallschirmjäger a Gebirgsjäger starého Wehrmachtu.

Rasový typ: prodloužená lebka, oválný obličej, malá postava, štíhlé končetiny, snědá kůže, černé oči.

Území: „západní větev“: středozevní a severoafrická pánev, Španělsko, Francie, Belgie, Anglie, Irsko, Dánsko; „východní větev“: okraj Středozevního moře s velkými ostrovy, Itálie, Švýcarsko, jižní a západní Německo, Rumunsko, velké úrodné planiny východu, Střední východ, úrodný půlměsíc až na jih Indie.

Hospodářství: zemědělství, malý chov (prasata, ovce, kozy, drůbež). Kůň ne. Samoty se usedlým životem stávaly vesnicemi, městy atd. Velká etnická a geografická stabilita obyvatelstva. Vznik znamenitých a šťastných civilizací.

Sociální struktura: rovnostářská, matrilineární, nepyramidální. Žena nezotročovala muže. Měla vysoký sociální statut (kmen se rozmnožuje díky její plodnosti a zemědělství, které vynalezla žena).

Ideologie a náboženství: Kult bohyně matky, Velké prapředkyně a ženských hodnot: míru, lásky, umění a ochrany přírody. Žena je kněžkou, je sexuálně otevřená a svobodná. Mezi sexualitou a duchovním životem není rozpor. Dobyvačné války neexistují. Pokrok nastává pomalu, „rojením“ a zabíráním nových území k obdělávání.

Rasový typ: kulatá lebka, čtvercová tvář, silná čelist, vysoká svalnatá postava, světlá pleť, světlé nebo zrzavé vlasy, světlé oči.

Území: nejdříve sledují zvěř k severu – velké euroasijské stepi – a to na konci posledního zalednění. Tito kočovní lovci-lupiči později ochočují skot, psa, koně a stávají se pastevci-chovateli a putují k jihu k novým pastvinám v postupných vlnách. Dobývají Evropu (východ a jih) včetně Itálie, Řecka, středomořských ostrovů, Středního východu, Íránu, Indie. Ničitelé civilizací.

Hospodářství: dočasné osady tvořené malými, na zimu částečně zakopanými chýšemi. Nemají města, městskou civilizaci. Jediným bohatstvím jsou stáda. Kultura zejména slovní: vypravování, hrdinské činy, epeje, mýty.

Sociální struktura: patriarchální s hierarchickým pyramidálním, již vojenským uspořádáním a kázní (na vrcholu je náčelník, pak následují válečníci, bardové atd.). Žena je podřízena muži, její postavení je nízké, i když není otrokyní.

Ideologie a náboženství: mužský bůh, kult hrdiny a dobyvatele, utvrzování v nejsilnější rasové nadřazenosti. Tito porážecí zvířat se stávají pány; vykořisťují nevolníky, využívají bezplatné pracovní síly. Když už není území k dobývání, je třeba kolonizovat Měsíc a celý vesmír.

Často byla v sázce nepřátelská stáda. V boji se „likvidovali“ muži, ale ženy a někdy i děti se ušetřily: žena je méně nebezpečná a vždy se dá přece použít! Stávaly se otrokyněmi. Nezůstaly však „nevyužité“. Kmen se obohacoval o „míšence“, kteří se začlenili do klanu. Tedy jakápak otázka čistoty rasy, když neexistovala od počátku! Nomádi se přece jen křížili rychleji než usedlíci.

Tito „árijští“ kočovníci sice putovali na sever za zvěří, ale ustupovali na jih, aby tam pro svá velká stáda našli pastviny. A tak lovci a válečníci s kulatými lebkami a silnými čelistmi vpadli na

území usedlíků s prodlouženými lebkami, které pak zotročili. Vtrhli do Anglie, Skotska a Irska, ale zejména do střední a východní Evropy, na Ukrajinu. První vlna se přivalila asi kolem roku 5000 př. n. l., aniž se dostala dál na východ než k Volze.

Poznámka k Irsku: McFiris ve své knize *Books of Genealogies* rozlišuje dva kmeny. První tvoří Fir-Bolgové s hnědými vlasy a tmavýma očima, malé postavy. Tvoří otrockou třídu, opovrhovanou druhými, kteří měli světlé nebo zrzavé vlasy, světlou kůži s hnědýma nebo šedomodrýma očima. Má to vztah k současné situaci v Irsku? Ve Skotsku McFiris staví proti sobě Frasersy z Western Isles, malé a tmavé, a MacGregory a Camerony s impozantní a silnou postavou, často zrzavé, v jejichž kvetoucí barvě obličeje snadno pigmentují zrzavé pihy.

Vraťme se k všeobecnějším úvahám. Když člověk trochu přemýšlí a pozoruje, uvědomí si jednu nápadnou skutečnost. Všude a v každé době se odvíjí týž hrozný scénář. Kočovníci přicházející ze stepí napadají usedlé, mírumilovné zemědělce, ničí jejich civilizaci a zotročují je. Začalo to Kurgány a destrukcí „Old European Civilization“, aby to pokračovalo až do moderní doby.

Koncem mladší doby kamenné vytvořily usedlé národy před vpádem severských nomádů řadu civilizací. Pomysleme na Kyklady s divy egejské civilizace, jako je Kypr a Rhodos, pomysleme na Blízký východ, Anatolii, Mezopotámii a dále na civilizaci poříčí Indu.

Dobytelé rovněž všude vnucují svoji sociální strukturu, patriarchální ideologii, a když se po kulturní „černé díře“ několika staletí vynořuje civilizace nová, přicházejí Árijci se stejnou legendou: před jejich příchodem byla dobytá země osídlena barbarskými a nevzdělanými kmeny, které zcivilizovali. Vždy a všude je to *přesně naopak*.

Antropometrie dále dokazuje, že všechny tyto předárijské archaické, ale vytříbené kultury byly dílem ne-li jediné rasy, tedy alespoň původní etnické skupiny alpsko-středomořské oblasti, která se postupně a mírumilovně rozšířila až na jih Indie.

Abych to vše shrnul a osvětlil, sestavil jsem srovnávací obrázek, o kterém má cenu meditovat.

Jsou Drávidové lid z alpsko-středomořské oblasti?

I když je v Indii mnoho etnických skupin, může se přesto její populace, stále ultraschematicky, rozdělit do tří hlavních skupin, z nichž žádná není samozřejmě čistá. Na prvním místě uveďme jádro indické populace: jsou to drávidské kmeny. Na druhém místě co do počtu tzv. Árijci ze tří vyšších kast. A konečně indickou menšinu kmenů, která tvoří Nedotknutelné.

Vyloučíme-li Árijce, kteří přišli později, dojdeme k rasovému poměru civilizace povodí Indu: v Mohendžo-daru na osmnáct vykopaných lebek, ostatně mezi sebou smíšených ve stejném hrobu, bylo deset lebek čistého středomořského typu a čtyři alpsko-středomořského, to je 10:4! I když k statistickému vyhodnocení je to příliš málo, přesto je to významné. Tři ze zbylých lebek jsou australoidní, které mají kmeny z džungle, považované za Předdrávidy, a poslední je mongoloidní.

Ve stejné souvislosti uvádím B. Narasimhaiu z jeho knihy *Neolithic and Megalithic Cultures in Tamil Nadu* (Tamil Nadu je součástí nejdrávidštějšího jihu Indie): „Převládající rasový prvek, zjištěný z lidských kosterních pozůstatků, které pocházejí z různých vykopávek, je středomořský, další alpsko-středomořský a nakonec původní protoaustraloidní. Všechny typy se na těchto místech nalézají smíšeně. Je jasné, že v neolitu se populace skládala z původních protoaustraloidů a lidí z alpsko-středomořské oblasti, kteří mírně převažují.“

„Stejný rasový středomořský prvek, velice blízký moderní populaci, nalézáme mezi chalkolitickými kostrami z Nevasu, Lóthalu, Harappy a Mohendžo-dara na jedné straně, a na druhé z megalitických koster (jih Indie) u Adiččannulalúru, Brahmagiri a Jelleswaramu.“

„Alenin dává přednost nazývat Drávidy středomořskou rasou se všemi lingvistickými konotacemi.“ (str. 87)

K megalitům: tyto úctyhodní svědci neolitické kultury se často lokalizují do staré Evropy, zatímco významná megalitická kultura ve všech styčných bodech s menhiry, dolmeny a vztyčenými kamennými řadami existovala (a ještě existuje) i na jihu Indie.

Evropské megality jsou dílem útlých obyvatel alpsko-středomořské oblasti s dlouhými lebkami. Další národy alpsko-středomořské oblasti postavily megality v jižní Indii. Podle Banárdžího uváděného B. Narasimhaiem: „Drávidové, kteří zavedli megalitismus, nebyli původními obyvateli Indie. Na druhé straně to nebyli Árijci, protože megalitická kultura nemá v jejich náboženství místo. Vše nasvědčuje tomu, že drávidští konstruktéři megalitů přišli ze severozápadu Indie před nebo v době Rgvédu a že byli zatlačeni na jih, kde našli útočiště.“ (str. 195) (Dodávám „provizorně“, protože během staletí pronikla jakkoli oslabeně árijská vlna i na jih Indie.)

V téže práci: „Tyto důkazy ukazují na to, že mezi oběma národy (Předdrávidy a lidem z alpsko-středomořské oblasti) neexistovaly spory. Vše naopak ukazuje na soužití a postupnou asimilaci.“ (str. 192)

Shrnutí: ví se, že Drávidové z jižní Indie, stejně jako z civilizace povodí Indu, byli většinou přistěhovalci z alpsko-středomořské oblasti, kteří žili v souladu s původní menšinou Předdrávidů, tmavé kůže a menších postav, než měli oni, se kterými asimilovali...

Nejsme rasisté, naopak vrhneme podezřívavý a usvědčující pohled na všechny „velikány s kulatou lebkou“ u nás nebo jinde a dodáme: není to (nebo už) otázkou *rasy* nebo *lidí*, ale *hodnot*.

Je však nutné rázně odhalit podvod o holedbavé čistotě a árijské rasové nadřazenosti, stejně jako výmysl o dobrých Árijcích, kteří zotročovali nekulturní barbary proto, aby je zcivilizovali...

Alpsko-středomořská kontinuita

Nezávisle na nejpřesvědčivějších antropologických důkazech podírají další základní údaje moji tezi, podle které jsou pravými Indoevropany lidé z alpsko-středomořské oblasti, a ne menšinoví kočovní vetřelci.

Připomenu nyní „agronomické“ důkazy. Je pozoruhodné, že pěstování pšenice a ječmene, které má původ v egejském prostoru, úrodném půlměsíci a Anatolii, se symetricky rozšiřovalo na jednu stranu k Evropě a na druhou od Středního východu do Indie. Pšenice

a ječmen tvořily základní potravu evropských farmářů, stejně jako obyvatel říše Indu.

Většina pěstovaných jedlých rostlin i dnešní drávidské Indie je v zemi cizokrajná a pochází z Blízkého východu, včetně sezamu a prosa (bylo nalezeno v Čhanhu-daro v Indii).

Používaná olejnatá semena byla (a ještě jsou) lněné semínko a hořčice. Bavlna, jež pochází z Etiopie, se nejdříve pěstovala na zrno, než ji obyvatelé říše Indu začali tkát a než s ní v XIX. století udělaly díru do světa anglické prádelny, proti kterým bojoval Gándhí svým kolovratem. Ve starověku měla indická bavlna v Babylonu dobrou pověst. Nazývali ji tam *sindhu*, stejně jako na celém Blízkém východě. Řekové ji pojmenovali *sindon*, Arabové *satin*, Hebrejci *sadin*. Další olejnatá rostlina, *skočec*, (dělá se z ní ricinový olej) přišla do Indie rovněž přes Blízký východ z Afriky.

Škrobovitě potraviny (hrách, čočka, dál atd.), které v indické kuchyni hrají důležitou úlohu, přicházejí rovněž ze západu. Česnek a cibule, rostliny typické pro středomořskou oblast, v drávidské kuchyni nechybějí, jsou však nenáviděny ortodoxními Árijci, kteří říkají, že „ten, kdo jí česnek a cibuli, nechť je vyhoštěn za městské zdi“.

To vše ukazuje na přítomnost neustálého pohybu ze západu na východ, od Středozevního moře k Indii, pohyb potvrzovaný lingvistikou. Vím, že říkám něco proti počáteční poznámce, že jazyk je jedna věc a rasa druhá, nicméně příbuznost se tu připojuje k předešlým argumentům. MacAlpina zjistil, že lingvistická příbuznost mezi starými jazyky Středního východu a drávidštinou dokazuje, že Drávidové nejsou původními obyvateli Indie a že přišli ze západu jako přistěhovalci.

Konečně budu citovat doktora Boulnoise, o němž pohovořím podrobněji v následující kapitole: „Definitivně se Drávidové představují jako kompromis mezi bílou složkou s převahou středomořskou, zkříženou s černou složkou s převahou melanéskou, australskou a negroidní.“

Uvědomit si, že předkové nesmírné většiny současných Evropanů jsou potomci národů z alpsko-středomořské oblasti, a ne kočovníků

ze stepí, znamená znovu odhalit své hodnoty, znamená to najít své kořeny.

Naše civilizace, která je založena na falešných hodnotách patriarchátu, je v naprostém rozkladu, a to i na hmotné úrovni. Abychom zabránila sebezničení, je potřeba opět probudit a oživit kult Ženského principu, který jediný umožňuje naprostý rozvoj muže i ženy.

Když Hitler tvrdil, že árijští vetřelci byli „často ve směšné menšině“, věděl, co říká. Pizarro dokázal, že pouze sto šedesát conquistadorů může rozvrátit říši a zničit jednu civilizaci.

Pizarro! Řekl jste PIZARRO?

Drama začalo 15. prosince 1532 v nadmořské výšce tří tisíc metrů, v srdci říše Inků, drásané rivalitou dvou bratrů, kteří soupeřili o moc. Prostředí, to je Cajamarca – Zasmušilá pláň. Na jedné straně je Pizarro a na druhé Inka! Inka, Syn slunce, je beze zbraně a beze strachu silný desítkami tisíc svých bojovníků obkličujících conquistadory v poměru dvě stě proti jednomu!

Po výkřiku „Santiago!“, začal masakr. Když se Pizarrovi lidé zmocnili Inky, propadli vražednému šílenství. Masakrovali Indiány po tisících. Touto neslýchanou opovážlivostí se Pizarro stal pánem říše Inků, svou rozlohou a populací srovnatelnou s říší faraónů.

Nenasytných dobrodruhů se zmocnilo další šílenství: zlato! Zlato v Peru existovalo a bylo ho ve skutečnosti víc než v jejich bezuzdných snech. Inku uvězní a plení jeho tábor. Rabují v královské pokladně, loupí všechny poklady: božské masky, klenoty, královské ozdoby, umělecká díla jedinečné krásy, nic jim neunikne. Potom drancují v palácích a chrámech, kde jsou zdi pokryty zlatými deskami, které strhávají. Jeden z Pizarrových kapitánů píše Karlu V.: „Nemůžeme uvěřit, že lidské ruce vytvořily tak snové předměty – Son cosas de sueno.“

Poklady nezměrné ceny, dědictví staleté civilizace, plody práce desítek tisíc anonymních umělců, majetek celého lidstva, co se s ním stane? Dostane se do Španělska? Ano, ale po přetavení! Důvod: zlaté

pruty usnadňují dělení kořisti i transport. A záminka: musí se zničit nepraví bozi, modloslužebné kultovní předměty.

A tak ze všech stran dlouhé karavany lam obtížené zlatými pruty sestupovaly po svazích And k moři, kde je očekávaly galeony, které zvedly kotvy a napnuly plachty směrem ke Španělsku, s tunami fantastické kořisti ve svých útrokách.

Inka je stále vězněm conquistadorů. Naivně jim navrhuje, výměnou za svoji svobodu, že své vězení o 40 m² naplní zlatem až do výšky vzpažené ruky. Naivně, protože po nashromáždění tohoto bájného pokladu, odpovídajícího produkci zlata za padesát let, a poté, co byl donucen se nechat pokřtít, bude Syn slunce uškrcen: křesťanem v ráji! Stalo se to 29. srpna 1533, ani ne rok po jeho zajetí.

Malý počet pozoruhodných předmětů se přesto dostává neporušen až na dvůr Karla V., kde byly po nějaký čas vystaveny a pak sloučeny s částí císařovy kořisti: dvacetiprocentní.

Inkům se přesto podařilo zabránit, aby se Pizarro dověděl o dalších pokladech: o pohřebních relikviích, které hluboko spaly ve starodávných a tajných hrobech. Tím unikly plenění. Ve XX. století je pokoutní vykrádači budou vykopávat a prodávat bohatým soukromníkům. Několik inckých předmětů se přesto dostane do muzea v Limě... Představují milióntinu toho, co existovalo před Pizarrem? Kdo ví?

Tak stačila „směšná hrstka“ hamižných dobrodruhů navždy zničit prastarou civilizaci. Čím byla nahrazena? Co se stalo s Inky?

Dá se věřit tomu, že jiní conquistadoři, kteří přišli ze severu celá staletí před naším letopočtem, měli něžnější srdce než křesťanští dobyvatelé v XVI. století? V jiných časech, jiných místech, v celé středomořské oblasti i v Indii, všude a vždy barbaři ze stepí drancovali a ničili. Jiný historický příklad: Čingischánovi Mongolové, kteří zničili čínskou říši, její umělecká díla, města a vytříbenou civilizaci. Neboť kočovník opovrhne člověkem usedlým a kulturním.

Z INDIE DO EVROPY

Vyšli jsme z alpsko-středomořského území, abychom skončili na jihu Indie. Projdeme nyní tuto cestu v opačném směru. Než se na ni pustíme, jasně říkám, že nejsem sanskrtista, a jsem tomu rád. Ne že bych měl sebemenší výhrady k přátelům ovládajícím sanskrt, ani sanskrt, důkladný to a zvučný jazyk, nepodceňuji. Dovoluje vyjádřit jemné odstíny filozofie a vědy, stejně jako emoce básníka. Jestliže jsem nestudoval sanskrt, je to pro jeho nesnadnost: zvládnutí sanskrtu, to je práce na celý život, zejména chcete-li studovat a překládat posvátná písma.

Mám štěstí, protože jako sanskrtista bych bezpochyby zabředl do bahna sanskrtsko-bráhmanského systému, kde jsem se ostatně „točil“ dobrých dvacet let! V Indii, stejně jako na Západě, jsem se stýkal pouze s Indy hovořícími anglicky, tedy vzdělanými, tedy „kastovanými“, tedy s produkty systému.

Až guru Natarádža, osobnost zdaleka ne obyčejná, mne dostal mimo tento rámec. Připomínám ho na konci knihy. Naučil mě poznat, pochopit a milovat *druhou* Indii, Indii drávidského jihu, kde se cítím dobře, kde se cítím „doma“. Právě guru Natarádža mi odhalil hlubokou protichůdnost mezi oběma Indii, která se na povrchu skoro neobjevuje. Odkryl mi základní aspekty tantry, a aniž bych se vzdal minulých vědomostí, otevřel jsem se veškeré bohatosti jižní Indie, která se nás, aniž to víme, dotýká tak blízko.

Když jsem projížděl drávidskou krajinou od Madrásu až po nejjižnější bod Indie, byl jsem překvapen, jak jsou *nágakhály*, tyto drávidské Merkurovy hole vytesané do kamene a umístěné pod velkými stromy, shodnými kopiemi středomořských.

V podobnosti jsem viděl víc než shodu. Had člověka vždy fascinoval svojí smrtící silou a záhadným životem. Je to archetypální obraz a falický symbol, zejména je-li vztyčený. Plaz se objevuje v představivosti mnoha národů: pomysleme na bibli a svádějícího hada!

U *nágakhálů*, stejně jako u Merkurovy hole, překvapuje, že ukazují *dva propletené hady stojící na ocasech*. To je nepřirozené: vztyčená kobra má alespoň třetinu těla svinutou na zemi jako oporu.

Aby Indové obešli tyto těžkosti, vytesávají je do kamene, zatímco ve středomořské oblasti se ovíjejí okolo Hermovy hole. V Řecku byl Hermes cizí bůh, který pocházel z Thrácie nebo Lýdie.

Bráhmani říkají, že tito dva hadi symbolizují energetické kanálky podél páteře, zatímco nágakhál je tantrickým sexuálním symbolem se stejným významem jako lingam: v Indii každý ví, že jde o *kopulující kobry*, protože právě propletení hadi se pářejí. Kobra je typický indický plaz, je nejběžnější a nejobávanější právě v době páření: ani pan Kobra, ani paní Kobra nemají rádi dotěry. Když se o středomořské holi vypráví, že Hermes tyto dva bojující hady oddělil svou hůlkou, jde o roztomilý výklad, kterému je třeba naletět...

Ještě ke kopiím: na jihu Indie jsem byl rovněž překvapen korečkovými výtahy na vodu, které jsou shodnou kopií egyptských, vystavených ve zmenšení v British Museum. Stejně velká dřevěná kola, stejné korečkové pohárky z pálené hlíny sestupující postupně do studně, stejný mechanismus pohybu, stejní volové, kteří chodí dokola. Kdo kopíroval koho? Na tom pramálo záleží, co je však překvapující, je jejich podobnost na tak velkou vzdálenost.

Jistě potom pochopíte, že jsem si nemohl v antikvariátě nechat ujt knihu od doktora Boulnoise vydanou v roce 1939, jejíž titul obsahuje úplný program: „Le caducée et la symbolique dravidienne indo-méditerranéenne, de l'arbre, de la pierre, du serpent et de la mère čili Merkurova hůl a indo-středomořská drávidská symbolika stromu, kamene, hada a bohyně-matky“. Dokázali jste to přečíst jedním dechem?

Představím vám doktora Boulnoise a jeho knihu: „Tato studie o Indii je mimo *školu* (to je systém). Není to moje vina, protože moje kariéra koloniálního lékaře mi nedovolila pokračovat ve studiu sanskrtu na Sorbonně. [...] Přivedla mě však na tři roky na francouzské území, do Pondichéry u Karikalu.“

„Byl jsem překvapen, nakolik je Indie, kterou jsem pozoroval s naprostou nezávislostí, po pravdě řečeno s naprostou počáteční neznalostí, odlišná od toho, co stojí v knihách. Byl jsem překvapen zejména eskamotáží, protože to je to pravé slovo, veškerého studia o Indii zvané drávidská.“

„Studoval jsem Drávidy od roku 1932 do roku 1935. Nacházel jsem je pak všude, v prehistorické Indii, ale také v rozlehlé indoegejské oblasti, od eneolitu kolem roku 3000 př. n. l.“

„Mnoho vděčím panu C. Autranovi, který dokázal, že egejská civilizace byla civilizací Tramilů, to je Drávidů, kteří ještě dnes žijí na jihu Indie.“

Kdyby doktor Boulnois studoval sanskrt, jistě by byl vystaven hypnotismu árijství. Protože byl netknut veškerými „árijskými“ předsudky, mohl „s naprostou neznalostí“ odhalit drávidskou Indii, Indii hlubokou.

G. Jouveau-Doubreuil v předmluvě ke knize doktora Boulnoise posiluje moje stanovisko: „Asi až do roku 1925 všechny historické knihy o Indii začínaly stejně: obrázkem civilizace Árijců. Bylo únavné v každé nové knize znovu číst totéž, co jsem našel v předešlých. Bohužel. Lepším studiem těchto knih si člověk uvědomil, že skoro vše bylo neurčité a že čím více chtěl poznat dobu před Rgvédem, tím více árijská civilizace mizela jako přelud.“ Můj komentář: protože byli hlavně hrobaři civilizací.

„Potom se náhle kolem roku 1925 objevily vykopávky z Mohendžodara, Harappy, které odhalily skvělou civilizaci, jež předcházela o více než tisíc let příchod Árijců.“

„A nastalo ještě větší překvapení: předárijská civilizace ještě existuje... na jihu Indie, kam cizí vlna při zaplavování Indie dorazila se ztenčenou energií. Árijský vliv překryl jako jednoduchá glazura starou víru a zvyky. Stačí odškrábat sedlinu a najde se starý podklad...“

Doktor Boulnois tyto Předárijce vylíčil věrně: „Studium jejich kultury však odhalilo takovou podobnost s ostatními prehistorickými civilizacemi (Mezopotámií, Židy, Egyptem, středomořskou oblastí, Čínou a Indočínou), že po jejich srovnávání se zrodila myšlenka světového významu: „*Předárijská Indie byla kulturním centrem, které se rozšířilo do velké části světa.*“

Poslední věta ospravedlňuje kapitoly, kde líčím, podle mě příliš krátce, drávidskou civilizaci a její silné působení až na alpsko-středomořskou oblast.

Kniha doktora Boulnoise, protivná přívržencům „systému“, neměla u indologů skoro žádný ohlas. Než jsem ji náhodou vyslídil, nikdo o ní neslyšel. Vy ano? Nepředběhla dobu?

Vraťme se k *nágakhálum* a tantrickému sexuálnímu symbolismu. Doktor Boulnois si povšiml, že jsou vždy umístěny u kořenů toho, co nezasvěcený poutník považuje za jediný obrovský strom. Jde ve skutečnosti o dva prorostlé stromy, symbolicky „spojené“. Jeden je mužský, *Arasu*, fíkovník posvátný či *Ficus religiosa*, pípál na pečeti říše Indu, posvátný strom Šivy. Druhý je *Vépu*, ženský strom, strom Šakti, *Azadirachta indica*, specificky indický, jehož anglické jméno je *neem tree*; neznám francouzský ekvivalent (pozn. překl, v češtině nímovník).

Celek (nágakhál a oba spojené stromy) je tak nabit sexuální energií, že mu neplodné ženy přinášejí milodary a přicházejí se tohoto kamene dotknout, aby měly děti. Je fíkovník mužský proto, že vyměšuje bělavý latex, který připomíná sperma? Je to v každém případě jediný strom, který se v Indii nikdy nezmrzačuje. Jeho semínka jsou prý afrodisiaka: bez záruky, protože jsem to nezkoušel!

Nágakhál odhaluje svůj tantrický původ tím, že má při pohledu zezadu podobu lingamů, ale také tím, že motivy do něho vytesané tvoří kruhy kopulujících kober. V nejvyšším kruhu je tradiční lingam-jóni, ve středním *Nandin*, posvátný býk, dopravní prostředek Šivy, který se nachází v kultu celé indo-středomořské oblasti (hovořím o něm dále), v nižším je květ lotosu, symbol jóni, a poslední je vždy prázdný. Merkurova hůl se šesti kruhy se nachází v Sumeru na počátku třetího tisíciletí na pohárku z Gudée.

Pokud jde o zobrazení kobry, ovíjí se okolo stonku odzdoła nahoru. Někdy je vícehlavá, počet je vždy lichý: tři, pět, sedm či devět, všechna ta čísla jsou posvátná. V Indii je kobra vždy spojována se Šivou, ale pomysleme i na Pschent faraónů stejně jako na Calathos bohyně z Knóssu.

Spojení hada, kamene a stromu je typické pro alpsko-středomořskou oblast, která zahrnuje největší část Evropy. Právě z posvátného stromu pokoušel had Evu. Připomněl jsem evropský a indický megalitismus. Při archeologických vykopávkách v Indii, zejména v Salemu, se pod drávidskými dolmeny našly ukryty

kamenné sekery a další prehistorické nástroje, památky na předky. Při této příležitosti připomínám Le Rouzica, který v knize *Corpus des Monuments mégalithiques du Morbihan* vypráví, že Bretonci, zejména okolo Manionského menhiru, za určitých měsíčních fází prováděli přesně tytéž úkony v naději na potomstvo. U tohoto menhiru Le Rouzic objevil skulptury zobrazující pět hadů *vztyčených na ocasech* vedle pěti neolitických kamenných sekyr! Podivné, a odhalující, dělené vzdáleností více než 8000 km...

Řecká legenda potvrzuje sexuální symboliku alpsko-středomořské Merkurovy hole. Když se Héra proměnila v saň, proměnil se Zeus v draka, aby se s ní spojil. Hermova hůlka je symbol tohoto spojení. Ve *Scolium* křesťan Athénagora pohoršen píše: „Merkurova hůl, okolo které jsou hadi ovinuti tvářemi k sobě, představuje vzpomínku na hanebné páření.“

Všechny tyto symboly jsou cizí nepravým Indoevropanům, to je Árijcům. Had, lingam, strom, božství stromu, Šivův býk atd. jsou v Rgvédu opomíjeny a odmítány jako součást kultu *Dásjů*, drávidských nepřátel árijského boha Indry.

TCHATAL-HÜYÜK PRVNÍ TANTRICKÉ MĚSTO

Vyslovte Hüyüik, jak chcete, nikdy nebudete vědět, jak se jmenoval v době, kdy byl prvním alpsko-středomořským městem světa.

Neboť je to opravdu město s 10000 obyvateli staré 9000 let, které v roce 1958-vykopal anglický archeolog James Mellaart v Anatolii. Objevení Hasikaru týměž archeologem v oblasti Burdur v roce 1956 bylo senzací, ale Tchatal-Hüyüik, to byla bomba! Předpokládalo se, že historicky bohatá Anatolie byla v prehistorii pustá. Co bylo senzační (a stále je), že Tchatal-Hüyüik byl skoro neporušený, jako kdyby ho obyvatelé opustili včera. Fantastické: poprvé člověk *viděl*, jak v roce 7500 př. n. l. žil prehistorický člověk, navštívil jeho domy s freskami, sochami, našel zbraně, nástroje, kostry, oděvy.

S trochou představivosti se lze vmyslit do postavení obyvatele Tchatal-Hüyük, představit si jeho životní styl, ba i jeho duchovní život pomocí klíčů, které poskytuje tantra.

Sledujme ho, jak se vrací domů. Jeho předkové si místo vybrali dobře: když sestupovali z hor, zahlédli tuto úrodnou planinu zavlažovanou řekou Carsambou, jak se nazývá dnes. Lépe než ve vyšší nadmořské výšce zde mohli pěstovat již zdomácnělé obiloviny. Je jaro a náš člověk si rázně vykračuje mezi poli ječmene a pšenice. Pěstuje tři druhy obilí. Jeho spokojený pohled pohladil mladý koberec slibných, něžně zelených výhonků úrody. Míří k městu, svému krásnému městu s domy z nepálených cihel, s rovnými střechami, které se terasovitě rozkládají na pahorku a skoro splývají s krajinou. Již bezpochyby rozkvetl první mandlový, jablečný a pistáciový sad: našly se jejich plody.

A jsme u městských bran. *Brány a město*, to jsou pouze slova. Spíše *u paty vodorovného úlu*, protože domy bez dveří a oken jsou právě tak jako buňky včelí plástve spojeny jeden s druhým: jedině otvor v terase slouží za vstup, okno i ohniště. Dovnitř se sestupuje po žebříku. Ulice neexistují: prochází se zde z terasy na terasu a pomocí žebříků se lze dostat z jedné úrovně města na druhou. Město je opásáno hradbou slepých domů, které je činí nedobytným, po žebřících „se stoupá“ do města. Nedobytné, vždyť kdyby snad případní agresori měli přístup ke střechám-terasám, stačilo by přepadeným vytáhnout žebříky, aby zabránili přístupu k domům. Neštěstím by pro nestoudného útočníka bylo, kdyby skočil do domu otvorem. Stalo by se to pouze jednou. Než by se mohl po pádu z dvou a půl až tří metrů znovu postavit na nohy, byl by proboden kopími nebo dýkami obránců, neohrožených lovců, kterým nenahání hrůzu ani medvěd, lev, vlk, kanec či leopard! K dobytí města by se museli zmocnit každé buňky labyrintového úlu. Proto asi nikdy Tchatal-Hüyük dobyt nebyl.

Tento obrázek ukazuje nágakhál s hlavními tantrickými symboly: nahoře je lingam, pod ním Nandin, Šivovo dopravní zvíře, a dole lotos, symbol vody, ale také jóni.

Některé stély jsou ještě bohatší. Mají až sedm kroužků, ale všechny jsou jasně středomořskou Merkurovou holí.

Pod posvátným stromem se nachází často několik nágakhálů.

Domy byly i antiseismické: byly postaveny z nepálených cihel, bez poschodí, střecha-terasa měla lehkou kostru ze dřeva a strop byl z rákosu s hliněným obalem. To bylo nezbytné: na zdi jsou fresky, které zobrazují město se siluetou sopky Hasan-Dag na horizontu v erupci. Místo pro Tchatal-Hüyük však bylo vybráno dobře: nepřítomnost sopečného popela dokazuje, že město nebylo zničeno erupcí, i když se více než jednou otřásalo!

Podívejme se letmo na obrázek z kreseb a fotografií Jamese Mellaarta, který nám dovolí si představit každodenní život jeho obyvatel. Hlavní místnost, „obývák“, měla 4 m x 6 m, což je slušné. Při výšce asi 3 m byla pěkně prostorná. Podél zdí byly lavice, které sloužily za židle a postele pro muže a ženy. Mnohem větší postel, vyhrazená ženě, se zvednutým okrajem zaujímal čestné místo u ohniště a nohou žebříku.

Ví se, že velká postel byla vyhrazena paní domu proto, že ženy byly „odlišně ukládány do hrobu“: zesnulé dopravili na horu, kde je přenechali supům. Ohlodané kostry přinesli zpět, oblékli je do šatů (ženy nosily vlněné šaty s třásněmi) a pohřbili pod jejich postele s osobními předměty. Podle koster žilo v Tchatal-Hüyüku společně několik rasových typů: původní lid středomořské oblasti a anatolští horalé, totožní s dnešními. To pro Tchatal-Hüyük ospravedlňuje titul *alpsko-středomořské město*. Zbývá odůvodnit adjektivum *tantrické*.

Podlahu z udusané hlíny pokrývaly rohože a koberce. Podlaha, stejně jako i každá zeď, se každý rok přetírala barevným nátěrem. Zdi byly často ozdobeny freskami, z nichž třeba červený býk měří 5 m x 1,80 m. Kromě pece na chleba nalezneme zde rovněž hmoždíř pro zpracovávání mouky z pšenice a ječmene. Životospřáva obyvatel byla velmi přijatelná. Chleba se připravoval i z ovesné kaše. Maso pocházelo z lovu (kanec, jelen, daněk, kamzík, kozorožec, gazela...), později z chovu (ovce, kozy, vepř a ochočený dobytek). Přidejte si k tomu hrách, čočku, ovoce a bezpochyby několik druhů zeleniny. Veselí a nebojácní lidé pěstovali jalovec a plody *Celtis Australis* k přípravě vína a piva!

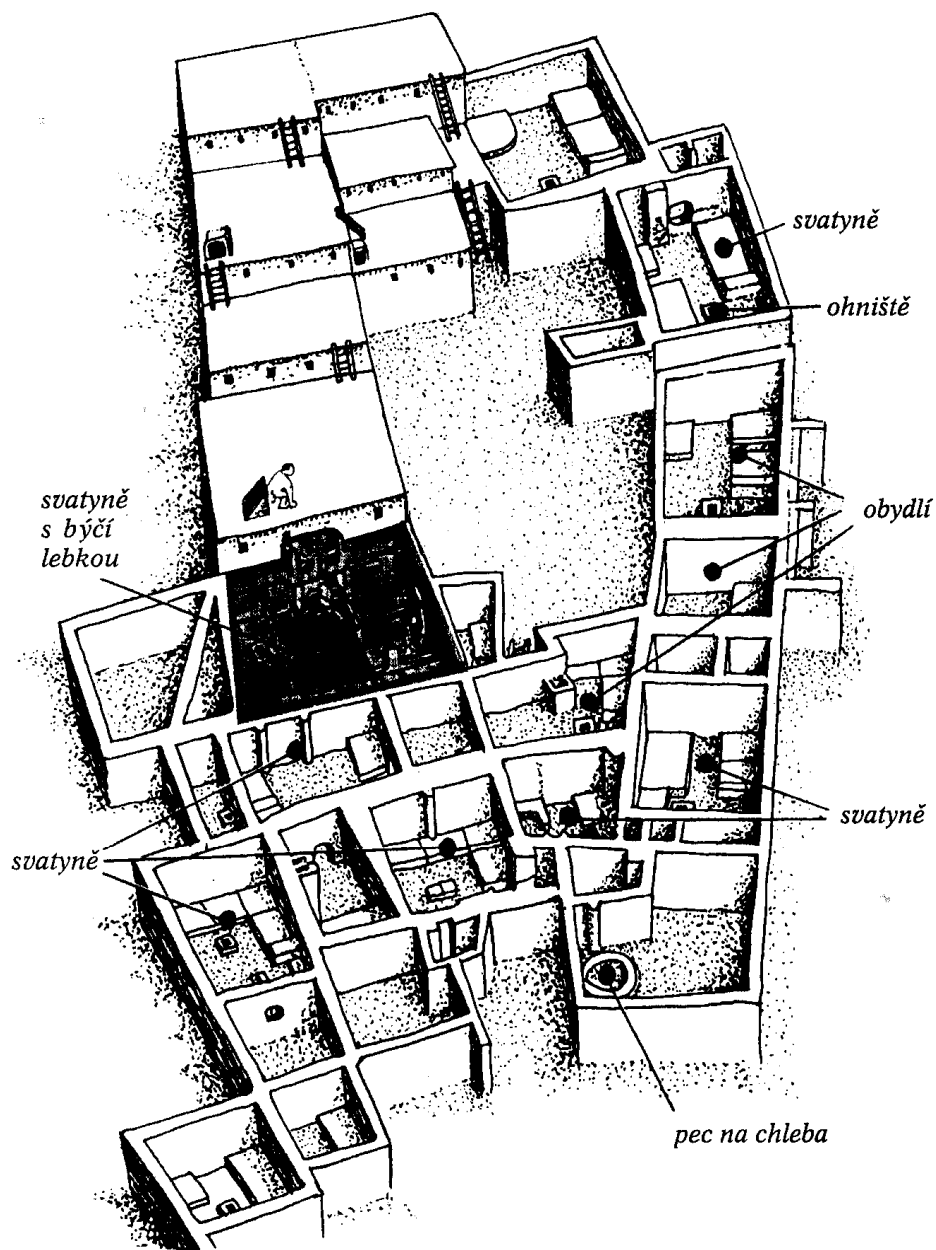
Nádobí zahrnovalo podnosy, talíře, poháry, dřevěné lžíce a dokonce i vidličky, dále kamenné vázy a dřevěná pouzdra s ozdobnými víčky atd. Všechny předměty překvapují kvalitou svého

dokonalého provedení. Žena byla vážená, ale rovněž pěstěná: pouzdra na líčidla, zrcadla z leštěného obsidiánu, náhrdelníky a prsteny to dokazují. Když toto vše vezmeme v úvahu, a to jsem připomněl pouze to základní, nabízí to, podle mého, velmi přijatelný způsob života.

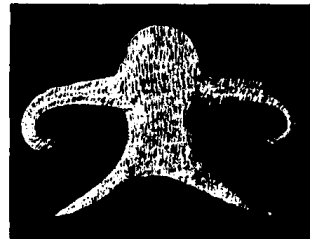
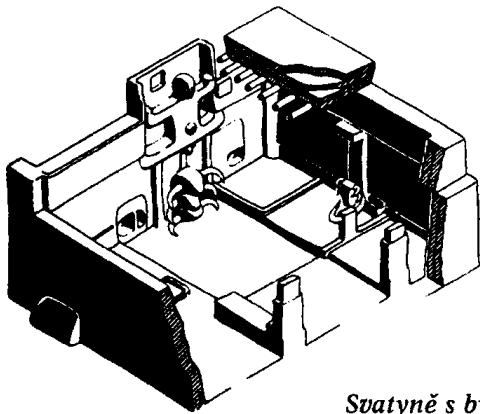
Tantrický kult?

Je Tchatal-Hüyük tantrický? Zaměňuji otazník vykřičníkem, a to bez váhání, protože velké náměty tantry, stejně jako kult Ženského principu, jsou zde přítomny. V Tchatal-Hüyüku vidím předobraz Mohendžo-dara a Harappy. Domy jsou z cihel standardní velikosti, pravda nepálených, jejich zchovalý stav však dokazuje, že vypalování bylo zbytečné, protože nehrozilo nebezpečí záplav jako v říši Indu.

Jako všechna města říše Indu i Tchatal-Hüyük dosvědčuje snad základní, ale plánovanou a promyšlenou urbanizaci. Jako v říši Indu ani zde neexistují nápadné monumentální stavby, žádné rozlehlé paláce. To vnucuje doměnkou, že moc byla v městě samotném. I v Mohendžodaru a Harappě neexistují monumentální chrámy: nic, co se podobá chrámům vévodícím jako gigantické zigguraty v Chalcedonii či Babylonii. Velký počet objevených posvátných míst naopak dosvědčuje intenzivní duchovní život. Ve sto čtyřiceti vykopaných domech je víc než čtyřicet posvátných míst. A jakých! Kult Ženského principu“je v Tchatal-Hüyüku přítomný všude. Byl nepochybně matristický, protože žena v něm zaujímala vážené místo jak ve všedním životě, tak v náboženství soustředěném okolo bohyněmatky. Ženský tvar na posvátných místech dominuje. Má otevřenou náruč a rozevřené nohy. Slouží k uctívání a vše se soustřeďuje okolo ní, zejména býčí hlavy. Na ostatních posvátných místech se nespočetné ruce natahují ke zdem zdobeným ženskými lůny. Bohyně-matka, důležitý symbol plodnosti, vévodí v křesle s opěradly v podobě leoparda či nese dvě leopardi mláďata. Žena je na posvátných místech všudypřítomná buď v obrazech tlustých matron, nebo mladistvých a štíhlých žen, jako matka s dcerou v jediném těle, či jako stará žena doprovázená hrozivými dravci.

Pokud se týče mužského boha, zdánlivě jejího manžela, hraje vedlejší úlohu. Je vousatý a sedí obkročmo na býku. Vidím v něm Proto-Šivu: i v Indii je býk Nandin jeho dopravním prostředkem. Muži jsou zpodobňováni zřídka, mají vzhled veselých, kurážných a prohnaných chlapíků. Všichni jsou vousatí.

Obraz bohyně je podobný této měděné destičce z Harappy.

Svatyně s býčí lebkou (podle Mellaarta), které vévodila bohyně s roztaženým nohama a rukama. Proč by se zde nemohly konat sexuální obřady?

Symbolický kult?

Tchatal-Hüyük neznal písmo, ale jeho nepřítomnost je dobře nahrazena použitím nejbohatšího a nejuniverzálnějšího jazyka: nesmrtelným symbolem. Všechna posvátná místa vyzařují neobyčejnou symboliku. Abychom ji pocítili, *vzijme se* do ilustrací a představme si ceremoniál tohoto kultu, v tomto chrámu, této noci. Na posvátném místě slabě osvětleném mihotavým světlem olejových lamp rozjímají obyvatelé Tchatal-Hüyüku o symbolech. Nejdříve o Bohyni, která jim rozevívá svou náruč, zatímco její rozevřené nohy připomínají bránu Života: symbolizuje všechna tajemství a síly Života vtělené do Ženy, počátku veškeré plodnosti, lidí, zvířat i

rostlin. Nespočetné býčí hlavy symbolizují mužskou sexuální sílu, ale jsou pod ní. Dosvědčují, že tato síla se jí podřizuje.

Jakých tajemných obřadů byla tato posvátná místa, působivá i přes své malé rozměry, svědky v průběhu tisíciletí? To se nikdo nikdy nedozví.

Rozdělovali si muži a ženy rituálně chleba, maso a víno jako při tantrickém obřadu? Prováděli sexuální magii? Nic to nedokazuje, ale nic nezakazuje si to myslet, protože každá zemědělská civilizace prováděla sexuální praktiky: viz kapitola „Askeze v šestnácti“, čakrapúdzha. Ať je tomu jakkoli, každý tantrický guru by bez výhrad přijal tato posvátná místa ke konání tantrických obřadů. Víím, naše puritánská výchova nad touto myšlenkou ohrnuje nos, bylo by však velmi překvapující, kdyby se sexuální obřady na těchto posvátných místech nekonaly! Jsem o nich o to více přesvědčen, protože se v Tchatal-Hüyük praktikoval Kult smrti. Dravci na freskách, kteří se vznášejí okolo ubohé stařeny, jasně symbolizují smrt, protože jim přenechávali mrtvolky, které pak pochovávali v domě pod postel, kde jejich kostra připomínala, se vzpomínkou na zesnulého, naši smrtelnost. Věřili v posmrtný život? To je tajemství.

Smrt a sex jsou neoddělitelné, jedno podmiňuje druhé. To je další důvod pro sexuální obřady na těchto posvátných místech. I bez sexuálních obřadů je celý Tchatal-Hüyük čistou tantrou.

Kdybych mohl, zrekonstruoval bych na udusané hlíně jedno z posvátných míst Tchatal-Hüyük, aby se v něm konaly tantrické meditace, ale původnímu rituálu by se to jistě pouze přibližovalo... Nebuďme duchem jinde!

Další společný bod mezi Tchatal-Hüyükem a tantrou je všeobecně rozšířené používání barevných, geometrických obrazů, jinak řečeno: *janter* (viz kapitolu o jantrách).

Konec Tchatal-Hüyük

Je ještě tajemnější než u civilizace Indu. Byla zničena, nebo odumřela zdegenerováním? Poznala náhlý konec nebo pomalou agónii? Neexistuje žádná stopa po násilném konci, například masakru. Vše, co se vykopávkami a datováním uhlíku C 14 bezpečně

zjistilo, je, že před 3500 lety př. n. l. byly domy špatně stavěné, špatně udržované a že ustal duchovní dech: nebudovala se již žádná posvátná místa. Období obsidiánu se chýlilo ke konci stejně jako lov, podobně jako v Harappě.

Co se stalo s obyvateli? Je nemyslitelné, aby se pod tíhou okolností přestěhovali na jiné území, na východ, odkud přicházelo světlo, do ještě panenské přírody? Shodou okolností se o několik století později alpsko-středomořské lebky podobné těm z Tchatal-Hüyükü nacházejí až na nejnižším cípu Indie. A jestliže se nepřestěhovali, neovlivnila jejich nejskvostnější civilizace té doby civilizaci Indu? To se rovněž nikdy nedozvíme a je to možná lepší.

Bylo by přesto překvapující, kdyby tato skvělá civilizace zůstala pouze v malém koutu Anatolie, zejména když se stále více potvrzuje, že od prehistorie byly obchodní a kulturní výměny mnohem rozvinutější, než se ještě před několika lety předpokládalo.

A jedna jistota: vesničané z malé turecké vesnice Kúsúk-Koy nejsou potomky obyvatel alpsko-středomořské oblasti z Tchatal-Hüyükü. Bohyně-matka je mrtvá, nahrazena Alláhem, žena je podrobena muži a bujný Bůh-býk se stal ochočeným a rezignovaným volem, kterého uličníci popohánějí, aby přidal do kroku. Tak jde život, tak se otáčí kolo.

KASTY – VÝBUŠNÁ SMĚS

Tantrikové vždy odmítali kasty. Indové se ostatně v hovoru s cizinci tomuto tématu vyhýbají a pokaždé, když jsem je obratně připomněl, se vyhnuli jakámkoli vysvětlování.

Pro mladou roztomilou Indku v pestrobarevném sárí, jež studuje na Západě, jsou kasty prostě *otázkou čistoty*. Neptejte se jí, o jakou čistotu by se mohlo jednat, protože pro ni je to jasné: všichni Nedotknutelní tmavé kůže, kteří se v hadrech povalují v indickém prachu, jsou „nečistí“ ve srovnání s ní, laskavou, půvabnou, vychovanou a pečlivě upravenou. Neuvědomuje si, že po tisíce let je

jejich úpadek záměrným a programovaným systémem a že z toho má i ona užitek.

Jestliže jsem nejdříve uvedl její odpověď, bylo to proto, že mě přivádí ke slovu *kasta*. Drsní portugalské námořníci, kteří v XVI. století přistáli v Indii, si všimli, že indické sociální rozdělení závisí na *casta*, a to v portugalské znamená čistotu. Jako mladá Indka se však nemýlili, chápali tím čistotu krve, rasy. Ostatně sanskrtský výraz *džáti*, který označuje to, co se nazývá kastou, znamená více nebo méně „rasu“. To je jasné a zřetelné.

Položím-li stejnou otázku poctivému indickému svámímu, který je na turné po Západě, sladce se vyhne problému a nikdy neřekne nic o nespravedlnosti systému, jenž, jak řekne, spočívá na *dharmě*, povinnosti stavu a povolání. Pečlivě se samozřejmě vyhne připojit sebemenší náznak rasismu. Má rád přirovnání, a proto dodá, že auto má kola, motor, volant, brzdy atd. a že ve společnosti musí každý vykonávat svoji dharmu podobně a držet se *své* role na *svém* místě, aby vše klapalo dobře, a toho se drží. Upřesní, ostatně odůvodněně, že se tím každý od dětství připravuje na svoji úlohu, kterou bude brzy zaujímat v životě. Konečně nejvyšším argumentem bude, že tento systém funguje již tisíce let, *tedy*, že se osvědčil, *tedy*, že je dobrý. Opomene rovněž upřesnit, že se udržuje pouze donucováním.

K sociálnímu rozdělení podle povolání řekne, že se podobá našim sdružením, která ochraňují zájmy svých členů, zajišťují jim solidní výchovu a zaručují kvalitní práci. Připojí, že pokud jde o předání tajemství a řemeslné zručnosti, není nad předání z otce na syna, ospravedlňující dědičný charakter kast.

Třetí úhybný manévr bude, že v roce 1954 nový Občanský zákoník Indie kasty zrušil. To je pravda, ale v praxi se změnilo velice málo. Západan neobeznámený s indickou situací uzná tyto tři odpovědi za správné: čáry máry fuk a je to!

Proč připomínám problém, na který v žádném případě nemáme vliv? Díky Gándhímu samozřejmě víme, že problém Nedotknutelných, které nazýval Haridžany-Božími dětmi, existuje, a neprávem předpokládáme, že chtěl zrušit kasty. Ve skutečnosti pouze usiloval o rehabilitaci těchto zatracenců země, což je jistě chvályhodné.

Mezi důvody, proč se zabývat touto otázkou, kromě jejího lidského aspektu, uveďme, že v Indii kastovním systémem a jeho zneužíváním pozvolna nastává výbušná situace. Nestabilita Indie by měla nepředstavitelné následky světového rozsahu.

Konečně poznáním předpojatosti bráhmanského rasismu a jeho důsledků, vzteklého patriarchy, čtenář pochopí, *proč* je v Indii tantra odmítána a *proč* tato kniha neudělá radost stoupencům systému, zejména ctihodným a poctivým indickým svámijům, kteří ji neopomenou vyvracet.

Pečlivě udržovaný zmatek

System řečený *kastovní* ve skutečnosti vyplývá z dvojího dělení tak rozdílné povahy, že by mělo větší cenu se zřítí slova *kasta*, protože cpaním všeho do stejného pytle se všechno zamotá, a to se líbí všem těm, kteří raději protivníka utahají...

Prvním rozlišovacím čistě rasovým kritériem je *varna*, sanskrtské slovo znamenající barvu (samozřejmě kůže). Napříště tedy budu používat termín *varna*, *džátí* nebo *třída*, abych rozlišil čtveré rozdělení založené na rase, které je nenapadnutelné. Na jedné straně jsou Árijci, „bledé tváře“, rozdělení nejdříve do dvou základních tříd, dominantních vlivem, i když jsou v menšině: bráhmani (kněží), a kšatrijové (válečníci a princové). Pak přicházejí váišjové (zemědělci, řemeslníci, obchodníci, lichváři atd.), kteří tvoří velkou třetí třídu *dvojzrozců* védského systému, oprávněných nosit *posvátné šňůry* a majících přístup k védskému náboženství, z něhož jsou ostatní vyloučeni.

Potom přicházejí Neárijci: *šúdrové*, nevolníci, potomci poražených, násilně začleněných do árijského systému jako čtvrtá třída, kteří tvoří poddané, levnou pracovní sílu. Konečně jsou tu poslední mezi posledními, vyvrženci, vyloučení ze systému, nehodní být ani otroky, Nedotknutelní, potomci původních nepodrobených kmenů.

To je tedy pětinasobné rozdělení tohoto systému založeného na rase, kam se vstupuje narozením.

Druhým *společným dělitelem* je povolání, jak už víme. Zatímco *džáti* jsou nenapadnutelné, každá se rozděluje na tolik políček, kolik je povolání a řemesel. Proto jsou nesčetné a tvoří se stále nové, zatímco u *džáti* jsou a zůstávají čtyři, ne víc. Pro nedostatek rozlišení obou způsobů se vše směšuje.

Pokud se týče původu systému, je velice pravděpodobné, že právě jeho oběti, Neárijci, si ho vymysleli před vpádem vetřelců. Po dobytí Indie jistě našli Árijci drávidskou společnost organizovanou do profesionálních sdružení, snad již dědičných, strukturu, kterou Árijci přijali a sobě přizpůsobili přidáním kritéria varny, barvy kůže, rasy.

Při psaní této kapitoly, v níž jsem chtěl rozpitvat tento systém, jsem chtěl „logicky“ začít bráhmany, navázat na kšatrije atd., když jsem si uvědomil, že bych poskytnutím priority bráhmanům, tak jako to dělá *Manu*, bájný kodifikátor bráhmanské společnosti, byl vtažen do tohoto systému. Změnil jsem tedy názor a začnu posledními mezi posledními – Nedotknutelnými.

Běda poraženým

Prohrát válku je vždy chyba: před více než 3500 lety Drávidové a ostatní Neárijci v Indii velice draze zaplatili za svou porážku ve válce, kterou samozřejmě nechtěli, a to nebyl konec. Právě Nedotknutelní platí nejtěžší daň ze všech.

Nedotknutelný – jaké hrozné slovo: jak může někdo pochopit, že by Bůh nebo i prostě příroda vytvořila lidi nízké a nečisté tak, že jejich stín *znečišťuje* vše, čeho se dotkne? Nejhorší na tom je, že toto slovo nikoho nerozčiluje, protože je člověk často čte a slyší, zatímco jejich osud je mnohokrát horší než toto slovo. Tato třída lidských bytostí zahrnuje všechny, které Árijci vyloučili ze svého systému, - všechny neposlušné, všechny ty, kdo žili v neproniknutelných džunglích, tedy zejména původní předdrávidské obyvatelstvo. Ze všech páriů jsou nejvíce k politování árijští míšenci, narození z *nečistého spojení*, například z árijské matky a otce šúdry. Jsou vyobcováni, navždy vyvrženi z árijské společnosti, stejně jako jejich potomci: tak neúprosné odmítnutí má odradit od podobných spojení.

Nedotknutelní, kolik jich dnes v Indii je? Sto, sto padesát milionů? Kdo to ví? Ale veškerý zbytek světa jsou rovněž Nedotknutelní! My Západané jsme vyvrženci a zůstaneme jimi, ať budeme dělat cokoli. Jestliže nejsme přijímáni stejně jako původní Nedotknutelní, je to barvou naší kůže, která je *bělejší než* kůže nejčistšího bráhmana, a díky naší ekonomické či vojenské síle.

Čandálové jsou mezi Nedotknutelnými z hlediska Árijců považováni za nejodpornější a nejnepřístupnější. Jejich zločin? Pocházejí z kmene tak urputně bojujícího proti Árijcům, že zmasakrovaným Čandálům po boji Árijci vyraželi zuby, aby si z nich udělali náhrdelníky! (Agnipurána II.1217). Později toto jméno znamenalo všechny vyvržené.

Zatímco se v průběhu staletí Manuovy zákony pro šúdry zmírnily, pro Čandály se neustále používaly důsledně. V tomto zákoníku (X.50) se praví: „Nechť tito lidé pobývají u kořenů velkých stromů, u pohřebních hranic, v horách a lesích. Ať jsou všemi k poznání a ostatní žijí z jejich práce.“

„Obydlí Čandálů a Švapáků musí být mimo vesnici. Nesmějí vlastnit celé vázy a mohou mít pouze psy a osly.“

„Nechť mají za oděv šat mrtvých. Za nádobí rozbité hrnky, za šperky železo. Ať se neustále stěhují z místa na místo.“

„Nechť žádný člověk věrný svým povinnostem se s nimi nestýká. Musí se stýkat pouze mezi sebou a ženit se se sobě rovnými.“

„Nechť potrava, kterou dostávají od druhých, se jim dává pouze na střepech a prostřednictvím sluhy. Ať se v noci nepohybují po vesnicích a městech.“

„Nechť do nich přicházejí během dne pro svou práci, rozdělenou prostřednictvím předepsaných pokynů krále. Ať jsou připraveni k převozu mrtvého člověka, který umřel bez příbuzných: takový je zákon.“

„Nechť vykonávají podle rozkazů krále rozsudek smrti nad odsouzenými zločinci, a ať pro sebe berou šat, postele a šperky od těch, které vydávají smrti,“ Mánavadharmaśāstra X. 51-54.

Není potupné vyhlásit a používat takové „zákony“? Není pohoršlivé, že se po třicet pět století lidé podrobují tak systematickému a krutému ponižování na nižší stupeň než zvířata?

Moderní zákony jejich úděl skoro nezměnily, snad ve městech, ale stále nedostatečně.

Pokračuji doslovným svědectvím C. Thomase: „Paňčámové (pátá třída, tedy Nedotknutelní) mají zakázaný pobyt ve vesnicích ostatních kast. Nemohou se přiblížit ke studnám, chrámům a používat některých cest bráhmanů. Je jim zakázáno stavět domy ze dřeva nebo kamene. Vchod do jejich chýší musí být tak nízký, aby byli nuceni se sehnout... Je jim zakázáno nosit čisté oděvy či vlastnit sebemenší kousek půdy, aby naprosto záviseli na ostatních kastách.

Neúprosné používání těchto zákonů účinně a skutečně proměnilo v průběhu tisíciletí tyto muže a ženy v ponížené lidi bez sebemenší úcty k sobě a bez jakékoli možnosti zlepšit svou pozici. Jsou záměrně odsouzeni k bídě, zbaveni i práv a prostředků k protestování a jejich úpadek je naprostý. Živí se mršinami, zdechlinami a nejodpornějšími potravinami. Pijí nejznečištěnější vodu. Jestliže onemocní, žádný lékař je neošetří. Bráhmani založili nemocnice pro zvířata a ptáky, ale žádný lékař nebude ošetřovat své lidské mimokastovní bratry. Pro ně je smrt Paňčámy důležitá méně než smrt psa nebo kočky. Paňčámové byli zabíjeni jen z toho důvodu, že spáchali zločin tím, že vstoupili do ulic, které jim byly zakázány, nebo se nedopatřením přiblížili k veřejným studnám. Nejmenší prohřešek se trestal bičováním a zmrzačením.“ (Hindu Religion, Customs and Manners, str. 20)

V Púně zakazoval zákon páriům přístup do města po třetí hodině odpoledne. Důvod? Je prostý: při západu slunce by se jejich stín prodloužil a znesvětil by vše, na co by dopadl!

Kdyby to nebylo skandální, bylo by to k smíchu. Jiný příklad: mezi nespočetnými obřady a zvyklostmi, které zdůrazňují každý okamžik života Árijce, je *šráddha-pohřební obřad*, vykonávaný za zemřelého rodiče a určený k udržení pouta mezi živými a mrtvými. To je samo o sobě chvályhodné. Při této příležitosti se nabízí *pinda – pohřební koláček*, třem předcházejícím generacím. Dělení se koná tajně, mimo pohledy ostatních, tak aby ho neviděl eunuch, Nedotknutelný, kacír či... těhotná, i árijská žena, jinak by byl obětní dar pohledem znečištěn a nebožtíky odmítnut!

Oběti Manuova zákoníku – Paňčámové – žijí či spíše přežívají na okraji lesa, živí se ještěrkami a vyhrabanými kořínky. Tak naprostý nedostatek soucitu se zdá neuvěřitelný, přesto je to pravda a nevěřte tomu, že je to dávno minulé doba.

Vzdělání Indové vás poučí, že nyní jsou jim vyhrazena místa na indických univerzitách a že se mohou stát i bohatými. To je sice pravda, ale jedna vlašťovka jaro nedělá. V každém případě i málo zámožný bráhman bude vždy opovrhovat Nedotknutelným, i když je multimiliardář. Jedna přítelkyně mi vyprávěla, že na jedné recepci na indické ambasádě v jednom hlavním městě, které nebudu jmenovat, pozorovala dva muže, kteří seděli na lavičce, byli dobře oblečení, ale ostatními hosty byli přehlíženi. Překvapená se šetrně zeptala, proč s nimi nikdo nehovoří. Odpověď: „To jsou Nedotknutelní...“

Někdo by mohl říci, že to patří minulosti a že ze zaujatosti očerňuji. Raději odvolám všechno, co jsem osobně poznal v Indii, a uvedu časopis L'Express z 1.3.1988: „Uprostřed pole ještě nezralého obilí je kruh asi o průměru 10 m bez obdělané půdy. Právě zde bylo kurmií-statkáři 27. května 1977 chladnokrevně zabito osm Nedotknutelných a tři další členové nízkých kast. Proč tento masakr? Po dvanácti letech se to ještě neví.“ Dodávám: nebude se to vědět nikdy a zůstane to nepotrestáno. Stalo se to v Belči, vesnici se 400 obyvateli, která je asi pouze šedesát kilometrů od Patný, hlavního města Biháru. Žije se tam stejně jako před 2000 lety.

A policie? Jednak je zkorumpovaná a součástí „systému“, jednak je neschopná. Policistů je asi dvacet, bez vozidla a telefonu. Jak potom mohou oběhnout dvacetikilometrový rajón? Mohli bychom takovou záležitost zredukovat na minimum a říci, že takové vraždění je výjimečné. Co je však výjimečné, to je ve skutečnosti *známé*: násilí je tu neustále. Kolik je na „oficiálně“ dvě stě mrtvých nezaznamenaných?

Po pravdě řečeno, kurmiové jsou třída poškozených majitelů půdy. Kurmi vlastní maximálně dva hektary půdy. Sklízí, ať je rok dobrý nebo špatný, tunu obilí, pšenici a kukuřici, zeleninu, navíc trochu píce pro své buvoly. Sám závisí na velkostatkářích, proti kterým se musí chránit. Svoji ženu a šest dětí však uživí, ušetří

několik rupií, aby nejstaršího poslal do školy, koupil si kolo a dal věno dceři.

Otisk palce, který zotročuje

Kurmi využívá Nedotknutelných bez slitování a studu. Cituji L'Express: „Nedotknutelní se nechávají od kurmiů najímat za kilo zrní denně, vydobyté ze země, na které pracují! Nikdy nedostávají hotové peníze: bankovka v hodnotě dvou rupií (jeden francouzský frank), která často představuje každodenní hubený výdělek, zde nemá cenu. Když přesto potřebují půjčku, například sto rupií na lékaře a léky, otisk palce na špinavý kus papíru tvoří smlouvu. Nemůže-li splácet, stává se otrokem na doživotí.“

Časopis měl upřesnit, že legální minimum na den je dvanáct rupií, což je cena jednoho litru benzínu. Nedotknutelní tak pobírají šestkrát méně, než je indická minimální mzda. A další příběh „otisku palce“. Říká se, že v Indii je největší demokracie na světě. To je pravda, věříme-li ústavě a volbám, které jsou pravidelně organizovány. Toto „pravidelně“ znamená „v pravidelných intervalech“. Jestliže jste slyšeli „řádně“, že se konají podle pravidel, byl by v tom malý rozdíl. Podle L'Expressu: „V některých vesnicích již několik let neviděli obyvatelé žádného vládního činitele. A jestliže se ve volební dny dostaví do volební kanceláře, jsou přesvědčováni, že již volili, i když na levém palci chybí barva od inkoustu, důkazu hlasování s razítkem skrutátora. Jestliže se vzpírají a pokoušejí se prosadit svá práva, policie, dobře umístěnou ránou *lathi-dlouhou holí*, brzy protestující umlčí.“ Bud'me však ujištěni, že tyto hlasy někdo získá.

Jak lze ochránit svůj majetek při nedostatku administrativy a zejména účinné policie? Když se tvoří skupiny, každá třída, každá náboženská pospolitost, každá organizace si vytváří vlastní pomocnou soukromou policii; zde se nazývá *sena*. Kurmiové se musí bránit zneužívání velkými, dlouho všemocnými statkáři, ale rovněž proti naxalitům. A právě zde to vybuchuje. Během tisíciletí se Nedotknutelní podrobovali svému málo záviděníhodnému údělu, aniž mohli reagovat či se bránit. V sousedním Bengálsku se v

sedmdesátých letech za tyto „vyvržence země“ postavili marxističtí aktivisté. Opět L'Express: „Při povyku à la Robin Hood, který se vyrovná vděčnosti nejubožejších, se hnutí naxalitů hlásí k marxismu-leninismu. Jeho síla je taková, že ve velkém počtu vesnic, těžících z pasivity politické síly, korupce administrativy a policie, nastolili naxalité skutečnou administrativu. S policií a soudem často brutálnějším a rychlejším.“

Naxalité neexistují v celé Indii, co by se však stalo, kdyby bylo toto hnutí propagováno? Policie dělá vše, co může, k potlačení, ale... Existuje tedy konfliktní stav mezi všemi skupinami. Proto ten titul na začátku kapitoly: Kasty – výbušná směs.

Osud šúdrů. Po Nedotknutelných se podíváme, co Manu přisoudil nádeníkům – šúdrům: „Nejvyšší pán stanovil šúdrům pouze povinnost sloužit vyšším kastám, aniž by znevažoval jejich zásluhu.“ (II.31). „Nechť bráhmanovo jméno, první ze dvou slov, z nichž se skládá, vyjadřuje něco příznivého, kšatrijovu sílu, váiřjovo bohatství a šúdrovu nízkost.“ (II.31) Jasně, přímo, cynicky nízkost; védské náboženství je jistě jediné na světě, které institucionalizovalo jak morální kodex, tak krajní rasismus. Tento systém nemá slitování s nevolníky, o čemž svědčí přísnost pro ně předepsaných trestů, vedle kterých slavné „oko za oko, zub za zub“ bledne závistí:

„Jakákoli končetina používaná člověkem nízkého zrození by udeřila vyššího, musí být zmrzačena, takový je Manuův zákon.“ (VIII.279)

„Pozvedne-li pouze ruku nebo hůl na vyššího, musí být tato ruka useknuta. Kopnul-li ho v hněvu, nechť je mu tato noha useknuta.“ (VIII.280)

„Opováží-li se člověk nízké kasty usednout vedle člověka ze vznešenější kasty, je buď poznamenan na boku a vyobcován, nebo mu král poručí udělat jizvy na hýždích.“ (VIII.281)

„Šúdra nesmí číst védy, nejposvátnější náboženské knihy. Přestoupili tento zákon, je mu vyříznut jazyk a do uší nalito rozpuštěné olovo. Napadne-li bráhmana, je oběšen. Jestliže však bráhman zabije šúdra, je tento přečin roven zabití kočky, ptáka, žáby, psa, ještěrky, sovy nebo vrány.“

Povšimněte si: uvedená zvířata mají špatnou pověst, včetně kočky, kterou si Indové hnuší, protože se „živí zkrvaveným masem.“ (Manu XII.59)

Šúdroy jsou rituálně podrobeni menšímu množství tabu než Árijci *dvidžové*, dvojjzrozenci. Mohou jíst, co chtějí, pohybovat se, jak se rozhodnou (přesto v určitých hranicích), jen když nepřekáží členům ostatních varn.

Pravda, postupem času bylo v určitých tolerantnějších oblastech se šúdroy méně tvrdě zacházeno a měli i přístup k majetku, což bylo ostatně „korigováno“ velice váženým lichvářským povoláním, jednou z výsad váištjů, třetí árijské varny. Tito lichváři těžší z toho, že manželství, i v dnešní Indii, je obřad přivádějící na mizinu rodiče snachy. Kromě velkého věna musí otec poskytnout dary celé rodině zetě, nemluvě o nákladech na svatbu, během které si v několika dnech stovky víceméně rodinných hostů dávají do nosu...

Málokdy má rodina, i při prodeji starých použitých věcí, dost peněz, aby kryla výlohy. A co se nestane: lichvář jim půjčí, ale s takovými úroky (20-40%), které budou dlouhé roky splácet. Ind někdy stěží reviduje dluhy ujednané za manželství... své babičky!

Najárové a Nambudirové

Vztahy mezi šúdroy, kteří jsou většinou Drávidy, a ostatními džáti jsou složité a mění se podle oblasti. Navrhují podle titulu této kapitoly se zajímat o vztahy mezi Nambudiry a Najáry, potomky drávidského obyvatelstva, jež uprchlo na jih před árijským postupem a našlo útočiště v Malabáru, na pobřeží mezi Goyou a Mysem Kumáří, kde jejich staré tradice zůstávají živé.

Árijský vliv po konsolidaci na severovýchodě pozvolna postupoval na jih, kde trvá dodnes a neustále se zde setkává s odporem. Důkaz: nový zákon oficiálně zakázal matriarchát v celé Indii. Jedna rodilá indická tanečnice z Kéraly mi však řekla, že je tam ignorován, mnohatisícileté zvyky jsou příliš silné.

Najárové byli zotročeni Nambudiry, kteří se vydávají za čistou árijskou rasu. P. Thomas, který v této oblasti velice dlouho žil,

popsal místní situaci. Shrnuje všechny problémy mezi šúdry a ostatními kastami.

„Život,“ říká, „se tam organizuje překvapujícím, ale logickým způsobem z hlediska árijského rasisty, pro kterého je vrcholem pohoršení *Rassenschande*, rasové znečištění. Protože toto znečištění může povstat pouze z břicha ženy, je nutné předcházet každému *nečistému* styku mezi Árijkou a Neárijcem. Metoda je účinná: Nambudirky jsou velice žárlivě hlídány. Mají *zakázáno* vycházet samotné a mluvit s jakýmkoli mužem kromě svého manžela. Pohlavně dospívající dívka nemá již právo mluvit se svým otcem a svými bratry. Pokud je to možné, zůstává Nambuďirka uvězněna v domě.“

Protože není možné je naprosto odloučit od života, vycházejí tedy ve skupině a obklopuje je ochranná družina neárijských žen. Každá Nambuďirka nosí obrovský slunečník z palmového listí, který, natočen na stranu, ji skrývá od kolenou po hlavu. Najárské ženy kráčejí v čele a odhánějí muže přicházející v protisměru, váhavcům nadávají. P. Thomas sledoval z uctivé vzdálenosti „tyto průvody mladých až do pasu obnažených Nambudirek, jak obratně ze strany na stranu manévrují se slunečníkem a otáčejí svůj pružný krk obtěžkaný klenoty, jak po cestě vrhají rychlé libomrky po báječném vnějším světě a ještě báječnějších mužích, kteří je z dálky pozorují.“

Všechna opatření tedy směřují k tomu, aby byl vyloučen sexuální styk s jiným mužem než manželem.

Opak však není pravdou! Je zvykem, aby prvorozený syn měl právo se oženit, tedy mít děti s Nambudirkou. Prvorození synové si Nambudirky rozdělují, z toho plyne skutečné čachrování s manželstvím. Prvorozený syn přináší mnoho peněz, žení se s úctyhodným počtem dcer své rasy, pokaždé prostřednictvím věna. Zatímco Nambudirky uzavřené doma jsou pohaslé a unuděné, Najárky, jako všechny Drávidky, jsou svobodné, plné šarmu a života, tedy přitažlivé. Jestliže nambudirští kadeti nemají právo se s nimi ženit, mohou se vyspat s tolika najárskými dívkami, s kolika chtějí. Mají rovněž veškeré sexuální výhody bez nepříjemných následků, to je odpovědnosti a starostí, že zvýší početnou rodinu.

Když stráví noc s Najárkou, vracejí se poněkud rozpustile k rodičům. K očištění postací obyčejná koupel. Budou zavrženi? No problém: najárská máma dítěto vychová. Nezdědí ani jméno, ani majetek, ani otcovskou třídu: budou šúdrové jako máma a jejich nambudirský rodič je ponechá ve svých službách!

Vztahy mezi muži obou tříd jsou velice rozdílné a charakteristické pro situaci šúdrů všeobecně. Když se například Najár obrací k Nambudirovi, zůstává v uctivé vzdálenosti, odkládá svrchní oděv a drží ho v ruce. Když mluví o své chatrči, říká *má barabizna*, zatímco o Nambudirově domě mluví jako o *vašem paláci*. Najár si musí při rozhovoru s nambudirským bráhmanem zakrývat ústa; kdyby na něho prsknul, musel by se bráhman očistit pústem. Jedná s bráhmanem jako s živým bohem a sám se považuje za otroka. Tento zvyk dodnes Najárové dodržují při obsluhování bráhmana. Pod vlivem modernismu, zvláště silného v této oblasti, se ostatní vůči bráhmanům projevují nadutě.

To není vše! V této oblasti žijí rovněž vyvrženci, Ulladáhové, kterými Najárové opovrhují, protože jsou Nedotknutelní!

„Ulladáh nestojí Nambudirimu ani za *pohled*, je pro ostatní nepřijatelný, proto se téměř neodvažuje do vesnic... Každý nambudirský Árijec, který se pohybuje po ulici, je vždy předcházen najárským služebníkem, který z plných plic řve, aby odehnal Nedotknutelné. Když Nedotknutelní budují ohrady či pracují ve vesnici, musí povinně ohlašovat svou *znečišťující* přítomnost umístěním znamení, obvykle na obou stranách ulice po šedesáti krocích, ze zelených větví přidržívaných kameny.“

Nečekaní obránci systému

Utiskovaní by logicky měli s nadšením přivítat oficiální zrušení systému varn. Nestalo se tak kvůli učení o reinkarnaci a karmanu, které přijímají všichni hinduisté. Pramálo záleží na tom, zda Předárijci, tedy Drávidové a původní obyvatelé, věřili na reinkarnaci před nebo po árijské invazi, podstatné je její geniální využití. Árijci své oběti přiměli, aby toto učení přijali, a tím i ochraňovali tento systém.

System působí nadvakrát. Nejdříve se vnutí šúdrům. Jsou-li v tomto životě otroky, je to špatným karmanem. Znamená to, že pykají za spáchané chyby v předešlých životech. System jim však slibuje, a v tom je jeho genialita, že vykonají-li dobře svou současnou služebnou dharmu, v příštím životě se reinkarnují do vyšší třídy! Odstranění varn je tedy ošidí: odpykáním poloviny nebo i více svých chyb jim zabraňuje se opět narodit jako kšatrija nebo bráhman!

Představte si, kdyby Búrové přinutili černé pykat za své minulé chyby s tím, že se ve svém příštím životě narodí jako bílí. Mimochodem, dalším omylem, kterého se árijský system nedopustil, je, že bílí z Jižní Afriky zavřeli černé do obrovských ghatt, která podporují silnou kolektivní psychiku, a kde unikají snadné kontrole. Černým to dovoluje, aby se proti bílým organizovali. Bráhmanismus rozdělil služebné obyvatelstvo naopak do spousty podkast, které sebou navzájem opovrhují. V malých společnostech je možno je snadněji kontrolovat a ovládat. Tento system trvá již 3500 let.

Méně početní než šúdrové, kteří s Nedotknutelnými tvoří indický lid, jsou váišjové, kteří jsou početně nejsilnější ze tří vyšších, árijských varn.

Naprosté využití

O váišjích se Manu vyjadřuje přesně: „Když Pán tvorů stvořil dobytek, svěřil ho váišjovi.“ (IX.324)

„Váišja chová dobytek, obchoduje, půjčuje peníze, obdělává pole.“ (I.92)

„Musí vědět, jak zasít, odhadnout dobré a špatné vlastnosti půdy a dokonale poznat všechny míry a váhy.“ (IX.330)

„Přesně odhadne vzájemné hodnoty drahých kamenů, perel, korálů, kovů, látek, parfémů a koření.“ (IX.329)

Když někteří autoři tvrdí, že váišjové obdělávají půdu, tak jde nanejvýš o symbol. Ve skutečnosti půdu *vlastní a, nechávají ji* obdělávat svými služebníky: bylo by to pod jejich důstojnost si špinit ruce prací s hroudou země. Jestliže Indie jednoho krásného dne vybuchne, budou to oni, kdo budou nejbezprostřednější příčinou a bezpochyby i prvními oběťmi.

Když píše „velký“ statkář, má to dvojí smysl: bohatý a břichatý. Bez skrupulí využívají levnou pracovní sílu, nechávají pod slunečním žářem dřít ženy stejně jako muže deset až dvanáct hodin denně a platí jim pouze čtvrtinu či pětinu minimálního legálního platu. Vědí, že nikdo nebude protestovat, protože jsou jednak negramotní a nevědí o svých právech, jednak každý, kdo by se toho odvážil, by byl v tu ránu propuštěn bez jakékoli naděje, že si najde práci. Všichni statkáři táhnou za jeden provaz. A nepracovat znamená zemřít hladem. Sociální zabezpečení, podpora v nezaměstnanosti, rodinné přídatky atd. neexistují. Jak se tomu bránit? Stěžovat si na policii? Nikdo na to nepomyšlí, protože každý ví, že by se opět ocitl tvář v tvář jinému Árijci. Jeho stížnost by neměla žádnou šanci na úspěch. Jediná možnost je podrobit se a tím přežít. Každý začátek vzpoury je ihned potlačen. Každý statkář má své soukromé ozbrojené galejníky. Jestliže by se objevil nějaký vůdce, následující noci bude zmlácen. Jestliže by to udělal znovu, je ubit k smrti.

Neuvěřitelné: ještě dnes existují v Indii miliony otroků, halvů, připoutaných na celý život ke svým pánům, kteří jim dávají přesně tolik, aby nechcípali. Doslova zde využívá člověk člověka více než dobytek.

Viděl jsem v televizi interview s velkými indickými statkáři, které nepřímo vypovídalo o těchto krutostech. Na otázku reportéra, zda existuje násilí, otázaný statkář upřímně odpověděl: „Ne, zde ne.“ Otázka: „Když jedete na inspekci polí, jste ozbrojeni?“ Břítka odpověď: „Ne, já to nepotřebuji...“

Věci se však mění a kazí. Kromě naxalitů, uvedených výše, si utiskovaní uvědomují svou sílu a začínají ji používat. Nová skutečnost: tisk uvádí trestné výpravy proti statkářům či bráhmanským vesnicím, které jsou zpestřeny masakry, zatímco dříve to bylo naopak. Napětí tak nebezpečně stoupá.

Váišja provádí rovněž lichvu, uznávanou a váženou činnost, jejíž sociální role je důležitá jako vyzkoušený zotročující prostředek. Úroky rostou tak, jak sestupujete po sociálním žebříčku: bráhma bude platit patnáct procent, nádeník se upíše na čtyřicet i více.

Obchodníci se nazývají banjové či čéttiarové, jsou to všechno váišjové. Banja přichází do svého krámků v osm hodin ráno a opustí ho až v devět hodin večer. Otrk časů? Posuďte sami: veškerý den tráví rozvalen na podušce, kterou opustí pouze kvůli potřebě. Zbýlý čas prožvaní. Při velkých vedrech si osušuje čelo a vypije mnoho čaje (čaje velmi sladkého). Stává se obézním, což vzbouzí úctu a na druhé straně ho to činí neschopným chodit pěšky.

Další váišjové se stávají zazobanými továrníky. Roztácejí těžký indický průmysl. Jsou velkomyslní samozřejmě vůči bráhmanům. Právě oni, stejně jako banjové, nechávají stavět a udržovat chrámy. Od bráhmanů za to dostávají požehnání a zajištěné místo v indickém ráji či ještě příznivější reinkarnaci.

Všchno je samozřejmě ultraschematické, skoro karikaturní, ale někdy je dobrá karikatura věrohodnější než špatný portrét... Ani tlustý fascikl by nemohl popsat realitu kast v celku na obrovském indickém subkontinentu. Ne, váišjové nejsou všichni bez výjimky velcí statkáři. Existují v Indii oblasti, kde váišjové mají sociální statut velice blízký nádeníkům. Někde jim i místní bráhmani upírají právo nosit posvátnou šňůru „dvojzrozců“. Situace popsaná výše je nicméně skutečná, současná a jaksi všeobecná.

Někdo řekne, že jihoameričtí statkáři dělají něco podobného, i když bez kast. Kdo však jsou tito vykořisťovatelé, ne-li potomci dobyvatelů, kteří podobně jako v Indii zničili existující civilizaci a zotročili místní obyvatelstvo? Rovněž zde jsou páhány křivdy a krutosti, které vznikají ze stejné filozofie okrádání, tak charakteristické pro patriarchální systém. I zde napětí stoupá a nebezpečí výbuchu je velice reálné.

Hle – tam je kořist

Indie mahárádžů, tedy bojovníků, se zakládá na shora schváleném okrádání. Védští bojovníci takto prosili bohy: „Nechť svými luky uchvátíme dobytek nepřítelů. Nechť jsme v bitvě vítězní.“ (Rgvéd VI.75).

Řídili se logikou kočovných pastevců, pro které byl dobytek tak velkým (a jediným) bohatstvím, že se stal jejich peněžní jednotkou.

Recept ke zbohatnutí byl jednoduchý: ukrást zvířata druhým. Napadení si to samozřejmě nenechali líbit a museli s nimi svést „dobyččí válku“, po které vítězové připojili stádo poražených ke svému a zvýšili tak svůj kapitál.

Ernst Borneman ve svém vynikajícím díle *Le patriarcat* na str. 181 píše: „Krádežemi si tito lidé navykli na myšlenku krádeže i ostatního bohatství. Patriarchát není tedy pouze rodovým systémem, je rovněž ideologií okrádání, uzákoněním drancování, převlečeného do morálky, oslavováním ozbrojeného útoku a lichvaření s majetkem druhých. Jestliže někdo chce patriarchát pochopit, nesmí zapomenout, že má své kořeny v okrádání.“

Toto drancování, zahalené do morálky, kodifikuje Manu, dědic Rgvédu: „Vozy, koně, slony, stříbro, obilí, dobytek, ženy a směnitelné zboží jako běžné kovy patří tomu, kdo je sám vzal jeho vlastníkov.“ (VII.96).

„Védy říkají, že bojovníci odevzdávají část kořisti králi. Co nebylo vydobyto (individuálně), musí být rozděleno králem mezi všechny bojovníky.“ (VII.97). Poznamenejme, že ženy byly součástí kořisti jako směnitelné zboží a že je Manu ze zdvořilosti uvádí až po vozech, koních i dobytku! Táž ideologie řídila a dál inspiruje veškeré dobyvačné režimy: kolonialismus je moderní výraz a ovládat přírodu bez skrupulí je jeho další podoba. Manu stanovuje: „Takový je základní a vzorný zákon bojovníka. Kšatrija se ho nesmí vzdát při pobíjení nepřátel v bitvě.“

„Nechť se král se zbraní snaží dobýt to, co ještě nebylo získáno. Co získal, nechť pečlivě ochraňuje. Ať bdí nad rozmnožováním toho, co uchovává a nashromáždil. Z toho nechť odměňuje ty, kdo jsou toho hodni,“ (VII.98,99). Nejvíc, o tom se nepochybuje, jsou toho hodni bráhmani.

Tímto klíčem lze pochopit všechny dobyvačné války všude na světě, včetně feudálních konfliktů v Indii, jejichž cílem, ať přiznaným či ne, bylo drancování a neomezené lichvaření s hmotnými statky druhých. Manu vyhláší přísný rytířský zákoník. Boj musí být fair play a nepřítel ušetřen, jestliže prosí o milost na kolenu. Ranění se nedorážejí. Válečník nikdy neustupuje. „Králové,

kteří bojují s nezměrným úsilím a neustupují, až se navzájem zabijí, půjdou do nebe.“ (VII.89).

Abychom se však dostali ke kastám. Rádžové a bráhmani vznášejí společný nárok na modrou krev, tedy být jedinými pravými a čistými Árijci, což nemůže být pravda. Takzvaná čistá árijská rasa (viz kapitola Árijský podvod) je mýtus, a proto jim nic nedává právo prohlašovat se za vyšší. Nebyli „čistou rasou“ při vstupu do Indie a po dobovačné válce byli místní neárijští králíčkové, kteří se připojili k vetřelcům, náležitě poárijštění prostřednictvím vhodných darů ochotnému bráhmanovi a „očistění“ pro formu.

Rádžpúťští bojovníci, kteří se počítají mezi nejdrsnější a nejobávanější v Indii, se prohlašují za nejčistší modrou krev a tvrdí, že pocházejí přímo z nejstarších královských klanů. Jejich tvrzení je podvod. Pocházejí ve skutečnosti z Hunů, Gurdžarů a dalších kmenů Střední Asie, které pronikly do Indie ze severozápadu v pátém a šestém století našeho letopočtu. Když šavlí dobyli říše centrální Indie, usadili se, vzali si za manželky Indky a jako potentáti neměli potíže „přesvědčit“ přeuctivé bráhmany k tomu, aby je poárijštili. „Bráhmani jim na míru sestavili rodokmen od heroických časů, jako Vergilius spojil zakladatele říše římské s hrdiny trojské války... Ostatní rádžpúťské klany, např. Čandélové, pocházejí z domorodých kmenů Góndů. Když se stali mocnými, nechali se povýšit do šlechtického stavu a stali se hinduisty.“ (P. Thomas)

Využívali nestydatě nejenom vysilující práce nižších tříd, které jim stavěly okázalé paláce, kde si udržovali nádherné dvory, ale zároveň nižšími i opovrhovali. To se dělo všude, kam se valily barbarské hordy ze stepí: „Národy kočovných pastevců, ničitelé měst vždy a všude cítili nejhlubší opovržení k rukodělné práci. Neměli pouze *právo* ostatní zotročit, měli *povinnost*. Řek vládnoucí třídy chápal své poslání na zemi jako vládu nad nižšími bytostmi, jež byly přirozeně zbaveny svobody, jinak řečeno nad otroky a Neřeky.“ (Borneman, str. 225)

Neustálé feudální války, které mezi sebou indiští rádžové vedli, jim ale pustily žilou a oslabily je. Dobyvační Mongolové je potom bez námahy přemohli. Bráhmani od té doby tvrdí, že kšatrijové

zmizeli a že zůstávají jedinými „skutečnými“ Árijci tváří v tvář Nedotknutelným a šúdrům. Váišjové byli poníženi mezi šúdry.

Poklady z Golkondy

Snadné je lhát pro toho, kdo zdaleka se vrátí, mohlo by se říci při četbě knih evropských cestovatelů, popisujících nádheru mahárádžů. Ano, bájná Indie mahárádžů existovala až donedávna, až do nezávislosti Indie. Rádžové, pohádkově bohatí, byli potomky těch, které jsem nazval porážeči, kteří se stali pány, potomky tvrdých dobyvatelů Indie.

Jedna z velkých výhod systému tříd a kast je určení vývoje novorozence od jeho narození. Od kolébky byl budoucí princ nebo bojovník připravován fyzicky i psychicky na své povolání vládce nebo kšatrije. Jedině oni měli právo vlastnit zbraně a zacházet s nimi, jako šlechtici u nás zakazovali lov nevolníkům a vesničanům.

Působivé pevnosti při cestě po Indii dosvědčují neustálé války, jež udržovaly vysokou bojovou připravenost kšatrijů. Po anglické okupaci nemohli bojovat; stali se lovci zvěře. V Udajpuru jsem bydlel v loveckém pavilónu jednoho místního ex-mahárádži, proměněném v hotel. Jídelna byla ohromná, pokrytá kůžemi šesti obrovských tygrů, a na zažloutlé fotografii byl poslední mahárádža pózující s puškou v ruce a holínkou na hlavě jednoho z těch překrásných zvířat.

Na cestě do ášramu Svámího Šivánandy v Ršikéši na úpatí Himaláje jsem se mimochodem setkal s princeznou Anne-Louise d'Arenberg, velkou dámou a skvělou přítelkyní. Z jejího vyprávění jsem se dozvěděl, že život prince nebo princezny nebyl pohádkový, jak si lidé představují. Od dětství se mladí šlechtici podrobovali přísnému výcviku. Například i děti musely potlačovat své emoce: nemít strach při nenadálém blesku nebo hromu, neplakat při bolesti, sbírat spadlá jablka atd.

Přenesme se do XVI. století, abychom se na vlastní oči podívali na surového dobrodruha, který se bez skrupulí stal „šlechticem“ a založil královskou dynastii.

V té době se mongolští dobyvatelé valili po asijských stepích, přemohli již indické krále a založili muslimskou mongolskou říši, která se udržela až do XIX. století. Po smrti Aurangzéba, posledního velkého mughalského císaře, se říše rozpadla. Asaf Šáh, krutý, lstivý turecký dobrodruh se násilím stal prvním nizámem Haidarabádu v Andhrapradéši, v zemědělské oblasti z osmdesáti procent hinduistické. V blízkosti se tyčí pevnost Golkonda se slavnými diamantovými doly, z nichž pochází i legendární Kooh-i-noor, jehož jméno znamená *Světelná hora*. Z 756 karátů se během let podrobil postupným „odtučňovacím kúrám“, které ho zredukovaly na „pouhých“ 106 karátů, když byl darován královně Viktorii.

Aby se nizámové obohatili za každou cenu, využívali jako vždy bez soucitu a skrupulí místní levnou pracovní sílu. V XVII. století Jean Baptiste Tavernier, francouzský dobrodruh a klenotník, říká, že 60000 horníků, podvyživených mužů a žen, se v dolech Golkondy dřelo v nejhrošších podmínkách. Tyto doly odvedly na světový trh dvanáct milionů karátů (!) diamantů nejvyšší kvality. Zatímco lid vězel v bídě, nizám si cpal nedobytné pokladny nejkrásnějšími diamanty a stal se nejbohatším člověkem na světě. Jednal přesně jako jeho předchůdci, maharádžové, jejichž železná pěst tvrdě dopadala na šúdru a Nedotknutelné.

I když nemilosrdně využíval své poddané, jež v něm viděli poloboha, byl nizám přesto dokonalý džentlmen, anglicky vzdělaný, který ve svém paláci Falaknuma v Haidarabádu, jehož přepych překonával jakoukoli představu, okázale přijímal významné osobnosti z celého světa.

Koho by překvapilo, že šestý nizám vášnivě miloval diamanty? I nizám však jednoho krásného dne musel opustit tento svět, aniž si odnesl své milované diamanty. Na onom světě jistě musí litovat svého fantastického 162 karátového briliantu, který se po pohřebních obřadech marně hledal. A víte, kde ho po několika letech našel jeho syn? Byl zabalen do hadříku zamazaného od inkoustu a zastrčen do... špičky otcova pantofle! Zasazen do zlaté patky, konečně mohl sloužit jako těžítka! Zpeněžení tohoto těžítka by mohlo uživit desítky indických vesnic po desítky let...

Po vzniku nezávislé Indie viděli poslední maharádžové, jak se jim jmění rozplývá před očima vlivem dvou nepříznivých, nepostizitelných, ale konkrétních sil, proti kterým byli bezmocní: daně a byrokracie. Bezpochyby litovali, že nelze použít Manuův zákoník (VII.129,130): „Jako pijavice, tele a včela odebírají pozvolna svou potravu, i král bude vybírat mírné daně ve svém panství. Bude vybírat pětinu z chovu dobytka a těžby zlata, stejně jako osminu, šestinu či dvanáctinu z úrody.“ Poznámka: to se týkalo pouze árijských poddaných. Místo toho, aby jim stát *odebral* dvě až patnáct procent, právě tolik jim *nechal*. Indie se učí rychle...

Jejich zchudnutí (ostatně relativní) však neobohatilo poškozené masy. Maharádžové se přeškolili na průmysl či obchod a paláce se staly luxusními hotely pro západní turisty, nebo muzei.

Mimochodem, při návštěvě jednoho z paláců džajpurského maharádži, který se proměnil v muzeum, nám průvodce slíbil i maharádžovu ložnici. Ve své mysli jsem si spojil bájnou Indii, maharádžu a Kámásútru. Představil jsem si rozkošné místo se vším přepychem a hojností hedvábných polštářů... jako ve filmech a románech.

Na konci temné chodby otevřel průvodce úzké dveře do královské ložnice. Byli jsme tři, které průvodce vpustil do temného pokoje. Zavřel dveře a najednou jsme byli uprostřed místnosti v absolutní tmě. Zapálil svíčku a k svému naprostému překvapení jsme byli pod nebem třpytícím se tisícem hvězd. Když o dvě minuty později rozsvítil žárovku zavěšenou pod klenbou, viděli jsme, že malinký pokoj je kupole o průměru tří metrů, jež je „ozdobena“ po celém povrchu stovkami vypouklých zrcadel ve tvaru a velikosti misky. Slabé, mihotavé světlo svíčky, odrážející se a množící se do nekonečna ze zrcátka do zrcátka vytvářelo nebeskou klenbu!

Sem se tedy uchyloval mocný džajpurský maharádža, vládce Džajpuru-Růžového města, se sedmi paláci, v této místnosti bez větrání byl zabarikádován těžkými dveřmi: mohl tam spát v bezpečí, aniž by se obával, že bude ve spánku probodnut: důvěra nevládne...

Bráhmani

Poárijštěná Indie je závislá na rasistických a domýšlivých bráhmanech, nadřazených nad všechny ostatní lidi, ba i stvoření. Jsou čistým produktem védské Indie. Když byli Árijci ještě kočovnými pastevci, shromažďovali se večer okolo ohně, a aby získali ochranu bohů, přinášeli jim oběti, což vysvětluje základní roli ohně ve védském kultu. Časem se tyto obřady zkomplikovaly, proto „specializace“, proto *bráhmani*, kněží.

Manu ustanovuje: „Pro uchování veškerého tvorstva Bytost svrchovaně blahoslavená určila různé činnosti těm, které vytvořila ze svých úst, paží, stehen a chodidel.“

„Dala za úděl bráhmanům studovat a učit Vědy, provádět oběti, řídit obětní dary, právo dávat a přijímat.“

„Bráhman, jenž se narodil v tomto světě, je na této zemi postaven na první stupeň. Svrchovaný pán všech bytostí musí bdít nad zachováváním studnice civilních a náboženských zákonů.“

„Vše, co tento svět obsahuje, je svým způsobem majetkem bráhmana. Jeho prvorozenství má právo na vše, co existuje.“

Teď to víme! A bráhmani to berou velice vážně, ba doslova.

Manu způsobil ustrnutí árijské společnosti nejen rasově, ale i hierarchicky, když založil svůj systém na zrození a zakázal exogamní sňatky kvůli přísnému přehrazení systému.

Manu (sám bráhman?) se chtěl postavením bráhmanů do čela vyhnout tomu, aby se princové a válečníci zmocnili vlády. Aby se bráhman mohl zcela zasvětit svému poslání, osvobodil ho Manu od veškeré práce mimo studia a kultu a zajistil mu jeho ekonomickou samostatnost. Proto ta bráhmanická hrůza z jakékoli ruční práce, kterou považují na nečistou. Předvídal všechny nešvary, které by z toho vplynuly?

V praxi žije bráhman prakticky na útraty společnosti, je mu to však třeba závidět?

Ani ne, každý okamžik jeho života je podřízen nespočetným tabu a přísným předpisům, z nichž některé jsou spíše komické. Posuďte sami: Manu (IV.37 a násl.) mu zakazuje dívat se na slunce, překročit provaz, na kterém je přivázáno tele, běžet v dešti, dívat se na svůj

obraz ve vodě, obcovat se svou ženou při menstruaci, dívat se na ni, když jí, kýchá, zívá nebo nenuceně sedí!

Manu vše předpokládal, každé pravidlo, kdy je bráhman oprávněn cestovat a kdy ne, kdy musí jíst a kdy ne (maso je mu dovoleno, jestliže je posvětil). Je mu zakázáno tancovat, zpívat, hrát na hudební nástroj, pokud to není předepsáno Posvátnými knihami. Je mu zakázáno skřípat zuby, nahlas se zlobit. Nesmí hrát v kostky, nosit své střevíce, jíst v posteli atd.

Manu zritualizoval plno pověr, které vzbuzují úsměv, ale které jsou brány vážně. Jestliže chcete podle Manua recept na dlouhověkost, zde je: „Nechť ten, kdo se chce dožít vysokého věku, nechodí po vlasech, popelu, kostech či střepech, po semínkách bavlny, ani po stéblech slámy.“

Manu je posedlý přirozenými potřebami bráhmana!

Nevadí, jestliže se opakují: nemám spadeno na žádného bráhmana osobně, ale přehnaný rasismus bráhmanismu mě pohoršuje. Aby bráhmani obhájili svůj systém, stále říkají: „Děje se to již po tisíciletí, tedy je to dobré.“ To „tedy“ je příliš. Árijská invaze byla pro Indii pohromou stejně, jako pro všechny alpsko-středomořské národy přepadené nomády ze stepí. Představte si, že Hunové zničili naši civilizaci a ještě dnes jsme jejich otroky, stejně jako naši potomci, po další tisíce let. Pak lze pochopit drama přemožené harappské civilizace.

Jedna z příčin dramatu, kastovní systém, má ostatně paradoxní následek. Jestliže úděl šúdrů a ještě horší Nedotknutelných je žalostný, není ani úděl bráhmanů záviděníhodný.

Tento chrám v Mont Abu je úžasný: ozdoby vytesané z kamene. Lze v něm strávit týdny a rozjímat.

Různými zákazy a tabu se sami stávají takřka nedotknutelnými! Stali se téměř oběťmi svého systému svou posedlostí po *čistotě*, a to není synonymum našeho chápání čistoty nebo hygieny. Nejdříve byla čistota založena na barvě kůže (vzpomeňte si, že v sanskrtu varna – barva znamená rovněž třídu), rasová *nečistota* ostatních se stala prostě fyzickou nečistotou, a aby si zachovali svou čistotu, zamotali se do propletence obřadů, které svazují veškerý jejich každodenní život. V Indii se může nezaujatý Západan nevědomě dopustit mnoha chyb.

Dotknout se levou rukou, i nedopatřením, jakéhokoli předmětu bráhmana je považováno za neštěstí. Ortodoxní bráhman vás nikdy nepozve ke svému stolu: váš stín by znečistil jeho jídlo, které by musel vyhodit. Pokud jde o společenské chování při jídle, pozve-li vás náhodou nebráhmanský hinduista ke stolu, pochválit paní domu za jídlo by znamenalo ho urazit! Zdvořilost naopak vyžaduje neskrývaně a hlasitě říkat, což je znak nasycenosti. Potom je lepší mluvit a pohybovat se co nejméně!

Buďme šťastni, že nejsme kastováni, ani kastováni, ani že jsme si *nezasloužili* bráhmanské zrození.

Je jasné, že odhalit neblahé následky árijského patriarchálního systému v Indii a nespravedlnosti kast mě veřejně vydá pohrdání bráhmanů a stoupenců systému, to však není důvod k mlčení. Opakuji, že moje kritika směřuje na *systém a ne na osoby*, mám mnoho bráhmanských přátel, se kterými udržuji přátelské vztahy. Je nutné však nechat splasknout další balónek bráhmanismu, který si přisuzuje všechny zásluhy a vymoženosti skvělé indické civilizace. Je pravdou, že Árijci odkázali světu monument, kterým je sanskrt a celá jeho literatura. Byli to však národy indo-alpsko-středomořské oblasti, které vytvořily indickou civilizaci. Všechny divy, které jsou v Indii k obdivování, ať to jsou chrámy v Adžantě, vyhloubené a vytesané z jediné skály, paláce v Džajpuru, Tádžmahál, chrámy v Mahábalipuramu, v Dilvaru, Mount Abu (mám je nejraději) či velké chrámy na jihu Indie, nic nevzešlo z árijských rukou, protože pro Árijce, bráhmana či kšatriju, je každá rukodělná práce nepoctivá, tedy vyhrazena nevolníkům. Právě Nedotknutelní vytvořili tato mistrovská díla.

Znovu cituji Ernsta Bornemana: „Národy nomádských pastevců *ničitelů měst*, vždy a všude cítily nejhlubší odpor k rukodělné práci. Fyzická práce byla vyhrazena otrokům a úmyslně se jí věnovat znamená upadat.

Svobodný člověk získával svobodu ostřím meče a zacházení se zbraněmi bylo jedinou prací, kterou hodlal vykonávat.“ (str. 225)

A pokračuje: „Jeden z důvodů, pro které Řekové věnovali trochu úcty svým umělcům, je, že řecké umění vytvářeli asijské otroci. I ti, kdo vyráběli vázy, byli otroky či starými propuštěnými otroky. A

první řeční sochaři neměli právo na desátek, který patriarchát dával svým dramatikům či spisovatelům epopěj, kteří nepracovali, ale byli *mysliteli*. Sochaři, kteří pracovali v potu svého čela s dlátem a kladivem a kteří manipulovali s obrovskými kvádry kamene, platili v blízkosti patriarchů za nešťastné blázny, kteří si záměrně vybrali úděl otroků.“ (str. 238) Podobně tomu bylo i v Indii, kde však nikdy neexistovali bráhmanští či kšatrijští sochaři...

Bráhmani se na mě budou zlobit, ale moderní indická inteligence mě pochopí, i když nepůjde s vlastenectvím tak daleko, aby mně dala požeňání. Ví však lépe než kdokoli jiný, jakou starou herkou je bráhmanismus pro rozvoj Indie. Džaváharlál Néhrú a jeho spolupracovníci po dosažení nezávislosti Indie vyhlásili novou indickou ústavu, která mezi jiným ruší kasty, věno, vyhlašuje emancipaci žen, legalizuje rozvody a znovu vdávání vdov. V praxi však skoro všechno zůstalo při starém vleklém působení prastaré tradice. Abychom to pochopili, pomysleme na to, že je to víc než třicet let, co generál de Gaulle zrušil staré franky, a to šlo pouze o posunutí čárky! Pokud jde o to změnit tisíciletou výchovu jako v Indii...

Udrží se kasty a bráhmanismus při životě ještě dlouho? Kdo to může –předpovědět? Ve velkých utlačovaných masách, mezi ženami včetně árijských, nastává procitání a uvědomování a napětí stoupá. Indie, řeknete si, je daleko. Ve skutečnosti velice blízko, protože v našem moderním světě je všechno navzájem spojené. Indie je břemeno a bude v budoucnu břemenem planety stále více. Indie je ve spojení s celým světem, Indie, kde volské povozy totožné s potahy civilizace Indu přepravují stále víc zboží než železnice, Indie, která je již čtvrtou vojenskou mocností na světě po SSSR, USA a Číně. Indie, která vypouští družice, ovládá nukleární energii a má atomovou bombu, jejíž matematikové a odborníci na informatiku se vyrovnávají světové špičce. Konečně tato Indie, jak říkají demografové, předstihne v XXI. století v počtu obyvatel Čínu. Budoucnost náleží Asii.

Na závěr tohoto textu o bráhmanech a nečistotě nás Západanů bude příjemné si přečíst Alexandru David-Neel. Věděla, že jí bude

zakázáno v Tiručinápali vstoupit do chrámu, udělala však krok a strčila do něj hlavu, aby se podívala dovnitř:

„Bráhman, strážce místa, zdvihl obě ruce, aby mi zakázal pokračovat. Jeho gesto mě nepřekvapilo, očekávala jsem je. Strážce však nezůstal pouze u něho. Protože jsem se chystala odejít, hbitě se zdvihl, obešel stůl a postavil se přede mě s nataženou rukou.

„Bakšiš!“ řekl, použil výrazu v celém Orientu označujícím tuzér.

„Jak,“ opakovala jsem, „ty mi bráníš vstoupit a chceš, abych ti za to dala peníze?“

„Cizinci nesmí vstoupit, ale mohou dát bakšiš,“ odpověděl upřímně.

Jednoduchost myšlenky, která vedla k této odpovědi, přiváděla do rozpaků. Slyšela jsem ji často.

„Hele,“ řekla jsem hlídači a vyndala z tašky několik čokoládových bonbónů. Nabídla jsem mu je. Chtěla jsem se pouze pobavit, protože jsem věděla, že je odmítne.

„Ne,“ ustupoval, „nemohu to jíst.“

„Proč?“

„Je to nečisté.“

„Aha!“ Chroustala jsem bonbón a ostatní vrátila do kabelky a vytáhla z ní dvě rupie. Tvář hlídače se rozzářila a přiblížil se s nataženou rukou.

„Vezmeš si je?“ zeptala jsem se. „Protože čokoláda je nečistá a protože kvůli své nečistotě nemohu vstoupit do chrámu, peníze, kterých jsem se dotkla, jsou určitě také nečisté, a proto si je nemůžeš vzít.“

„Peníze nikdy nejsou nečisté,“ prohlásil můj bráhman s důrazem a s vážným a hlubokým přesvědčením.

Připomnělo mi to slova císaře Vespasiana: „Peníze nesmrdí.“ Zůstala jsem ohromena údivem. Taková cynická naivnost brala dech.

Později v Banárasu, Kalkatě i jinde jsem slyšela v různých variantách totéž: „Je nám zakázáno od cizinců přijímat potravu, ale naše náboženství nám nikterak nezakazuje od nich přijímat peníze. Peníze naprosto neznečišťují.“

Prodejnost, licoměrnost a lenora jsou charakteristické rysy Árijců. Bráhmani, příliš zahálčiví na to, aby sami obdělávali vlastní

pole, raději nechávají dřít šúdry a Nedotknutelné. Teoreticky je potrava, které se dotkne stín, ba co hůř, špinavé ruce, nečistá. Aby se však usmířila lenora a čistota, je tu následující trik: potrava připravovaná bráhmanem se okamžitě stává čistou. Přejde-li však po přípravě jídla stín Nedotknutelného, stává se okamžitě ke konzumaci nepřijatelnou, nečistou! Proto jsou v restauracích pro hinduisty kuchaři bráhmani...

Šestá kasta: árijská žena

Manu podrobil árijskou ženu muži a ponížil ji na úroveň šúdry. Vytvářejí ve skutečnosti šestou, málo záviděníhodnou kastu. Jedna z příčin bráhmanského odporu k tantře je, že tantra odmítá zotročení ženy, i árijské. Árijský mechanismus vyžaduje její naprosté podrobení. Osvobodit ji by podkopávalo systém, což je nepřipustné. To ostatní je záminka. Takto Manu po tisíce let přivádí Árijku k poslušnosti. Manu... *militaril* Manu, který vyhláší v Mánavadharmašástre absolutní svrchovanost muže nad árijskou ženou „za božský zákon“, chce podržet svůj kodex Stvořitele sám! Rgvéd (X.92,5) z něho dělá jakéhosi Adama: potomstvo bez manželky získává jedním ze svých žeber (paršu).

Proto se Árijka oficiálně staví na úroveň otroků a nádeníků. Během dětství musí žena náležet svému otci. V mládí manželovi a po smrti manžela svým synům. Nemá-li syny, tedy blízkým svého manžela... „Žena se nikdy nesmí řídit podle svého.“ (V.148)

V Bhagavadgítě, indické bibli, bůh Kršna říká: „Neboť kdokoli se ke mně uchýlí, třeba i vzešel z lůna hříchu – ženy, váiřjové stejně jako šúdrové – ti všichni jdou nejvyšší cestou.“ (český překlad J. Filipický a J. Vacek, IX.32). Poznámka: víme, že „hřeší-li“ Árijka s mužem z nižší třídy než ona, porodí její „hříšné lůno“ páriu, Nedotknutelného, vyobcovaného ze systému.

Je zbytečné ji vzdělávat, protože její funkce bude po sňatku rodit děti a vychovávat je. Žádný bráhman, i takzvaný *pokrokový*, nenechá dcery vystudovat víc než nejzákladnější stupeň. Ve velkých městech studuje na univerzitě jedna bráhmanská dívka ze sta! Hinduista, velmi západně orientovaný a vzdělaný, který hovoří anglicky bez přízvuku a uzavírá mnoho obchodů, se spokojuje s nevýraznou,

skoro negramotnou ženou, protože produkuje syny a je mu naprosto poddána.

Necht' si Západ'ané, kteří mají o Indii často idylickou představu, uvědomí, že je to tak doslova! Málo cizinců ví, jak je *doopravdy* uspořádán život ortodoxní rodiny, protože vše se děje za zdmi. Pro nás je rodina táta, máma a děti. V Indii to je „joint family“, sdružená rodina, famílie, která má někdy až sto osob. Ve velkých městech se to, pravda, pomalu mění k západnímu typu, nic se však nemění podstatného ve vztahu *muž – žena*. V každém případě se to dotýká zcela nepatrné části indické populace, která žije, nezapomeňme na to, v nějakých 560 000 vesnicích.

Na vrcholu vévodí absolutní hlava rodiny: nejstarší, patriarcha. Je to skoro nepřístupný strašák, kterého se všichni bojí, včetně dětí, které ho vidí jen výjimečně. Jedině on vlastní samostatný pokoj, nejvyšší přepych v přeplněném domě bez soukromí. Přijímá v něm pouze muže, a to zřídka, aby si s nimi promluvil o praktických záležitostech. Tmelem *joint family* je strach a přísná disciplína, nikoli láska. Patriarcha, většinou starý škrob a držgrešle, netoleruje žádné důvěrnosti.

A úděl žen? Aby se zajistila disciplína v *ženáně* – v ženském oddělení, kam starý neráčí chodit, vládne dozorkyně – jeho žena: indická babička je nelítostná, malicherná a zlomyslná. Krabatá a hašteřivá se mstí na snachách za soužení, které sama snášela. Spí málo a po časném procitnutí před zakokrháním svým vřeštivým hlasem připomínajícím „kykyryký ranní vstávání“ dělá pekelný rámus. Od rána do večera nechává všechny dřít: neustále přechází po domě s mručením a nadává zejména obětním beránkům-snachám, které, podobně jako její dcery vdané velice mladé, snášejí podobný úděl v nové rodině... Cizinec nemá tušení, co skrývají slzy, které utírají indické nevěsty při opouštění domova. Vědí velice dobře, co je očekává, protože to vidí doma. Vědí, že stará je bude pronásledovat, trápit, nenechá jim čas se upravit a že za sebemenší kokotérii je nazve děvkou. V Indii k označení vrcholu pokrytectví se nehovoří o „krokodýlích slzách“, ale o „slzách snachy oplakávající tchýni“! Nedoufá v žádnou shovívavost, žádnou podporu od manžela, který k ní přijde pouze v noci a nikdy ji nepodpoří.

Na své dcery, když se na několik dní v roce vrátí „s dovolením“ domů, je naopak megera sladká jako med. Rozmazluje je, bdí nad tím, aby jim nic nechybělo a zejména aby nepracovaly: snachy při jejich obsluhování myslí s povzdechy na vlastní volno, jedinou oázu v jejich strohém životě.

Indický sňatek se nezakládá na lásce, jak ji chápeme na Západě.

Hinduistická manželství se vždy vyřizují a zůstávají záležitostmi velkých peněz. Nahlédněte do kterýchkoli indických novin: jsou plné sňatkových inzerátů, kde rodiče doslova dávají své dcery na trh, vychvalují jejich vznešenou kastu, bílou kůži atd. Následuje odpověď, a po výměně fotografií zahájí rodiny špinavé dohadování, kterého se hlavní účastníci, budoucí manželé, nezúčastňují. Před sňatkem se nespátří, kromě svobodomyšlných společenských kruhů, kde je jim dovoleno se na několik okamžiků zahlédnout pod přísným dohledem. Hlavními kritérii je neslučitelnost kast, tedy rasová úroveň, a prachy.

Ještě k věnu, které ústava zrušila stejně jako kasty. L'Express uvádí, že v únoru 1988 bylo možno v indických novinách vidět fotografii tří sester, Ajaky, 18 let, Mamty, 20 let, Púnamy, 23 let, oběšených na lopatkách ventilátoru z jediného důvodu: jejich otec, malý státní úředník, nebyl schopen jim dát dostatečné věno, aby jim našel dobré manžely.

Další otázka: má snad zvyk dávat věno nějakou souvislost s tím, že mrtvě narozené děti jsou ve valné většině ženského pohlaví? Není náhoda nepřítelkyní žen? Moderní věda ostatně určité věci usnadňuje... Aby se zamezilo přelidnění, je potrat nejen oprávněn, ale podporován. Echografií se předem pozná pohlaví dítěte, a tak se již nemusí čekat, zda „mrtvě narozené“ dítě bude ženského pohlaví.

Cílem hinduistického sňatku není láska, harmonie, ale plodit syny. V Indii se běžně říká „blessed with sons – požehnána syny“. Narození první mužské ratolesti zavdává příležitost k velkým slavnostem, protože umře-li hinduista bez syna, kdo podědí jeho pravomoc a jmění? Kdo zapálí pohřební hranici po roztříštění lebky, aby se osvobodila jeho duše? Pokud hinduistka „nedala“ manželovi alespoň jednoho syna, považuje se za sterilní, i když porodila dcery, a aby odstranila tuto vadu, je připravena ke všem obětem.

Utkvělá představa syna ovlivňuje i sexuální chování. Podle Kámásútry by se předpokládalo, že indické manželské lože je místem všech rozkoší. OMYL! Árijec si myslí, že bude-li ho žena sexuálně ovládat, bude rodit dcery. Proto se hinduistická žena pasivně podrobuje manželově souloži a střeží se jí aktivně zúčastnit, nebo, o hrůzo, z ní mít radost a potěšení. Manžel, chce-li mít syny, se musí vyvarovat, aby jí způsobil potěšení! Manželský sex, to je povinnost a nuda. Potěšení ze sexu nalézá manžel jinde. Zcela odevzdaná árijská žena nemá právo žárlit. Jestliže se doslechne, že ji manžel podvádí, což je pravidlem, neprotestuje, protože je to výsada muže: nejde o to obtěžovat svého pána a velitele pro tak triviální drobnost. Manu (V.154) píše: „I když chování manžela je hodné výtky, i když se věnuje jiným láskám a je bez dobrých vlastností, musí ho ctnostná žena uctívat jako boha.“ To ji však nebrání se se svým bohem hašteřit ne pro jeho výstřelky, ale kvůli špinavým materiálním problémům.

V těhotenství, i když její funkce je rodit děti, s ní není zacházeno lépe. Kromě toho se musí podrobit spoustě předpisů a tabu. Rodí v nejmenší a nejšpinavější místnosti, kam se bude často vracet znovu. Protože ji provdají velice mladou, porodí do třiceti sedm či osm dětí, což není dobré pro její zdraví ani linii.

Hinduistický muž je nejtvrdší drsňák, který je už od dětství vychováván k tomu, aby si ženu zcela podrobil a učinil ji doslova otrokyní. Podle slovníku je otrokem „každá osoba, která je absolutně závislá na svém pánu, jenž ji zajal či koupil. Je zbavena svéprávnosti, vlastnictví a práv, nemůže se osvobodit, pohybovat, ani jednat podle vlastního uvažování či vůle“. A *přesně* takový je statut árijské ženy, kterou manžel, absolutní despota, ani nezískal koupí!

Když Angličané zakázali *dévadásí* (posvátné prostitutky) v hinduistických chrámech, u nichž muži mohli ukojit své sexuální touhy, protestovali rázně bráhmani s tím, že to přinese nepořádek. Protestovali zejména pro ztrátu zisku, který jim zákaz způsobil, ale zároveň měli pravdu. Hinduistický muž je ve skutečnosti sexuálně posedlý tak, že se dcera spěšně vdává, jakmile dosáhne puberty, protože je v nebezpečí znásilnění svým otcem nebo bratry! To neříkám já, ale Akhiléšvar Džhá: jako Ind ví, o čem mluví. Aby tomu

zabránila, vstúpila mu matka, že jakmile již dcera není dívenkou, ať ji otec nevidí nahou, opřenou o zeď či položenou na posteli. Bylo by to příliš vyzývavé, příliš nebezpečné! Bude vždy lepší, když se vyhne jeho přítomnosti. Stane-li se to však, musí dcera zůstat v určité vzdálenosti, dívat se do země, nesmát se, nezívat, nemluvit příliš rychle nebo hlasitě.

S bratry to není o nic lepší! I když je starší, nemá nad nimi žádnou pravomoc. Po desátém roce si s nimi již nehraje a drží se stranou. S nastávající pubertou si k nim nebude příliš blízko sedat, ani na *veřejnosti*, a je nemyslitelné ji nechat samotnou v jednom pokoji s jedním z bratrů.

Manželka před sedícím mužem, je-li to její manžel, zůstává stát a mlčí. Satígítá od Muktánandy říká o vzorné manželce (10,3): „S velkou radostí jí potravu ponechanou manželem. Bez ustání uctívá pokrmy, ovoce, vše, co mu podává.“ Vidí málo rodinných mužů, protože často nejsou doma. Odvážnější muži (to je vzácnost) pracují, ostatní se flákají či hrají v kostky s kumpány na návsí ve stínu obrovského baniánu a klepou denní drby. Podle Manua je dřina pro služebníky a ženy, tedy lenošit, flákat se není hanbou, naopak. Jestliže *joint family* zaručuje bezpečnost všem členům, vytváří i lenost a nezodpovědnost: proč se unavovat, když všechny příjmy jdou do společné kasy?!

Dostat se z domu, to pro ženu znamená jít s manželem na nákupy. S manželem? Ne, za ním! Uctivě následuje svého manžela v několikametrové vzdálenosti. Při návratu z bazaru vážený pán, důstojný a sám, kráčí s prázdnýma rukama, kromě slunečníku, který ho chrání před sluncem. Žena ho následuje s balíčky v plných rukách, a to ještě nese na boku *caparta*. V autobusu zůstává sedět on, ona stojí.

V ortodoxních rodinách dospělí muži navádějí jinochy, aby neposlouchali ženy, i své matky, a tím dokázali svou „mužnost“... Odtud plyne jejich opovrhlivý postoj k matce a tetám. Otcové je ale nerozmazlují. Manu vyhlásil (IV.164): „Árja nikdy v hněvu na druhého nezdvihá hůl a nikoho s ní neudeří.“ Krásná zásada, pravda, ale v rychlosti dodává: „S výjimkou syna či žáka, které může potrestat za nesplnění svých instrukcí,“ čehož se neodříká!

Angličané říkají: „Spare the rod and spoil the child – Šetřit hůl rozmazluje dítě.“ To odpovídá našemu: „Tvrdá ruka měkce stele.“ V Indii se to bere doslova! Ve škole vládne rákoska (ostatně jako v Anglii, kde stále slouží důtky), i když současní učitelé jsou méně krutí než kdysi. A otec si přidá své. Dítě, které bijí doma i ve škole, utíká: když jsem byl v Ršikéši v ášramu Svámího, Šivánandy přijal asi desetiletého uličníka, který utekl od rodiny...

Vraťme se však k árijské ženě. Kromě nenarozených synů je pro ni nejhorším neštěstím úmrtí manžela. To znamená syna její tchýně, která jí to nikdy neodpustí. Vdova nemá v árijské společnosti jiné místo než na pohřební hranici vedle svého manžela. Satígítá předepisuje (IV.5,6): „Satí se upálí na manželově hranici. Jestliže nechce, považuje se za padlou jako hrdina, utíkající z bitevního pole. Zahanbuje celou rodinu.“

Tento zvyk, tato ohavná ukrutnost byla zrušena až v roce 1829. Tajně se satí udržovalo dlouho potom. Proč o tom tedy hovořit? Protože systém, který ho zavedl, stále přežívá.

Důkaz? V roce 1923, to je skoro včera, jeden hinduista, velice západně orientovaný, Ánanda Kumarasvámí ve své knize *La danse de Shiva*, která navzdory svému titulu není tantrická, napsal: „Západní kritika nám tuto oddanost až za hrob vytýká. Nejsme naprosto stejného názoru. Nelitujeme našich satí, chápeme je, uctíváme je, obdivujeme se jim. (str. 169) [...] Zdá se nám, že slepá a zbytečná oběť satí a vlastenectví mají vysoký duchovní dosah. [...] Každá kritika postavení indické ženy, která je založena na ženských požadavcích, nás ponechává lhostejné. [...] Lidé si mysleli, že satí je mužským vynálezem vnuceným ženám, že patří k ženskému zotročení a že je speciální pro hinduistky. Uvidíme, že tato tvrzení jsou historicky nesprávná. V aristokratických kruzích se oběť satí, pravda, stala společenskou konvencí a vzpurné ženy se mohli *přinutit*, stejně jako se dnes nutí rekruti umírat a trpět za myšlenky druhých.“ (str. 170)

Jak dojmavé! Ve skutečnosti jde pouze o vdovy: proč i *vdovci* nehořeli na hranici svých milovaných žen? Také je chceme obdivovat... Přesto Manu vdovce předpokládal: „Když muž v

posvátném ohni vykonal pohřební obřady za mrtvou ženou, ujedná nové manželství a zapálí podruhé svatební oheň.“

Satí bylo zakázáno v roce 1829 a přesto se v roce 1987 v malé vesnici v Rádžastánu dobrovolně obětovala na hranici svého manžela osmnáctiletá Rup Kanvár před celou rodinou a *tisíci* osobami, které se přišly zúčastnit „podívané“, a nikdo nehnul prstem, aby tomu zabránil. Dnes je místo její pohřební hranice uctíváno poutníky a její fotografie visí na domech...

Dnes se již nečeká na úmrtí manžela: každý rok se tisíce hinduistek (alespoň je 9000 známých případů), jejichž rodina nemůže či nechce zaplatit vyžadované věno, upalují zaživa ne na hranicích, ale v kuchyních. Je potřeba vědět, že je-li snoubenec z vysoké kasty, věno (napsal bych výkupné) může dosáhnout obrovských sum odpovídajících několika rokům práce. Jestliže prachy nepřicházejí, pochopte, nestabilní petrolejové vařiče, sárí z velice hořlavého nylonu a trocha benzínu, a *nešťastná náhoda* se stane tak rychle...

SEXUÁLNĚ POSEDLÁ BRÁHMANSKÁ INDIE

Je bráhmanská Indie, která obviňuje a která vždy bude obviňovat tantru z nejhorších sexuálních hanebností, snad tak ctnostná? Pokládáme ji za nenásilnou, vegetariánskou a cudnou: samé tlachy!

Gándhí, pravda, bez násilí vyhnal Angličany ze země, ale Indie se bez oslavných ohňostrojů za nezávislost stala místem masakru milionů lidí. Hinduisté a muslimové si navzájem vybíjeli celé vlaky naložené uprchlíky. Nikdo nebyl ušetřen, strojník ani lampář, starci ani novorozeňata.

V Indii je, pravda, kráva posvátná a hinduisté hovězí maso nejedí. Prase, nečisté zvíře, rovněž nekonzumují. Přesto většina hinduistů jí buď drůbež (jejich kuře tanduri je vyhlášené!), mořské či říční ryby, ovce nebo kůzlata, a jestliže jedí masa málo, je to proto, že je drahé!

Hinduistická žena se, pravda, koupe v sárí a v indickém kině je polibek na ústa zakázán (což se začíná měnit). Co se však děje na ctnostných zobrazeních na slavných chrámech, přeplněných

povážlivými sousošími, která jsou v rozporu s oficiálním puritánstvím? Bráhmanismus holt vždy nedopadá na všechny čtyři a není ani bez představivosti: zdá se, že tyto nestydaté sochy jsou – hádejte co! – hromosvody! A to si nedělám legraci: Urmila Ágarvál uvádí Brhatsamhitu a takto zakončuje svou knihu o Khadžuráhu: „Tyto sochy chrání chrámy před bleskem, uragánem a jinými přírodními pohromami bohů Indry a Varuny. Zatímco na jedné straně chrám sám o sobě tyto bohy přitahuje, na druhé je necudné sochy odhánějí.“ Uf! Jaké štěstí pro chrámy! Sama si tím bezpochyby byla málo jista a tak navrhuje i jiné „vysvětlení“: „Sochy rovněž zkouší upřímnost věřících. Zůstanou-li neochvějní a neotřesení, vstoupí do chrámu a získají naprostou kontrolu smyslů.“

Slabí (v textu feeble-minded) jsou znepokojeni, do chrámu nevstoupí, a proto musí zdvojnásobit úsilí v sebeovládání.“

Slavné chrámy v Khadžuráhu, Konáraku a Bhuvaněšvaru se zachránily a jsou skoro milými památkami. Když Indii dobyly muslimské hordy, byly stovky chrámů, rozseté po celé zemi, zpusťšeny ve jménu fanatického puritánství islámu. Osmdesát chrámů rozsáhlého komplexu v Khadžuráhu vděčí za svou záchranu pouze bujně tropické džungli: zmizely doslova pod neproniknutelnou vegetací. Po několika staletích naprostého zapomenutí je náhodně objevili a vyprostili Angličané, kteří téměř dokonali jejich definitivní zkázu svým falešným viktoriánským studem!

Když se blížila nezávislost Indie, dohadovali se nacionalističtí politikové o těchto škodlivých sochách a pro dobrou pověst mladé republiky navrhli radikální řešení: zabetonovat je! A byl to Západ, který sochy zachránil. „Betonová operace“ by za prvé pobouřila celý svět. Za druhé tu byla perspektiva turistů vystupujících z plných letadel. Tourism=money=rozhodující argument: beton určený na sochy posloužil na parkoviště pro turisty... Nicméně (pro jednu nebude zle) jsem téhož názoru jako indičtí puritáni: tyto sochy jsou pornografické a ne tantrické! Jestliže jeden či druhý extatický pár znázorňuje „zbožnělý erotismus“, co říkají ostatní? Skupiny zhýralých, prostopášných a zhovadilých lidí působí jako těžké porno. Nekřičíme jako vyplašená ctnostná dívenka, ale uznejte, že ten náhled má své opodstatnění.

Tento obrázek představuje satí. Vdova před svým „hrdinským skokem“ měla pohřební hranici zakrytou závěsem. Skočila sama opravdu? Nepostrčili ji dva muži, kteří stojí za ní? Jejich postoj je podezřelý.

A. Nemen ve své podivuhodné knize o umění Indie tento problém dobře pochopil: „Na první pohled nemají tyto sochy obchodní využití. Přesto ukáží, že tomu tak je.“ Položme si otázku: Proč? Vysvětlení je prosté, nesporné. Indický chrám není kostel ani katedrála. Je to kultovní místo? Snad. Před několika stoletími to jistě bylo místo společenských setkání, ale především bordel!

Právě anglické puritánství zakázalo chrámové tanečnice, dévadásí (déva-bůh, dásí-slugebnice). Slugebnice boha? Tyto rozkošné tanečnice byly zpravidla vzdělané, uměly tancovat, zpívat, předvádět pantomimu, ale zejména to byly expertky milostného umění. Cituji Dévándana Désáje z jeho knihy *Erotic Sculpture of India*:

„Dévadásí, jejichž původ je v kultu plodnosti, se staly prostředkem rozkoše pod pláštíkem kultu. Ve středověku se v chrámech počet dévadásí zvětšil, protože Posvátná písma doporučovala poskytovat dívky chrámu. Bhavišjapurána (1.98,67) předepisuje koupit krásné dívky, poskytnout je chrámu, aby dosáhly *súrjalóka*. Princové, stejně jako středověcí kněží, požadovali, aby se dévadásí zdržovaly v chrámech.“ A nyní uvádím jeho větu bez překladu (str. 168): „It became a pláce for men to gratify their sexual urgents.“ To je jasné. Právě do chrámu přicházeli muži uspokojit své sexuální naléhavé potřeby, samozřejmě kolem pokladny. Chrám byl superbordel s často stovkami prostitutek – v Táňdzavúru se jich napočítalo čtyři sta – ostatně uctívanými jako hetéry.

Již v síni se vstupovalo do *nátjamandapy*, kde erotické tance dévadásí „zpracovávaly“ klienty, než byli vpuštěni do

bhógamandapy-areálu rozkoše. Jasně, ne? Obchod fungoval až donedávna: vyhovoval každému, mužům určitě.

Ve středověké bráhmanské Indii žily v geniální symbióze tři doplňující se instituce: hinduistické manželství, harém a chrámový bordel.

Nedostatek soukromí v indických domech nebyl příznivý pro milostné skotačení a díky chrámu a jeho obratným dévadásí mohl muž uspokojit své „sexual urgents“... prostřednictvím prachů. Bráhmani vyfasovali chechtáky a využívali je pro drobné radosti dévadásí. Maharádža tím vybíral i daně, protože chrámový bordel byl také daňovým úřadem! Jednoho dne snad nějaká politická strana navrhne tuto bezbolestnou formu vybírání daní. Existují hloupější nápady!

A harém v této trilogii? Životní úroveň maharádži byla úměrná počtu vlastních žen a eunuchů. Někteří jich měli stovky. Je potřeba jim závidět? Kdyby je musel všechny „pocítit“, spíš by byl k politování. Všeobecně se „spokojil“ s dvanácti favoritkami, což není tak špatné. Harém chránil ženy před početím a zajišťoval originální a jemnou formu antikoncepce: právě díky harémům zůstala z valné části indická populace v průběhu staletí stabilní. Rychlé přelidnění je nový jev a medicína v tom hraje rovněž svou úlohu. A konečně geniální tah: harém snižoval množství a kvalitu použitelného „zboží“ na trhu. Muži byli prakticky nasměrováni do chrámu a jejich „obětní dary“ zásobovaly královskou pokladnu a dovolily maharádžovi udržovat harém, palác a armádu: bezva trik! Z daní chrámu a jeho přitažlivých tanečnic si maharádža obstarával ostatní uspokojení. Na svůj dvůr si zval nejkrásnější dévadásí, aby ho obveselily svými smyslnými tanci. Nejdříve tanec, potom ulehnutí...

Ani Angličané neopovrhovali *nautch-girls* – *dévadásí* či bayaderes ve francouzštině. Aby se získala přízeň důstojného zaměstnance Velké Puritánky Jejího Veličenstva královny Viktorie, poslala se mu jedna nautch, která ho svedla za zavřenými dvířky! Mrs. Kindlesley, manželka anglického úředníka, ve svém dopise datovaném roku 1754 napsala: „Když černý (black man) se chce zalíbit Evropanovi, pošle mu nautch. Jsou to jejich nývé pohledy,

provokativní úsměvy, pohyby a postoje tak málo slučitelné se slušností, které vyvolávají tolik obdivu.“ Ach! Jak galantně řečeno.

Jak již víme, budou to přesto Angličané, kteří dévadásí zruší. Tento zákaz, ač vynucený puritánstvím, měl příznivé zdravotní následky. Angličtí námořníci a vojáci rozdávali nautch-girls gonokoky a bledé treponemy a chrámy se tak staly středisky syfiliticko-blenoražického šíření nemocí mezi indické muže, kteří je poté přenášeli na své početné manželky zavřené doma.

Mimochodem, dévadásí, vyhnané z chrámů, nahradily prostitutky nízké úrovně, ženy uvězněné např. v bombajských bordelech. Zákaz této ctihodné, tak dobře zaběhnuté instituce vyvolal vlnu protestů. Pouze naivky překvapilo, že nejhornlivějšími obránci byli bráhmani, kteří jsou největšími indickými chamtivci! Cituji Aubrey Menena: „Bráhmani stanovili pravidla pro každou životní činnost prostřednictvím *obětních darů* sloužícímu bráhmanu. Ten si z každodenních obětí namazal kapsu. Dárci byli poučeni, že jinak by se na domácnost snesly všemožné katastrofy: při narození, svátku, úmrtí, svatbě, dlouhé cestě, stavbě, nákupu i prodeji domu atd. Jediná věc unikala jejich spárům: sex. Když muž zaplatil za sňatek, mohl se svou ženou ležet gratis. To nešlo, protože by přišli o ušlý zisk!“

Jen žádnou paniku: „Bráhmanské řešení bylo prosté: zmocnit se prostitute, zorganizovat ji a poté jí využít s cynismem a účinností Cosa Nostry. Věřícím se vysvětlilo, že sexuální styk v chrámu s dévadásí je zbožný akt, samozřejmě s patřičnou úhradou *Madame*, to je knězi...“

„V chrámech zasvěcených tomuto kultu byl styl nutný. Žádná špinavá špeluňka, jak by si někdo představoval. Dívky měly svůj vlastní pokojík, uměly tancovat, zpívat, pobavit jako gejši.“

A zde se konečně strhává závoj, skutečný důvod existence erotickopornografických soch: „Sochy, všechny na vnějším chrámu, byly jakýmsi obrovským reklamním panelem, který ukazoval vše, co provozují dívky uvnitř... Vše, kromě bráhmana kasírujícího prachy.“ Výhoda: zatímco reklamní panely pornokin se obnovují každý týden, sochy odolávaly staletí... A jeden detail: za časů jejich prosperující nádhery byly „reklamní panely“ chrámových ortelů barevné – sochy byly realisticky pomalovány.

A tantra k tomu všemu? To je jednoduché: nemá s těmito oplzlými sochami nic společného. V oblastech, kde je tantrismus nejživější – Urísa, Ásám, Bengálsko, severovýchodní Indie – jsou chrámy bez těchto soch. Tantrická *čakrapúdža* – askeze v šestnácti (viz stejně pojmenovaná kapitola), bráhmany vydávaná veřejně potupě, není hromadnou sexuální orgií, ale dědictvím ritualizovaným starými kulty plodnosti. Čakrapúdža nemá žádný vztah, ani vzdálený, k oplzlým scénám vytesaným na chrámech. I souložící polohy z chrámů, z nichž některé jsou spíše akrobatické, nejsou, kromě výjimek, ásanami pro maithunu vyhovující magicko-sexuálním obřadům tantry.

Tantrismus byl nicméně nepřímo u počátku chrámových bordelů. Proč sex v chrámech? My Zápaďani, pro které duchovní život protirečí pohlavnímu životu, nechápeme. Pro tantru je sex posvátný. První chrámy byly výsadními místy tantrické púdže. To vyvolává otázku: Nebyla to již určitá forma prostituce? Ne, protože podstatný rozdíl je v postoji k ženě, k Ženskému principu. Pro tantru jsou žena a hodnoty, které ztělesňuje, posvátné, tedy uctívané. Kult zaměřený na Bohyni, Šakti, ipso facto vylučuje obchodní zneužití ženské sexuality mužem. Kuplíř je vedlejším produktem patriarchálního systému, v němž je žena podřízena muži, a proto zužitkovatelná a využívaná. Protože chrám a jeho zdroje původně náležely kněžkám, nebyly využívány. Tantrické púdže se udržely až do pátého století, jak to dokazuje nápis v Gandháru ve střední Indii. Tento nápis jasně uvádí tantru ve vztahu se sexuálními obřady spojenými s *Dákiní* (společnicemi tantrických obřadů) a vykonávanými v chrámu Božské matky. Bylo by překvapující, kdyby tento chrám bez jakékoli erotické sochy byl jediný...

Jestliže bráhmanismus široce čerpal z tantry, ze které si vypůjčil magické prvky a sexuální metody, byli to bráhmani, a ne tantrici, kteří zpeněžili sex v chrámech.

Označit árijského drsnáka za záletníka by bylo eufemismem. Pro něho je každá žena kořistí obětovanou jeho sexuálnímu pudu, jehož intenzita hraničí se zvířecostí, jak to vyplývá z jedné skutečné scény z Maduráje od Alexandry David-Neel:

„Ten večer asi čtyřicet dévádásí tančilo na velkém pódiu, než šly uctít bohyni Mínákší. Co tento tanec představoval, nevím. Byla to neustále stejná kroucení paží, prstů a ramen, stejné kolébání se v bocích a břichu, lůna vrhaná dopředu: obětiny... Dívky mi nepřipadaly ani příliš hezké, ani půvabné. Co udržovalo moji pozornost, to byl mužský kruh, dobrých sto mužů, namačkaných okolo pódia, oči rozšířené, zvířecky divoký výraz obličeje.“

„Indičtí mystikové hovoří o samádhi, extázi, ve které si je mysl vědoma pouze jediného předmětu, vše ostatní pro ni neexistuje. Hypnotizovaní muži okolo pódia opravdu dosáhli určitého stupně dokonalé extáze: samádhi z páření.“

„Dévádásí sestoupily z pódia a spěšně se hrnuly do temných chodeb, vedoucích do svatyně bohyně. Byl to nával. Horda vzrušených mužů je následovala, mlhavě zadržována gesty staré ženy, strážkyně tanečnic, bezpochyby bajadéry ve výslužbě. Děs, který byl na tvářích dívek, nicméně prostitutek, sevřených v houf a tlačících se, aby co nejrychleji dosáhly ochranného svatostánku, byl tak zdrcující jako odporná žádostivost jejich pronásledovatelů.

Krčila jsem se mezi nohama obrovského kamenného koně vystupujícího ze zdi, abych nechala převalit tuto pekelnou vlnu. Potom jsem se dostala k východu. Objevila jsem nový a intimní pohled na sídlo bohů.“ (L'Inde où j'ai vécu, str. 54)

Tato scéna je pravým opakem tantry, protože tantrický adept respektuje každou ženu jako vtělení kosmické Šakti a ne jako kořist. Varuji ostatně každou Západanku, která by chtěla sama cestovat po Indii: sebemenší neopatrnost vede k choulostivé situaci, abych neřekl víc. Ve skupině je to, naštěstí, jiné.

Když se árijská nadvláda rozprostřela nad touto oblastí, bráhmani, kteří se zmocnili chrámů, rychle pochopili zisk, jež tím vytěží. Tento proces dobře ukazuje podobný případ, který nemá vztah k sexu, jenž přetrvává v Kalkatě. Ve slavném chrámě Kálí (Kalkata vznikla z Kálí a ghát) se k utišení bohyně, která každý den požaduje příliv krve, rituálně obětují stovky koz. Bráhmani, kteří si tento chrám přivlastnili a využívají tohoto kultu, jenž sahá do předárijské doby a jež nechtěli zrušit, nesmírně zbohatli.

2

TANTRICKÝ POHLED

DEFINOVAT TANTRU

Indičtí myslitelé obvykle začínají tím, že definují slova, která používají. Pro *tantru* je to jak nutné, tak svízelné, a to pro rozmanitost možných významů, z nichž každý přináší určité upřesnění. Podle kontextu *tantra* znamená člunek, předivo (tkaniny), kontinuitu, postup, původ či stálý proces, průběh obřadu, systém, teorii, vědecké dílo, úsek nějakého díla. Konečně *tantra* znamená mystické a magické učení, které se tím inspiruje. Pro S. N. Dásguptu *tantra* rovněž znamená (*tan* ve slově *tantri* – vysvětlit, vykládat, vystavit) pojednání zakrývající stanovenou látku. Proto *tantra* často figuruje v názvu knihy bez vztahu k tantrismu. Opak je také pravdou.

Pro současné široké indické vrstvy je *tantra* každé *nevédské učení kult*. A to je základem nepřátelství mezi árijsko-védsko-bráhmanským systémem a *tantrou*.

V této knize bude *tantra* označovat jádro učení, ale zejména mnohatisíciletou zkušenost. Někteří lidé o jejím stáří pochybují proto, že slovo *tantra* se objevuje až okolo šestého století, což je pravda. Spojovat původ tantrismu s objevem tohoto slova je pochybné: slovo „sex“ z latinského *sexus*, od kořene *sectus*-odloučení, odlišný znak, odlišnost, oddělení, se objevilo až ve dvanáctém století, ale je jasné, že „to“ existovalo předtím...

Tantra je rovněž „tkalcovský stav nebo tkaní“. Tento význam zdánlivě nemá vztah k jakémukoli učení. *Tantra* však vnímá vesmír jako tkaninu, kde se vše navzájem překrývá, kde je vše, kde vše působí na vše. Přidá-li se ke kořeni *tan* – vytahovat, rozšířit, přípona *tra*, která označuje instrumentálnost, získáme *tan-tra*, to je doslova nástroj pro rozšíření obyčejného pole vědomí k dosažení supravědomí, kořene bytí a skladiště neznámých schopností, které chce *tantra* probudit a používat.

VŠE, CO EXISTUJE ZDE, JE JINDE, CO NENÍ ZDE, NEEXISTUJE NIKDE

Těch několik slov, výňatek z *Višvasáratantry*, shrnuje to nejpodstatnější z tantry. Aníž bychom se toho nadáli, její závratné výroky rozpouštějí hranice smyslového a uklidňujícího světa a vedou k samotnému srdci nejreálnějšího Reálna.

Začněme tím nejlehčím: hmotou, o níž tato věta prohlašuje, že je celistvá. *Hmota* se v moderním smyslu chápe jako zahuštěná energie. V tantře je každá forma vesmírné energie, ať gravitace, nukleární soudržnost, elektromagnetismus atd., přítomna všude v kosmu, tedy i zde, kde sedím. To my, lidé času po Einsteinovi, přijímáme bez potíží, i když totožnost hmota=energie ponecháváme pouze nukleární fyzice.

Hmota, aniž jsme to zpozorovali, „ztratila“ svou celistvost a proměnila se v jedinou čistou kosmickou energii navzdory mnohosti vnímaných předmětů. Vesmír je vědecky spojitým prostředím, kontinuem, které se rozprostírá od infraatomového stavu po astronomický. Tuto jednotu vnímají tantrikové už třicet pět století: na lidi vyzbrojené pouze svými smysly, inteligencí, ale zejména intuicí, je to dobré... V každodenním životě však tato znalost náš vztah k předmětům skoro nemění: zrnko písku zůstává pro naše smysly zrnkem písku, galaxie kupou hvězd.

Přistoupíme-li k životu, potom „*vše, co existuje zde, je jinde*“ převrací naše používané představy tvrzením, že život je ve vesmíru přítomný *všude* (lepší nebo horší?) a že vesmír sám je živý! Fantastické... jako kdyby jediné naše zeměkoule měla monopol na život! Astronomové si myslí, že mezi miliardami galaxií, z nichž každá čítá miliardy hvězd – ve *známém* vesmíru existuje víc sluncí než zrněk písku na všech plážích země – musí existovat další planetární systémy, další obydlené světy. Nenašly se v některých meteoritech organické látky? Zajímavé, ale tato možnost nás nechává chladnými, protože nemáme naději navázat styk s těmito jistě velice

podivuhodnými bytostmi, obývajícími planety tisíce světelných let od Země...

Podle amerických astronomů z Kit National Observátory obsahuje naše galaxie víc obyvatelných planet, než se předpokládalo. Studie 123 hvězd podobné tepelné třídy, jako je Slunce, vyvozuje ze zjištěných orbitálních změn na přítomnost planet. Protože v naší galaxii existuje sto miliard sluncí, i kdyby tedy pouze jedna hvězda z deseti měla planety, to by bylo světů! A to nemluvím o milionech pozorovatelných galaxií.

Kromě těchto pravděpodobných, vzácných a obydlených ostrůvků pojmáme my Západané vesmír jako obrovský, ledový a mrtvý stroj.

V tantře je tomu naopak. Vesmír žije, každá hvězda je živá v doslovném slova smyslu. Je tedy obývána určitou formou vědomí, stejně jako zcela nepatrná elementární částice. Vědomé hvězdy a vědomé atomy: to je hrozně těžko stravitelné. A ta závrať. No uznejte, člověk je z toho celý pryč! Tento univerzální a jedinečný život se rozděluje na nespočetné úrovně bytí a vědomí! V tantře život zaplňuje i mezihvězdný prázdný prostor... Nemyslitelné? Snad. Vesmírné přehánění je však nemyslitelné! I pro astronoma, který žongluje se stovkami tisíc světelných let, jsou tyto obrovské vzdálenosti nepředstavitelné, a přece jsou velice *reálné!* Gigantická kosmická bytost se v sanskrtu nazývá *Mahat – Velký*. Mahat je tantrická představa, kterou si přizpůsobila a potom přisvojila klasická netántrická filozofická škola – sánkhja.

V tantře je Život stálým procesem v prostoru a čase, bez přerušení a překážek mezi všemi živými formami – od viru po Mahat.

Já se jako součást Všeho zúčastňuji Všeho. V kontinuu kosmické energie to odpovídá životu, oboje je ostatně neoddělitelné.

Vesmír je v tantře spojené Vědomí a Energie. To v praxi vede k naprostému respektování veškerého života, ať živočišného, rostlinného nebo bakteriálního. Poškozovat jakoukoli formu života znamená poškozovat sám sebe: ekologie se stává kosmickou.

To však, alespoň zdánlivě, vede i k rozporům. Jestliže by na jedné straně nukleární katastrofa zničila veškerý život na této planetě

či ji vyhodila do povětří, vesmír by taková exploze sotva poškrábala. Opak je však z tohoto pohledu rovněž pravdivý. Uvádím anglického astronoma a fyzika Eddingtona: „Elektron, který vibruje, podporuje vesmír.“

Udělejme další krok: „Život“ v sobě obsahuje *vědomí*. Jednou z mála jistot je moje individuální vědomí: *cogito ergo sum*. V slavném „Myslím, tedy jsem“ mi vadí slovo „myslím“. Mikrobům lze odepřít myšlení, totiž utvářející uvažování, a ponechat je člověku, ale nelze jim upřít vnímání vlastní existence a místa, což z nich dělá právě tak vědomé celky. Důkazem toho je, že lze ovlivnit jednobuněčné živočichy, např. améby. Vyjděme z jediného, opravdu nepopíratelného faktu, vědomí, i když jeho zdroj a povaha jsou pro nás záhadou, a podívejme se, kam nás dovede...

Předpokládejme na okamžik, že nikde ve vesmíru, na žádné úrovni, si nikdo ničeho není vědom: a vesmír přestane existovat!

Jako jednotlivec mám dojem, že se moje osobní vědomí za první odděluje od jiných psychik (lidských i živočišných). Za druhé je umístěno v mozku a za třetí je odděleno od zbytku těla, o kterém se předpokládá, že je nevědomé. Tantra považuje každou buňku za živou bytost, plně vědomou, vybavenou psychikou, emocemi, pamětí. Žádné zatemněné vnímání prázdnoty, ale jak jasnozřivé, tak kortikální vědomí. Bez nervového systému a mozku si buňka (nebo mikrob) vytváří představu o světě bez jakéhokoli vztahu k tomu, co produkuje mozková kůra, ale na své úrovni a svými prostředky si je na sto procent vědoma svého okolí i sama sebe a svých emocí. Může být šťastná, naplněna úzkostí atd.

Celé mé tělo je vědomé

Mozek ztrácí výlučnost vědomí, které se stává majetkem celého těla. Jestliže vědomí nebo mysl existují v mém mozku – *Vše, co existuje zde, je jinde* – prosycují rovněž celý organismus. Tělo není kostrou, bezcennou věcí, překážkou pro duchovní život nebo v nejlepším případě „dobrým služebníkem“: duchovní život existuje na všech tělesných úrovních.

Závratnou myšlenkou je *vědět*, že působím na tisíce miliard buněčných jedinců, živých a vědomých, všech navzájem spojených.

Neexistuje nepropustná překážka mezi mým mozkovým vědomím a vědomím mých buněk, ale odstupňovaná řada vědomých úrovní, působících jedna na druhou. Jestliže jsem na mozkové úrovni optimistický, uvolněný, klidný, prosytí tato atmosféra celé tělo do poslední buňky v malíčku na noze! A obráceně, zajistit buňkám správné životní podmínky je činí šťastnými, optimistickými, klidnými: na mozkové úrovni potom pocítím spokojenost, pohodu, dynamismus, jejichž hluboký zdroj neznám. Jestliže však nahromaděním životních omylů onemocním, musím napřed uzdravit každou buňku. Abych byl zdravý, spolehnu se na Nejvyšší moudrost těla, která je v každé buňce, jakož i na oddanost každého jedince buněčné republiky, pokud vytvořím fyzické podmínky umožňující její uplatnění. V případě nemoci dovoluje schopnost *pohovořit si* prostřednictvím přiměřených duševních představ se svými buňkami zvýšit bojovnost buněčných komand, bílých krvinek, a stimulovat tak imunitní obranu!

Pro tantrika je tělo živý chrám: přečtěte si kapitolu „Moje tělo – neznámý vesmír“. Stavět tělo a duši proti sobě bylo po staletí dramatem Západu. Tantra mezi nimi nevidí hranici, ale ani rozdíl vnitřní povahy. Zdraví, místo aby bylo luxusem či plodem náhody, se stává povinností. První z našich povinností. Hlava státu, která by se nestarala o štěstí a zdraví lidu, by se zpronevěřila své první povinnosti. „Já“, potentát vládoucí nad miliardami buněčných jedinců, mám za první povinnost zajistit celistvost, zdraví a štěstí buněčné republiky všeobecně a každé buňce zvlášť. Je logické, že hathajóga, která k tomu poskytuje prostředky, vznikla z tantry.

A ještě jeden krok! *Vše, co existuje zde, je jinde, co není zde, neexistuje nikde*: neznámá, nepoznatelná síla mého malého já neustále vyvolává a vytváří tento vesmír. Pro tantru není stvoření jediným aktem, který proběhl na počátku času naráz. Je to neustálý proces (jako ostatně i pro kabbalistu). *Stvoření existuje zde a nyní*. Tvořivá energie, která vyvolává vesmír, je *skutečně přítomná všude v kosmu*, tedy v mém těle, mozku, buňkách. Kosmické síly, které rozvíjejí život podle měnících se okolností, jsou přítomny zde. Já nejsem mimo ně. V každém okamžiku mého života vytváří tato

tajemná síla mé vlastní tělo a rovněž tento vesmír. Tato síla se nazývá *kundaliní*.

Jedno odbočení: tantra našťástí není náboženstvím, tedy její pohled na svět není v protikladu s jinými náboženstvími: může být monoteistické a tantrické zároveň! Přesto moje náboženství, mám-li nějaké, získává tantrickým pohledem další rozměr. Jestliže existuje Bůh, je přítomný zde. *Co neexistuje zde, není nikde*, a neexistuje-li zde, není nikde. Může věřící pochopit, že existuje někde v tomto vesmíru díra, kde by Bůh nebyl? Tantrický věřící nevyhošťuje svého Boha někam do nebe, žije „v Bohu“, vnímá Jeho přítomnost zde a nyní. A tantrický nevěřící získává neobyčejně bohatý pohled na svět.

Pro Pascala je člověk, myslící třtina, nepatrné prachové zrníčko zavěšené mezi dvě děsivé propasti, velké a malé nekonečno. Pro tantrika je tomu podobně, až na to, že se cítí svázán s oběma nekonečny. V tom je celý rozdíl!

Tantrický pohled tyto hranice osvětluje, či spíše je rozpouští, protože existují pouze v duševnu. Z přísně materialistického hlediska, kromě mých smyslů, neexistuje mezi předměty, které mě obklopují, přímá hranice. Pro fyzika je hmota prázdným prostorem, kde občas víří mračna elektronů okolo atomového jádra. Je natolik prázdná, že kdyby se stlačila naše zeměkoule tak, až by se atomy dotýkaly, vešla by se pravděpodobně do náprstku! Nepředstavitelné, ale reálné: každou vteřinu mě bombardují částice o vysoké energii přicházející z propastných hlubin kosmu. Procházejí mnou skrz naskrz, aniž narazí na sebenepatrnější atomové jádro. Jsem na tom hůř než cedník! Jestliže by na jedné z těchto částic seděl hypotetický astronaut, nezpozoroval by žádnou hranici mezi mnou a mojí židlí, proletěl by pouze dvěma mraky energie, dvěma silovými poli ve vzájemném kontaktu.

Tvrdit, že vědomí je rozměrem tohoto kosmu, přítomné všude, znamená, že si je například radiátor vědom sebe jako radiátor? Nudí se, když je v místnosti sám, je spokojený nebo nespokojený? Bylo by to přinejmenším překvapující! Jaký je tedy tantrický pohled? Když fyzik říká, že vesmír JE energií, je to pouze polovina z pojetí tantry, pro ni kosmos = vědomí + energie. Z tohoto hlediska každá organizovaná jednota v sobě zahrnuje úroveň vědomí včetně atomu

či elektronu. Někteří vědci, jako Jean Charron, s touto představou flirtují, aniž ji zcela přijímají. Pro tantru se každý *atom* radiátoru zdvojuje vědomým polem, ale *radiátor-předmět*, pouhý molekulární agregát bez organické jednoty, si neuvědomuje jednotu celku.

Moderní fyzika se zlehka dotýká jednoty vědomí-energie, i když její zákony, jako Boyle-Mariottův, který předpovídá přesné chování plynu, připomínají, že hmota je slepý mechanismus. Takové zákony mají ve skutečnosti pouze *statistickou* přesnost a jsou platné pouze za přítomnosti značného počtu atomů. Skromný kubický centimetr vzduchu má například několik miliard atomů. Chování samotné elementární částice je však neurčitelné, *jako by* se řídila nějakou inteligencí. Zrušme „jako by“ a dospějeme k představě kosmos-vědomí-energie symbolizované Šivou-Šakti.

Když píše, že vědomí je *rozměrem* tohoto vesmíru, co tím rozumím? Rozměr se v tomto kontextu musí chápat jako jedna složka vesmíru, jejíž zánik by měl okamžitě za následek zánik vesmíru. Upřesňme to! Při měření trámu mohu „zapomenout“ na jeho výšku a říci, že horní část je rovinou, dejme tomu 170 cm x 4 cm. To je možné pouze v mém intelektu. Ve skutečnosti je to nemožné: vyloučit jednu dimenzi by ihned zrušilo ostatní dvě. Kdybych chtěl trám hoblovat až k nule, vymazal bych zároveň výšku, délku i šířku. Trám by zmizel! Tantra ke čtyřem rozměrům prostoru a času přidává pátý, vědomí, jehož úplné zrušení by zrušilo vesmír. Mohl bych místo slova „rozměr“ použít „složka“, aniž by se nějak změnila hluboká tantrická představa. Avšak „složka“ vyvolává část, kus, díl, ne-li oddělený, alespoň oddělující, zatímco „rozměr“ je zároveň abstraktní i konkrétní.

Zapamatujme si: není to ani dogma, ani předběžná podmínka k *praktikování* tantry. Naopak, tento pohled se objevuje jako podprodukt praxe, která mi odhaluje, že „já“ jsem utvářené, organizované vědomí-energie.

To není dogma

Jestliže tantra nepřináší žádné dogma (a to je štěstí), nepředpokládá se, že tantrický adept musí odhodit své, má-li nějaké.

Jestliže mu je jeho náboženství předkládá, je to perfektní, ale tantra žádné nepřináší! Tantra, která je mezi ostatními náboženstvími spíše hledáním Reality, se nedostává do konfliktu s vědou ani s náboženstvím: nikdo vás nenutí strávit představu o vědomí, které prosycuje celý hmotný vesmír. Povšimněte si však, že pro tantru není vědomí metafyzickým, nadpřirozeným principem, ale *základní vlastností* hmotného vesmíru v nejšířším slova smyslu.

Tantrik se necítí odříznutým od ostatních živých bytostí, ztracený na nepatrné planetě, malilinkatém kosmickém prachovém zrníčku špacírujícím se ledovým mezihvězdným nekonečnem. Ví, že je neoddělitelnou součástí života od jeho počátku ve všech podobách a že život je stálý a vědomý proces, který spojuje celý vesmír. Upřesňuji, že se to nerovná představě „Boha“ věru mocnějšího!

Představa, že život a určitá forma vědomí existují na subatomické úrovni, se na Západě objevuje sporadicky i u vědců věhlasného jména: byla vyslovena v seriózním vědeckém časopise Nature. V březnu 1964 profesor D. P. Lawden v něm napsal, že pro vnějšího pozorovatele jsou elektrické a gravitační charakteristické znaky částice odrazem duševních vlastností částice. Lawden dokazuje, že život a smrt jsou relativní: jak poznat, zda virus či mrtvola jsou živí nebo mrtví? Uvažuje, aniž proto ještě přijal myšlenku o nadsmyslové životní síle, že „materialistický“ vědec musí připustit kontinuitu života a vědomí v určité formě až na úroveň elementárních částic. V té době tato myšlenka pohoršovala vědecká místa, ale přesto nebyla vyvrácena.

Prigogine, nositel Nobelovy ceny, říká: „Zde je jádro mého poselství... Hmota není netečná. Je živá a aktivní. Život se neustále mění, aby se přizpůsobil podmínkám nerovnováhy. Bez myšlenky vesmíru zaslíbeného determinismu se můžeme cítit pány svého osudu v dobrém i zlém.“

Prigogine naznačuje: za první, že život se neomezuje na naši nepatrnou planetu, celý vesmír je „živý a aktivní“, za druhé, že život v neustálém vývoji je nepoznatelný bez vědomí. A tím se dostává k tantře...

Uvádím ještě švýcarského fyzika Wolfganga Pauliho, který není rovněž rozněžnělým blouznivcem. Objevil, že elektrony, jež se

otáčejí okolo atomového jádra, zaujímají určitou energetickou hladinu a že žádný jiný elektron mezi ně nemůže; odtud Pauliho „princip vylučnosti“, který mu v roce 1945 přinesl Nobelovu cenu. Jeho princip na krystalech vysvětluje funkci tranzistorů. Zatím nic zvláštního, alespoň pro nás. Tato záhada u Pauliho vyvolala otázku: jak elektron ví, že tato hladina je obsazena? Elektrony nejsou kulečnickové koule, které se srážejí či padají do nějaké díry! Jejich energetická hladina nemá západku, která by zablokovala dveře a dala na kliku cedulku „obsazeno“ jako na hotelových dveřích. Žádný mechanický model, žádné mechanické schéma to nevysvětluje, vše se děje, jako kdyby o tom elektrony věděly – držte se dobře – aniž by procházely časem a prostorem! Pro Pauliho, který spolupracoval s jiným Švýcarem C. G. Jungem, nejsou magie, alchymie a parapsychologie podivnější než chování elementárních částic „hmoty“, tedy energie.

Potvrzují, že tantrický pohled se nedovolává zásahu nějakého nadmyslového principu. Život, vědomí a duševno jsou podle tantry různé aspekty, více nebo méně jemné, ale rovněž konkrétní energie, hmotné jako gravitace nebo elektromagnetismus.

V knize Die Krauzelschreiber vídeňský autor Ludvig Anzengruber na konci XIX. století napsal populární němčinou: „Es kann dir nichts geschehen. Du gehôrst zu dem allem und dos ailes gehôrts zu dir! Es kann dir nichts geschehen!“ To se dá přeložit: „Nic se ti nemůže přihodit. Patříš tomu všemu a vše to náleží tobě. Nic se ti nemůže přihodit.“

Tato jistota, která vyvolává naprostou vyrovnanost, se získává meditací. Adept rovněž vnímá, že v sobě tají nekonečné schopnosti, tvořivé kosmické síly, které působí v celém vesmíru.

Tantrické myšlení je vlastně velice přirozené, ba i samozřejmé. Jsou to naše předsudky, klišé, smysly (závoj máji, iluze!), které je zatemňují. Jeden básník a vizionář, Abel Gance, přestože je znám pouze jako filmař, byl tantrik, aniž to věděl.

Přečtěme si dopis, který napsal své sestře v roce 1955: „*Právě v okamžiku, kdy muži žádají o otisky prstů atomu, propukají hvězdy v pláč.*“

Člověk objevil jejich tajemství. Neexistuje nahoře. Neexistuje dole. Neexistuje nic velkého. Neexistuje nic malého. Oči se mýlí od té doby, co se rozevřely, když vystoupily z mořských hlubin. Uši se mýlí. Musí se začít jinak. Ozámily mi to slzy hvězd. Jak to vím? To je neobyčejný příběh, který bych vyprávěl celý den, kdyby klíčová slova k vyjádření neviditelná mě chtěla poslouchat.

Mé drahé Nelly, která jediná může pochopit.“

C'est à l'instant précis où les
hommes firent les empreintes digitales
de l'atome que les étoiles fondirent
en larmes.

L'Homme venait de découvrir
deux secrets. Il n'y a pas d'en
haut. Il n'y a pas d'en bas. Il n'y a
rien de grand. Il n'y a rien de petit.
des yeux se sont trompés depuis si
se sont entièrement en remontant les
profondeurs marines. Les oreilles se
sont trompées. Il faut tout recommencer
autrement. Ce sont les larmes d'étoiles
qui ont l'éffacement. Comment le saisir?
C'est une histoire bien inattendue que
j'essaierai de raconter, peut-être, pour
si les mots clés des traductions de
l'indivisible veulent bien m'obéir.

Albert Einstein

1955

A ma chère Nelly, seule, peut
comprendre

Tento text je kosmický a tantrický. Slzy hvězd? Směšné pro každodenní zdravý rozum, který pokrčí rameny, v nejlepším případě literární fantazie. Je-li však vesmír obydlen vědomím až do samotných srdcí hvězd, je to skutečnost. Abel Gance měl bezpochyby důvod napsat, že jedině sestra Nelly to může pochopit, myslel-li na obyčejného Zápaďana. Tantra však nabízí tajný klíč, který dovoluje dešifrovat jeho text, hutnější a hlubší než okázalá filozofická pojednání. Často jsem si ho četl a meditoval o něm. S dojetím, protože každé slovo zasahuje. Zejména když píše, že musíme začít naprosto jinak.

Tyto myšlenky, snesitelné u umělce či básníka, jsou pravým opakem realistického a objektivního pohledu vědce. Dočasně. Myšlenkové proudy, které předpovídají obrat, se vynořují v samotném středu bašty vědy.

Anglický astrofyzik, matematik a biolog Fred Hoyle napsal solidně promyšlenou knihu, jejíž název *The Intelligent Univers* šokuje běžné západní vidění, jež považuje vesmír za hmotu, *tedy* nemůže být inteligentní, ani vědomý.

Tvrdit, že by vědomí mohlo existovat na mezihvězdné úrovni, přímo naráží na můj přízemní zdravý rozum, stejně jako na omezenou duši racionálního člověka.

Zápaďan si obyčejně myslí, že k vědomí je nezbytně potřeba nervový systém a mozek. Tedy uzavřený systém. Velice dobře. Co je to však můj mozek? Jasná odpověď: celek miliard nervových buněk vytvořených z hmotných molekul složených z miliard atomů. Pokusím se představit si hmotnou podstatu svého mozku na atomové úrovni a pochopit, co to vyvolá. Rozhoduji se, mimochodem, pro pohled Nielse Bohra, kdy malé nekonečno opakuje velké, tedy kdy každý atom je sluneční systém v malém. Elektronky se otáčejí kolem jádra jako planety. Vím: moderní fyzika se už hezky dávno vzdala tohoto modelu atomu, ale to, co předkládá dnes, už není k „zviditelnění“, proto sluneční systém Nielse Bohra je užitečný.

Kdybych svůj mozek nafoukl do velikosti naší galaxie, existovaly by takové vzdálenosti, tedy prázdný prostor, mezi atomy jako mezi

miliardami hvězd naší Mléčné dráhy. Představme si hypotetického liliputánského kosmického cestovatele, který by prolétal tímto mozkiem, obkročmo sedící na neutrinu: nechápal by, že tato galaxie všemi svými atomy-hvězdami právě myslí. Přesto se to děje zde a nyní v mé hlavě: myslím pomocí nespočetných miliard molekulárních souhvězdí. Tato atomová galaxie není statická, neboť subatomické shluky se v čase mění a proměňují. Když jsem schopen myslet svými atomickými galaxiemi, proč by Mahat, Velký, nemyslel pomocí hvězd? Jedno není absurdnější než druhé.

Je strom vědomý?

Pro tantrika je strom mnohem víc než pouhým výrobcem dřeva a prken. Je to živá bytost. Necítí se od stromu nebo od lesa oddělen. „Normální“ Západan připouští, že strom žije (je to těžko popíratelné), ale nevidí např. v jedli vědomou bytost. Některé africké kmeny se obracejí k *duši stromu*, než ho porazí. Tančí okolo něho a říkají mu, že bezpodmínečně potřebují z něho vyrobit pirogu, a slibují mu, že jeho kmen dlouho vydrží! Některí lidé s blahovolným úsměvem řeknou, že je to nejjasnější animistická praktika „divokých“ primitivů. Nikdo netvrdí, ani nepředpokládá, že strom uvažuje, přesto v něm podle tantry určitá forma vědomí přebývá, i kdyby nebyla přijatelná naším intelektem. Předpokládá se, že rostliny mají bohatý emoční život a členové společenství ve Findhornu se na rostliny přímo obracejí, posílají jim lásku a... ony rostou nekonečně lépe! To se neděje v Indii, ani v daleké a legendární minulosti, ale nyní a ve Skotsku.

To vše není samozřejmě předběžnou podmínkou k praktikování tantry, která (viz výše) nezná dogmat. Připomínám-li tyto věci, je to proto, abych ukázal, kam nás od začátku dovedou malé bezvýznamné věty.

Vše, co existuje zde, je jinde, co není zde, neexistuje nikde – má bezprostřední logické reakce. Veškerá tajemství života a smrti, stvoření a rozklad vesmíru jsou přítomny i zde v mém těle (povšimněte si, že jsem nenapsal: omezeny v mém těle). Abych objevil pravdu, realitu a dosáhl jich, k čemu cestovat po celém světě,

chodit do Himaláje nebo jinam, když to mohu potkat i zde? Není potřeba mikroskopu nebo teleskopu, abych odhalil skrytou podstatu světa. Někde v hlubinách svých buněk „já“ řídím činnost těchto energií a subatomických částic, stejně jako to dělali naši předkové, miliony let předtím, než moderní člověk sejmul otisky hvězd, abych oživil slova Ábela Gance.

Giordano Bruno

Stalo se to v Římě 17. února 1600 v Campo dei Fiori na Květinovém náměstí...

Ledabylý dým, šedivý jako předjarní nebe, stoupá ze žhavého uhlí, které pohltilo Giordana Bruna, zběhlého dominikánského mnicha, podivuhodného vizionáře. Tantrik, aniž to věděl, stačilo mu veřejně přiznat své „omyly“ a unikl by hranici! Vybral si upálení zaživa, místo aby se jich vzdal. V římském vězení, kam ho přivedli před sedmi lety s okovy na nohou na žádost papeže Klementa VIII., mu v hlavě kroužily hvězdy a atomy. Ačkoli nic neobjevil, nic nevynalezl, jeho geniální intuice přišla o pět století dřív, což v té době znamenalo jeden z nejneprominutelnějších omylů.

Následující odstavce shrnující jeho pohled jsou nejčistší tantrou:

„Celé tělo světa žije. Stůl jako stůl nedýchá životem, ani šaty, ale jako přirozené a složené věci obsahují hmotu a tvar. Věc, jakkoli malá, jakkoli nepatrná, v sobě zahrnuje duchovní substanci [...], protože duše je v každé věci a neexistuje částice, ať sebenepatrnější, která neobsahuje její část a nevdechuje jí život.“

„Je zřejmé, že každá duše má určitou kontinuitu s vesmírnou duší.“

„Zrození je expanzí ze středu, život plností, smrt stažením do středu.“

„Vše, co existuje, je Jediné. Poznat tuto jednotu je cílem a základní veličinou každé filozofie a přirozeného rozjímání. Kdo našel toto Jediné, chci říci příčinu jednoty, našel klíč, bez kterého nelze vstoupit do skutečného rozjímání o přírodě.“

Giordano Bruno hlásal stálou hodnotu přírodních zákonů a odkázal tento vesmír pátrání vědy osvobozené od všech dogmat, ale i nedostatečnosti smyslů k pochopení reality.

Hvězdy chápal jako slunce, která se mohou stát středem planetárního systému podobného našemu a které jsou také obydleny. Země nebyla středem vesmíru, poskytl jí pohyb. To vše jsou představy protichůdné kosmologii Aristotela, jež tehdy ještě platila.

Viděl v atomu repliku slunečního systému jako Niels Bohr o 350 let později.

Hlavně však hlásal existenci psychiky rozšířené až k nejskromnějším prvkům. Shoduje se tak s dalším vizionářem Teilhardem de Chardin, který napsal: „Vše z biosféry je pouze nesmírnou a nekonečnou odnoží psychik hledajících se skrze formy.“

Tantrická meditace: rozjímáme o naší matce, mořské vodě

Meditace, ano, ale proč *tantrická*? To je prosté. Jestliže tvůrčí projev je zdánlivě dosti podobný, vyjadřují témata a cíle protichůdná vidění světa.

Nejprve společné body. Za první, volba nezbytné, stabilní a pohodlné pozice, která dovoluje zapomenout na vnější svět, tedy procítit se. Za druhé, rozjímání, na rozdíl od racionálního, postupného způsobu nazírání, je proces určený k překonání rozumu a bdělého vědomí, k vyústění do skrytých životních sil člověka nebo tohoto vesmíru. Proto je *rozjímání* výhodnější než *meditace*, jejíž konotace je čistě reflexivní.

Cíle jsou však různé. V Indii se budou měnit podle toho, jakou má adept „zběhlost“ (jak se dnes rádo říká) ve védántě, buddhismu či tantře, třech nejběžnějších proudech.

Pro védántu je tento konkrétní projevený vesmír neskutečný, iluzorní (májou). Jedinou skutečností je *brahma*, absolutní nezpůsobená příčina. Při meditaci je žák nabádán, aby odvrátil své vědomí od těla a projeveného světa, uvědomil si jeho iluzorní charakter a stal se pak lhostejný k jmenům (náma) i tvarům (rúpa). Ztrácí se v Absolutnu jako pěna v oceánu. Tělo je překážkou. Musí

se na ně zapomenout, skoro je popřít. Být součástí jevového světa je neskutečné. Této vizi světa samozřejmě odpovídají témata meditace. To u védántistů objasňuje okázalé pohrdání svými těly. Jejich zdraví je často velice špatné. Často brzy umírají, jako Rámana Mahárši (na rakovinu), Rámakrišna (na rakovinu), Vivékánanda (na cukrovku). Není nutné si je plést s jóginy, zejména tantrickými, pro které je tělo posvátné, božské.

V buddhismu – který ve své rodné zemi, Indii, skoro vymizel, protože se opovážil odvrhnout veškerá božstva a postavil se proti kastě bráhmanů – tvoří rozjímání základ tohoto kultu. Meditující usiluje o stav prázdnoty (nirvány), jenž je paradoxně plností.

Na rozdíl od védánty je tento vesmír s jeho miliardami galaxií pro tantru velice skutečný. Neustále se vynořuje ze spojení dvou konečných a polárních kosmických principů symbolizovaných Šakti a Šivou. „*Vše, co existuje zde, je jinde, co neexistuje zde, není nikde.*“

Místo aby tantrik prchal či popíral konkrétní vesmír, zapojuje se do něj a vnímá jeho hlubokou realitu buď zduchovněním sexuality, chápanou jako nejvyšší tvořivou sílu, nebo jinými cestami, jako je rozjímání o Kosmické matce či prvopočátečním moři. Právě ve svém těle a se svým tělem-vesmírem se s těmito kosmickými principy bude *konkrétně* spojovat, aby zažil božství vědomého a inteligentního těla.

Neutrální rozjímání

Navrhované rozjímání je neutrální, protože je univerzální: může je cvičit věřící jakéhokoli náboženství stejně jako pravověrný ateista.

Ásana: obvyklou meditační polohou je sed, ale tentokrát se jedná o jednu z variant polohy embrya. Obrázek nevyžaduje komentář. Jedno upřesnění: páteř tvoří stejný oblouk, jaký měla v děloze, připomínající linii dorůstajícího měsíce. To je podstatné, protože tělesná paměť spojuje tento tvar páteře s embryonálním stavem a jeho bohatostí, které chceme znovu najít.

Téma: noční krajina. Představuji si opuštěnou pláž, omývá ji moře již několik tisíc let. Před mnou se rozprostírá nesmírná plocha prvopočátečního oceánu. Kromě „temné záře, která se line z hvězd“, vidím na obloze úzký srpek měsíce. Vše se odráží ve vodě.

Rozjímám o této věčné podívané a pomalu nechávám srpek měsíce dorůst do úplňku. Dostávám se z přímočarého do cyklického času.

Vzduch je klidný, noc vlhává stejně jako voda. Oceán dýchá: na pláži malátní poklidná vlna, rozprostírá se po ní, na okamžik pění a pak se valí zpět do moře. Další vlna stoupá po písku, pění, valí se zpět atd. Ano, uhádli jste to: každé vlně odpovídá jeden dech. Vlna stoupá a já se nadechuji, pění, zastavuji dech, valí se zpět, vyprazdňuji plíce. Pak se s další vlnou znova nadechuji. Každý nádech doprovázím v mysli mantrou óm. Takto kolébán vlnami vstupuji do *mořského života*, až cítím, že oceán je obrovský živoucí organismus. Je kolébkou veškerého života stejně jako symbolem netečnosti.

Doba rozjímání? Pokud se cítím dobře...

Potom horizont pozvolna bledne, růžoví. Konečně s majestátní pomalostí, která je mu vlastní, se na poklidné, panensky čisté nebe vynořuje blahoslavené slunce a stoupá.

Rozjímám o jeho oranžovém kotouči nad horizontem. Stává se sférickým. Jeho lahodné teplo proniká vzduchem, vodou, pískem, obklopuje tělo. Jaká blaženost je takové ranní slunce! Nezapomínám na vlny, které se stále rytmicky sladují s dechem a mantrou óm. Zároveň se naplňuji životní silou, klidem a pohodou. Když se mysl odvrací od slunce i od moře, pozastavím vnitřní rozjímání, otevřu oči a beze spěchu se napřimuju.

Provádí-li se toto rozjímání večer, scénář se bude odvíjet opačně. Slunce se noří do oceánu, soumravné nebe se ztemňuje. Tichá a klidná noc uklidňuje mysl. Úplňku ubývá, stává se srpkem, mizí. Na nebi se třpytí hvězdy a planety, které oživují vodu svými obrazy. V mateřském a ochraňujícím oceánu usíná život. Toto rozjímání je blahodárné jako příprava ke šťastnému spánku!

Obrácení není přesto povinné. Jestliže tento *sestup do noci* večer nevyhovuje, nenamítáme nic proti první variantě! Před usnutím mohu toto rozjímání provádět v posteli. V tomto případě si lehnu na

bok (nejraději na levý): má ještě blíže k „plodové“ poloze než poloha na obrázku. Teoreticky je tedy výhodnější, kdyby mimo postel nebyla tak nepohodlná.

Zapamatujte si: je velmi pravděpodobné, že před koncem rozjímání usnete bez jakýchkoli nepříjemných následků.

Ačkoli rozjímání nemá žádný vztah k mozkovému hloubání, má sílu vyvolat jeho symbolické bohatství.

Velké podmanivé bohatství

Ústředním prvkem je rozlehlost oceánu. Někde, něco ve mně, něco odlišného od rozumu ví, že se život zrodil v oceánu, že mořská voda je mojí matkou, Matkou všech! Kdybych sestavil rodokmen matek, vrátil bych se po lidském i předlidském vývoji, až bych došel k prvním jednobuněčným organismům v prvopočátečním moři. Mezi výjimečnými a nespornými jistotami je, že život, který se zde a nyní chvěje v mých buňkách, se bez jakéhokoli přerušení předával od svého prvního pozemského projevu. Nesu v sobě věčný život a on nese mě. Nejsm tímto univerzálním a věčným životem?

Když Jean Cousteau říká: „Jsme organizovaná mořská voda“, má pravdu doslova. Moje životní prostředí, kde žije několik set miliard buněk (samy z 95% z vody), je mořskou vodou, která má koncentraci tropických moří, kde vznikl život. Jsem pochodující akvárium a *moje buňky to vědí!* Povšimněte si, že tantrik medituje či rozjímá spíše celým tělem a v celém těle než samotným mozkem.

Prvních devět měsíců jsem navíc žil ponořen do plodové vody v teplé děložní noci. Maminka za mě dýchala a rytmus jejího dechu v děloze nahrazoval vlny moře, o kterém rozjímám. Harmonie s *Matkou* se při tomto rozjímání vytváří slučováním tří základních prvků: vlažné vody oceánu, dechu splývajícího s vlnami a polohou embrya. Jestliže moje vědomí o tom neví, nevědomí se nemylí a pozvolna se znovuutváří atmosféra nejpodstatnější doby mého života, kdy jsem v mateřské děloze žil bez ega, bez jména, bez národnosti, bez jmění, ale bohatý všemi možnostmi a plným vědomím. Občan světa, který ještě nepatřil do XX. století, byl jsem bez věku a moje matka ještě byla Matkou.

K svitu měsíce

Pokud vím, pouze vědci a pár lidí si položili otázku: Co by se stalo se zeměkoulí a pozemským životem bez měsíce? A bylo to patrně proto, že je lépe něco dělat, než odpovídat na tak malichernou a zbytečnou otázku. A také proto, že to měsíci „šlape samo“. Právě čistý astronomický vrtoch nás vybavil tímto satelitem, takovým, jaký je. Mohlo by jich být několik nebo... naprosto žádný, což by byla škoda pro romantické procházky při svitu měsíce a pro přítele Pierrota!

Ať je tomu jakkoli, položme si přesto tuto otázku a připomeňme si nejprve, že v tantře prvek *voda*, který v sobě zahrnuje všechny kapaliny, zachycuje i všechny kosmické rytmy. Miliony let měsíc řídí a rytmicky sladuje příliv a odliv obrovských mas vody v oceánech, jež se pozvolna zařezávaly do mořských břehů, ale zejména kolébaly život, což jistě ovlivnilo všechny naše životní rytmy. Slunce působí rovněž, ale má osmiminutové zpoždění, zatímco měsíc pouze jednovteřinové, ale je i čtyřistaosmdesátkrát blíže. Slunce i přes svou obrovskou hmotu dosahuje sotva třetiny gravitační činnosti nepatrného měsíce.

Živá hmota, jež je nasycena vodou, je velice citlivá na kosmické rytmy: loužička této vody je i v mé krvi a buňkách. Ústřice se například otevírají velice přesně ve shodě s měsíční činností, tedy s přílivem a odlivem. Ve Spojených státech se rozvrh hodin pro „otevření“ ústřic na břehu Atlantiku a Pacifiku liší. Na poloviční cestě mezi oceány dali američtí biologové ústřice z východu do kádě s mořskou vodou. Aby vyloučili vliv světla, byla kád' ve sklepě a v *naprosté temnotě*. Všechny ústřice se neochvějně podřídily rozvrhu hodin přílivu a odlivu pro toto místo: důkaz, že živá hmota vnímá činnost měsíce, který působí na naše životní rytmy. Někde v tajemných hlubinách naší tkáně „něco“ vnímá tuto činnost a v průběhu tisíciletí měsíční rytmy zcela jistě vytvořily všechny naše biologické rytmy.

Ví se například, že měsíční fáze ovlivňují roupy a spánek. Měsíc také působí na stoupání mízy, a to svým světlem, které je polarizováno, tedy organizováno. I dnes staří venkované vědí, že

mají stromy roubovat při dorůstání měsíce, protože jeho světlo je hojivé a stimulující.

Slunce má dostaveníčko s lunou

Právě ze slunce čerpá Život svou energii. Spojením oceánu a slunce se na naší planetě projevil Život, aniž se zde vytvořil, protože podle tantry jsou Život a Vědomí neoddělitelné podstaty, univerzálním majetkem, dimenzemi kosmu, tedy dřívější. Ani elektřina nebyla vytvořena až prvním článkem hraběte Volty, ten ji pouze *projevil!* Podobně je tomu i s Životem. Život se projevil díky slunci a z jeho světla a energie Život čerpá svou životní sílu. Abychom žili, musíme „degradovat“ sluneční energii. To „něco“ ve mně to ví.

Spojit oceán-slunce-měsíc v jediný obraz vyvolává mocný symbol, ke kterému se ještě přidává poloha embrya, na niž se to „něco“ ve mně velmi dobře pamatuje. Za rozumem, v propastných hlubinách nevědomí nás může rozjímání skutečně spojit s naší Kosmickou matkou.

Jednotlivé součásti rozjímání jsou tak fascinující, že se v létě proti vší logice miliony a miliony lidí namačkaných na rozpáleném písku pláží praží na slunci. A je asi přirozené, že nikdo nevnímá tuto „nesmyslnost“. Je něco nezajímavějšího než písek, voda a slunce? O co je zajímavější a přitažlivější nádhera venkova nebo hor. Aby trojice moře, písek, slunce natolik okouzlovala, nejde spíše o putování k samotným pramenům života? Nikoho neunavuje se dívat, jak moře pohlcuje zapadající slunce, ani v nastávající noci rozjímat v tichu písečné duny při svitu lunny, která vychází a rozlévá své paprsky na hřebeny vln.

Zde se zastavuji. O rozjímání by se toho dalo ještě tolik říci, ale pokusíte-li se o ně (v což doufám), zapomeňte na všechna „vychvalování“, jejichž ospravedlněním bylo, abyste je „koupili“.

Meditace o Životě

Toto je druhá, běžnější meditace, která oživuje určitou část předešlé. Tvoří nicméně celek.

Život a vědomí (neoddělitelné) jsou přítomné i u nejprimitivnějších tvorů, kteří obývají naši planetu. Jedna z nejjednodušších a nejplodnějších meditací tantry má za téma sám Život. Nyní vám ji nabízím.

Usedám do své obvyklé meditační polohy, do jógové ásany či na židli, páteř musí být rovná a vyrovnaná (ne přímočará!). Nejprve uvolním maximum svalů. Nezapomínám na obličej. Za zavřenými či lehce přivřenými víčky upírám svůj pohled na špičku nosu. Nešilhám příliš, protože bych zůstal napjatý. Na několik okamžiků pozoruji dech. Vnímám chladný proud vzduchu při nádechu a oteplený při výdechu. Naslouchám tělu. Moje procítěná mysl zachycuje veškeré tělesné pocity. Začínám chodidly, stoupám po nohou k trupu, šíji, hlavě, potom obracím pozornost k dlaním, probíhám pažemi, rameny, šíjí a vnitřkem hlavy.

Tento úvod má za cíl zklidnit duševno. Myšlenky víří méně. Uvědomuji si nádech a výdech. Žasnu nad tím, že žiji zde a nyní v lidském těle. Že je úžasné být prostě naživu. Uvědomuji si, že jsem život dostal *prostřednictvím* matky, která ho dostala od svých rodičů, od své matky atd. Snažím se vybavit si nejstarší vzpomínku na matku nebo na babičku, pokud jsem ji poznal, aby byl pohled zpět konkrétní. Uvědomuji si anonymní a nepřerušenu řadu matek a s láskou jim děkuji za předávání pochopně života až ke mně. Děkuji jim ne s odporem, ale s láskou. Meditace nevyklučuje cit, ba právě naopak, cit je motorem meditace.

Kam mě dovede tato linie matek? K první ženě? Mnohem dál, protože nestojí na počátku celého vývoje pozemského života.

Kdybych mohl proběhnout svůj neznámý a nepoznatelný, ale *reálný* rodokmen, došel bych k počátkům života na zemi. Tento prvopočáteční život se předával ve všech podobách vývoje bez jediné tisíciny vteřiny přerušování. Život, který ve mně pulzuje, je tak starý a tak nový jako v první den stvoření. *Jsem tímto životem*, který přetrval miliardy let. Když se mi opravdu podaří si uvědomit tuto *nevyvratitelnou skutečnost*, moje malé já se stahuje stranou a stávám

se Životem. Vpraven do tohoto neobyčejného a tajuplného procesu se cítím spojen s minulostí života, stejně jako se všemi jeho současnými podobami na naší planetě. Když jsem se vracel proti běhu vývoje, procházel jsem stadiem ryby, larvy, stal jsem se nálevníkem, který měl v sobě dynamismus, ze kterého se vynořily všechny následující formy.

Není to ostatně vývoj, který jsem ve zkratce prožil v břiše matky jako embryo? Veškerá síla a inteligence života jsou přítomny ve mně, zde a nyní. Všechny zkušenosti života jsou uloženy v mých genech, v mém životě. Můj individuální život se stává neobyčejným a současně bezvýznamným. Jakou neuvěřitelnou souhrou náhod se stalo, že jsem zde a nyní! Kdyby se náhodou moje matka setkala s jiným mužem než s otcem nebo kdyby jiná z pěti set milionů spermií pronikla do vajíčka, možná by se narodilo dítě se stejným pohlavím, ve stejný den, stejného křestního jména, ale nebyl bych to „já“. Byl by to někdo jiný. (Viz nepravá dvojčata, která si mohou být velmi podobná, ačkoli nepocházejí ze stejného ejakulátu.) Já vděčím za svůj život válce 1914-18. Bez ní by matka sotva opustila rodné Ardeny a neodešla by do Bruselu. Nepoznala by mého otce, demobilizovaného po příměří. Tedy, „nebyl bych“! Ukazují souhru náhod, kterých bylo třeba, abychom přišli na svět (vy i já). A takové „náhody“ se děly s babičkou a dědečkem, kteří se nemuseli potkat atd., atd.

Nejde samozřejmě o to, abychom pouze vyslovovaly velké filosofické řeči, ale chceme-li si uvědomit úžasný Život, a nechat se jím unášet, cítit se neoddělitelnou součástí veškerého života na zemi. Mým bratrem je strom, ale i komár. V tomto náhledu se naše starosti, velké i malé, relativizují a vytrácejí. Napojen na tuto nepřemožitelnou sílu nemám z ničeho strach. Dynamismus, stejně jako neuvěřitelná inteligence života, je zde, ve mně.

Na jak dlouho se mohu ponořit do této meditace o Životě? Není stanovena žádná horní, ani dolní hranice. Může to být minuta, pět minut, půlhodina. Můžete navázat na jinou meditaci. Pokračujte tak dlouho, pokud je vám v ní dobře.

Tato meditace skutečně vyvolává neobyčejné síly, aniž je v rozporu s jakýmkoli náboženstvím. Ani ateista k ní nemůže mít

námítky. Může se provádět i večer v posteli, jejím prostřednictvím člověk usíná v lůně Kosmické matky: je to nejlepší uspávací prostředek. Zaručuje hluboký a klidný spánek.

ČAS SVĚTSKÝ, ČAS POSVÁTNY

Jeden bavorský lékař vyvěsil v čekárně pacientům před nos cedulku: *Je později, než si myslíte*. Je to sadistické či cynické? V každém případě shrnul drama do „obyčejného lineárního“ času.

Říci na Západě, že je nutné se zbavit lineárního času, času hodin a kalendářů, znamená narazit na námítky: „Ale *tento* čas je přece objektivní, jediný a zjevný. Moje hodinky ho ukazují, odměřují a tedy, k čertu, existuje! A co by měl člověk z toho, kdyby se na něj vykašlal? Jaké jsou jeho nevýhody? Lze změnit jeho povahu?

Čas lineární

Místo abych naráz přistoupil k těmto otázkám, podívejme se nejdříve na používanou představu o čase, která se pokládá za jasnou a soběstačnou.

Tato představa času je *lineární*, protože čas je vnímán jako rovná, nekonečná nebo skoro nekonečná přímka, na kterou se umísťuje, nebo spíše, po které se vše pohybuje: „Je 15. března 19. 11. hod. 33 min. Greenwichského času.“ To stačí, ale vědci by raději upřesnili: „Je 15. května roku 15 223 976 492 po big bangu a entropie udusí vesmír roku 48 793 538 193 –“

Na tomto přímém nekonečnu postupuje „přítomnost“, nekonečně malý bod, v jediném smyslu (nemá zpátečku!) stálou rychlostí, zpuštěně lhostejná k událostem. To je zdravému rozumu jasné a většinou nikoho ani nenapadne, že archaický člověk mohl vnímat čas jinak.

Diktát chronometru dává zapomenout na to, že lineární čas je abstrakcí, nedávny, zákeřně zhoubný.

Newton, další milovník jablek po Adamovi, měl ještě o čase cyklickou představu jako přírodní člověk, ale pro nás čas plyne jednotvárně jako zrníčka přesýpacích hodin: vyšší část je budoucnost, v dolní se hromadí minulost. Přesýpací hodiny představují život: při zrození je horní část plná, poté se nelítostně vyprazdňuje. Kolik písku zůstává v mých přesýpacích hodinách?

Čas se zvrhnul do přímky v XVII. století, v noci na 10. prosince 1619, kdy mladý Descartes spatřil vesmír jako obrovský stroj, v němž vše do sebe dokonale zapadalo a který vše vysvětloval. Zkrátka kosmické hodiny! Prosadil mechanickou představu do té míry, že ji převedl na lidskou úroveň a ve svém díle *Traité de l'homme* napsal: „Všechny funkce v tomto stroji (těle) nastávají přirozeně pouhým uspořádáním jeho orgánů, právě tak jako pohyb hodin.“ Když v XVII. století holandský astronom Christian Huyghens vynalezl přesné a stále fungující kyvadlové hodiny s ozubenými převody, uskutečnil karteziánskou představu o strojovém vesmíru a „objektivně odměřoval“ míjející čas. Před stoletím byly hodinky něco vzácného, něco vyhrazeného zámožným měšťanům, ale dnes, kdy jsou levné a může si je dopřát každý, jsou to ony, které vytvářejí iluzi lineárního času.

Další věc přispívá k „přímkování“ času: kalendář. Na jedné straně uspořádává a zhmotňuje minulost: „Stalo se to 15. března posledního...“, na druhé předbíhá budoucnost, jež nabývá zdání skutečnosti. Vánoce vytištěné v diáři se zdají tak „skutečnými“, že se člověk na ně již těší.

Je tu však jeden háček, protože hodinky nebo přesýpací hodiny ukrajují náš život: Proč člověk umírá, neexistuje-li čas? „Počítáme minuty, které nám zbývají k životu, a poklepáváme svými přesýpacími hodinami k jejich urychlení,“ napsal de Vigny. Popřemýšlejme znovu o bavorském doktorovi a jeho cynickém: *Je později, než si myslíte*. Stopky nemilosrdně zhmotňují čas, který, ta krysa, neustále ohryzává můj život.

Logická reakce: utéci před časem. Je omezený? Vyplňme ho na maximum. Proto se musí víc vyrábět, víc se radovat, víc získávat, ihned, stále víc spěchat.

Hodinky a kalendář se stávají faktory stresu: tato práce se *musí* vykonat než... Aby se víc žilo, žije se rychleji, běží se rychleji, jezdí se rychleji, létá se rychleji. Trpíme úzkostnou rekordností. Výsledek: člověk rychleji umírá. Tím se člověk dostává do jednoho kola a jeho biologické rytmy jsou v rozporu s vesmírnými.

Lineární čas, který vyvolává dojem, že život prokluzuje mezi prsty, podle doktora Friedmana a Rosemana způsobuje „time-sick“, nemoc z času. Uspěchaní lidé trpí tímto syndromem: vyrábějí příliš adrenalinu, inzulínu a hydrokortizonu, jejich žaludek vyměšuje příliš kyselin, dýchají příliš rychle, mají svalové staženiny, stoupá obsah cholesterolu. Spěch má za následek dřívější smrt, například infarktem.

Důsledkem lineárního času je mýtus o neustálém, nezadržitelném lineárním pokroku. Samočinný počítač je na rozdíl od mechanického počítačového stroje samozřejmě „vyvinutější“. Ano, nové výrobky jsou „vyvinutější“ než staré: dnes se člověk myje čistěji než včera, ale méně čistěji než zítra... Automobily tohoto roku jsou „vyvinutější“ než modely minulého roku atd. Věda nepřestává „dělat pokroky“. Vše, co je nové, je nutně lepší. Každá změna, každý pohyb, *tedy vše* se vyvíjí a zlepšuje. Tato představa o pokroku, stejně jako o absolutní hodnotě, je rovněž zhoubná a abstraktní jako lineární čas. A dále faktor stresu.

Ustrnulý způsob života, kupříkladu na indické vesnici, považujeme za zpátečnický. Přesto tato nehybnost (která se zdá hrůzná) smazává lineární čas a čas vůbec. Stařec, který se prochází po své vesnici, tam opět prožívá své dětství. Studna se nezměnila od té doby, co byl dítě. Zнала jeho otce, děda... Ženy nosí stejná sárí, na hlavě stejné měděné džbány, děti hrají stejné hry. Chýše jsou podobné, stejně jako pole.

Dnes je jako včera a podobné zítřku. Avšak i Indie se již nakazila časem hodinek a iluzí lineárního pokroku.

Když se však my Západěani vrátíme do vesnice svého dětství, najdeme bezpochyby nezměněný kostel, ale vše ostatní je převrácené, zbuldozerované, „zmodernizované“. Zůstává nostalgie. Jediné stopy svého mládí nalezneme v nějakém zapomenutém předmětu na dně zásuvky, v albu zažloutlých fotografií...

(mimočodem: nejsem vzteklý „antipokrokář“, vyjadřuji pouze relativitu, pouze ji soudím).

Existuje v přírodě a životě „pokrok“? Překonávají se každý rok vyhlášené nepřekonatelné rekordy, aby lidstvo udělalo fyzicky pokrok?

Život se samozřejmě vyvíjí, vyvíjí se však neustále? Je vývoj lineární? Je dnešní dub srovnatelný s dubem před miliony let? Jsou dnešní biologické druhy „vyvinutější“ než v geologických dobách? Přizpůsobily se měnícímu se prostředí, to je vše. Je králík vyvinutější než dinosaur, mravenec než slon?

Moderní člověk nemusí prostě být výš než archaický. Na rozdíl od Pygmejů, odsouzených ostatně vymřít společně s tropickými pralesy, není moderní člověk vyvinutější z hlediska síly a zdraví, ale ani radosti ze života, navzdory „primitivnímu“ způsobu života. V každém případě pro Pygmeje pojem XX. století neexistuje, tím spíše ne pro zbytek přírody – ale měl jsem snad použít minulý čas...

Čas cyklický

Námítka: Co by se změnilo jiným chápáním času? V každém případě musíme všichni zemřít, čas máme vyměřen a každý uplynulý den zmenšuje náš časový úvěr...

Než se podíváme na „to“, co by se změnilo, uvědomme si, že lineární čas lidstva je čistou užitkovou abstrakcí. Ví pes, že žije ve XX. století a že je 15. května? Datum pro něho naprosto nic neznamená, je mu zcela nepochopitelné a nesdělitelné. A kočce nebo ptákům, když nehovořím o stromech? Můžete říci: zvířata snad, ale u lidí je to něco jiného. Ne, archaický člověk nevěděl, že žije například v roce 12 356 př. n. l., protože jeho představa o čase byla *cyklická*, tedy bez začátku, ale i bez konce.

Cyklus se ustavičně uzavírá sám. Kolo se otáčí. I dnes žije na světě mnoho lidí v cyklickém čase. Vidí, jak slunce vychází, pluje po obloze, zapadá a nazítří se vrací. Měsíc roste, stává se úplňkem, ubývá, mizí, ale vždy se vrací. Po zimě přichází jaro, léto, podzim, a po nové zimě se cyklus opakuje. To vědí i zvířata.

Pro archaického člověka je příroda věčným začátkem, jejímž cyklům přizpůsobuje svůj život. Jazyk indiánských Hopiů nezná slovo pro lineární čas a jeho slovesa se nečasují. Hopi nepoukazuje na minulost ani na budoucnost. Žije ve věčné přítomnosti, která vylučuje vše, co nazýváme „minulostí“. I když mu nabídnete hodinky, žije stále v cyklickém čase. Život Hopiů se k našemu překvapení organizuje velmi působivě, aniž by jasně hovořili o přítomnosti, minulosti či budoucnosti.

Člověk velice dávno objevil sluneční stupnici, kterou příhodně nazval slunečními hodinami. Stín dovoluje sledovat a rozdělit sluneční cyklus! Moderní hodinky mají také rytmus, vibrace křemíkového krystalu, ale ten je skryt: pouze čísla nebo ručičky se pohybují.

Lineární čas, stejně jako absolutní hodnotu, nemají fyzikové rádi. Nikdo nemůže přesně definovat, lépe či hůře, tak „jasné“ pojmy, jako je čas, přítomnost, minulost, budoucnost. Námět k přemýšlení: jestliže zítra ráno v celém našem vesmíru poběží čas dvakrát rychleji (nebo raději pomaleji), kdo si to uvědomí? Žilo by se méně dlouho či déle? Ve skutečnosti by se nic nezměnilo. Stejně je tomu s prostorem: jestliže by se zítra ráno celý vesmír zmenšil na polovinu, nikdo by si toho nevšiml. V uzavřeném systému (našem vesmíru) tedy lze srovnávat průběh jednoho jevu s druhým (posoudit jeho čas) nebo porovnat rozměry jednoho předmětu s druhým (zemi přirovnat k Slunci, Slunce ke galaxii atd.), ale ne určit, zda je náš vesmír velký nebo malý. Musel by se porovnat s jiným, což by vyvolalo nový systém, o němž by se nevědělo, zda je velký nebo malý atd. Relativita, to je ono!

Čas posvátný

Uklidněte se, těmto přílišností uvažování se lze vyhnout a konečně přistoupit k času posvátnému. Upřesnění: *posvátný* není synonymem pro *náboženský*, navzdory určitým společným bodům. Představy o lineárním, cyklickém či posvátném čase nejsou v tantrě, v Indii, ani jasně vysloveny, ani uvedeny. To je jasné: lineární čas je moderní západní abstrakcí, kterou neznají! Tantrickým obřadem

vstupují indiští adepti plně do času posvátného: to je i jeden z cílů tantry. Ale Západ'an je – a zůstává – v lineárním čase, kterého jsem se zbavil, a dobře vím, o čem hovořím.

Mircea Eliade o posvátném čase ve své knize *Le Mythe de l'éternel retour* říká: „Všechny oběti jsou prováděny ve stejném mytickém okamžiku. Světový čas a doba trvání se paradoxně při obřadu zastavují.“

„Když nějaký akt (nebo předmět) dosahuje určité reality opakováním určitých paradigmatických gest (kterou získává pouze jím), mlčky se ruší světový čas, doba a historie...“ Podtrhuji klíčová slova: opakování, gesta a pouze jimi.

V tantrě je pouze posvátný čas „reálný“ a právě on paradoxně potlačuje ostatní formy času! Minulost, protože je minulostí, již neexistuje. Budoucnost, protože má *přijít*, ještě neexistuje! Přítomnost: to je rok, den, vteřina či miliardtina vteřiny? V lineárním nebo i cyklickém čase je nemožné ji definovat (ach, ta moje hlava!).

Pojďme dál. Stvoření není v tantrě jednorázovou událostí, jež nastala před miliardami let, je to **nepřetržitý proces**. Stvoření existuje *zde a nyní* Projevený vesmír se neustále vynořuje z neprojeveného mimo čas, který je duševní kategorií. Sám existuje ve věčném *nyní* (dal jsem přednost říci nyní před *přítomností*, která se podvědomě dává mezi minulost a budoucnost).

Výraz „na konci časů“ se bere doslova. Během nového pohlcování vesmíru uprostřed Prvotní příčiny, během toho, co nazýváme koncem světa, zanikne rovněž časoprostor a nastane „Brahmova noc“, po které bude následovat nový den, totiž nový vesmír a tak dál do nekonečna v nekonečném rondu vesmírů jdoucích jeden po druhém...

Vyjděme ze základní představy o tomto „procesu“. Dub je pro smysly a rozum samostatný celek, odlišný od ostatních, umístěn v časoprostoru. Ví se, kdy byl dub zasazen a mohl by se z lesa přesadit jinam, např. doprostřed trávníku. Ale takový, jaký je zde a nyní, obsahuje celou svou „minulost“. Každé jaro, každý déšť jsou v něm zaznamenány. Jeho přítomnost je zhuštěná minulost, jeho přítomnost podmiňuje budoucnost, ale existuje pouze přítomnost. Tantrik vnímá dub globálně, jako proces, nejen od žaludu, nýbrž až po smršť, která

ho porazí, a ještě dál. Protože tento dub nezačal žaludem, je pouhým článkem v souhrnném procesu „Dub“, který mezitím plodí další žaludy atd. Tento reálný dub je procesem celého „Dubu“, od prvního do posledního tohoto druhu, a je neoddělitelný od lesa, složitého a nepřetržitého procesu, zahrnutého do celkového procesu života na této planetě. I zlomený dub je neustále součástí procesu „dub-les-život“, který ho zároveň zotavuje.

Přejdeme od dubu k člověku, k svůdné mladé ženě. Tantrik cítí přímý účinek její krásy, ztělesňuje pro něho kosmický Ženský princip, ale současně ji vnímá jako proces. Jako při dvojexpozici vidí dítě, kterým byla, i malou seschlou stařenu, kterou bude. Vidí ji rovněž, jak se spojuje s mužem, jak se zmocňuje jeho spermatu a udržuje tak proces života. Neplodností by se nic nezměnilo, protože ať se stane cokoli, je součástí procesu nazývaného „lidstvo“, které je součástí věčného procesu planetárního a kosmického života. Stejně tak starou a chromou ženu vidí jako mladou a krásnou, představuje si i embryo, ba oplodněné vajíčko v mateřské děloze. Jako proces její život nezačal početím a bude žít dál v tomto procesu.

Každá živá bytost je procesem, který vstupuje do jiného, širšího procesu atd., až ke kosmu. Není to hodinový vesmír Descarta? Ne docela a ne naprosto. Každý jedinec – proces obsahuje svůj vlastní vývojový dynamismus, není kolečkem ve stroji, tím se vše mění! Vesmír je živý a vědomý!

Vize času-mimo-čas se také vztahuje k tantrické maithuně, rituálnímu sexuálnímu spojení, které přestává být světskou záležitostí uvědoměním si, že stvoření se stále opakuje zde a nyní. Maithuna v reálném čase napodobuje první lidské spojení, jež je replikou nejvyššího tvořivého aktu, kdy kosmický Ženský princip (Šakti) spojený se svým mužským protějškem (Šivou) vyvolává vesmír a stále ho vytváří. Maithuna tak konkrétně napodobuje v posvátném, tedy reálném čase původní tvořivý akt ne v neexistující minulosti, ale v bezprostřední přítomnosti, která jediná existuje.

Jakmile si *uvědomuji* v nejsilnějším slova smyslu, že jsem spojen a nesen tímto procesem „lidstva“, ihned se zbavuji času hodinek a poté i času vůbec. Tato osvobozující zkušenost rozpouští veškeré vnitřní napětí, vnáší jistotu, klid a pohodu. Vnímám rovněž, že

zanikání mého ega nenarušuje tento proces, jehož jsem součástí, a jenž bude donekonečna pokračovat: utišení jedné vlny oceán nezmění, protože tato vlna je oceánem.

Tantrický obřad *převádí vědomí adepta na jinou úroveň existence*, kde vnímá a konkrétně prožívá tyto nejvyšší pravdy. Přistupuje tedy k božstvu, posvátnému času, který potlačuje zároveň čas cyklický i lineární.

Dosažení posvátného času, skutečně osvobozující zkušenosti, jakkoli nepřevoditelné do slov, odstraňuje světský čas, který ohryzává život. V životě již *doopravdy* není naspěch, i když člověk někdy musí pospíchat, je to beze spěchu a stresu. Ať jakákoliv věc nastane dnes, za deset let nebo nikdy, je to *doopravdy* důležité? Jsem součástí tohoto procesu, nic víc se mi nemůže stát!

Přístup k tomuto procesu, k posvátnému času mimo cyklický čas, nepředpokládá, že zahodím hodinky do popelnice: ponechávám si je. Říkají mi ostatně, že je pozdě a že je čas jít spát. Zítra vyjde slunce znovu, i za mraky. Nezahodil jsem ani svůj diář: zítra mám různé schůzky. Relativizuji, nenechávám se vtáhnout do hry.

Čas lineární, čas cyklický, čas posvátný? Opakuji: uvědomit si, že jsem stálý proces, který nezačal počítím a nekončí smrtí mého já, prospěšnou to strukturou, mi dovoluje se dostat nad své ego. Jestliže v náhlém psychickém záblesku vnímám samotný vesmír jako stálý proces (jehož jsem součástí) ve stavu věčného prýštění, čas zaniká, ať je cyklický nebo lineární. Vstupuji tak do nadčasovosti. Touto povznášející zkušeností se vše stává jednoduchým a jasným, cítím se osvobozen. Hodinky už neohryzávají můj život každou vteřinou, která míjí...

OVERMIND

V tantře je pojem *overmind* jedním z nejdůležitějších. I když jsem alergický na superlativy, *overmindu* bych ho rád přisoudil: ale „závratný“ nebo „fantastický“ nemá pravou váhu. Proč však anglické slovo? Je snad francouzština v tomto směru chudá? Bohužel! Ve velmi bohaté slovní zásobě francouzštiny jsem nenašel výraz vyjadřující cele myšlenku „*overmindu*“. *Supramental* v sobě zahrnuje, pravda, představu duševna mimo obyčejné duševno, to však je nedostačující. Anglické *over*, kromě překročení, v sobě zahrnuje (zde základní) představu úplně pokrývat tento *mind* – *duševno*, zatímco předpona *supra* označuje pouze něco „nad“. *Overmind* bude tedy označovat širší, nezávislou duševní úroveň, která úplně pokrývá, překračuje a v sobě zahrnuje několik individuálních „*podduševen*“. Jde o perspektivu více než závratnou.¹

V tomto stadiu neočekávejte přesnější definici *overmindu*, vyplyne z dalšího textu.

Rozpitvejme nejdříve *mind*, kterému by přibližně odpovídalo naše duševno, respektuje-li se latinský kořen *mens, mentis* – *mysl, duch*, a není-li pouze rozumem jako například *calcul mental* – počítání z paměti.

Slavné *cogito ergo sum* Descarta vyvolává víc otázek než odpovědí! „Myslím, tedy jsem“ je tak jasné jako nedostačující. „Já myslím“, dobře, kdo však je ten „já“? A *myšlení*, co to je? Tyto otázky vedou k jinému problému, stejně choulostivému jako základnímu – k psychice, k představě na Západě nevyřešené. Pochází z řeckého *psýché* – *duše*, která příteli racionalistovi nadzdvihává mandle a vede ke sporu s jiným mým přítelem spiritualistou. Oba se shodují pouze v tom, že proti sobě stavějí hmotu a duši.

Tantra doplňuje „Myslím, tedy jsem“ důsledkem: „Jsem, tedy myslím“, a chápe tím, že „myslet“ je především si být vědom, a ne

¹ Pozn. př. přeložit *overmind* do češtiny je asi stejně těžké, snad supravědomí, ale myslím si, že máme stejné problémy jako francouzština.

uvažovat. *Psychika a vědomí*, empirické základy existence, jsou neoddělitelné. Vráťím se k tomu později.

Tantra usmíruje spiritualistu a racionalistu tím, že psychika, tedy vědomí, je rozměrem, základní vlastností kosmu: tento tantrický axiom má nedozírný význam (o tomto předmětu viz kapitolu „Vše, co existuje zde...“).

Abychom posoudili jeho dosah, vyjděme z běžné představy o myšlení. Připomínat nehmotnou či nadpřirozenou psychickou jsočnost, duši, v tomto slově zvyšuje tlak u racionalisty, protože pro něho je myšlení, stejně jako počítání na počítači, výsledkem mozkové činnosti a neexistuje mimo něj. I pro pravověrného spiritualistu myslit, být si vědom, v sobě zahrnuje uzavřený prostor (dutinu lebeční) a jednotnou hmotnou strukturu, příležitostně mozek. O mozku jeden americký humorista řekl, že je to nejvýkonnější, nejdokonalejší a nejmenší samočinný počítač vyráběný ve velké sérii, lacino, lidmi bez zvláštní kompetence a za největšího vytržení! Přirovnání k samočinnému počítači „sedí“ dobře. Miliardy neuronů mozku, živých mikroprocesorů, blech jsou mezi sebou spojeny drátky, dendrity, mezi nimiž probíhá nervová energie místo elektrického proudu.

Původnost tantry spočívá v představě, že každá psychika (včetně buňky, která volně disponuje autonomním vědomím) je *silovým polem*, jemným energetickým systémem, tedy hmotným systémem v nejširším slova smyslu, aniž se omezuje na molekuly či atomové částice. Moje psychické silové pole obklopuje a spojuje všechny mé neurony, využívá je, reaguje s každým neuronem a naopak. Myslím svým *mozkem*, přesto se s ním moje psychika neztotožňuje, ani se jí neomezuje. A dál: můj mozek je *uvnitř mé* psychiky, nikoli naopak. Moje individuální psychika je overmindem všech neuronů, ve skutečnosti všech buněk těla.

K upřesnění této myšlenky náleží jedno přirovnání: moje psychika je pro mozek jako magnetické pole pro magnet. Atomy železa jsou „hmotné“, mohou je zvažít i pozorovat jejich strukturu pod elektronkovým mikroskopem. Každý atom železa je magnetem v mini, spojujícím se s magnetickým polem magnetu. Ale neviditelné, jemné a nezvažitelné magnetické pole je rovněž „hmotné“ jako

magnet, od něhož je neoddělitelné. Magnetické pole se však šíří za hranice magnetu samotného.

A mozek, to jsou pro fyzika neurony vytvořené z poctivých hmotných molekul, ty z atomů a atomy z elementárních částic. Zatím nic metafyzického! Dobře, můj mozek je však jako každá hmota prázdným prostorem! Opakuji myšlenku vyjádřenou na jiném místě této knihy: kdybych podle fyziky stlačoval hmotu až ke zrušení meziatomového prostoru, až by se atomová jádra elektronů dotýkala, vešla by se naše zeměkoule do náprstku. Co potom říci o mozku: stlačený by nebyl velký ani jako zrníčko písku. Můj mozek je tedy dynamický prázdný prostor, silové pole, sem a tam poseté zcela nepatrnými zrníčky energie, atomovými částicemi. Vědecky je moje *silové pole mozku*, na rozdíl od uzavřené a kompaktní struktury, kterou mi ukazují smysly, oblakem energie v neustálém proměnlivém vztahu ke svému okolí, ale zejména prázdným prostorem, který myslí!

Nepříjemný problém. Představme si, že jsem se stal ultraliliputánem a že se mohu pěkně uvelebit uprostřed tohoto „silového pole mozku“ a že pozoruji zevnitř tento mrak myslící energie. Nikde nevidím obrazy, které se objevují v duševnu jeho vlastníka. Nikdo neví, kde ani jak tyto obrazy, které tvoří jediný obsah bdělého vědomí a snů, vznikají. Pro tantru je to jednoduché, děje se to v duševnu, v jemném silovém poli, které zahrnuje celý mozek a přesahuje i jeho hranice, stejně jako je tomu u magnetického pole a magnetu.

Tantra tuto myšlenku přenáší na jedince i na celý vesmír, který vytváří miliardami galaxií silové pole utvářené zejména prázdným prostorem. V tantře „něco“ myslí pomocí hvězd, jako já myslím pomocí svých atomů. Vesmír je živý a vědomý.

Pro Pascala je člověk „myslící třtinou“, nejslabší v přírodě– V tantře naopak, vesmír si je vědom sebe stejně jako každý jedinec a každá jeho buňka. Od kosmu po elementární částice se univerzální psychika vrství v nekonečný počet vědomých, autonomních, odlišných, ale nicméně vzájemně závislých podúrovní či hladin vědomí.

Psychická struktura odpovídá struktuře hmoto-energie, od níž je neoddělitelná. Einsteinova hmoto-energie je jediná, od zrnka písku (či nejmenší elementární částici) po galaxii, přes shluk galaxií až po celý vesmír. A každý jedinec se sám o sobě skládá z nekonečného počtu rovin vědomí, od buňky k celku, i dál!

Rozjímát o aktivně myslícím mozku je tak neobyčejné, jako hledět s obdivem na hvězdné nebe s myšlenkou, že „něco“ (nebo někdo?) myslí těmito myriádami hvězd: rozdíl mezi jedincem a vesmírem je pouze otázkou velikosti.

To všechno vyplývá ze základní představy tantrického tajného učení neúnavně nalézaného a opakovaného, podle kterého vesmír žije a myslí na všech úrovních. Psychika představuje jeden z jeho rozměrů, jehož odstraněním by zanikl, jako při odstranění výšky u předmětu. Představa inteligentního a vědomého vesmíru si našla cestu i na Západ. Stačí si přečíst název knihy anglického genetika, fyzika a astronoma Freda Hoyleho: *The Intelligent Universe*.

Fred Hoyle se odpoutal od klasické západní představy, podle které vědomí a myšlení mohou vzniknout pouze ve struktuře (samozřejmě mozku), jež dosáhla určitého stadia složitosti. Na Západě se této představě drží jako klíště. Fred Hoyle říká, že každá buňka je živá, *tedy* vědomá. Běžná klasická úvaha je: buňka nemá mozek, nemá nervový systém, *tedy* nemá organizované vědomí! To *tedy* je trochu moc!

Od jednoho k násobku

Zamysleme se nad neobyčejným maratónem pěti set milionů spermií (v jediném výronu!), z nichž všechny kromě jediné jsou odsouzeny k zániku, a které se ze všech sil derou k cíli, k vajíčku, a přežítí. „Můj“ osud se naplnil, když se ve vlhké temnotě mateřské dělohy uzavřelo vajíčko nad vítězem. Od té chvíle, i když bez ega, „existuji“. Poprvé, ale rovněž naposledy ve svém životě, jsem byl *JEDNO*, miniaturní želatinová kapička o velikosti desetiny milimetru. Podle tantry (co existuje zde, je všude, co není zde, neexistuje nikde) tu vše už bylo přítomno, vše, čím jsem se stal nebo

mohl stát, stejně jako celá minulost lidského druhu, ba co víc, veškerý život od svého počátku na zeměkouli.

A navíc vědomí. Protože už první buňka s sebou nese vědomí spojené s úžasným organizačním dynamismem, který se od první vteřiny uvádí do pohybu. V tantrě není vývojový dynamismus slepý, mechanický, ale je vědomou organizující silou, i když přesně plánovanou podle zažitého procesu opakovaného miliónkrát v průběhu milionů let. Kdybych byl dítko ze zkumavky, viděl by mě pozorovatel pod mikroskopem pouze jako malilinkatou želatinovou kouli, kde plave několik malých vláken, chromozomů s geny. Biologie říká, že tato jediná buňka bez nervového systému a mozku je ipso facto bez vědomí. Tantra je přesvědčena o opaku. A právě biologie žene vodu na její mlýn. Jako jednobuněčný jsem podobný amébě, jednoduché měňavce. Améba dává najevo přání, projevy přízně, vůli i paměť: může se i v pavlovském smyslu podmiňovat. I když je bez mozku a nervového systému, přesto ví, že jiní jednobuněční, acinety, mají v dospělosti jedovatá chapadla, která při narození nemají. Proto zákeřná améba číhá s potměšilou trpělivostí na mladé acinety vycházející z mateřského vaječníku a pak se jimi živí! Je améba vědomá nebo ne? To vyvolává další nepříjemnou otázku: *Kdo* nebo *co* ji to naučilo? Jistě, problému se dá vyhnout tím, že se to svede na instinkt, tím se však nic nevysvětlí.

Můj skvělý jednobuněčný stav nebude trvat dlouho. Brzy se rozdělím na dvě, čtyři totožné buňky atd. Zde se nabízí opravdu zásadní otázka: Stal jsem se postupně dvoj-, čtyř-, osminásobným nebo jsem zůstal *jediný*? Odpověď zní: jsem zároveň jediný i mnohonásobný. A tak to zůstane až do konce života. Každá z těchto čtyř, osmi, šestnácti buněk je vědomá, má svou individuální psychiku a okamžitě se rovněž objevuje sjednocující kolektivní psychika, autonomní „overmind“ odlišný od jejich individuálních psychik, jenž se nad ně vrství.

Jak rostu, buňky se specializují, seskupují se v tkáně a orgány. Na každé úrovni se vytvářejí, kromě celkové psychiky, autonomní a vědomé „podovermindy“ vytvářející *pyramidální a přesně odstupňovanou* organickou a psychickou strukturu. Tato tantrická představa organických overmindu není Západu tak cizí, jak by se

zdálo. Jan-Baptist Van Helmont, slavný lékař a chemik, narozený v Bruselu roku 1577, je pojmenoval *prasíly života*. Rozlišoval *archeus faber* – základní prasílu života, která určuje, vytváří a uchovává celkový tvar těla, chrání harmonii, uspořádává a řídí činnost různých orgánů. Je to šéf orchestru. Každý orgán potom měl druhou prasílu života zodpovědnou za jeho dobrou funkci. To dobře odpovídá tantrické představě, která k *archeus faber* a prasílám života orgánů přidává další prasíly života (nebo overmindy), jeden pro trávicí systém, druhý pro nervový, další pro svalový atd.

V tajném tantrickém učení je každá prasíla či kolektivní psychika odlišnou úrovní vědomí s pamětí a vlastními emocemi, na něž může centrální overmind působit vhodnými duševními obrazy, aby jim dal příkazy, povzbudil je atd. A o to jde! Právě těmito prasílami života mohou negativní emoce (úzkost, hněv, závist atd.) narušit organické funkce a vyvolat psychosomatické nemoci. „Budu-li v depresi“, demoralizují všechny své buňky. A naopak. Špatně vyživované a okysličované buňky „mě“ mohou přivést do deprese. Připomínám ještě, že Van Helmont nebyl žádný bláhový snílek: než dospěl ke svým *archeus faber* v roce 1644, objevil kysličník uhličitý, žaludeční šťávy, vynalezl teploměr a vděčíme mu i za slovo gas – plyn.

Duše úlu

Eskymáci mají něco podobného prasílám života či organické psychice. Když je nějaký orgán nemocný, říkají, že jeho „duše odešla“. Zavolají potom šamana, který podnikne cestu na onen svět, aby se pokusil znovu přivést „duši“ do tohoto orgánu a obnovil jeho normální funkci. Zdá se to naivní, ba i absurdní, ale možná je v tom víc moudrosti, než si lidé myslí...

Vraťme se k tantrickému overmindu. Lze přijmout myšlenku, že mé buňky jsou vědomé celky, jež mají individuální psychiku, paměť a emoce, a že moje individuální psychika je overmindem, kolektivním nadvědomím mé buněčné republiky. Představa overmindu, který zahrnuje několik samostatných jedinců, což představuje jeden ze základních pilířů tantry, je už hodně nestravitelná. Než použijeme tento princip na lidské bytosti,

podívejme se krátce na hmyz žijící ve společenství, například na včely.

Připustit, že jeden úl tvoří jeden celek, nedělá problémy. Přisoudit mu psychiku, samostatný overmind, který přesahuje a zahrnuje v sobě všechny jedince, všechny včely, není už tak snadné. Přesto se k tomuto kroku odhodlávám tím spíše, že žádná jiná hypotéza nevysvětluje jevy uvedené dále. Maurice Maeterlinck ve své knize *La vie des abeilles* pokřtil tento overmind *duší úlu*. Na str. 27 píše: „Včela je, a víc než mravenec, především tvorem davu. V úlu jedinec není nic, má pouze podmíněnou existenci, je pouze bezvýznamným okamžikem, okřídlenou součástí druhu. Celý jeho život je naprostou obětí nespočetné a věčné *bytosti*, jejíž je součástí.“ (Proložená slova jsou ode mě). To lze říci i o našich buňkách. V následujících odstavcích hovoří o staré královně na jaře a dodává: „Není královnou v tom smyslu, jak bychom ji chápali u lidí. Nedává rozkazy, sama se jim podřizuje jako poslední z poddaných. Tuto *skrytou a neskonale moudrou sílu* budeme nazývat *duší úlu* a pokusíme se najít, kde sídlí.“ (str. 32) „Kde je *duše úlu*, do koho se vtěluje? Nepodobá se instinktu ptáků, kteří umějí zručně postavit hnízdo a přeletět do teplých krajín, když nadejde den odletu? Není to žádný mechanický obyčej tohoto druhu, který slepě žádá pouze žít, a shromáždí se ze všech koutů země, jakmile nenadálé okolnosti zpřeházejí obvyklé jevy... Duše úlu nelítostně, ale s ohleduplností vše uspořádává a podřizuje velkému úkolu, bohatosti, štěstí, svobodě a životu celého okřídleného národa. Ze dne na den vládne velkému počtu narození, seznamuje je s květinami, které prozařují venkov. Oznamuje královně její sesazení či nutnost odchodu, dává jí sílu přivést na svět její sokyně, královsky je pozdvihnout, ochraňovat je proti politickému hněvu matky, dovoluje nebo zakazuje podle štědrosti mnohobarevných kalichů květin jarního období a pravděpodobného nebezpečí svatebního letu, kdy prvorozená mezi panenskými princeznami zabíjí v kolébce mladší sestry, které zpívají jarní chorál.“ (str. 33) „Tato duše je opatrná a šetrná, ale ne skoupá. Bezpochyby zná okázalé a trochu ztřeštěné zákony přírody ve všem, co se týká lásky. Proto během plodných letních dnů toleruje (protože během nich si královna vybere svého milence) překážející přítomnost

tří nebo čtyř set ztřeštěných, nešikovných, nenasytných, zbytečně zaneprázdněných, zcela a skandálně zahálčivých, hřmotných, hrubých, špinavých, neukojitelných a nesmírných samců.

Ale oplodněná královna, květ otevírající se později a zavírající se dříve, nařizuje jejich všeobecné vyvraždění.“ (str. 34)

„Je to *duše úlu*, která stanovuje každoroční velkou oběť *duše druhu* (mám na mysli rojení), kdy se celý národ dostává na vrchol své prosperity a síly a náhle se pro budoucí generaci vzdává všeho svého bohatství, paláců a ovoce své práce, aby někde daleko vyhledal nejistotu a bídu nového domova.“ (str. 35)

„V předepsaný den přesně určená část národa, jež následuje věčně platné a jisté zákony, přenechává místo nadějším, které jsou ještě beztvaré. Zanechává ve spícím městě samce, mezi kterými je královský milenec, a mladé včely, které se starají o nakladená vajíčka, a několik tisíc dělnic, které budou udržovat morální tradice úlu. Neboť *každý úl má svou zvláštní morálku*. Lze se setkat s velmi ctnostnými i zvrhlými. Neopatrný včelař může takový národ morálně narušit, zničit respekt k majetku ostatních, popíchnout ho k plenění, dát mu dobytvačné a zahálčivé zvyky, které z něj učiní obávaný národ ve všech okolních republikách.“ (str. 39)

Omlouvám se za tak dlouhou citaci, ale text je krásný a téma důležité. Ještě k overmindu úlu. Jeden můj přítel včelař mi vyprávěl o jedné záhadě tento příběh. Když umře včelař, musí se nový majitel před každým úlem představit a nahlas říci: „Já jsem váš nový pán,“ jinak ho včely nepřijmou. Je to *duše úlu*, která slyší a vnímá, co člověk říká? I když otázka zůstává nezodpovězena, skutečnost je taková! Rovněž mi vyprávěl, že při pohřbu jednoho včelaře, který měl včely velice rád a dobře se o ně staral, přiletěl nad jeho hrob roj včel. A vesničané, aniž byli překvapeni, říkali: „Podívejte se, včely otce Thomase mu přiletěly dát poslední sbohem!“ Za předpokladu, že mi nelhal (proč by to dělal?), je z toho člověk celý paf.

Včely neopustím, musím se dotknout sexuality královny, pravého pohlavního orgánu úlu. Je nutné politovat doživotní vězeňkyni královské komnaty, která snad již nikdy nespátí bílý den, jejíž obrovské a plodné břicho ji odsuzuje téměř k nehybnosti? Je nucena každý den snášet až tři tisíce vajíček a je právě tolika oplodněna. Její

jediný sexuální akt se koná za svatebního letu, tragické svatby, kdy z nešťastného milence, který při tom ihned umírá, vysaje v jediném okamžiku do rozdrásaného břicha až dvacet pět milionů spermií. Spermie plavou až do konce jejího života v uzavřené žláze, pravé spermioance, která je pod jejími vaječníky. Disponuje nevyčerpatelnou mužskou silou a početnými, mocnými a složitými svaly, jež ovládají vstup do její vagíny, si postupně „vstříkují“ nutné gamety. A ještě Maeterlinck: „Je pravděpodobné, že tato otrocká matka, kterou politujeme, ale která je snad velká milostnice a rozkošnice, cítí při *spojení mužského a ženského principu*, jež nastává v jejím lůnu, určitou rozkoš a jakousi pachut' opilosti ze svatebního letu, jediného v jejím životě.“ (str. 44)

Spojení mužského a ženského principu, Šiva-Šakti, to tantrika rozechvívá... A kdo ví, možná má tři tisíce orgasmů denně. Proč ne!

Duše úlu se rozlévá na jednotlivé včely, bez kterých nic není, a přesto je překonává v čase, protože dělnice žijí necelé dva měsíce. Každou zcela získává do svých služeb a vyžaduje naprostou oddanost úlu. Při rojení se duše úlu rozděluje. Doprovází emigrující královnu a znovuutváří *duši úlu* mezi pozůstalými včelami v opuštěné obci. Všechny úly mají konečně svůj overmind, to je *duši druhu*, abych použil výrazu Maeterlincka. Tato *duše druhu* řídí jejich vývoj již miliony let, uchovává celou jejich minulost a zachovává budoucnost. Proč by tomu tak nemělo být i u lidstva?

Než opustím říši hmyzu, připomínám ještě pozorování profesora Jamese S. Colemana z John Hopkins University: „Jednoho dne jsem seděl na břehu moře a pozoroval před sebou let moskytů. Byla to ohromující podívaná: každý moskyt letěl po elipse roje co nejrychleji a ve svém šíleném letu zachovával nehybnost. Náhle jako šíp vyrazil roj vpřed, aby zase o kousek dál znehybněl. Nadouval se a jeho hranice se rozplynuly, aby se spojil v sevřený svazek, stále složený ze stejných moskytů. Potom se rozplynul a zmizel...“

Takový jev vyžaduje značný počet rozumových úloh: kdo nebo co řídí let každého moskyta, zatímco směr jeho letu je prakticky bez jakéhokoli vztahu ke směru celého roje? Jak neustále udržuje eliptický let? A jak ho mění, když se náhle celý roj přesunuje? Jaká je struktura a jaké jsou signály, kterými se řízení letu předává?“

Tyto odstavce jsou z knihy *The Great Evolution Mystery*, str. 28, a její autor Gordon Rattray Taylor je komentuje: „Pozoroval jsem prakticky totožné tahy ptáků. Myslím si, že existují skryté komunikační procesy tohoto chování, o nichž nyní nemáme sebemenší tušení. Ptáci, navzdory *ptačímu mozku*, mají schopný mozek, který váží několik gramů, zatímco mikroskopický mozek moskyta pouze několik neuronů. Profesor Coleman nepředkládá žádnou odpověď, já rovněž.“

Tantra by odpověděla, že jde o overmind roje moskytů, tahu ptáků, stáda sobů, hejna ryb, protože podobné chování bylo pozorováno ve všech těchto případech. Jednoduchá hypotéza? Snad: ve vědě vždy existuje právo vyslovit jinou hypotézu, navrhnout lepší.

Opustím hmyz a přecházím k zvířatům. Kolektivní psychika se zde projevuje u velkých stád sobů, kdy každý mění směr přesně ve stejný okamžik. Hejno ryb se chová jako samostatný jedinec. Zato slepice v kurníku vytvářejí hierarchickou společnost, jež má solidní skupinovou psychiku s následujícím důsledkem.

Představte si, že mám dvě sesterské slepice, které nejsou součástí žádného kurníku. Nyní dám jednu do nějakého kurníku: cizinka je ihned ostatními slepicemi napadena ranami zobáků. Postupně se však do tohoto kurníku a jeho kolektivní psychiky začlení. Když později mezi ně dám druhou slepici, podrobí se stejnému údělu a bude napadena i svou sesterskou slepicí, což je zajímavý jev. Po nějakém čase se rovněž začlení mezi ostatní. To by ostatně mohlo vysvětlit problém odmítání transplantovaných orgánů. Každý orgán má totiž vlastní skupinovou psychiku (svou „prasílu“, abych použil výrazu Van Helmonta), jež je začleněna do overmindu celého organismu. Všechny overmindy vytvářejí jakýsi klan. Transplantovat nějaký orgán znamená do tohoto overmindu zavést cizí psychiku, na kterou klan útočí jako na novou slepici či jako na cizí včelu v úlu. Odmítnutí bude tím radikálnější, čím budou dárce a příjemce vzdálenější. V rodinných případech bude problém menší, protože jejich psychiky si jsou blízké a podobně naladěné. A naopak. Odmítnutí bude o to větší, čím víc půjde o orgán, který se týká citů a emotivity. Srdce reaguje emotivně a komunikuje s celým tělem. Když bude srdce bít prudce, zavládne panika v celé buněčné

republice. Proto se bezpochyby transplantace kůže provádějí snadněji, zatímco u srdce existuje tolik problémů. Tato úvaha o transplantovaných orgánech je mojí osobní hypotézou, která se váže pouze na mě a ne k tantrě, ale protože tyto věci přijatelně vysvětluje, proč se o ní nezmínit?

V případě člověka existuje menší rozdíl mezi samostatným a celistvým jedincem, například mnou a úlem, mravenišťem, termitišťem, stádem sobů, hejnem ryb atd., než by se předpokládalo. Včelín je pevný, jsou to jeho části (včely), které se pohybují. U „mě“ se pohybuje celá buněčná republika: jsem pochodující úl!

A to mě přivádí k tomu, abych pohovořil o psychologii davu.

Psychologie davu

Když v roce 1895 Gustav Le Bon uveřejnil svou knihu *La Psychologie des foules*, nikdo o jeho úvahy nestál. Potom byla jeho kniha přeložena nejméně do patnácti jazyků. Již předmluva jde k jádru věci: „Když se sejde určitý počet lidí dohromady, pozorování ukazuje, že jejich celek vytváří mocnou, ale dočasnou kolektivní duši.“

„V historii hrál dav vždy důležitou roli, nikdy však přesto tak značnou jako dnes. Nevědomá činnost davu, nahrazena vědomou činností jedinců, představuje jeden z charakteristických znaků současné doby.“

V indické tradici je období *kalijugy*, Železného věku, v němž žijeme, charakteristické zejména běsněním mas lidu, z toho vyplývá zvýšená důležitost psychologie davu. Co je však ve skutečnosti dav? Velká masa shromážděných lidí? Ne nutně. Pro Le Bona někteří shromáždění jedinci už vytvářejí dav stejně tak dobře jako stovky nebo tisíce lidí. Přečtěme si, co o tom říká: „Učitelé světa, zakladatelé náboženství či říší, apoštolové každé víry, významní lidé státu a ve skrovnější sféře prostí šéfové malých lidských společností byli vždy neuvědomělými psychology, kteří se instinktivně vyznali v duši davu, často velice přesně. Protože znali duši davu, snadno se stali učiteli nebo vládci.“

Le Bon uvádí – koho by to překvapilo – Napoleona: „Nikdy, snad s výjimkou Alexandra nebo Caesara, žádný velký člověk lépe nepochopil, jak se má na duši davu zapůsobit. Jeho jediným zájmem bylo ji postihnout. Myslel na ni při svých vítězstvích, proslovech, projevech, při každé činnosti, i na své smrtelné posteli.“ (str. 47)

Kdyby ještě Le Bon žil, uvedl by nicméně jiné neslavné jméno, které nemusím upřesňovat...

Jak se však dav vytváří? „Za určitých okolností a pouze za těchto okolností má seskupení lidí nový charakter velice odlišný od každého jedince, který je tvoří. Vytrácí se vědomá osobnost. Pocity a myšlenky všech jedinců jsou nasměrovány do téhož směru. Vytváří se kolektivní duše, bezpochyby dočasná, jež vykazuje jasné charakteristické znaky.“

Kolektivní vědomí, overmind: „...formuje jedinou bytost a člověk je podřízen *zákonu o duševní jednotě davu*.“ (str. 19) Avšak: „Tisíce jedinců, kteří se náhodou shromáždí na veřejném místě bez určitého cíle, zcela určitě nevytvoří psychologický dav.“ (str. 20)

Charakteristické znaky psychologického davu: „Ať jsou jedinci, kteří tvoří dav, kdokoli, ať jsou si podobní nebo ne způsobem života, zaměstnáním, charakterem nebo inteligencí, jenom to, že se promění v dav, je vybavuje určitou kolektivní duší. Tato duše je nechává cítit, myslet a jednat naprosto jinak, než by cítili, mysleli a jednali každý samostatně. V seskupení, v němž se utváří dav, naprosto neexistuje součet nebo průměr jednotlivců, ale spojení a vytvoření nových prvků.“ (str. 21)

Jedinec v davu jaksi ztrácí svou osobnost a uprostřed jednajícího davu je ponořen do zvláštního stavu velice blízkého hypnóze. Zde je jeden pravdivý příklad: v roce 1937 navštívila za Rýnem mladá Alsasanka vzdálené sestřenky, které dlouho neviděla. Byla překvapená a šokovaná, když zjistila, že patří k hitlerovské mládeži a planou pro nacionální socialisty. Řekla jim, co si myslí o Hitlerovi a nacistech ve Francii. Břítce jí odpověděly: „Nevíš, o čem mluvíš. Pojeď s námi na sjezd strany do Norimberku. Pochopíš.“ Zvědavě přijala. Půjčily jí uniformu a ona je doprovázela plná předsudků „proti“. Na norimberském stadionu viděla tisíce disciplinovaných a organizovaných mužů a žen v uniformách. Ve větru vlála spousta

korouhví s hákovými kříži. Vojenská hudba. Defilování vojska. Zem se otřásala pod pořadovým krokem těžkých holínek. Vztyčené paže. Sieg Heil ze stovek tisíc hrudí. A potom dlouho očekávaný okamžik a na pódiu se objevila silueta v khaki uniformě s hákovým křížem, silueta, která se na tu dálku zdála malinká. Führer. Ticho. Poté chraplavý hlas, přehnaně zesílený reproduktory, zaplavil planoucí dav svým projevem. Mladá Alasanka říká: „Po několika minutách jsem si byla jistá, že jsem v přítomnosti spasitele světa.“

„Jako všichni,“ říká, „jsem aplaudovala, zvedala ruku, křičela Sieg Heil. Moje sestřenice, nadšeny mým obrácením, mi při zpáteční cestě řekly: ‚Viděla jsi!‘ Ano, viděla jsem! Po návratu do Alsaska, vystřízlivělá a odhypnotizovaná, jsem naprosto nechápala, co se se mnou dělo, ani to, že já, Francouzka, jsem se na nějaký čas stala přesvědčenou nacistkou.“

Nyní pochopíme lépe Le Bona: „Sám je snad člověk vzdělaný, v davu je instinktivní, tudíž barbar. Je živelný, prudký, násilný, zuřivý a rovněž nadšený a hrdinský jako primitivní lidé. Proto se snadno ovládá slovy, obrazy a nechává se vést k činům, jež poškozují jeho nejzjevnější zájmy.“ (str. 24)

V čem se potom liší projev nějakého mluvčího od proslovu akademika? Akademik říká inteligentní, dobře formulované věty, obrací se k rozumu a soudnosti posluchačů, ne k jejich vášním. Veřejnost pěkně zaaplauduje, ale zůstává chladná. Avšak mluvčí svým vášnivým projevem a darem ducha vytváří a apeluje na overmind, který není ani logický ani intelektuální, i když posluchačstvo se skládá z rozumných a vzdělaných lidí. Dav reaguje pouze na primitivní, archaické a kmenové pocity. Proto nacionalismus, mezi jiným, působí vždy nově! Přečtěte si v klidu proslov nějakého mluvčího a poškrábejte se na bradě a podíváte se, že to mohli inteligentní lidé poslouchat a „maširovat“. A přesto se to stalo. Kdyby hovořil o inteligentních a logických věcech, neuvedl by do pohybu duši davu, nedal by pevnou formu overmindu.

Na národní úrovni se dosahuje overmindu, který Le Bon pokřtil, poněkud nevhodně, *duše rasy*. „Duše národa“ by odpovídalo lépe, protože skutečný národ vzniká i z velice odlišných etnických skupin, protože zeměpisná poloha a historie je daly dohromady na dostatečně

dlouhou dobu. Různé evropské národy jsou seskupeními různých a odlišných etnických skupin.

Tato *duše národa* osvětluje rasismus, který je zejména nenávisť k cizincům a který se navíc rozjitřuje etnickými, náboženskými a dalšími rozdíly. Vysvětluje, jak se jím inteligentní a citlivý člověk, bez rasistických předsudků, může za pět'ák stát.

V overmindu je skutečný problém emigrantů. Jde o strašný osud. Je normální, že Maghrebci (obyvatelé Maroka, Alžírsko a Tunisu), když se vylodí v cizí zemi, se shlukují do čtvrtí, například v Marseille, kde žijí již ostatní krajané. Je rovněž normální, že mají vlastní životní styl. Záhy se však objevuje odlišný overmind Francouzů a tento cizí transplantovaný orgán podněcuje k odmítavé reakci. Tato reakce bude o to nakažlivější, oč větší bude etnický rozdíl a životní způsob ve srovnání s okolím. Kdyby se ale emigranti rozptýlili po celé zemi, úměrně jedna či dvě rodiny na vesnici, nevytvořil by se overmind, který by byl schopen vyvolat jejich odmítnutí. Po nějakém čase by se tito emigranti naučili jazyku, přijali by místní způsob života a potom se začlenili do místního overmindu. Jinak řečeno, asimilovali by se. V početné a uzavřené společnosti je a vždy bude odmítavá reakce problémem všech ghett na světě. Dříve nebo později povstane nějaký mluvčí, nějaký leader, a svými vášnivými řečmi vykrytalizuje latentní antagonismus, tak je tomu vždycky. Jestliže se náhodou „pán-naprosto-nerasista“ zúčastní meetingu, na němž hovoří takový mluvčí – který je pouze nástrojem – bude uchvácen overmindem davu a bude výt s vlky. Racionální motivy jako kriminalita, nezaměstnanost nebo jiné ospravedlnitelné či neospravedlnitelné důvody, které způsobují emigranti, jsou pouze záminkou, racionalizacemi, jak by řekli psychologové. Problém je jinde – v iracionálnu.

Lék? Bohužel! Téměř neexistuje. Muselo by se naráz předejít tvoření silných overmindu a zabránit novým příchozím se shromažďovat. To by však předpokládalo (což si lze jen těžko představit), aby místní vrchnost o tomto jevu něco věděla a uvědomovala si zárodky konfliktu, který obsahuje. Podobně je tomu s jihoafrickou bílou menšinou, která bude těžce ohrožena: síla zbraní nemůže zadržet osudné rozuzlení. I bez ekonomické diskriminace

vytváří apartheid velice strukturované, tedy konfliktní overmindy. Leda? Ano, ledaže obratní Búrové nechají černochoy pobít se navzájem...

Kolektivní psychika může zahrnovat pouze dva jedince, stejně jako pár či dvojčata.

U skutečných dvojčat se vytváří tato kolektivní psychika tak, že opravdu lze hovořit o jediném duševnu, které obklopuje obě těla. Extrémní a poučný příklad, i když nezáviděníhodný, jsou sestry Gréta a Freda Chaplinovy z Yorku (Velká Británie).

Do třiceti sedmi let nikdy nebyly odloučeny, oblékají se úplně stejně, kráčejí stejným krokem, stejnou nohou, jedí ze stejných talířů stejným rytmem, zvedají současně vidličku či lžici, jídlo zakončují stejně.

Tak úplná synchronizace, zcela vzácná i u dvojčat, má u nich zvláštní dopad. Nesnášejí odloučenost ani na několik okamžiků, a když k ní dojde, shodně naříkají a pláčí. Jsou citlivé a vnímavé. Vesnické děti (tento věk je bez soucitu!) to dobře vědí a posmívají se jim, což jim nahání hrůzu: současně se potom počůravají!

Nejhorší však je, když současně mluví (a někdy klejí). Jejich věty jsou na slovo totožné a synchronní, jako by mluvily stereo! Tak dokonalá synchronizace je nenapodobitelná, i kdyby se dvě osoby rozhodly s citem recitovat připravený text, což je u sester Chaplinových vyloučeno. Děje se to u nich zejména, když se rozzlobí nebo jsou předrážděné. Někdy se hádají: potom jedna druhou udeří kabelkou (které jsou samozřejmě stejné!), posadí se a sborově si vzlykají v náručí. Pouze hypotéza o jediné psychice, jež obklopuje oba mozky a používá obě těla, to vše může vysvětlit.

David Lykken provedl na univerzitě v Minnesotě systematickou studii tří set případů skutečných dvojčat s encefalografickým záznamem, který dokonale ukazuje totožné mozkové vlny na stejné stimuly. To potvrzuje často vyslovovanou hypotézu o tom, že dvojčata jsou v telepatickém, snad nevědomém, ale neustálém spojení.

Námítka: Psychologie davu, dobře. Kolektivní hypnóza jedinců, kteří jsou ovlivněni magnetickou osobností, dobře. Přijmout však myšlenku *suprapersonální autonomní vědomé bytosti* se všemi

charakteristickými znaky psychiky (vědomí, paměť, pocity), jak to dokazuje tantra, to je jiná káva.

Podivná rodina

Místo tantrika si nyní poslechněme jednoho Západana, jednoho z velkých psychoanalytiků, Švýcara C. G. Junga (1875-1961).

Směšná rodina, tihle Jungovi. Mladý Carl Gustav strávil své dětství a mládí na venkovské faře, protože jeho otec Paul Achille byl pastor. Jeho matka byla ošklivá, tlustá, vysoká a panovačná, pravý opak matky S. Freuda, která byla mladá a krásná. Snad proto měl Jung za absurdní freudovské tvrzení, že každý malý chlapec je zamilován do své matky! To přesto Jungovi nebránilo napsat: „Všechno, co má původ v dětství, je takříkajíc nerozlučitelně spojeno s obrazem matky... Je to absolutní výsledek řady předků, organické pravdy, jako vztahu mezi sebou.“ (str. 37)

Jeho dědeček z matčiny strany, Samuel Prieswerk, hebrejský teolog, se podruhé oženil s Augustou Faber, se kterou měl třináct dětí! Dědeček věřil, že je ve spojení s dušemi zemřelých; ve své pracovně měl prázdné křeslo výlučně rezervované duši své první ženy, která ho, jak říkal, navštěvovala každý týden. To ale trápilo jeho druhou ženu. S první ženou měl pouze jedno dítě. Dědeček z otcovy strany se rovněž jmenoval Carl Gustav a byl v Bale legendární postavičkou. Byl to jeden z módních lékařů, rektor univerzity a švýcarský Grand Maître de la Franc-Maçonnerie. I když mladý Carl Gustav tohoto dědečka nikdy nepoznal, přesto se s ním ztotožnil tak, že se stal lékařem, a ne pastorem jako jeho otec. Jeho sestřenka Hélène Preiswerk byla v této podivné rodině duchovním médiem. Jung s ní prováděl pokusy a zasvětil jí svou lékařskou disertaci. To vše, přiznejme si to, vytváří dosti překvapující koktejl.

Toto životopisné odbočení bylo poučné, ale nyní se pustíme do jedné z nejznámějších a snad nejméně pochopené Jungovy představy o kolektivním nevědomí. Mezi námi, lepší by bylo, kdyby to nazval *kolektivní supravědomí*, jak uvidíme při zvažování následujících odstavců z jeho díla. Zdůrazňuji, a to je důležité, že Jung byl racionalista a pragmatik. To je v této oblasti velice výjimečná

vlastnost! Sám říká: „Nemohu věřit tomu, co neznám. A co znám, tomu nepotřebuji věřit. Víte dobře, že nejsem filozof, ale empirik. Moje představa o kolektivním nevědomí není filozofickou, ale empirickou představou.“ (str. 32)

Jeho kolektivní nevědomí a tantrický overmind se navzájem podobají jako dvě kapky vody! Podívejme se na to.

„Kolektivní nevědomí se mi jeví jako všudypřítomné kontinuum, jako univerzální přítomnost bez prostoru. [...] Obsahuje paradoxně nejrůznější prvky, jež disponují, kromě neuvěřitelného množství podvědomého vnímání, i vrstvami, které se ukládaly během života předků, jež svým životem přispívali k rozlišení druhu.“ (str. 6)

„Kdyby mohlo být nevědomí ztělesněno, mělo by rysy živé kolektivní bytosti bez specifického pohlaví, mládí či stáří, narození či smrti, lidskou, skoro nesmrtelnou zkušenost v délce jednoho či dvou milionů let. Tato bytost by bezesporu viděla nad proměnlivost času. Přítomnost by už pro ni neměla význam. Byla by snílkem prastarých snů a svou nezměrnou zkušeností by byla autoritou s nedostižitými předpověďmi. Protože by žila současně životem jedince, rodiny, kmene, národů značného počtu vyznání, poznala by (jako živý pocit) rytmus vývoje, rozkvětu a úpadku.“

„Tato kolektivní bytost by se nepodobala nikomu, ale byla by spíše jakousi nekonečnou vlnou, oceánem představ a tvarů, které se vynořují ve vědomí při snech nebo abnormálních duševních stavech.“

„Bylo by obtížné chtít pojednat o iluzi tohoto nesmírného systému zkušeností nevědomé psyché. Naše viditelné a hmatatelné tělo je rovněž systémem stejně srovnatelných zkušeností, který v sobě ještě tají stopy po vývoji prvních údobí...“ (str. 6)

Tato bytost, tantra ji ztotožňuje se Šivou-Šakti, zhruba odpovídá Jungové animus-anima!

A v tomto úžasném textu: „Mohu být pouze naplněn nejhlubším úžasem a největší úctou, když stojím mlčky před hlubinami a výšinami psychické podstaty, světa bez prostoru, který skrývá nezměrné množství představ organicky nakupených a zhuštěných po miliony let, během nichž trval vzrušující vývoj. [...] Tyto představy jsou jako malátné stíny, jsou to psychické stavy, jejichž činnost je

mocná, ale kterou většinou přehlízíme a kterou nemůžeme, protože ji popíráme, zbavit její síly.“ (str. 10)

„Supranaturální nevědomí, které je rozloženo do celé struktury mozku, je jako všemohoucí a všudypřítomná duše. Zná člověka takového, jaký vždy byl, a ne takového, jaký je nyní. Zná ho jako mýtus. Proto spojení se suprapersonálním či kolektivním nevědomím znamená rozšíření člověka nad sebe samého. To znamená smrt své osobnosti a znovuzrození v nové dimenzi, jak se to přesně uvádělo v některých starých mystériích.“ (str. 59)

V tantrě není důležité vědět, zda kolektivní supravědomí existuje, ale přímo z tohoto zdroje čerpat tvořivost, skutečné vědění a sílu. Ostatně Jung tantru poznal, ukázala mu veškerou bohatost zasvěcujících tantrických symbolů a odhalila mu mandalu a archetypy, další z jeho hlavních pojmů.

Vliv Orientu

Jung pociťoval přímý a hluboký vliv Orientu na moderní svět: „Vpád Východu je psychologickým faktem, jež se dlouho připravoval historicky, naprosto však nejde o skutečný Východ, nýbrž o jev kolektivního nevědomí, které je všudypřítomné.“

„Pravdy o nevědomí nebyly nikdy vymyšleny, ale naopak dosahovány během toho, co všechny staré kultury, od nejprimitivnějších, popisovaly jako zasvěcení.“ (str. 7)

Overmind není výlučností tantry, i když je jedním z jejích pilířů. Overmind poskytuje přístup k určitým představám, jinak málo pochopitelným. Katolická církev overmind neignoruje. Při katechismu nám vikář, jehož sutana zapáchala tabákem, vyprávěl o „mystickém Kristově těle“ a říkal, že každý katolík, každý člen církve je v tomto mystickém těle živou buňkou. Dál to nerozváděl. Myslel si asi, z nějakého důvodu, že my děti pochopíme, o co jde?

Pochopil však sám tuto základní představu? Každý katolík, od počátku až dodnes, a ještě dlouho, co budou věřící, je spojen v tomto neobyčejném kolektivním supravědomí, do něhož se ponořuje, a které vždy posiluje účastí na bohoslužbách. Z toho vyplývá příznávaná důležitost – právem – fyzické přítomnosti věřícího v

kostele na nedělní mši. Toto mystické tělo by se vytvořilo, i kdyby Ježíš neexistoval, i kdyby byl naprosto „vymyšlen“! Ostatně – ví se, kdo to byl doopravdy? Je to však důležité?

„Skutečný Kristus jako člověk se v pravý čas rozplynul za emocemi a projekcemi, které okolo něho vířily a vycházely ze všech stran, aniž zanechal nějakou stopu, a byl přijat okamžitě a prakticky okolními náboženskými systémy a zformován do podoby jejich archetypického vykladače. Stal se kolektivním symbolem, na nějž nevědomí jeho současníků čekalo, a z toho důvodu je bezvýznamné, zda *skutečně* žil.“ (Jung, str. 57)

V průběhu staletí toto mystické tělo, tento overmind, prosáкло do obřadů, protože má paměť, která se klene staletími. Měla katolická církev snad důvod se náhle zřít gregoriánského zpěvu, jenž zněl po tolik staletí pod klenbami katedrál a v duších věřících a jenž byl prodchnut vzpomínkou na gigantický overmind? To rovněž vysvětluje po staletí trvajících lhostejnost katolické církve k některým moderním problémům. Tak úžasný overmind se nepostrkuje snadno, ani beztretně...

Existuje nějaký jiný vztah mezi tím, co předcházelo, a tantrou než teoretický? Tantrický pár Arvind a Shanta Kale to vysvětlí:

„Právě z tohoto neznámého zdroje čerpá básník svou inspiraci, hráč svůj instinkt a telepat svůj podivuhodný kontakt s jinými *minds*, s jinými duševny. Zdá se, že všichni lidé jsou telepaticky spojeni a na této úrovni je také tento vztah velice blízký vztahu mezi buňkami, jež tvoří lidské tělo.

Podle tantrického esoterismu je overmind depozitářem a skladištěm všech vzpomínek lidstva, celé paměti lidstva a komukoli by se podařilo navázat spojení s tímto overmindem, poznal by veškerou lidskou zkušenost a poznání, stejně jako city, myšlenky a schopnosti každého muže a ženy, kteří dnes žijí nebo žili v minulosti.

Protože tento overmind je rasový, není individuální. Tvoří jediné MY, které v sobě zahrnuje kosmický Mužský a Ženský princip počátku. Tantra říká, že těsně před orgasmem, v době, kdy se rozpouští ego, jsou tyto *minds*, tato duševna partnerů, v pomíjivém kontaktu s overmindem. Tedy každý muž se stává Mužským principem a každá žena Ženským principem. Oba splývají v extázi,

která se sama udržuje, a jejich egoistická já se ztrácejí ve velkém *Všem*, a to je cíl všech velikých náboženství.

Aby tantra prorazila ochrannou skořápku ega, rozpustila zábrany a načerpala z tohoto pramene neznámé schopnosti všudypřítomného overmindu, využívá sexuální extáze.“

Kromě zkušenosti v páru, vytváří čakrapúdža, uctívání v kruhu se šestnácti účastníky, mocný overmind, který ještě víc narušuje nerozpuštěnou skořápku ega a probouzí neobyčejné síly *kundaliní*.

MOJE TĚLO – NEZNÁMÝ VESMÍR

Tělo je klíčem ke klenbě tantrické katedrály. V tantře neexistuje pokorný služebník ani „třesoucí se kostra“, na kterou se Turenne obrací během bitvy, ani protiklad duchovního života, sídlo hrubých chťičů, bezcenný cár, který je třeba zkrotit a umrtvit pro záchranu vlastní duše.

V tantře je tělo víc než pouhý nástroj či podivuhodný biologický mechanismus. Je božské. Moje tělo je božské? Ještě tak „zbožnit“ mozek, sídlo vědomí, ale vnitřnosti? Nic nepřehánějme! A přesto...

K pochopení tohoto klíče je třeba si uvědomit, že:

- moje skutečné tělo je ve skutečnosti vesmír neobyčejně složitý, jehož tajemný život je mi neznámý,
- moje tělo je vytvořeno a oživováno Tvořivou inteligencí, která podněcuje a uchovává vesmír od nejmenších elementárních částic po nejgigantičtější z nespočetných galaxií,
- moje tělo ukrývá ve skrytých hlubinách netušené schopnosti, neobyčejné energie, z nichž většina zůstává ležet ladem, ale které se tantrickým cvičením probudí a rozvinou.

Námítka: Tělo, které cítím žít a tlouci, o němž vím, zda má hlad nebo žízeň, zda trpí či se raduje, je neznámé? Jak může tantra tvrdit, že své tělo neznám? **Odpověď:** Skutečné a vnímané tělo je pouhou duševní představou, která nemá nic společného se skutečnou velkolepostí reálného těla.

Uvažujme. Odkládám své náramkové hodinky a dávám je před sebe na stůl. Aniž bych zapochyboval, jsem tváří v tvář přítomnosti dvojích hodinek: hodinek-předmětu (vnějšího) a hodinek-obrazu (vnitřního), které pozoruji ve svém duševnu. Hodinky-předmět, fyzické, skutečné, se skládají z atomů, jež se rozpouštějí v nekonečně malá zrnka energie. Od Einsteina se ví, že hmota, která se zdá tak hmatatelnou a konkrétní, je energie, zejména však prázdný prostor. A jak jsem napsal výše, při odstraňování prostoru mezi atomovými částicemi by se naše zeměkoule vešla do malého náprstku! Moje *reálné* hodinky-předmět jsou prázdný prostor, vířící silové pole, které se můj intelekt zříká představit si. Nukleární fyzik to ví experimentálně, není obdařen žádnou výsadou; „vidí“, jako já, pouze svoje vnitřní hodinky-obraz ohraničený a kompaktní, který existuje pouze v jeho mozku či spíše, podle indického myšlení, v jeho duševnu. Hodinky-obraz zahalují hodinky-předmět a tento závoj je *májou* vědánty.

Tím se nyní dostávám k rozhodujícímu okamžiku týkajícímu se mne, protože mám rovněž dvě těla – *tělo-předmět* (neznámé) a *tělo-obraz* (skutečné) a obě zaměřuji, nebo spíše první neznám úplně. Není tak těžké pochopit tuto jemnost (pardon, tuto základní pravdu) při pozorování něčeho jiného. Sledujte mě při pohledu na hodinky. Jak nastává vnímání? Je to jednoduché alespoň zdánlivě: světlo se odráží od předmětu, dopadá na sítnici, která posílá poselství v podobě elektrických impulzů z optického nervu do mozkové kůry. Tak se objevují hodinky-obraz, které vidím někde ve své hlavě, ve svém duševnu. **Otřesné zjištění:** celý svůj život se dívám na *obrazy* vnějšího světa ve svém duševnu, a to jsem si myslel, že vidím vnější svět. Překvapující, ale pravdivé. Namítnete, že v tom není rozdíl, protože si myslíte, že jedno přináší přesný odraz druhého, jako ztotožňujete obraz krajiny viděný v zrcadle s krajinou samotnou. A předpokládáte, že je to s obrazy vnějšího světa podobné. To je hrubý omyl! Obrazy odpovídají tak málo (nebo natolik) vnější skutečnosti jako plánek města městu samotnému s jeho obyvateli: je to pouze užitkové schéma.

Teď je zapotřebí pozornosti. Půjdu o krůček dál a vezmu si hodinky na zápěstí. Co se stalo? Nic se nezměnilo: zůstávají obrazem

v mém duševnu. A zápěstí? To rovněž, musím rozlišit mezi svým hmotným zápěstím-reality z energie a prázdného prostoru a svým zápěstím-obrazem ve svém duševnu! V tomto stadiu se mnoho lidí znepokojí. Chápu je, protože jsem potřeboval několika měsíců k tomu, abych doopravdy rozlišil vnější *předměty* od jejich vnitřních *obrazů*, abych pochopil, že jde o dva úplně odlišné jevy, jakkoli se vzájemně překrývají.

A právě zde se většinou klopýtne. Lidé si často myslí, že vnější reálné hodinky-předmět jsou jedna věc a vnitřní hodinky-obraz druhá. Ve skutečnosti je to jediná věc, kterou „vím“. Pro praktický život to stačí: nepotřebuji jemnější rozlišení mezi hodinkami-předmětem a hodinkami-obrazem, protože mi to nebrání se podívat, kolik je hodin. Pokud se týče těla, je to jiné: *Cítím* je, tedy je „moje“, ne? To si obvykle člověk myslí, protože normálně a přirozeně své tělo odděluje od vnějšího světa. Na jedné straně existuje moje duševno a moje „já“ spojené s tělem a na druhé „vnějšek“, to ostatní, spousta bytostí a věcí. V mysli tak uměle izoluji své tělo od okolního světa, zatímco tělo je shluk atomů stejně hmotných a všedních jako všechny předměty vnějšího světa, se kterým jsem v neustálé výměně: ve dne v noci pohlcuji molekuly vzduchu a potravy, a právě tolik toho zase ze mě vychází. Moje tělo je budova, která uchovává svou podobu, zatímco se v ní neustále vyměňují cihly. Moje tělo je součástí hmotného světa, od něhož je neoddelitelné, je to soukolí v kosmické nesmírnosti. Moje tělo je ve styku s hmotou těla. Moje tělo, i když hmotné, je výsadním místem, kde prostřednictvím „já“ utvářím hmotu, vytvářím lidské tělo. „Já“ jsem dal do uvozovek, protože, a musím to říci, to není moje malé já, ale Nejvyšší inteligence těla, která je oživuje a udržuje. Je to nicméně „já“ a ne nějaká vnější či metafyzická síla. Nezávisle na jakémkoli náboženství či filosofii je nepopíratelné, že všechny mé úrovně bytí, ať jsou jakékoli, se odehrávají v mém těle, i když moje víra mě nutí pochopit, že je víc než smrtelné. *Reálné tělo*, opakuji to, je neznámý a gigantický vesmír v buněčném měřítku, který se nesmí spojovat s tělem-obrazem v duševnu. Na začátku je to trochu těžké spolknout, protože to odporuje zkušenosti. Plánek města, prosté schéma, má k městu určitý vztah (plánek Paříže není plánem Londýna), ale nikdo

nespojuje město s jeho mapou! Přesto se to děje na úrovni obrazu těla v duševnu. Moje skutečné tělo je plánkem, schématem, velice správně nazývaným „tělesným“ – , ale odlišným od reálného těla-předmětu.

Pojďme ještě o jeden krůček dál! Nejsm šikovný, místo abych uhodil do hlavičky hřebíku, přistálo kladivo na mém palci. Auvej! Teď mi ale neříkejte, že bolest v mém duševnu je pouze obrazem a že můj prst zasáhlo kladivo utvořené z prázdného prostoru. Přesto – ano! Ve skutečnosti mě bolí obraz mého prstu v obraze mého těla někde v mém duševnu! Protože můj „reálný“ prst necítí fyziologicky žádnou bolest. Dotčené nervy posílají poselství mozku, který je tlumočí bolestí. Někde v mém duševnu (a pouze tam) se rodí obraz bolesti v obrazu prstu, v obrazu mého těla! Nová námitka: a přesto mě to bolí! Pravda. Některé sekty (znám jejich žáky) učí techniky dovolující proměnit poselství „bolesti“ ve slast! Hladově a s rozkoší se zakusují do těla (uklidněte se, to nemá s tantrou nic společného). V hypnóze je základem otočit vnímání pokusné osoby, například ji úplně znecitlivět a zabodnout do ní jehlu, aniž by zhypnotizovaná osoba pocítila bolest. I když se bolest zdá nevyhnutelným faktem, nebrání to tomu, že je *čistým duševním jevem*, což není synonymum neskutečna v absolutním smyslu.

V bibli (Gen.III.16) Bůh zatratil ženu: „*Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí budeš roditi děti...*“ Nejsou porodní bolesti na hranici snesitelnosti? A přesto anglický gynekolog, doktor Carol Reed, je zmenšuje, ba i odstraňuje, a to paradoxně soustředěním na děložní stahy. Žena se tak dlouho zbavuje společensky zavedených představ o bolesti spojené s porodem, že ji doopravdy necítí. Když na ni myslí, aby ji překonala, stahuje se a trpí. Vhodnými prenatalními cviky se učí pociťovat stahy dělohy jako normální svalové napětí, přijímá je, poddává se jim a opravdu netrpí. Tantrická šakti jde ještě dál. Po celé těhotenství žije intenzivně, vědomě se zúčastňuje rozvoje nového života ve svém břiše a ví, že v okamžiku porodu může důvěřovat Nejvyšší inteligenci těla. Tak uniká biblickému prokletí.

To nás přivádí k Nejvyšší moudrosti těla. Ať jsem muž nebo žena, musím si uvědomit, že moje tělo je *shlukem miliard buněk*,

živých, vědomých, inteligentních, jejichž hluboký a tajemný život nikdy nepoznám.

Vrací se otázka: Proč se zabývat tím, co klape? Klape to však stále tak dobře? Proč se starat o *reálné tělo*, které je odlišné od *skutečného*? A co kdybychom to vše přenechali filozofům? To by bylo škoda, protože neznámé reálné tělo je neobyčejnou mozaikou nevyužitých sil, a to přímo vyúsťuje k tantrickému cvičení!

Moudrost těla

Jaká je tedy Nejvyšší inteligence těla, Nejvyšší moudrost těla, která obývá moje reálné tělo a která JE mým reálným tělem? Žádná intelektuální abstrakce, žádná chladná filozofická spekulace, ale živá realita. Abych ji konkrétně přiblížil, navrhuji dvě vzrušující zkušenosti, převratné a zdrcující.

První: zaměříme dalekohled, i amatérský, ve vlahé letní noci na oblohu posetou myriádami hvězd a uvědomme si, že každý světelný bod je slunce. Slunce, jehož světlo cestovalo tisíce, ba i miliony světelných let, než se dostalo k nám.

Koneckonců je tento obraz starší než lidský rod na naší planetě, nepatrném kosmickém prachovém zrníčku otáčejícím se okolo slunce, skrovné hvězdy. Otáčejí se snad stovky, ba i tisíce neznámých planet okolo jiných sluncí? Jsou snad obydleny živými druhy, které navždy zůstanou neznámé? A naopak. Kdyby naše Slunce explodovalo (na kosmické úrovni směšná katastrofa), uplynuly by tisíce let, než by tato informace dospěla k nějaké neznámé planetě otáčející se okolo daleké hvězdy! Ostatně některé hvězdy, které nyní vidíme, přestaly dávno existovat a my to nevíme. Naše „přítomnost“ se vytváří z nespočetných „minulostí“.

Druhá zkušenost, i když bližší, je alespoň stejně fantastická: pozorovat kapičku spermatu (nejlépe vlastního) pod mikroskopem. Půjčte si od syna malý mikroskop, který jste mu daroval, položte kapičku na skleněnou destičku, osvětlete, zaostřete, přitiskněte oko k okuláru a budete zděšen. Zděšen z podívané na tisíce genetických pulců, kteří se bouřlivě zmítají hledáním nenalezitelného vajíčka. Sperma, na pohled všední, je ve skutečnosti záhadnou tekutinou.

Představte si, že *každý pulec v sobě nese celou vaši dědičnost*, celou vaši historii, *všechny* vaše předky a bezpochyby i život od jeho počátku. Pomyslete rovněž na to, že každý spermatozoid by mohl oplodnit vajíčko a zplodit jiné dítě. Konečně pomyslete na to, že každý nepatrný pulec z pradávne minulosti nese budoucnost lidstva, úděl budoucích generací. A nyní najdete slova k označení této velkolepé reality. Jestliže by se jednoho dne vynořil ze současného člověka nějaký nadčlověk tak odlišný od nás, jako jsme my od cromagnonce, vyvinul by se ze současného genetického potenciálu, zahrnutého v každé spermii.

Zdůrazňuji: „každá“ je podstatná. Nyní vezměme jednu z těchto gamet a svolíme všechny nositele Nobelových cen na planetě, otevřme jim neomezený úvěr, dejme nejmodernější laboratoř a zdejme jim vyrobit *jedinou* spermii totožnou s gametou, kterou jsme vybrali. Mohli by? Za současného stavu vědy a technologie je odpověď ne a tuším, že tomu tak bude i v budoucnosti. Během desítek let dva skromné orgány, které nevypadají sympaticky – varlata, jich produkuje ve dne v noci asi třicet tisíc za vteřinu. Ejakulace jich vyvrhne až pět set milionů! Ano, pět set krát milion! Tím se uměle oplodní miliony žen! Fantastické za život, neuvěřitelný maratón, jehož vítěz pohlacený vajíčkem znesmrtelní zároveň všechny ostatní, ale i buněčnou republiku, v níž se zrodil...

Před očima máme spermie! Uvědomte si, že vaše, pardon, naše osobní historie začala setkáním jednoho z těchto mikroskopických pulců s vajíčkem o velikosti desetiny milimetru v mateřské děloze... Varlata nejsou roboti, jsou to živé orgány, jejichž inteligentní práce překračuje jak chápání, tak představivost. Je to Nejvyšší inteligence těla, neznámého těla, která pracuje v tichosti, bez vytahování, bez laboratoře, za teploty těla a normálního atmosférického tlaku. Diskrétní tak, že až donedávna člověk, muž, nevěděl o jejich přesné roli v plození, zatímco tělo to ví neustále, jinak bychom zde nebyli! A to vše se děje ve varlatech venkovského hlupáka jako v Einsteinovi, kriminálníkovi nebo svatém!

Bylo by potřeba připomenout práci každého orgánu. Omezím se na neuvěřitelné biochemické výkony každé jaterní buňky, která vykonává současně stovky ultrasložitých organických chemických

reakcí, aniž si je člověk uvědomuje. Připomínám tvorbu spermií, protože zde Kosmická inteligence jedná nejtvorivěji, protože plodivě. Tato kolosální energie, která sídlí v pólu „druhu“, je sexuální. Je to kundaliní či spíše její část, která je hlavním pojmem tantrismu a jógy.

Odhaluje se propast, která odděluje mozkové, diskursivní a empirické vědomí, propast, která všechny tyto krásné úvahy obsahuje, od neomylné Nejvyšší moudrosti těla, jejíž vrozené vědomosti ignorují nejjednodušší chemické vzorečky!

Podívejte se na biologa, specialistu na slinivku břišní. Navzdory dlouhým a trpělivým výzkumům, navzdory podrobnému studiu zůstávají otázky bez odpovědi. Přesto v té době Nejvyšší inteligence jeho vlastní slinivky břišní uskutečňuje všechny funkce neomylně a hravě!

Jeden z cílů tantry je přivést empirické já do vědomého a důvěrného styku s Nejvyšší inteligencí těla. To je tajný klíč hathajógy.

Vesmírné tělo je posvátné

Nový paradox: abych se lépe dohodl s Nejvyšší moudrostí reálného těla, musím rozvíjet skutečné tělo, obohatit své tělesné schéma. Když jsem přirovnal skutečné tělo k plánu města, měl bych nyní upřesnit, že mapa je statická, ale mezi tělesným schématem a reálným tělem existuje *vzájemně dynamický vztah*. Manipuluji s reálným tělem počínaje tělem-obrazem a naopak. Jak tento vztah rozvíjet? To je jednoduché: například během ásan se stačí procítit, naslouchat tělu, zachycovat maximum pocitů, aby se stalo stále vědomějším. Harmonizuji tak své vědomé já s geniální činností Nejvyšší inteligence těla, která je kosmická a božská. V tantře tělo obývá Šakti, ztělesněná Energie, Nejvyšší kosmická inteligence. Tantrik i ve svých nejskromnějších fyziologických potřebách pociťuje její činnost. Cítí a ví, že se Šakti raduje skrze něj, převtěluje se do něj, i když je člověkem. Když jsem navrhl pozorovat spermie, dal jsem přednost mužským gametám... Navrhl jsem spermie, protože je snadnější je odebrat než vajíčko a protože vidět hemžení kaluže pulců je mnohem pozoruhodnější než pozorovat vajíčko.

V tantrickém obřadu je první etapou meditace o tělesném *božství* partnera (-ky) a sebe. Při maithuně, při spojení dvou pohlaví, je tento styk skutečný jako posvátná a úžasná událost, která v sobě zahrnuje obě buněčné republiky s nespočetnými miliardami poddaných. Čím více se spojení prodlužuje a zintenzivňuje, tím hlubší je spoluúčast každé buňky na této události. Tantrická maithuna zapojuje oba buněčné celky v jedno a vytváří tak původního androgyna, biblického Adama, zároveň mužského i ženského.

Zlepšení vztahu mezi Nejvyšší inteligencí těla a vědomým já rozvíjí moji důvěru k ní a pozvolna získávám intuici, jež mě vede životem. To se dá přijmout bez příliš velké zdrženlivosti.

Proč si však uvědomovat, že reálné tělo je součástí vnějšího světa, že je to ohromný slepenec, neznámý a odlišný vesmír od těla-obrazu? Vráťím se o něco nazpět: připustil jsem, že „znám“ ze svého těla pouze obraz v duševnu, ale neexistuje nejvyšší shoda mezi tělem-obrazem a reálným tělem? Když zvedám svou „duševní“ paži, nedělá moje „reálná“ paže totéž? Jaký má význam je rozlišovat?

Význam je obrovský. Představovaný, skutečný pohyb a reálný pohyb těla se samozřejmě shodují. Víím rovněž, že tak všední úkon, jako zvednout nějaký předmět, v sobě zahrnuje velice složitou neurosvalovou koordinaci, ale protože „to klape“, proč namáhat mozek?

Abych lépe pochopil tuto prospěšnost, pustím se do uvažování a znovu začnu od vnějšího světa. V místnosti, kde píše tento text, jsou různé předměty (stůl, židle, telefon, knihy, pořadače atd.), pro mě právě tak statické a zřetelné celky, zejména však je kladu „mimo“ sebe. Ve skutečnosti někde v mozku či spíše duševnu „já“ vidím obraz místnosti s jeho obsahem a promítám do ní obraz svého těla.

Ale mimo, co tedy doopravdy existuje „mimo“? Podívejme se nejdříve na to, co neexistuje. Mimo neexistují barvy, zvuky, pachy, teplo, chlad ani světlo. To není snadné připustit. Přiznávám to. Častá námitka: „Každý vidí totéž, je to tedy konkrétní vnější svět.“ Je to jisté? Je velmi pravděpodobné, že všichni lidé vytvářejí ve svém duševnu dosti podobné obrazy stejných vnějších předmětů. Co se však stane s vnějším světem viděným „skrze“ organismus vybavený jinými smyslovými orgány, například psem, kočkou či včelou? Co se

děje s šálkem v duševnu včely, jejíž oči se stovkami faset vnímají ultrafialové záření? To nikdo neví, ledaže se sám stane včelou. Jistě, mimo existují fotony, světelné částice řízené vlnami, ale světlo a barvy jsou *duševní, vnitřní jevy*. Mimo vibruje vzduch, ale zvuky vznikají pouze v duševnu. Mimo existují vonné substance, ale vůně v duševnu. Na to se dá břitce odpovědět: „Každý přesto vdechuje stejnou vůni polévky, která se pomalu vaří v hrnci. Každý vnímá vodu, kterou pije. Jak potom uvěřit tomu, že existuje pouze v duševnu?“

Pochopil jsem to v Indii při pozorování supů s vyzáblým krkem, rozpitvávajících úzkostlivě mršinu svým zakřiveným zobákem. Nám to smrdí! Fúúú! Je tomu tak i v duševnu supů? Určitě ne. Mršina vydává příjemnou vůni a musí ho překvapovat, že ti podivuhodní dvounožci se jí s hrůzou straní, místo aby z ní měli požitek. Stejně vnější, velice reálné molekuly se stávají puchem v lidském duševnu a velice příjemnou vůni u mrchožroutů. Stejně je tomu i s chutí! Zabořit pěkně celý zobák do mršiny, to považuje sup bezpochyby za to, co my říkáme o dobře vyžralém camembertu: žádoucí stav! Stejná úvaha platí pro všechny ostatní smysly.

Podivuhodný živý vesmír

Představa, že vnější svět, jakkoli reálný, je bez barev, tichý a bez pachů, uvádí, pravda, na začátku do rozpaků. Je zvláště podivné si uvědomit, že mimo nevládne temnota, ale nepřítomnost světla, to je vše. Jakmile člověk *opravdu* pochopí, že i nejmenší reálný vnější předmět je ohromně složitý a že je to mocné silové pole (atomová energie osvobozená ze zrníčka písku by se rovnala výbuchu nálože plastické trhaviny), převrátí to představy o světě a vztah k němu. *Hranice mezi bytostmi a předměty se rozplývají*, stávají se právě takovými mraky energie, právě takovými silovými poli. Vnímám, že tato kniha, místo aby byla nehybným předmětem, je dynamickým procesem v neustálém vztahu k okolí, ke kosmu. Tato představa je podstatná. Každý hmotný předmět je dynamický, každý se vyvíjí, každý je spojen s ostatními, každý ovlivňuje ostatní.

Co potom říci o živých bytostech? Moje tělo za zdánlivou relativní nehybností v sobě tají proces, významný děj. Tento kousek pohybujícího se kosmu se mění v každém okamžiku. Jeho podstatou je inteligentní dynamismus propojený se vším. Svět bytostí a předmětů není vytvářen z izolovaných útvarů, ale dynamickými procesy v neustálém pohybu. Strom je jedno silové pole, které okamžitě vstupuje do výměnného styku se mnou, jiným silovým polem. Procházka lesem se stává novou zkušeností, protože cítím, že moje tělo je jeho součástí.

Z tohoto hlediska je tantrická sexuální činnost skutečně něco jiného než obyčejná. Podle tantry to není vážený pan, který se „miluje“ (víceméně dobře) s váženou paní, jsou to dvě buněčné republiky, dva vesmíry, které se setkávají. Partneri se spojují jeden s druhým a výměny nastávají na všech úrovních. Mít rozkoš je nepodstatný vedlejší produkt. Místo aby se každý zaměřil na svou egoistickou rozkoš, otevírá se tělesnému vesmíru druhého stejně jako svému vlastnímu. Orgasmus se neodmítá, ale je bez reálné důležitosti pro šivu i šakti. Tantrická maithuna, ritualizována a zposvátněna, svým rozjímavým postojem tváří v tvář druhému a výsledkem jejich spojení vytváří styk velice odlišný od všedního.

Mezi Západany tento střídavý postoj dobře pochopil Alan Watts. Následující odstavce překládám z jeho knihy *Man and Woman*, str. 165: „Sexuální láska, prožitá v naprosté otevřenosti duše a smyslů, se stává zjevením. Než nastane mužský orgasmus, předchází pohlavnímu popudu to, co se psychologicky popisovalo jako vřelé splynutí partnerů, kteří se skoro přelévají jeden do druhého. [...] Nic se nepodniká pro to, aby něco nastalo. Existuje pouze muž a žena, kteří zkoumají své spontánní pocity: bez předem utvořené představy o tom, co by se mělo dít, protože rozjímání se netýká toho, co by se mělo stát, ale toho, co je. V našem světě hodinek a přesné časové náplně jediným technickým prvkem opravdu důležitým je mít čas. Nejde tak o „čas hodinek“ jako o *psychologickou dobu*, totiž o postoj, při kterém se věcem nechá volný průběh. Jde o to zajistit výměnný proud mezi smysly a předmětem, beze spěchu, bez přání, bez obav cokoli chápat. V naší kultuře, kde tento postoj schází, ztrácí sexuální prožitek to podstatné ze svých možností, styk je krátký,

ženský orgasmus vzácný, u muže předčasný, „vynucený“ ukvapenými pohyby.“

„Nehybný rozjímavý styk prodlužuje skoro nekonečně výměny, oddaluje mužský orgasmus bez násilí, nevede muže k útlumu pozornosti k partnerce. Když si jednou navykne na takový přístup, bude aktivní po dlouhou dobu a ženu obdaruje maximální stimulací.“

I když to není úplně tantra, kde tato rozjímavá výměna je pouhým úvodem, jeho základní hodnotou je dopřát prožitku čas, a to je nemyslitelné bez úplné spoluúčasti každé buňky. Vnímat každé vlákno partnerova těla zabere víc než pět či deset minut! Podle amerického sexuologa Kinseye trvá soulož amerického páru průměrně méně než deset minut v 75% případů, méně než dvacet minut v 91%. Dost kratičké pro jedno kosmické splnutí! Je to v Evropě lepší? Dovoluji si o tom pochybovat.

Během prodlouženého styku se pohlavní spojení rozvíjí na třech úrovních:

ad 1) v empirickém duševnu, které se zúčastňuje hry a pocituje rozkoš,

ad 2) ve většinou nevědomých hlubinách těla, které každou úspěšnou činnost označují nesmazatelnou pečetí,

ad 3) na psychické úrovni, kde rozjímání zajišťuje vnitřní splnutí s tím nejskrytějším nevědomím (manómajakóša). Rozdíl? K jeho pochopení se musí porovnat s všedním spojením, kalupem k povinnému orgasmu, k ejakulaci, bezděčné křeči bez tantrické účasti. Co je méně zajímavé? Krátké *kýchnutí beder* nebo extatické posvátné rozjímání? Těchto slov používám s rezervou, neboť jsou dnes podezírána z mystických spekulací. Každá mystická extáze je sexuální, i sv. Terezie z Avily. Je významné, že mystik svou extázi nejčastěji popisuje eroticky, což je nevhodné v našich kulturních podmínkách posedlých rozporem (nepřirozeným) mezi sexem a duší. S ostychem se „vysvětluje“, že tento jazyk je symbolický. Chápavý úsměv tantriků...

Některé mystické vize jsou však symbolické. Když sv. Terezie říká: „Anděl neobyčejné krásy mi koncem rozžhaveného kopí probodl srdce,“ je zbytečné s tím běžet za Freudem, aby to rozluštil!

Tváří v tvář Alanu Wattsovi je nespravedlivé říci, že není tantrický. To je pravda jen relativní proto, že vyloučil tantrický rituál. Ale jeho přístup je kosmický. Přečtěme si další odstavec z jeho knihy:

„Aniž bych chtěl dát nějaká pravidla nejsvobodnějšímu ze všech lidských styků, je k němu lepší přistupovat s klidnou myslí. Když se pár dostatečně přiblíží, aby se pohlaví dotýkala, postačí zůstat klidný, vyloučit jakýkoli spěch, aby žena ve vhodném okamžiku do sebe přijala muže, aniž by do ní aktivně vnikl.“

„V tomto stadiu přináší svou nejkrásnější odměnu očekávání. Když se orgasmus nevyvolává pohyby těla, stávají se sexuální centra zdrojem nejbohatších psychologických výměn. Žádný z partnerů nedělá nic proto, aby se něco vytvářelo, poddávají se všemu, co tento proces přináší sám. Ztotožnění s druhým se stává intenzivnějším, ale vše se děje, jako by nový celek vyzařoval vlastní život. Tento život (mohl by být nazván tao) je povznáší nad ně samotné a unáší je spojené v proudu kosmické životní energie, kde již neexistuje ty ani já. Muž, který nedělá nic k podněcování, ani k zajištění vrcholu, může pokračovat v této výměně hodinu i déle. Ženský orgasmus může mezitím nastat několikrát jako odpověď na minimální aktivitu podněcování, to závisí na citlivosti ženy, stejně jako na procesu, který se jí zmocňuje. [...] Když zkušenost vybuchuje v celém svém rozsahu, rozlévá se roj jisker, z nichž nejvzdálenější jsou hvězdy.“ Zde Alan Watts opravdu dosahuje kosmu a poslední věta není pouhý básnický vzlet, stylová alegorie. Tantra jí dává doslovný smysl, protože *nevnímá žádnou hranici* mezi lidskou psychikou a kosmickou psychikou, obklopující hvězdy. Alan Watts rovněž připomíná, že dvojice se stává novým celkem, odlišným od každého partnera: viz kapitolu věnovanou overmindu.

Vnímání jiných nesmírných silových polí se neomezuje na sexuální styk, ale vztahuje se na každý kontakt, jakkoli se může zdát všední. Ostatní lidé či zvířata nejsou fantomy, roboti skrývající vědomé hnutí, ale procesy zakořeněné do nekonečna, z jehož dimenzí překračují svou individualitu. Žádný živý tvor není omezen přítomností: vstupuje se do věčného procesu. V přítomnosti jakákoli lidská bytost vnímá všechny dimenze, zejména svou nezvratnou

minulost. Jako je vepsané a přítomné každé jaro ve stromě, „jsem“ celou svojí minulostí od narození, početí i dříve. Spermie (vrátíme se), která mě zplodila, byla výsledkem nesmírného procesu (zde je nutné si přečíst kapitolu o Posvátném času).

Život, který mě nese, je křehký, nejistý, a přesto stálý a nezníčitelný. Neunavuje mě opakovat, že Život, jehož „jsem“ omezeným, ale celistvým projevem, tento Život, jenž mě nese a prosycuje, mi předala matka, jež ho přijala od své matky atd. Při sestupování po nepřerušené linii generací se dostávám k Evě na počátku a dál bez jakéhokoli přerušení procházím celým vývojem až k prvním živým buňkám v prvotním oceánu, kde se zrodil život. Můj život je tak starý a tak nový jako v okamžiku jeho stvoření. Život je gigantický a neustálý proces, který se vyvíjí již miliardy let a bude pokračovat další miliardy roků. To je pravda pro každou bytost: virus, rostlinu, hmyz, zvíře. Jména a formy (náma a rúpa) se liší a mění, pouze základ je mimo čas. Pozemský život je jedinečný proces, který se sám ničí a neustále obnovuje, kde vše působí na vše. Tantra chápe zemi s její biosférou jako jediný živý organismus obdařený autonomní kolektivní psychikou, neoddělitelnou od celého kosmu. Dospívá tak k řeckému mýtu o bohyni Gáie, který někteří vědci znovu objevují! Vrtochy slunce se nespokojují s rušením rádiového spojení, ovlivňují rovněž celý pozemský život!

Když se tato představa používá na celé naše prostředí, je velice plodná: každý předmět-událost má okamžitě kosmickou dimenzi. Dovoluji si oživit pro doplnění příklad Gangy ve Váránasí s nespočetnými schody-gháty sestupujícími do řeky, gháty, zaplněnými hinduisty provádějícími v posvátné vodě Matky Gangy svoje rituální omývání.

Posvátná řeka

Stojím v řece obklopen pestrým a soustředěným davem, ve svých spojených dlaních nabízím vycházejícímu slunci vodu, kterou jsem nabral a která mi protéká mezi prsty. Vrací se do Gangy, kterou vnímám v její celistvosti jako proces. Ganga, nyní a zde, mimo gháty a dav, se rozpouští v nesmírnosti času a prostoru. Ganga, to je pohybující se jednota: proti proudu až k jejím pramenům, od nich dva tisíce kilometrů v ledovém Himálaji; a po vodě až k jejímu ústí v Kalkatě, kde se Ganga spojuje s oceánem. Oceán, z něj Ganga znovu přichází, jeho voda se vypařuje, je mrakem, sněhem či monzunovým deštěm, poslem Ganze i jiným řekám, než se opět vrátí neustále ve věčném cyklu. Ganga, to je zároveň zde a nyní, včera i zítra. Její břehy viděly, jak se rodí a umírá mnoho generací. Na svých březích viděla Ganga první vesnice. Napájela bez rozlišování všechny dobytatele: barbarské Árijce, kruté Mongoly, Angličany atd. Dobyvatelé odjíždějí, ale ona je a stále bude Matkou Gangou, věčností, stále podobnou, ale nikdy totožnou. Řekové říkají, že se člověk nikdy nekoupe ve stejné řece. Je vznešená a poklidná, nic nezastaví její ospalý proud.

Ganga, to je ona, a podobně je to s každým předmětem, s každou bytostí. Každý člověk je sám o sobě řekou od svého početí po smrt, a přesto je kapkou, prchavým okamžikem v nekonečné lidské řece dnes, včera i zítra. Nese však v sobě celý kosmos, protože „neexistuje nic ve vesmíru, co neexistuje v lidském těle...“

„Co je zde, je jinde a co neexistuje zde, není nikde,“ říká Višvasáratana. „V těle sídlí ŠivaŠakti, kteří pronikají a oživují všechny věci. V těle existuje praktišakti a všechny její produkty. Tělo je nekonečná zásobárna sil (šakti). Cílem tantrického obřadu je tyto síly plně projevit.“ (Woodroffe: „The Serpent Power“, str. 49)

SMRT – TO JE ŽIVOT

Vše je živé, co nazýváme „smrtí“, je abstrakce.

DAVID BÓHM

První představu o smrti jsem si udělal, když mi bylo asi deset let, díky rodinnému příteli, profesoru „přírodních věd“. Přitahoval mě postavou a věhlasem vědce. Jako vášnivý entomolog, ve volných chvílích geolog a paleontolog, koníčkem prehistorik, nepřestával prozkoumávat naše nejbližší okolí. V jednom zalesněném údolíčku, blízko potůčku, mimo jiné přesně určil „neolitickou dílnu“, kde vykopal desítky nástrojů z opracovaného kamene.

A protože to byl soused, chodil jsem k němu často. Moje zvědavost ho bavila. Časem si vybudoval malé soukromé muzeum, které mě okouzlovalo, zejména jeho sbírka motýlů, všech barev a velikostí, napíchnutých do krásných rámečků. Někdy mi s velkou radostí otevíral vitrínu s poklady. Měl v ní nástroje z opracovaného kamene a tři tmavohnědé lebky, zářící jako by byly navoskované. Jednoho dne, když vyndal jednu z bezejmenných lebek, jí poklepal na čelo a řekl mi: „Podívej se, *někdo žil a uvnitř myslel.*“ Náhle dostal ten kousek kosti neobyčejně lidský rozměr. Zasníl jsem se a představil jsem si, že by jednou také někdo neznámý mohl držet v ruce moji lebku a říci: „Někdo žil a uvnitř myslel.“ Nepoděsil jsem se, donutilo mě to uvažovat a možná právě proto jsem si koupil těžítka v podobě lebky, které pak stálo na mém stole. Je to jeden z mála předmětů, které mám stále. Čas plyne a generace much ho bez rozpaků černě potečkovaly...

Od té doby, a to bez vztahu k tantře, o níž jsem neměl ani ponětí, živilo tajemství smrti i moje úvahy. Stejně jako mi je více než jednou a velice konkrétně poskytla válka.

Abych ospravedlnil titul, uvedu příklad dvou přátel, kteří se po delší době sešli: První: „Víš, že ten a ten umřel?“ Druhý, krčíc rameny, odpovídá: „Co chceš, starouši, to je život...“ Ó, ano! Pro tantru je smrt životní příčinou, která je v pozadí veškerého vidění světa. Tantrický adept žije ne s utkvělou představou, ale v neustálém

a důvěrném přátelství se smrtí, která pro Západ znamená konec či *nepřítomnost* života, zatímco pro tantru je umřít opakem narození.

Těch několik slov o smrti konkretizuje propast, která odděluje orientální myšlení od západního, o smrti, jež až do nedávná byla stejným tabu jako sex. V Indii se smrt spojuje s reinkarnací, složitým předmětem, do kterého se nyní nebudu pouštět. Omezím se na to vysvětlit tajemství smrti z pohledu tantry, abych vystihl její hluboký smysl.

Tantra je paradoxně v první řadě kultem života ve všech jeho podobách. Přijímá od života všechny jeho možnosti, tíživé povinnosti, radosti i potíže. Život je zkušeností, jejíž aspekty, od nejskromnějších po nejvznešenější, je potřeba přijmout. Tantra ví, že nelze pochopit život, ani se z něj doopravdy těšit, pokud se nepřekoná smrt. Zvítězit nad smrtí neznamena popřít její existenci, vyhnout se pohledu do její tváře, ani chtít jí uniknout. Je nevyhnutelná, lze se však zbavit jejího ostří.

U kořene každé bolesti, každé obavy se nachází smrt, buď vlastní, nebo našich nejbližších. Když jsem si poprvé jako dítě uvědomil, že máma není nesmrtelná a že jednoho dne nebude, byl jsem tím znepokojen. Její první šedivý vlas mě zarmoutil, protože to znamenalo, že stárí na ni rovněž působí. Odmítal jsem však představu, že zestárne či zemře. Aby mě uklidnila, prudkým pohybem si ho s krátkým, trochu falešným smíchem vytrhla.

Někdy si myslíme, že bez nemoci a smrti by byl život krásný! Ale je to pravda?

Umřít, to se stává druhým. Až na mě přijde řada, už o tom nebudu moci hovořit! Smrti se bojí pouze jedinec, pro něhož znamená konec, zatímco pro jeho druh je nezbytným požehnáním.

Náboženství utěšují, uklidňují, hovoří o nesmrtelném životě či o reinkarnaci. Právem? Či neprávem? Kdo ví? Každé náboženství má na to svůj názor, a proto se tato kapitola omezí na biologii.

Smrt – motor života

Dvěma slovy: pro tantru je smrt *motorem života*, který by bez ní ztratil veškerý smysl.

Podívejme se na to blíže: jestliže já (já, to je každý z nás) jsem živý, je to proto, že „druzí“ zemřeli. Jinak by se tu ještě proháněli dinosauři. Co to říkám? Dinosauři by neexistovali, protože oceány na zeměkouli by od počátku života byly přemnoženy jednobuněčnými živočichy, kteří jsou prakticky nesmrtelní, rozmnožují se totiž dělením. Jsou to dvě totožné buňky, o nichž lze pouze říci, že jedna je matkou a druhá dcerou: jsou to sesterská dvojčata a od narození sirotky. „Pravá smrt“ se objevuje jen u složitých organismů, u vícebuněčných, kteří mají povoleno zrození a vývoj nekonečnosti druhu. Život však dopřává naprostou přednost druhům, které jsou (relativně) nesmrtelné ve srovnání s jedincem, ke kterému se chová druh dosti paradoxně. Na jedné straně v jedinci zakořeňuje zarputilý instinkt k přežití a na druhé programuje jejich smrt. Je to logické: druh, který je stvořen z nesmrtelných jedinců, by se asi nevyvíjel. Smrtí si každá generace, každý druh, uchovává šanci, že se rozvine. *Odstraňte smrt a všechny druhy ustrnou.* Jako u aut. Kdyby první automobil značky Ford byl nesmrtelný, nezmar, zaplavoval by stále silnice. Také výrobci automobilů programují „smrt“ vozidel: jejich životnost je záměrně omezena počtem kilometrů, což dovoluje vyrobit nové, dokonalejší. Život probíhá podobně. Nahrazovat jedince zajišťuje každému druhu nutnou tvárnost k jeho přežití v konkurenci jiných forem života a v neustálé změně prostředí. Odstraňovat jedince je pro druh neodvratnou nutností.

Uvažujme nepřímou a předpokládejme, že život dal všem nesmrtelnost. Jaká by nastala situace? To je prosté: život by se nenapravitelně zablokoval. Bez smrti by nebyli děti ani starci, ale pouze dospělí, věčně si podobní. Smrt znamená stálý proces. Každý den umírá miliarda buněk, které se, kromě nervových, po celý život obnovují. Moje nesmrtelnost jako jedince by předpokládala i nesmrtelnost mých buněk. A já bych byl neustále stejný.

Další důsledek nesmrtelnosti: čím více dětí, tím více sexu! Bez smrti (pohřební ústavy by zkrachovaly), si představte takový svět nezrušitelných, nezměnitelných asexuálních dospělých. Nebyli by

ani jednopohlavní, protože by nebylo mužských ani ženských pohlavních orgánů! Květy jsou pohlavím rostlin, tedy ve světě, kde by vše bylo nesmrtelné, by byly i rostliny bez semen, tudíž bez okvětní koruny a pestíků!

Z nesmrtelnosti by jednoho dne vznikla nuda

Když by nesmrtelní strávili několik miliard let v neměnném světě, začali by se asi vážně nudit. To je představa! Aby vyplnili volný čas, chtějí se pomilovat. Bohužel, nemají pohlaví! Nelpí tedy na tom: připraví si něco dobrého na zub. Bohužel! Nesmrtelní nepotřebují jíst. Stejně je tomu se salátem, je rovněž nesmrtelný jako králíci, kuřata, krávy, ryby atd. Žádné biftečky, nic. Není z čeho dělat omelety. Ani sýr: k přípravě camembertu je potřeba mléka, ale nesmrtelné krávy nemají telata. A protože se nejí, není potřeba zažívací trubice! Žádné pohlaví, žádný žaludek, žádná střeva. Výhody: žádné zažívací poruchy, žádná zácpa.

Všichni by se neustále setkávali, nezrušitelní a neměnní během nesčíslných miliard let: nesnesitelné! A to by byl teprve začátek!

Nesmyslná hypotéza o světě obydleném nesmrtelnými by měla rovněž za důsledek nezranitelnost. Kdybychom byli nesmrtelní, ale zranitelní, hromadili bychom během staletí různá poranění, jizvy, ba i amputace. V jakém stavu bychom asi byli „pouze“ za několik tisíc let?

Jako nezranitelní si lze zase dovolit vše. Například si krátit čas skákáním z vysoké skály bez poranění. Pokračování by vedlo k nesmyslným ztřeštěnostem.

Že smrt je motorem života a že by bez ní byl život nesmyslný, nemyslitelný a bez svého kouzla, že fyzická nesmrtelnost je nesnesitelná, se dá pochopit. Proč se však o ni starat předem? Není lepší na ni zapomenout a zabývat se životem? Proč zatemňovat černým mrakem smrti nebe života?

Proč by kult života, vedle náboženského důvodu, byl neslučitelný s představou smrti? Pokusme se vypátrat, proč tantrikové důvěrně spojují kult života se smrtí. Následující příběh osvětlí můj záměr.

Jedno dne jsem se dozvěděl, že dvojice přátel měla autonehodu: ona měla zlomenou pánev, on otřes mozku. Když jsme je šli navštívit do nemocnice, očekávali jsme, že je uvidíme zaražené, ochromené. Ale překvapení jsme je našli vyrovnané a usměvavé. Zatímco přítelkyně seděla v posteli a chroustala jablko, objasňoval manžel nehodu. Vyprávěl, jak si těsně před srážkou dobře uvědomoval, co se stane. Než se probudil v nemocnici, byl v „černé díře“. Přítelkyně: „Život je úžasný! Nevěděla jsem to. Jíst jablka, jaká pohoda!“ Manžel: „V podstatě je zemřít snadné. Včera jsem měl plno starostí. Nehoda všechno odstranila! Dnes je všechno nové. A vím, co je *skutečně důležité*.“

Tento příklad není ojedinělý a bezpochyby znáte i jiné. Ponaučení je jasné. Život nabývá tváří v tvář smrti jiného významu. Jiný příklad: Mezi nespočetnými dramaty poslední války byla zatčení, svévolné soudy, verdikty smrti. Tisíce lidí žilo v blízkosti smrti. Skoro všichni odsouzení měli ve své vězeňské cele jasnou a smělou vizi a prokazovali ohromnou odvahu. Viděli život jinak. Ti, kteří přežili, tuto obohacující zkušenost hlásají dál.

Tantrikové však nečekají na to, až náhodou budou tváří v tvář smrti, aby pochopili pravý smysl života: uvidíme jak.

Protože smrt existuje, musí se s ní člověk smířit. *Být mrtvý* není hrozné. Ale nejdříve je potřeba... umřít. A to je drama.

Podívejme se problému přímo do očí. V každém jedinci zakořenil instinkt přežití, který způsobuje, že se každý všemi prostředky snaží uniknout smrti a žít co nejdéle. Poznamenejme, že v případě sebevraždy právě tento „přechod“ brání lidem skoncovat se životem. Držíme se života jako jablko stromu i během vichřice. Když však zafouká říjnový větrík a když zežloutnou listy, padá zralé jablko z větve bez lítosti, odporu. Tato prostá a jednoduchá „smrt“ by měla být tím, co život normálně předvídá ve svých genech. Nejvyšší inteligence těla bojuje o přežití až do konce. Když však nějaká nevyléčitelná porucha základního orgánu způsobí neodvratný konec, uvede táž Nejvyšší inteligence těla do pohybu předpokládaný a naprogramovaný „proces smrti“. Protože tento proces je složitý a pomalý, *neumíráme jednou ranou* jako pod gilotinou; i pod ní však pouze začíná člověk umírat. Když nůž gilotiny přesečne hlavu

odsouzenec, uvádí „pouze“ proces smrti v chod. Na prvním místě umírá mozek. Nejdříve šokem, poté je podroben neodvratnému poškození: bez kyslíku umírají mozkové buňky po několika minutách. Vousy, které by zasluhovaly cenu za umíněnost, protože je nespočetné holení neodradilo růst, „budou přežívat“ ještě několik dní, stejně jako nehty a vlasy. Těžko tedy stanovit přesnou hodinu smrti. U rostlin je určit okamžik smrti ještě obtížnější. Zahradník u nás kdysi zasadil malé stromky s operami. Dva stromky nezapustily kořeny, ale jejich opery vypučely! Vyrašily, zakořenily, nasadily větve a dnes jsou statnými stromy. Protože je zahradník zasadil do země, změnil jejich proces, jinak by se staly dřívím do kamen. Kdy byly doopravdy mrtvé? Otázka bez odpovědi.

Souběžně s hutným tělem se rovněž pomalu rozkládá tělo jemné, psychické, v tantrické představě rovněž hmotné. Proces trvá bezpochyby několik týdnů. Proto jsou indičtí tantrikové pohřbívání, aby tento děj nechali normálně proběhnout. Nejsou spalováni, jak to vyžaduje árijský zvyk. Další otázka: Je smrt konec? Ať je tomu jakkoli, člověk přežívá v dětech, ve svém maličkých, v jejich dětech. A nemá-li děti? Přežívá v procesu lidstva.

Příjemná přirozená smrt

Moje druhé setkání se smrtí, také asi v deseti letech, mi odhalilo, že pravá smrt, přirozená smrt, ta, která by měla být normální, není hrůzostrašná ani bolestivá. V dětství jsme bydleli na pomezí města a venkova. Sousední zahrada patřila jednomu vysloužilému zedníkovi, který vášnivě rád zahradničil. Jeho záhony byly bezvadně vyrovnané jako podle pravítka, bez plevele. Když bylo vše v pořádku, rád se posadil na dřevěnou lavici, kterou si sám udělal, aby rozjímal nad svým skromným panstvím a obdivoval saláty a ředkvičky. Jednoho dne s rukama klidně položenýma na stehnech seděl na lavičce a vyhříval se na květnovém slunci. Skrz plot jsem mu položil spoustu otázek o „starých dobrých časech“. Občas se totiž stávalo, že jsme takto spolu hovořili. Toho dne jsem ho hltavě poslouchal, protože vzpomínal na svého otce a dřívější život, na události staré více než půl století. Pro mě to bylo hodně dávno, jako před potopou světa! Ten málomluvný stařec mi vyprávěl, jak jeho otec vstával s

rozbřeskem dne, chodil pěšky, ve dřevácích, v mošně svačinu a bandasku s kávou. Pracoval v lomu, osm kilometrů od domu. Deset až dvanáct hodin denně, podle roční doby, lámal kámen dvanáctikilovým kladivem, pod rákosovým přístřeškem. Večer, když se vrátil domů, se ještě postaral o zvířata či obdělával zahradu. Žádné volno, ani v sobotu odpoledne, kromě neděle a náboženských svátků: neznal slovo „week-end“! Jednoho večera, když mu už bylo víc jak devadesát, řekl: „Jsem unavený.“ Potom se natáhl na postel a ráno ho našli v posteli mrtvého. Vnímal „přechod“? Nikdy nebyl nemocný. Bylo to ostatně poprvé, kdy ho můj soused uslyšel vyslovit slovo „unavený“...

Není to přirozená smrt, která přichází v pravý čas bez bolesti, když organismus dosloužil, jako její bratr spánek? Je však výjimečná i v přírodě, kde je násilná smrt pravidlem, ale i v tomto případě se zdá, že umřít je skoro vznešené, zajímavé, úžasné, a nikoli strašlivé neštěstí. Jak to zjistit, když se odtamtud nikdo nevrátil, aby o tom povyprávěl? Dnes nicméně lidé, klinicky mrtví, díky oživovacím technikám „vstávají z mrtvých“ a je k dispozici tisíce líčení umírajících, kteří popisují tuto zkušenost jako extatickou. Často jsou rozzlobeni, že byli znovu přivedeni k životu. Jsou zklamaní, že jsou v nemocnici a napojeni na různé hadičky! Je tedy mnoho důvodů věřit, že obávaný okamžik smrti je ve skutečnosti posledním světlým bodem života.

Třetí setkání se smrtí se mi tenkrát událo nahodile v době, když mi bylo asi dvanáct let. Můj otec, veterán z první světové války, přes mé dotazy nikdy nemluvil o životě v zákopech. Jeho přítel byl výřečnější.

Nahodilé úmrtí

Vyprávěl mi, že při jedné dělostřelecké kanonádě, kdy byl ukryt v jednom ze zákopů, vybuchl těsně před ním granát a zasypal ho. Popisoval mi, jak se při každém vyprázdnění plic měkká zem propadala a stlačovala mu hrudník. Dýchání bylo obtížné. Myslil si, že se udusí a stane se krásnou neporušenou mrtvolou, protože nebyl raněn. Šílenou úzkost vystřídal podivuhodný klid. Prožil všechny

události svého života. Mezi jinými uviděl i svou už dávno mrtvou matku, která se vracela domů od kašny se dvěma vědry vody.

Během té doby se ho snažili jeho spolubojovníci co nejrychleji vyprostit. Zachránili ho in extremis od smrti, která se zdála tak příšerná. Tato zkušenost ho silně poznamenala a jeho líčení mě zasáhlo natolik, že si na ně ještě dnes dobře vzpomínám. Jsem přesvědčen, že život je laskavý k těm, kteří skonávají.

A srovnávám to s další historkou, tentokrát z druhé světové války, kdy mi jeden „zastřelený“ věrně popsal svou popravu. Protože se podobné skutky děly na obou válčících stranách, pomlčím o místu a okolnostech. Nuže, tento „zastřelený“ byl vzat jako rukojmí a s ostatními zavřen do stodoly. Po celou noc jim vojáci, kteří je hlídali, opakovali: „Zítří ráno bum, bum, bum...“ a poplácávali své samopaly. Za úsvitu je vyvedli na louku, kde je donutili vykopat jámu. Poté je postavili za jejich budoucí společný hrob do řady proti namířeným zbraním. Odjištění, povel velitele, dávky ze samopalů a potom „černá díra“. To jsou jeho vlastní slova. Propadl se do bezvědomí. Když za několik okamžiků nabyl vědomí, ležel na zemi pod ostatními „mrtvými“, kteří se rovněž probouzeli. Vojáci mířili těsně nad jejich hlavy a chechtali se tomuto „žertku“! Pak byli propuštěni s tím, že tato „lekce“ jim bude stačit... Závěr: kdyby byli *skutečně* zabiti, život by je milosrdně ušetřil hrůz zdánlivě absurdní smrti.

Vraťme se však k tantrikům, pro které je smrt nejvyšším guruem. Pravidelný flirt se smrtí a jejím významem usiluje o několik cílů:

- ad 1) odhalit pravý smysl života, což je podmínkou pro správný postoj k sobě, ostatním lidem a lidským hodnotám,
- ad 2) objevit nejvyšší tajemství života,
- ad 3) připravit se eventuálně k vědomému prožití vlastní smrti,
- ad 4) překonat jakoukoli obavu, tedy zvítězit nad strachem ze smrti, který je základem všech ostatních. Nejde o obsedantní, morbidní postoj, ale spíše o stálé uvědomování si nejistého charakteru života. Přijmout to, co je, dovoluje uniknout jakékoli úzkosti. Základem však je vzít si z toho praktické poučení pro život, ale připravit se i na svou smrt.

Nejlepší způsob, jak se připravit na smrt – a tady nežertuji – je dělat vše..., aby člověk co nejdéle žil. Není to jediný prostředek, jak se přiblížit přirozené smrti?

Šavasádhana

Strašlivou, níže popsanou zkušenost nenabízím k provádění, hovořím o ní proto, abych ukázal, že tantra jde až na samotný okraj.

Když tradice říká, že adept má žít v blízkosti pohřebních hranic, je to někdy symbolické, ale často konkrétní: nebuďme znepokojeni a šokováni, pochopme spíše, co to znamená. Připomínám, že po vítězném vpádu Árijců do Indie se poslušní poražení stali nevolníky (šúdry), zatímco neposlušní, vyvrhelové systému „Nedotknutelnými“. Tantrikové na rozdíl od bráhmanského rasismu a jeho ultrapatriarchálního systému se oddávali kultu Ženského principu a patří k tisíciletému odporu proti bráhmanům, odporu, který doutná ještě dnes. Někteří tantrikové patří k *Čandálům*, o nichž Manuův zákoník říká: „Nechť tito lidé zřizují svá obydlí u velkých stromů, blízko míst, kde se spalují mrtví, blízko hor a lesů. Ať jsou známí všem (jako Nedotknutelní) a žijí z jejich práce.“ (X.50)

Ví-li se o bráhmanské hrůze z práce považované za potupu a ví-li se o jejich hrůze z mrtvol, dobře se posoudí stupeň nízkosti, kterým si tyto lidi záměrně podrobili. Hodně tantriků proto žilo u pohřebních hranic. Po tisíce let v těsné blízkosti smrti a mrtvol zakusili duchovní zkušenost *šavasádhany*, která je popsána v knize *Tantra, its Mystic and Scientific Basis* od Lalana Prasada Singha, str. 148:

„Tato sádhana se provádí proto, aby spojila *kundaliní s parašivou!* Provádí se s lidskou mrtvolou za novu o půlnoci. Toto duchovní cvičení patří k nejobtížnějším. Pro tuto sádhanu je předepsán podrobný rituál, při němž musí sádhaka přesně respektovat esoterické principy. Porušit je vede ke strašným koncům.“

„Je to jedna z nejtajnějších stránek tantrické mystiky, která je pro svůj neárijský charakter velice špatně chápána. Mrtvola musí být čerstvá a netknutá, bez zohavení, bez znetvoření. Žádný úd nesmí být

zkroucen. Chybí-li jediný prst nebo je-li mrtvola jednooká, nevyhovuje této sádhaně. To by bylo opakem tantrických zásad.“

„Adept zůstane sám uprostřed černé noci s mrtvolou, někdy na ní i sedí. Medituje o tom, co ho odlišuje od bližního, který ještě včera žil. V představách se ztotožňuje s mrtvolou, chápe její rozklad, aby v sobě objevil *živoucí princip*.“ Hrůzostrašná zkouška, kterou nelze, byť v představách, provádět bez učitele.

Při jiném rituálu: *kapálasádhane* je náhražkou mrtvoly lidská lebka. Při obřadu 5-M se pije víno buď ze skutečné lebky (dává se přednost bráhmanské), nebo z číše, která ji symbolizuje. Někteří tantrikové žijí a medituji v chatrčích doslova ozdobených lidskými lebkami. Někdy se provádějí sexuální obřady na hřbitovech mezi mrtvolami, aby se vnímala protikladnost mezi smrtí a jejím protijedem, sexem.

Je třeba vědět, že tantra nemá pouze příjemné stránky, a je nutné pochopit původ tohoto intimního vztahu se smrtí.

Lze to však provádět na Západě? Obtížně, lze však uvažovat o smyslu života z hlediska smrti. Vidět její přítomnost okolo sebe a pochopit, že pro Život není dramatem. Kdo při pozorování bleskurychlého letu vlaštovky pomyslí na to, že každý „let střemhlav“ znamená smrt jedné mouchy? Znepokojuje se tím člověk? Je snad smutný? Přesto vžít se do mouchy... to je něco jiného. Pro mouchu jako jedince to znamená konec, ale pro její druh to není důležité, protože její smrt se předpokládala. Většina lidí se zlobí na kočky, které chytají ptáky, kdo však pomyslí s hrůzou na žížalu, kterou do sebe souká kos jako špagetu?

Smrt je abstrakcí

Tantrické vnímání záhy objevilo, že *smrt je abstrakcím že existuje pouze život*. Mrtvoly samozřejmě existují, ale přesto si znovu uvědomme, že život přetrvává a odpoutat se od něho je snadné, jsme-li „zralí“. Připomeňme si jablko. Proč neposuzovat naše hodnoty podle smrti místo podle zlata? Kdyby se arcictižádostivý Západ'an překypující činností sám sebe zeptal, zda se *doopravdy* chce stát nejbohatším mužem na hřbitově, možná by to změnilo jeho stanovisko. Znal jsem jednoho byznysmena, a není to jediný případ,

který se dřel jako šílenec, ženoucí se od jednoho obchodu k druhému, samozřejmě úspěšně. Jako velký boháč měl nádherný zámek, kam jezdil velice sporadicky. Když jsem tam byl, trávil svůj čas s nosem v lejstrech! Jediný zisk z krásného parku měl... zahradník! Umřel, obchodník, ne zahradník, jsou to dva roky, a je to jistě nejbohatší mrtvola na hřbitově. Opravdu se z toho na onom světě raduje?

Avšak pravá odpověď o záhadě smrti je v její tantrické definici: *smrt – to je život*. Smrt, to je opak zrození. Musím však jít dál, cítím, že můj život se nedatuje ode dne, kdy jsem se narodil, ani od okamžiku, kdy mužská spermie pronikla do mateřského vajíčka, ale že *život je stálý proces a já jsem tímto procesem*.

Kapitola „Čas světský, čas posvátný“ osvětluje tento pojem, který mě osvobozuje od smrti.

Bezprostřednost smrti někdy může vyústit v duchovní zkušenost. Jednoho dne mi volal rozrušený přítel, že má leukémii. Vyměřili mu k smrti nejvýše šest měsíců. Co ode mě očekával? Radu? Útěchu? Nevěděl jsem. Přiznávám svůj zmatek. Co říci v podobném případě? Pak přešlo několik měsíců bez jediné zprávy. Po roce mi opět zatelefonoval. Samozřejmě jsem mu neřekl: „Hele, ty jsi tu ještě?“ Čekal jsem tedy na jeho vysvětlení, které shrnuji: „Na začátku jsem byl zmaten. Po nějakém čase jsem začal žít intenzivně každou minutu, těšit se z každého slunečního paprsku. Vše bylo vzrušující. Obyčejná kytka, kterou jsem předtím sotva ráčil vidět, se stala nádhernou. Hrát si se synkem bylo neobyčejné. Cítil jsem, že žiji v něm, stejně jako v ostatních dětech. Dlouho jsem meditoval a jednoho krásného dne jsem neodvratně východisko přijal. Od té doby jsem vnímal, že jsem byl a vždy budu součástí tohoto vesmíru, který mě obklopuje. Můj život se změnil. Jsem šťastný. Nyní vím, co je důležité, a co malicherné. A moje leukémie? Špatná diagnóza. Měl bych doktorovi poděkovat za jeho omyl, bez ironie!“

Tak je to! Nejsme vlastně všichni na sto procent zasažení nevyhnutelnou nemocí: *životem*? Musíme čekat na nějakou přímou hrozbu či lékařskou diagnózu k tomu, abychom žili plně díky či proti stínu smrti?

Jeden aspekt smrti jsem tak trochu obešel: bolest, která ji často předchází, nemoci senility, smrtelné úzkosti nemocného. Utrpení

existuje, bohužel, velmi skutečné a nikdo nepomýšlí na to je popírat. Je však opravdu nevyhnutelné a chtěné přírodou? Jediným prostředkem, jak dlouho žít, je samozřejmě zestárnout. Senilita však není nevyhnutelná, ani přírodou předem plánovaná. Žádná nemoc, ani rakovina, není neodvratná. Na první pohled je život jako hostina, která začíná dezertem, šťastným dětstvím, a končí trestem, nemocí, bolestí, stařeckou zchátralostí... Příroda ve skutečnosti nic takového *nechce*. Život počítá s přirozenou smrtí, jako u člověka, který umřel ve spánku, aniž to věděl, aniž byl nemocný.

Senilita a nemoc jsou pro jóginy skutečnostmi, jimž je možno se vyhnout: „civilizovaní lidé“ po celý život podepisují nekryté šeky budoucnosti. Špatně žijí, špatně jedí, špatně dýchají, nepohybují se, znečišťují svůj organismus, stávají se tedy nemocnými a senilními. Opakovaně připomínám překvapující mladost učitelů a adeptů tantry. Je velmi skutečná, ale k tomu musí žít správně, tedy cvičit jógu. Proto doporučuji své knihy: překvapuje vás to?

Pro tantru je smrt nejvyšší guru.

Chování při odchodu

Téma smrti a skonu by zasluhovalo celou knihu. Ale pro konkrétní chování v životě si, vy i já, můžeme zapamatovat, že „já“ jsem plodem procesu „Života“ a že můj život nezačal mým zrozením ani početím. Nezávisle na mé náboženské víře, mám-li nějakou, mě tantra učí, že smrt není koncem, protože proces života pokračuje dál i po rozpadu mého ega.

Jako stálý proces se rozvíjím uvnitř jiných procesů, nekonečně dalekosáhlejších procesů života, procesů kosmu! Jako maličký a přesto gigantický atom se vtěluji do organizujícího dynamismu druhu stejně jako do tvořivé a vědomé síly univerzálního Života.

Koneckonců je pozemský Život ve své celistvosti obrovský organismus, který sám sebe požívá a který se stále víc rozmnožuje a neuvěřitelně mění.

Velká slova? Snad... Zejména velká realita.

Oprávněně však řeknete, že to je filozofie, teorie, a že to neřeší problém *mého* odchodu, který neodvratně přijde. Co mi navrhuje tantra a jak se mohu na smrt připravit?

Tantrická odpověď je: naprostý klid a pohodu. Hovořil jsem o hrůzách stařecké zchátralosti a nemocech, které v mysli „neodvratně“ doprovázejí soumrak života. Dnes si lidé myslí, že umřít nemocný znamená *normální* konec lidského života. Pro tantru je utrpení, které není záměrem přírody, něčím, čemu je možno se vyhnout. Tantrik si je proto vědom svých povinností k buněčné republice, zejména úkolu zajistit její celistvost, vést zdravý, jóginský život, dlouhý a šťastný, který připravuje klidný a přirozený odchod.

Protože si tantrik plně uvědomuje svou smrtelnost, odchodem samým se paradoxně nezabývá. Proč? Protože „chování při odchodu“, které je naprogramováno v mých genech, se ve vhodném okamžiku uvede v činnost, aniž bych se o to musel starat. Moje tělo *odjakživa ví, jak má umřít*, i když to „já“ ignoruji.

Aniž to člověk ví, dobře to provedl v mateřské děloze. Jaké by asi byly hrůzy nemluvněte, kdyby se znepokojovalo svým zrozením, kdyby se ptalo po tom, jak se dostane ze svého pohodlného děložního „vězení“? Poševní otvor by se mu zdál k průchodu nezpůsobivý! Naštěstí si tím neláme hlavu! Aniž to nemluvně tuší, důvěruje Nejvyšší inteligenci těla, která *již ví*. „Program“ se spustí ve vhodný okamžik a dítě je informováno o tom, co má provádět. Zrození se děje nadvakrát: Nejvyšší inteligence těla maminky jí nařizuje „porodní chování“, na které navazuje „chování při narození“ nemluvněte, programované a zaběhnuté za miliony let.

Podobně i „chování při odchodu“ již ve mně jako v každém existuje a můj rozum se o ně nemá starat ani mu nadbíhat. Nastane přirozeně, aniž bych o tom měl uvažovat! Stačí se svěřit instinktivnímu chování, které mi postupně odhalí, jak se proces smrti rozbíhá. Nemusím tedy na to myslet napřed. Lidé mi říkají, že takový je postoj většiny lidí.

Vědí, že zemřou, ale snaží se na to zapomenout. Dostaví-li se však tato myšlenka, potlačují ji. Tantrik neutíká od skutečnosti smrti, kterou připravuje co nejpřirozenějším a nejdelším životem. Mezitím smrt prosvětluje jeho život a nevnáší do něj smutek, nesnaží se předběhnout svůj odchod, který svěruje Nejvyšší moudrosti těla, moudrosti Života.

Zákaz zesnutí

U vstupu do moderních nemocnic by měl být nápis „Zákaz zesnutí“. „Ztratit“ pacienta je pro medicínu nezdarem, stejně jako udělat hanbu lékařské fakultě. Proto existuje snaha za každou cenu co nejdéle uchovat při životě nemocného, „nenechat“ už nikoho zemřít. Klidná a přirozená smrt se stala, pravda, nevhodnou anomálií ve společnosti, kde „se musí na něco umřít“, totiž, kde málokdo chápe, že je možné umřít prostě proto, že nadešel čas.

Lékař se snaží, ne-li odstranit, alespoň maximálně zmírnit bolesti, což mu nikdo nebude vytýkat. Ale se zvláštním důsledkem: když bude konečně bitva doopravdy ztracena, dá pacientovi silnými léky moderní farmacie milost a nechá ho nic netušícího sklouznout do smrti. Toto poslední slitování však pacienta zbavuje jeho práva „přistoupit k smrti s otevřenýma očima“, abych citoval Marguerite Yourcenar.

Nyní je normální, ba i slušné, umřít v nemocnici anonymní a skoro tajnou smrtí. Moderní literatura vztahující se k předsmrtným zkušenostem potvrzuje, že přechod, skon přináší povznášející a

úžasnou zkušenost, a shoduje se tak s tvrzením Orientálců, zejména jóginů.

Co zde píši (a co jsem dobrovolně poznal), začíná být na lékařských místech uznáváno. Jeden přítel – lékař se mi svěřil, že v okamžiku velkého odchodu by chtěl být přiveden k sobě, aby skonal obklopen svými blízkými, jako tomu bylo kdysi. To by si přál i každý tantrik, který ví, že nejlepší přípravou ke skonu je žít co nejdéle a v plném zdraví.

Konečně uzavírám tuto kapitolu tvrzením, že jsem připomněl pouze „biologickou“ logiku smrti. Jestliže otázka posmrtného života nebyla připomenuta, stalo se tak proto, že patří do oblasti náboženství a zůstává na každém, aby se rozhodl podle své víry. Chtít o tom pojednat důkladně by si vyžádalo přinejmenším další knihu.

ŽENA – JEJÍ KULT A TAJEMSTVÍ

*Žena vytváří vesmír,
je i tělem tohoto vesmíru.
Žena je oporou tří světů,
je podstatou našeho těla.
Neexistuje jiné blaho
než způsobené ženou.
Není druhé cesty –
pouze Žena nás může otevřít.
Nikdy, ani včera, ani dnes, ani zítra
neexistovalo a nebude existovat
jiné štěstí než Žena, ani království,
ani poutní místo, ani jóga, ani modlitba,
ani mantra, ani askeze,
ani naplnění
jiné než štědře rozdávané Ženou.*

ŠAKTISANGAMATANTRA II.52

Každá žena je Šakti

Bohyně-matka, zasvěcovatelka, původkyně života, zdroj rozkoše, cesta k nadsmyslnu: žena a její tajemství jsou podstatou tantry, podstatou jejího tisíciletého poselství.

Bezpochyby se tento honosný výčet zdá bez vztahu k našim matkám, sestrám, manželkám či milenkám, zkrátka všem ženám z masa a kostí, které muž v životě potkává. Kde se v nich skrývá tajemství Ženy?

Tantrismus proniká k propastným aspektům Ženy, které jsou ukryty v obyčejné, reálné ženě. Kaulávalítantra říká: „Každé ženě je třeba se klanět, ať je mladou dívkou v plném lesku nebo stařenou, ať je krásná nebo ošklivá, dobrá nebo zlá. Nikdy se nesmí zneužít, hanobit, ublížit či uhdit. Takové činy znemožňují jakoukoli siddhi (naplnění)!“

Kult, který tantra zasvěcuje ženě, překonává to, o co se snaží hnutí za osvobození ženy. To není kritika tohoto hnutí nutného v naší patriarchální společnosti, které ji alespoň nutí uznat za rovnou muži, což není synonymum pro „totožnou“. V tantře je podstatné, aby se Žena především vynořila z ženy, aby si uvědomila, že skutečně *existuje*, aby přenesla tuto představu na sebe a svět a aby ji začlenila do svého života.

Tantrik, pro kterého každá žena ztělesňuje Šakti, k ní bude mít naprosto jiný postoj než obyčejný muž. Pro tantrika není žena sexuálním předmětem k dvoření nebo kořistí. Není ani lovec žen, ani don Juan. Žena se s ním nemá čeho obávat. Je v bezpečí, volná ve svém chování. Respektuje ji a nebude ji nikdy obtěžovat.

Poselství tantry se týká ženy i muže. Každá tantrická šakti je nebo se chce stát *skutečnou ženou*, která se nebojí prozkoumat nejskrytější kouty své bytosti, aby objevila nejhlubší kořeny.

Je bohyní, vtělením nejvyšší kosmické energie, živou a přítomnou, i kdyby to nevěděla. Není to pouze muž, který musí změnit postoj, ale i žena tváří v tvář svému tajemství, jež většinou nevnímá. „Nejsem tajuplná ani božská,“ říká. Pro muže je tajemství ženy v její rozmarné, nepochopitelné a nepředvídatelné povaze, která ji činí nepostižitelnou. Ale *její opravdové tajemství je Život*, protože náš osobní život, ať muže nebo ženy, započal v bříšku matky. Co

ještě dnes po objevech genetiky a biologie zůstává tajemstvím života? Jestliže pro přírodního člověka bylo početí a narození obklopeno svatozáří tajemství, dnes tomu tak není ani pro děti. Čáp a vrána, s tím je konec! Už ve škole dětem vysvětlují, jak spermie oplodňuje vajíčko a jak embryo roste v děloze. Genetika demystifikovala (nebo odposvátněla?) tajemství dědičnosti a od té doby se s geny manipuluje bezostyšně. Filmuje se život zárodku v děloze, a pokud je libo, injekce urychlí nebo pozdrží porod. Děti se rodí stále méně v noci, což je pro gynekology velice praktické!

Navzdory všemu zůstává tajemství života vtělené do ženy tajemným. Matka je daleko více než pochodující inkubátor, i kdyby si to její malé vědomé já nemyslilo. Jejím tajemstvím je *tvořivá síla*, která v ní sídlí. Tantrik (toto slovo označuje muže i ženu) vnímá, že v břiše ženy „to“, co vytváří vajíčko, JE nejvyšší tvořivou silou. Právě ve vlhém temnotě jejího břicha se vynořují prvopočáteční kosmické síly, ať je vajíčko oplodněno či ne. Pochopit, co *doopravdy* působí v děloze, to je pochopit tajemství vesmíru. Tento fantastický tvořivý dynamismus, který oživuje atomy a galaxie, nechává vzklíčit obilí, rozmnožuje bakterie, žije přítomný a aktivní v každém okamžiku, a nejen během těhotenství, v každé ženě, v každé samici. Je lyrické připomenout tuto grandiózní realitu... a uctívat ji? Žena *se chová* dětinsky: nespokojuje se s tím, že v ní roste dítě.

Vlastní dynamismus oplodněného vajíčka a jeho genetický kód řídí vývoj zárodku, který pokračuje po narození. Vajíčko však vytváří žena, ne nějaký mechanismus. Někde v ní spí svinutá veškerá zkušenost všech minulých generací napříč celým vývojem lidstva, ba i předlidského života. Svojí rozplozovací schopností projevuje žena druh, tvořivou podstatu zasazenou do ní. Nenese však muž polovinu genetického kapitálu, nepracují v něm stejné síly jako v ženě? Nevytváří každý den miliony torpéd dědičnosti, jako jsou spermie? Ano, ale základní rovina každého druhu včetně lidstva je, biologicky řečeno, ženská. Člověk je naprosto ženský, muž byl „vynalezen“ k rozsévání genů.

Žena byla prvním náboženstvím člověka, jeho prvním božstvem byla bohyně-matka. Byla nebo je? Nerozhodneme, zjistíme pouze, že v prehistorickém světě se nachází všude. Ji představují první

neobratné sošky člověka. Bohyně-matka ztělesňuje rovněž princip pohlavního pudu. Je to Šakti, prvopočáteční energie, odkud se vynořuje do vesmíru.

Kdo hovoří o náboženství Ženy, hovoří rovněž o kněžce a čarodějnici, kosmické zprostředkovatelce. Tajemství ženy se neomezuje na její pohlaví: prosycuje celou její bytost včetně (a snad především) její psychiky. Žena je intuitivní, protože je citlivá a naladěna na kosmické rytmy. Zná tajemství života a zdraví, rostlin a květin. Právě žena se u archaických národů starala o zemědělství, věřilo se, že její oplodňující síla působí na úrodnost země. Žena chápe nejskrytější hlubiny lidské duše, ve svém nevědomí a skrze ně je v přímém styku s mocnými psychickými proudy, které se v nás projevují a zmocňují se nás. Okouzluje a zastrašuje zároveň. Každý muž v sobě nosí představu o absolutní ženě. Kdyby ji potkal ve skutečnosti, bude z ní celý paf a neodpoutá se od ní. Byla by to láska na první pohled. Ostatně během celého života ji každý muž hledá. Jen výjimečně se s ní někde šťastně setká! Tento sen, tento nedostižný ideál se promítá do filmových hvězd: Greta Garbo byla „božská“, protože pro miliony mužů byla ideální ženou, po které všichni tesknili. Tento tajný kult ženy je i dnes velice živý: její ikony jsou například plakáty s pin-up girls, fotografie hvězd, moderní karikatury skutečné ženy vytvořené muži pro jiné muže.

Feministky odmítají využívání žen v reklamě, nicméně reklama projevuje ženě obdiv a úctu, i když neobratně. Jednoho dne jsem před podáním balíčku ve špinavé a zakouřené místnosti jednoho malého venkovského nádraží měl co dělat se zaměstnancem, který nebyl žádný krasavec. Na stole měl staré papíry, na stropě jediná žárovka osvětlovala rozviklané police, zkrátka žalostná výzdoba. Na zdi, která jinak byla bílá, byl přichycen rezatými připínáčky natržený zažloutlý plakát s velmi odstrojenou a kyprou pin-up: čtyřbarevná Šakti na nádraží, i když pin-up není zrovna vzorem *skutečné ženy!*

Co skutečná žena je? Kdo to je? Velká otázka! Ačkoli každá žena ztělesňuje nejvyšší ženský princip a pohlavní pud, skutečná Šakti je stále vzácnější. Komu to vytknout? Ženě nebo patriarchátu, který ji potlačuje? Dnes jsou ženy přízraky, karikatury skutečné ženy. V matriarchátu se může žena rozvinout..; a muž také, protože pouze

stykem se skutečnou ženou se rozvine: jejím potlačováním se sám dusí. Po celou prehistorii vládl matriarchát od střeozemní pánve po drávidskou Indii, kde přetrvává v některých oblastech (např. v Kérole) dodnes.

Mimo Indii, na často studovaných Triobrianských ostrovech jsou jejich obyvatelé jedni z nešťastnějších na světě: navzdory (nebo díky) jejich matriarchální struktuře nejsou muži šikanováni a využíváni, ženy jsou volné a harmonické.

Příroda je matrifokální, to znamená, že matka je domov: kořata, která s vrněním sají mlíčko svojí mámy, si z vášnosti, který je zplodil, dělají dobrý den! I starý kocour, který strká nos do kožíšku, s rozkoší opět provádí kotěcí pohyby a tulí se k teplému bříšku matky.

Vědět, kdo je matkou, je snadné a nesporné. Pokud jde o otce, to je jiná! V patriarchátu přechází potomstvo z otce na syna a majetek bude prvorozeného syna, jako v našich zemích až do reforem. V matriarchálním zřízení tomu tak není a uvádím Alaina Daniéloua: „Matriarchální systém, kde veškerý rodinný majetek patří ženě a kde je to dcera, která dědí po matce, existuje ještě dnes v Kérole na jihu Indie. V královských rodinách také trůn přechází z matky na dceru a král je pouze manželem. Tato praxe se považuje za jediný účinný způsob, jak zajistit přenesení královské krve. Podle starého indického pořekadla: Když otec říká, tohle je můj syn, je to jeho víra. Když to řekne matka, je to vědomí jistoty. Sociální zřízení musí spočívat na jistotách a ne na víře.“

Co se musí v patriarchálním zřízení, kde se potomstvo přenáší z otce na syny a majetek na prvorozeného syna, udělat, aby se *snad-tatíček* stal *jistě-tatíčkem*? To je logické: muž si musí přivlastnit ženu a její sex, fyzicky ji uzavřít, například do harému, a sociálně do sítě pravidel a omezení složených z odstrašujících trestů v případě cizoložství a vynutit si panenství až do sňatku. Když muž pokračuje v této logice, dospívá k zašitým ženám (v muslimské Africe jsou jich miliony): operativně se jim vyřízne poštváček a malé laplíky (bez anestézie a antiseptiky), sešije se jim vstup do vagíny a ponechá pouze malinkatý otvor k vyprazdňování měsíčeků. To zaručuje jejich panenství lépe než pás cudnosti! O svatební noci si manžel pak samolibě dýkou otevírá cestu k otcovství. Druhý den chlubitě

ukazuje zbraň a prostěradlo potřísněné krví. A vrchol mužské rafinovanosti – staré ženy zašívají mladé. Vyjma deflorace dýkou si muž nešpiní ruce!

Táž patriarchální logika vede k ponížení ženy, k jejímu vypovězení do kuchyně a dává jí za jediný životní cíl sloužit svému muži a zachovávat rod. V bráhmanské Indii popisují Manuovy zákony a Satí povinnosti manželky: manžel je jejím Pánem, živý Bůh, kterému musí sloužit a uctívat ho, i když je ošklivý jako opice, i když šilhá, i když ji trýzní a zle s ní zachází! V bráhmanské Indii je vdova neštěstím: přináší neštěstí a smrt jejího manžela to „zpětně“ dokazuje. Vdova se tudíž obětuje v plamenech pohřební hranice, která pohlcuje jejího zesnulého manžela, protože musí udržovat tradici, ale i protože ví, jaký osud by ji očekával. Vdova je v árijské společnosti zbavena radostí, musí žít jako poustevník, nosit pouze obnošené šaty, žít se zbytky, je to žijící fantom. Snaha zalíbit se se jí zakazuje. Je to pták přinášející neštěstí, nezúčastňuje se žádného svátku. Nesmí se podívat na muže, na jakéhokoli samce! Je mimo diskuzi, aby se znovu vdala, i když její manžel umřel mladý a například v bitvě. Její existence končí smrtí manžela, její upálení by ji ušetřilo bolestného a šikanovaného života.

Řeknete možná, že to vše je minulost a týká se to pouze Indie. Máte pravdu, satí je zakázáno a vdovy se už neobětují na pohřebních hranicích svých manželů. Tisíce Indek se však upalují v kuchyních, protože rodiče nemohou zaplatit dodatek věna vyžadovaného tchánem a tchýní: u plynových vařičů se „nehoda“ stane tak rychle, že...

U nás jsme naopak ohromeni: ženy si uvědomují vlastní hodnotu. To je pravda, ale nestačí, aby se žena podobala muži, musí se opět stát skutečnou ženou. Ale taková zmizela. Jak a proč? Louis Pauwels na své *Conférence imaginaire* pojmenované *La femme est rare* říká:

ŽENA je vzácná

„Problém je, že žena skoro neexistuje. Tvrdím, že ženy zmizely, že proběhla katastrofa, že ženský rod byl rozptýlen, rozprášen, rozehnan a vyhlazen před našima očima, které neviděly. Pánové, žena, potomkyně starší a mladší doby kamenné, naše matka, naše samička a bohyně, bytost, kterou budu nazývat *ženou muže* a o níž nemáme ponětí, byla stíhána, zasažena ve svém fyzickém a psychickém těle a zapuzena do nicoty.

Útroby země jsou přecpány pohřbenými lesy, zbytky zmizelých živočišných druhů, pozůstatky nadlidských i lidských rodů, jejichž historie, kdyby byla odhalena, by vyvolala nejbáznivější představy. Naše skutečná žena je smíšena s humusem podzemních propastí. Proč? Ach, pánové, přemýšlejte! Právě ona odnesla nekonečný a nemilosrdný boj proti primitivním náboženstvím Západu. Tento boj, to je celá historie světa, jemuž říkáme civilizovaný. Myslíte si, že tam, kam římské legie nikdy nezavedly své náboženství, například v Galii či ve Velké Británii, našli Kristovi vojáci panenskou půdu bez myšlení a bohů? Na tisíci místech naší staré Evropy, na vřesovištích, na planinách s menhiry, v křovinách evropských středohoří a na březích řek, kde zpíval Pan, se stále udržovalo místní náboženství pocházející z temného dávnověku, skutečné náboženství západního člověka. Pánové, mám za jisté, že Evropa žila během tisíciletí vznešeným myšlením, které pochází z jiných věků, myšlením zasvěceným Rohatému bohu a s velebením Ženského principu. Mám za samozřejmé, že tento původní duchovní život byl odstraněn násilím, ohněm a krví, cizím náboženstvím přicházejícím z Východu: křesťanstvím. Rohatý bůh, ochránce starověkého lidstva Západu, byl nazván Dáblem a zloduchem.

Pradávné modly byly zničeny a s nimi i jejich opora: žena-matka, žena-bohyně, žena-samice, skutečná žena.

Naši velcí duchové dnes odhalují následky nového kolonialismu: indiány žijící v ústraní, vymírající africké mágy, utýrané černé civilizace. Ať se hovoří o našich starých totemech, které byly zničeny! O starém bohu, který byl zneuctěn a pronásledován! O našich kněžkách, které byly vyhlazeny! O naší ženě, která nám byla odebrána! Stará Evropa se rovněž kolonizovala a znetvořila. Ano,

pánové, opovažují se to říci. Z čistě antropologického hlediska říkám, že historie křesťanské církve je historií války vedené cizinou proti velice starému, mocnému a hluboce zakořeněnému domorodému kultu, a zdařilým zločinem proti veškerému ženskému rodu. Ztratili jsme svou polovinu, pánové. Usmrtili jsme ji. Dokážu to!

Neobviňuji. Tento úžasný zločin byl snad nutný. A snad osudový. Dnešní civilizace by nebyla taková, jaká je, kdyby skutečná žena ještě existovala. Dál bychom věřili v Ráj na zemi. Lidská duše by nepoužila nových cest. Nechystali bychom se dnes dosáhnout daleké galaxie, neměli bychom široce otevřené dveře do vesmíru, kterými už prostupuje volání po nejvyšším Bohu, ve kterém budou splývat všichni naši bohové a ve kterém se jednoho dne duše zeměkoule bude vstřebávat dokončením svého poselství. Podívejme se však na zločin. Fyzické vyhlazení na hranicích! Připomínám stovky tisíc skutečných žen nazývaných čarodějnicemi, za což byly upáleny. A miliony dalších žen přemožených a změněných strachem. Odkazují vás na vizionářského Micheleta a na jeho knihu „La sorcière“, knihu podivuhodnou a nepochopenou. Vymýcení propagandou představuje zbraň jistější než všechny ostatní. To víme dnes. V té době byla účinnější estrapada (mučení houpáním na laně stožáru), španělská bota a šířitá košile. Revoluční válka vedená rytířstvem proti skutečné ženě ve prospěch nové modly. A konečně na širší, tajemnější ale přesto na současné úrovni klesající mutace lidského druhu.

Pánové, bytost, kterou nazýváme ženou, není touto *ženou*. Je to degenerace, kopie. Podstata v ní není, princip v ní není, naše radost a záchrana v ní nejsou.

Nazýváme ženami bytosti, které jsou ženami pouze zdánlivě, bereme do svých rukou napodobeniny úplně nebo skoro zničeného druhu.

Žena je vzácná, říká Giraudoux. Většina mužů se žení s podprůměrným padělkem, trochu mazanějším, trochu obratnějším, ale berou si vlastně sami sebe. Vidí se procházet po ulici, trochu poprsí a boků, vše zaobalené hedvábným svetrem. Poté krácejí spolu, líbají se, žení se. Je to vlastně méně chladné, než si vzít zrcadlo. Žena je vzácná, klene se vinicemi, převrací trůny, zastavuje roky. Její kůže

je mramorová. Když je sama, je slepou uličkou světa... Kam tečou řeky, plují mraky, letí ptáci? Vlévají se do Ženy... Žena je však vzácná... Musíme rychle utíkat, když ji spatříme, protože miluje-li, nenávidí-li, je nemilosrdná. Její soucit je nemilosrdný... Ale je vzácná.

Skutečná žena, která pochází z hlubin věků, žena, která nám byla darována, patří zcela cizímu vesmíru, muži. Dohlédne k opačnému konci Stvoření. Zná tajemství vod, kamení, rostlin a zvířat. Dívá se upřeně do slunce a jasně vidí v noci. Má v ruce klíče ke zdraví, odpočinku a harmonii hmoty. Je to bílá čarodějnice tušená Micheletem, víla s vlhým lůnem a průzračnými očima, která očekává muže, aby znovunastolila pozemský Ráj. Jestliže se mu vzdává, činí tak v posvátném panickém hnutí, když mu otevírá vlhodu temnotu břicha, bránu do jiného světa. Je to studánka ctnosti. Přání, která vzbuzuje, stravuje rozrušení. Ponořit se do této studánky očišťuje. Je sterilní, protože zastavuje kolo času. Nebo lépe: je to ona, která zasévá muže: znovu ho zplozuje, vkládá do něj dětství světa. Obnovuje jeho mužskou sílu, která ho pozvedá co nejvyšší. Říká se nadmuž, ne nadžena, protože žena, ta skutečná, vytváří z muže víc, než je. K plnému rozvinutí jí stačí existovat. Muž musí přijít za ženou, aby se stal člověkem, ledaže by si vybral jinou askezi, kde se s ní neustále bude setkávat v symbolických podobách.

Pánové, spatřit skutečnou ženu je milost. Nevyděsit se je další. Spojit se s ní vyžaduje naléhavě Boží přízeň... Jak podivuhodné setkání! Náhle nepatří do stáda nepravých žen a muž, který ji vidí, se třese přáním i strachem.

Vše se mění, končí hra se sebou:

Vidím rozkvétat tvá nadra A někdy chvění tvého břicha Jako vlhodu zem, která se zvedá Utišuješ mě a dívám se Schopnostem, které máš.“

Přiznávám, že jsem váhal se zařazením tak dlouhé citace. Ale litoval bych, kdybych vás měl připravit o tento pozoruhodný text, jeden z nejlepších, které znám. V těchto tantrických odstavcích

mohou křesťany některé pasáže šokovat, ale je nutné Louise Pauwelse cenzurovat?

Z toho vyplývají dva závěry: za prvé: muž musí přijít za ženou, aby se stal člověkem. Žena, každá žena je skutečná zasvěcovatelka muže, jeho cestou k bytí. Za druhé: patriarchální systém zbavil muže skutečných žen nebezpečných jeho nadvládě. Žena si proto musí uvědomit Ženu, která v ní spí. Má nejvyšší čas, aby se vykuklila z kokonu!

Tento základní úkol tantra může uskutečnit a zachránit tak náš moderní svět před mravní zkázou. Že většina stoupců tantry na Západě jsou ženy, dokazuje jejich intuici. *Vědí*, že tato vývojová cesta přinese plody a že je dovede ke Skutečné ženě v nich skryté, k věčné Šakti, která obnoví jejich skrytou existenci.

Muž, chce-li si zasloužit skutečnou Ženu, musí nejprve tuto myšlenku přijmout. Musí utvořit svůj život okolo hodnot Ženského principu. Naše patriarchální myšlení vytvořilo technokratickou civilizaci bez duše, ideálu a skutečné lásky. Stojí na falešných hodnotách, vede ke katastrofě, k válce. Krachuje na všech úrovních včetně sociální úrovně a ekonomiky. Aby se z toho člověk dostal, musí opět odhalit a přijmout skrytý a potlačený Ženský princip. Je to utopie? Ne, protože starý kult je v plném proudu, a kapitola věnovaná „návratu čarodějnic“ to ukazuje jasně.

Bohyně – matka

Bohyně-matka, Velká předkyně, byla prvním náboženstvím člověka a všeobecně rozšířeným kultem. Dosvědčují to nespočetné obrazy paleolitických i neolitických žen objevované všude, ať v říší povodí Indu či ve Francii, Španělsku, v celé středomořské oblasti, v Jugoslávii i na Sibiři.

A je to logické. Když se člověk sám sebe zeptá, odkud přichází, jasnou odpovědí je: „Z břicha své matky.“ I ona sama vyšla z břicha své matky atd. Když sestupujeme po nepřetržité linii matek, dojdeme k první matce, k společné Prabábě, matce všech lidí. A je tedy logické z ní učinit bohyni, Bohyni!

Proč jí však prehistorické skulptury dávají karikaturní, skoro odpuzující vzhled? Tyto neforemné, nadité a nafouklé Venuše, místo aby probudily náš estetický cit, se ho spíš nelibě dotýkají. Ale i z těchto matrón, jejichž obezita hraničí s groteskností, vyzařuje podivuhodné kouzlo. Byl to zřejmě spíš symbolismus než estetika, který vedl mozolnatou ruku anonymního umělce. I když technika skulptur z magdalénského období na nás působí primitivně, neforemnost takové Venuše z Lespugne je zřejmě záměrná. Jak vyjádřit nevyčerpatelnou plodnost Bohyně-matky, matky lidí, zvířat i

rostlin, jinak než obrovským břichem schopným přijmout všechny své děti? A podobně, jak znázornit, že vždy uživí své nespočetné potomstvo, své nespočetné ratolesti, ne-li ňadry stejně zkreslenými jako břicho? Útllost zbytku ženského těla (hlavy, hrudi, paží, nohou pod koleny), která kontrastuje s obludností břicha a ňader, patří k záměru: vytesat obyčejnou otylku či matrónu by neznázorňovalo Kosmickou Matku, Velkou Prabábu. Když chtěl prehistorický člověk však vytesat ženu jako takovou, udělal ji s překvapující zručností.

Poznamenávám, že v tantrismu jako v hinduismu mateřský aspekt ženy pozoruhodně chybí: neexistují zde těhotné bohyně a na deseti prstech se dají spočítat obrazy s dítětem.

Navzdory zdání není „Venuše z Lespugne“ otylka. Hlava, ramena, paže a nohy jsou normální. Tvář je „anonymní“. Umělec chtěl znázornit plodnost Ženy, Velkou prabábu, která nás rodí a živí, nikoli tlustou ženskou.

Hodnoty Ženského principu

Bozi, které jsem uctíval, vyžadovali Tanec smrti... Snad by měli svěřit odpovědnost za svět ženám, protože se řídí emocí, a ne intelektem.

Odkud jsou tato slova? Z nějaké tantrické nostalgické matrifokální společnosti civilizace Indu, dříve než se Árijci, barbaři a „nekulturní“, vevalili na jejich území, pustošící zemi krví a ohněm a uvrhující přeživší do otroctví? Ale ne! Pocházejí od „Árijce“ reprezentujícího patriarchální a totalitní řád věnující se kultu takové války vyžadující Tanec smrti. A kteří jsou velice živí: jsou přítomni na raketových základnách, připraveni dodat řízené střely do domu všude na světě a připraveni s opancěřovanými hordami se vrhnout do nového Tance smrti. Jak se vyhnout naprostému úpadku a sebezničení jak civilizace, tak lidstva? Autor to naznačuje: svěřit odpovědnost za svět ženám! Utopické! Snad...

Přistupme k jádru věci: od koho jsou ta slova? Dobře se podržte: od Adolfa Eichmanna osobně. Napsal je ve své zpovědi v izraelském vězení, zatímco odsouzen k smrti čekal na oběšení. Ale ano! Tváří v tvář smrti se přemýšlí jinak, zejména tváří vůči své smrti, i když se jmenujete Adolf Eichmann... Jeho žalobce, Gideon Hausner, to zakázal publikovat a David Ben Gurion, pozdější předseda vlády, nařídil tuto zpověď uschovat na patnáct let do tajných archívů Izraele. Lze samozřejmě zapochybovat o upřímnosti zpovědi, ve které říká, že nikdy nebyl antisemita, což je černý humor těžkého kalibru. Nikdy neprojevil sebemenší výčitku svědomí během svého procesu či po něm.

Slova pocházející od takové osoby a sepsaná za takových okolností mají působivou výstižnost jak neúspěšným konstatováním, tak zdánlivě neobvyklým navrženým řešením: svěřit odpovědnost za svět ženám.

V podstatě je to neuskutečnitelné, i když kult ženy či spíše ženského principu je v tantrě jedno ze základních východisek, bylo by hloupé se dívat na sesazování hlav států a ministrů a jejich nahrazování ženami. Nikdo na to ostatně nepomýšlí. Že některé ženy

úspěšně zaujímají význačná místa, nenaznačuje ještě úsvit neomatristické éry: tyto ženy zůstávají součástí systému. Jde víc o hodnoty než o osoby. Naše civilizace se z krize dostane pouze přijetím hodnot Ženského principu. Nicméně je žádoucí, aby se žena jako taková příměji podílela na konkrétním vedení společnosti.

Brassempuy „Hlava s kapucí“ je i po 20000 letech stále mladá.

Aby člověk, muž, mohl znovuutvářet život a společnost okolo ženských hodnot, musí objevit či znovu odhalit ženské dimenze ve své bytosti. To je v naší společnosti těžký úkol. Výchova systematicky pěstuje mužské hodnoty nejen u muže, ale i u ženy. Uvědomit si ženské hodnoty, přijmout je, rozvinout a soustředit okolo nich svůj život, to je kult ženského principu!

Otázka: Jaké je biologicky dominující pohlaví? Není „dominující“ synonymem pro „vyšší“? Další směšná otázka: Co je to přesně pohlaví?

Naivně se pohlaví ztotožňuje a omezuje na pohlavní orgány. Výraz „plavečkové kalhotky“ je příznačné. Místo aby se pohlaví omezilo na obsah kalhotek, zanechává stopu v každé buňce, každém orgánu i v naší krvi: na olympijských hrách hematologické testy bez diskuze prokáží pohlaví atleta. Už před narozením se mozek programuje na odpovídající chování našeho pohlaví a kromě odchylek má člověk mozek mužský nebo ženský a tomu odpovídající duševno. „Moje“ pohlaví v sobě obsahuje všechny odlišné mužské (nebo ženské) jak fyzické, tak psychické aspekty.

Hovorový jazyk rozlišuje krásné a silné, „tedy“ dominující pohlaví. V patriarchálním systému se muž svými bicepsy prosazuje natolik, že se tak označuje veškerý „mužský“, tedy „lidský“ druh: Homo sapiens, Droite de l'homme atd. Ale biologicky, vědecky není dominující pohlaví mužské, ale ženské!

Nové výzkumy prováděné od roku 1950 ve Spojených státech, zejména na Kansas University, Charlesem Phoenixem, Robertem Goyem a Williamem Youngem ukazují, že základní organická a mozková struktura je nejdříve ženská a poté mužská! Tom Alexander z toho usoudil, že mýtus o Adamovi se musí obrátit: vědecky je Adam Evou! Již v prvních stadiích rozvoje zárodku disponuje mozek „plánem“ a latentními neurologickými okruhy, které dávají podněty k tomu, zda se chování zárodka tímto speciálním hormonálním podnětem *vždy* bude vyvíjet k ženské formě! Vše na počátku embryonálního vývoje, tedy mužské a ženské gonády, je homologické a velice podobné. Právě injekce minimálního androgenního hormonu, zatím se neví, který to je, uvádí v činnost řetězovou reakci vedoucí k utvoření muže. To v mozku embrya vyvolá aktivizaci neurologických okruhů, které ovládají mužské chování. Až později dobře rozlišené gonády specificky vytvoří mužské hormony.

Ženský okruh (pro tantru důležitý bod) není přesto zcela odpojen. Během celého života normálního muže bude ovlivňovat jeho chování, což „podtrhuje“ tvrzení tantry, pro kterou je žena prvopočáteční člověk, a která se domnívá, že si muž musí uvědomit své ženské aspekty!

Velikost a hrubé násilí nedokazují nadřazenost, ale patriarchální společnosti často umožňují tvrdě uplatňovat mužské zákony. V přírodě je žena zejména matkou a muž ji musí fyzicky chránit jak proti divokým zvířatům, tak proti lidským nepřátelům. Kdyby byla žena fyzicky silnější, musela by ještě kromě ratolestí ochraňovat... muže!

Mužskou plodivou silou se může, jak se zdá, plýtvat. Žena může teoreticky porodit, pokud nerodí dvojčata, maximálně dvacet dětí, což není tak špatné. Ale muž by teoreticky mohl oplodnit dvě stě až

tří sta žen za rok. Vyhubí-li se kromě několika všichni muži, kmen se během několika let opět obnoví...

Rozvinout ženské aspekty u muže neznamena ho zbavit mužnosti, ba právě naopak, ale vyúsťuje to k novému pohledu na ženu i na muže!

V patriarchální společnosti se musí žena nechat mužem zotročit a její sexualitu nutno potlačit, protože při jejím projevení by uvedla mužský řád ve zmatek. Tantrismus Levé cesty dává prioritu ženským aspektům člověka a staví se proti árijskému patriarchálnímu řádu v Indii, což vysvětluje, proč byl vždy pronásledován.

Patriarchální systém pochází od nomádů, kteří se při svém stěhování stali uchvatiteli a nepřáteli dřívějších majitelů země. Válečník a mužské hodnoty, které reprezentuje, se potom stávají základním prvkem pro přežití kmene. Tyto mužské hodnoty jsou i v intelektu. V našem moderním světě se projevují bádáním a dobýváním hmotného světa vědou, technikou, organizací, průmyslem atd., zkrátka činností denního a slunečního typu. Eichmann stavěl proti sobě ženské a mužské hodnoty: „Žena se řídí emocí, ne intelektem,“ i kdyby nebyl filozof, musím vysvětlit pojem emoce stejně jako intelekt.

Intelekt, to je soudnost, diskursivní uvažování, chladná logika. Nezaměňujme jej s inteligencí, která je intuitivnější než logické uvažování, a obsahuje iracionální a citové prvky ženského typu. Každý intelektuál není ipso facto inteligentní, a naopak. „Emoce“ by se měla spíše chápat jako cit než jako něco nerozváženého a nekontrolovatelného.

Změnit naše hodnoty

Ženské hodnoty jsou: láska, náklonnost, skutečné lidské vztahy, styk s přírodou a životem. Žena je zajisté i matkou, připočtete děti. Kdyby tento základní aspekt její bytosti byl uveden hned, žena čtoucí tento text by v něm mohla tušit kamuflovaný záměr uzavřít ženy do slavných tří „K“ nacistů: Kinder, Küche, Kirche – kluk, kuchyně, kostel.

Hudba, tanec, poezie, literatura jsou také ženské hodnoty. Pohoda domova, zkrášlovat uměním, oživovat květy, zvířaty, dětmi jsou rovněž ženské hodnoty. Proč ne? Nicméně *nejskutečnější a nejhlubší ženské hodnoty jsou ty, které proměňují rozum, které se noří do iracionálna*, slova, která nahánějí strach rozumnému člověku, vědci a patriarchálnímu systému vůbec.

Iracionálně, to jsou hluboké vrstvy psychiky, ty, jež se obvykle nazývají nevědomí, svět instinktů a pudů. Žena má intuici a beru, co píše J. Guenther v knize Yuganaddha, *The Tantric View of Life*: „Vědomí ženy je odlišné. Věci vnímá, zatímco muž ještě tápe v temnotách. Žena vnímá okolí a možnosti, jež se v nich spojují. Toho je muž většinou neschopen. Proto mu svět ženy připadá jako součást kosmického nekonečna a věku bez hranic. Tento rozmach k a v nekonečnu, bezvěčnosti a nadmyslnu mu však může poskytnout nejhodnotnější informace a podněty. Toto nadmyslnu přináší moudrost, která přesahuje intelektuální poznání. [...] Žena a vše, co je s ní spojené, se muži zdá podivuhodným, a přesto je to součástí jeho nejnvtřnějšího vesmíru čekajícího, aby si ho uvědomil.“ (str. 172)

Ano, tyto hodnoty existují také v muži, ale protože je patriarchální výchova potlačila, těžko je odhalit. Počáteční krok začíná pochopením, že neexistuje nic k... pochopení, ale že se vše má vnímat a cítit. Proto u Levé cesty, která vede k ženě, je žena zasvěcovatelka. Otevírá muži tajné dveře k hlubinám bytosti, nekonečnu, kosmu. Kdyby tantra byla náboženstvím, ženy by v něm byly kněžkami a jeho kněží by byli muži mající díky ženě rozvinuté ženské vlastnosti intuice a nadmyslna.

Tantrik přistupuje k ženskému vesmíru tím, že proniká do tajného světa konkrétní živé ženy, své životní družky, jen když je schopen se jí otevřít. Žena musí zase vnímat jeho mužské aspekty. A ještě J. Guenther: „Když se muž dostává do styku se svojí ženskou protihodnotou, která představuje aspekt života pro něj neskutečný, nevnímaný a nepřipouštěný jeho vědomým postojem, otevírá se latentnímu ženskému principu a žena zase svému latentnímu mužskému principu. Jednostranný charakter jejich života mizí a celý

jejich život se obohacuje, což je velmi důležité pro jejich budoucnost.“

„Ženský princip, který muž zakouší skrze skutečnou ženu a díky jí a nevědomým silám své psychiky, tkví hlouběji v realitě než mužské síly, ačkoli i tyto ve spojení s nimi působí. Když převládnu mužské síly nad ženskými, nastává nebezpečí, že se spojení s hlubokými vrstvami bytí ztratí.“

Tantra v každodenním životě

V tantře je žena, tedy i moje, zasvěcovatelkou, což neznamená podřízení muže. Jak probíhá zasvěcení v běžném životě? Je sice krásné napsat řadu „kosmických“ vět, musíme je však umět přenést do reálna. Dovolte mi to konkretizovat na skutečném případu. Bydleli jsme dlouhá léta ve městě. Konečně jsme si mohli dovolit uskutečnit sen: postavit si *vlastní* dům na venkově. Postavit, jaké je to dobrodružství! Jestliže se do toho pustíte, pochopíte! Hlavně během představ a stavby domu jsem si nejlépe uvědomil, jak žena vidí vše skrze své ženské duševní „brýle“ a jak to vidí muž. Dva odlišné pohledy na svět, doopravdy! Při diskuzích s architektem jsme hovořili o rozměrech, rozsahu, materiálech, typu topení atd. Šakti se zajímala o obývací prostory, uvažovala už o uspořádání, myslela na výzdobu a... na zahradu!

Po buldozerech nastoupili zedníci, postavilo se lešení, zdi rostly a prostor domu se začal rýsovat, jednoduchý, dobře se začleňující do přírody, s mnoha dveřmi a okny, aby zachycoval každý paprsek skromného severského slunce.

Často jsme navštěvovali staveniště. Jednoho dne jsem s architektem obdivoval pěknou cihlovou zeď, která dávala vyniknout rozsahu domu. Šakti: „Ta zeď je hrozná! Všechny zdi jsou ošklivé...“ Architekt a já jsme se na sebe podívali, vyvedeni z míry: zdi viděny skrze naše mužské duševní brýle jsme považovali za krásné, a to byly! Moje žena však neustoupila: „Všechny holé zdi jsou ošklivé! Až tu budeme bydlet, zakryji je zelení!“ A sázela! Roky přešly, rostliny vyrostly. Nyní se jí zdi líbí, protože skoro zmizely pod svislou zahradou. V květnu, když kvete plamének, moje žena

září, a já přiznávám, že se mi to líbí! Od stolu, kde píše tento text, vidím nehybnou kaskádu květů zachycených na fasádě. Ptáci, kterým se zdi zalíbily, se vrátili a hnízdí v plaménku. Mláďata pípají a rodiče vytvářejí letecký most mezi hruškou a hnízdem, aby je uživili: mikrokesmír. Večer je příjemné vědět, že tam, blízko nás, v jejich hnízdě spí ptáčátka v teple pod svojí mámou. Nyní se dívám na zdi očima své ženy a líbí se mi. Měla pravdu: holé byly mrtvé, tedy ošklivé...

Jejíma očima rovněž objevuji zahradu. Muž ji vidí globálně, synteticky. Žena analyticky, záhon po záhonu, květ po květu, ale zejména žije rytmem zahrady, cítí ji.

Událostí na konci zimy je pro ni první krokus, který věští jaro, i kdyby teploměr flirtoval okolo nuly. Pro mě, poslouchám-li své mužské duševno, to je zajímavé, nic víc. Důležité je setkání v 10.25 hod.! Potom v 11.05 hod. Podívám-li se však na krokus očima šakti, stal se důležitým.

Žít se zahradou, znamená podílet se na jejím životě. Šakti se k rostlinám, ať to jsou nenáročné pomněnky či mocné cedry, chová jako matka: zná je „osobně“! Ví, cítí, zda se takové rostlince na tom místě líbí, ne-li, přesazuje ji tak dlouho, až najde příznivé místo, kde bude šťastná a rozvine se. Potom je šakti spokojena.

S jarem obhlíží všechna hnízda, ukazuje mi je, pozoruje ptáčata a odhaduje, kdy budou létat. Chápe ptačí jazyk, který vyhlašuje poplach, když kočka ukáže svá fousiska. Jestliže se spokojují s tím, že je venku vítr nebo ne, šakti ví, vane-li ze západu nebo severu, změnil-li směr, je-li vlhko nebo sucho. Zahrada, to je rovněž zelenina. Ví, zda ředkvičky mají žízeň, a potom je zalévá, ne prospěchářsky, aby rostly, ale prostě proto, že mají žízeň, ale to jí nebrání je sklízet. Rostliny nejsou věci, které se jedí, ale živé bytosti, se kterými žije.

První ranní činnost: roztáhnout záclony a podívat se ven. Jaké je nebe? Je zamračeno a bude pršet či bude hezky? To neurčuje její náladu, ale fyzickou a psychickou atmosféru, její životní klima. Pozvolna se vžívám do tohoto ženského světa a ona se stává zasvěcovatelkou.

To se samozřejmě neomezuje na zdi a zahradu, ale vybral jsem tyto všední příklady proto, abych vyslovil myšlenku, že tantrický kult ženského principu se neomezuje pouze na nejvyšší aspekty života, ale že tento pohled může a měl by prosycovat veškerý běžný život. Skrze šakti odhaluji vlastní tajný ženský vesmír. Pozvolna se z hlubin vynořují potlačené ženské hodnoty všech oblastí včetně ženského prožitku sexuality.

Rovněž jsem pochopil (a uznal za správné), že je „zazděna“ pro oblast, kterou nazývá s pohrdáním „stroj“. Nerozumí tomu ani za mák, ne pro nedostatek inteligence, ale pro naprostý nezájem o techniku, studenou, tedy mrtvou mechaniku. Váží si však myčky na nádobí, i když mi přenechává na starost její naložení!

Neposkvrněné početí

Bernard Icart v knize *Religious Ceremonies and Customs*, z roku 1733, sv. IV., str. 472, píše: „V Číně je jedna z hlavních bohyň Šing-Mu, bohyně přírody, Svatá matka, matka Dokonalé inteligence.

Je totožná s egyptskou Isis, indickou Gangou a řeckou Déméter. Pro první křesťanské misionáře přicházející do Číny asi musel být šok objevit do očí bijící podobnosti mezi touto bohyň a Pannou Marií. Ještě víc asi byli překvapeni a zmateni zprávou, že Šing-Mu rovněž počala a přivedla na svět spasitele při zachování panenství.“

Ve slavném a neřešitelném dilematu o slepici a vejci nikdo ani nepomyslí na to začít kohoutem! Stejná logika zabraňuje zplodit lidstvo z prvotního muže. Na počátku je Velká prabába, Bohyně-Matka, ale protože neexistuje žádný muž k jejímu oplodnění, musí nezbytně ona panensky a tajuplně otěhotnět a porodit prvního muže. Biologie a mytologie samozřejmě nežijí v dobré shodě, ale mýtus o neposkvrněném početí má pro ně alespoň logiku. Není tedy divu, že se s ním člověk setkává ve více než jednom náboženství. Nevstřebala a nezískala církev levně základní mýtus lidstva, když hlásá dogma o neposkvrněném početí?

ZASE TU JSOU... ČARODĚJNICE

Čarodějnictví, což je ve skutečnosti *witch craft*, neodpovídá „čarodějnictví“, jež se u nás chápe jako černá magie z jiné doby. Ve středověku to byl zločin zasluhující upálení. Hlásit se dnes k „čarodějnicím“ vzbuzuje úsměv nebo v nejhorším uvádí ve zmatek: člověk si vzpomene na oblíbenou představu o čarodějnici, která je ošklivá, stará, zlomyslná a v černém, sedí obkročmo na násadě koštěte, oddává se nestydatým obřadům se Satanem a lidi očarovává propichováním voskových obrazů.

Nemaje francouzského ekvivalentu rozhodl jsem se pro anglické *witch*, jež se u Anglosasů sice netěší lepší představě, ale je něčím jiným než „kouzelnictvím“ ve francouzštině. Té horší představy se v této kapitole snad zbaví. Proto neříkám definici.

Pro Star Hawk, krycí jméno americké moderní *witch*, je *witch craft* bezpochyby nejstarším západním náboženstvím. Kořeny sahají před křesťanství, židovství, islám, buddhismus i hinduismus. Je od nich velice odlišný. Nazývá ho Starým náboženstvím a je svým smyslem blízký tradicím amerických indiánů nebo arktických šamanů. Jako tantra nevnučuje žádné dogma, sjednocující krédo ani posvátnou knihu. Nachází své ponaučení v přírodě: slunci, měsíci, hvězdách, letu ptáků, pomalém růstu stromů a cyklu ročních období.

„Podle našich legend,“ říká Star Hawk, „se zrodil tento kult před více než 35000 lety, kdy se evropské klima ochladilo a ledový krunyř pozvolna postupoval k jihu. Tehdy se zrodili šamani a pradávny kult bohyně-matky, který se projevoval obrazy: všeploďící bohyně-matka a Rohatý bůh, lovec a lovený, který stále překračuje práh smrti k obnově světa.“

Šamani se oblékali do zvířecích kůží a rohů a ztotožňovali se s bohem stád; kněžky se vtělovaly do bohyně a nahé řídily obřady plodnosti. Život a smrt byly vnímány jako stálý tok. Podobně jako kostry nalezené v říši Indu i v našem pásmu se mrtví pohřbívali v plodové poloze s nástroji a ozdobami, aby se mohli vrátit do nového života.

Na Sibiři a Ukrajině byla tato bohyně matkou mamutů. Vytesávali ji do kamene a její bohaté křivky symbolizovaly její hojné

dary. Ve velkých chrámových jeskyních na jihu Francie a Španělska se obřady prováděly v úkrytu útrob země. V jeskyních se malovaly velké protichůdné síly jako zubr a kůň kladení na sebe, kteří se v mihotavém přísvitu pochodní vynořovali ze stěn jako ve snu.

Když led ustoupil, některé klany následovaly zubry a soby daleko na sever, jiné přešly po povrchovém mostě přes Aljašku do Ameriky. Ti, kdo zůstali v Evropě, lovíli, chytali ryby, sbírali divoké rostliny a měkkýše. Jejich tábořiště hlídali psi. Vyráběli nové nástroje. Izolovaná tábořiště se stala vesnicemi. Šamani a kněžky spojili své síly a dělili se o své vědomosti. „Tehdy,“ říká Star Hawk, „vznikala první shromáždění. Lidé hluboce sladění s živočišným a rostlinným životem ochočili ulovenou zvěř. Chovali ovce, kozy, dobytek, prasata. Zrní se pouze neshbíralo, ale i zasévalo. Bůh lovu se stal bohem obilí, obětovalo se mu na podzim po sklizni, kdy se obilí zasadilo do dělohy bohyně, aby na jaře opět vzklíčilo. Paní nespoutaných věcí se stala matkou úrody. Lunární a sluneční cykly označovaly čas setí a žní. V zemi, která dříve byla pod ledem, se objevila nová schopnost, síla, která vytékala jako pramen ze země samotné.“

Muži malých postav, zdánlivě slabí, s osmahlou kůží, na půdorysu kruhu vztyčili obrovské kamenné kvádry, uvnitř kterých kněžky pronikaly do tajemství času a skryté struktury kosmu. Matematika, astronomie, poezie, medicína a znalost lidských duševních sil se rozvíjely bok po boku s propastným tajemstvím života. Byli to oni, kdo vystavěli Stonehenge a další megalitické chrámy.

Megality, to je dávno! Ne, to je skoro dnes! Podle Roberta Wernicka v knize *Les Hommes des Mégalithes*, str. 44, se věci mají jinak, než si o prehistorických lidech myslíme. „Tito lidé nebyli divocí. Od doby kamenné, kdy si jejich předkové vybrali místo a vytvořili první svatostánky, se obyvatelstvo obohatilo a zesílilo.“

„Venkovské obyvatelstvo Evropy si navzdory míšení vytvářenému přistěhovaleckými vlnami a postupnými výboji zachovává ještě dnes trochu neolitické krve a dál uctívá staré zkušenosti a pověry. Snad si zachovává i několik jazykových výrazů z té doby.“

„Trochu neolitické krve? Myslím si, že míšení bylo spíše povrchní. Rolnictvo (naši dědové či babičky) zůstalo stále až dodnes. Ještě před druhou světovou válkou, to je včera, se rodilo, žilo a umíralo na statku: toto místo se neopouštělo. Provdat dceru do druhé vesnice bylo výjimečné. Na posvícenských zábavách se místní zle dívali na *ostatní* mladé muže příliš těsně se tisknoucí k jejich dcerám. To omezovalo setkání, tedy flirt, tedy manželství s *cizinci* ze sousední vesnice! Jako záminka k pranici pak často napomáhalo pivo. Měl k tomu cromagnonský člověk daleko?“

Zapalovali oheň, který hořel na každé výšině nebo planině, jak tomu chtěl zvyk již od nepaměti. A stejný autor dodává: „Svatojánský oheň v následujících tisíciletích bude neustále připomínat kulminační bod sluneční činnosti. Jako v minulosti budou mladí muži a ženy celou noc tancovat, skákat okolo ohně, běhat a přeskakovat jeho plameny. V noci se dav odváže: odrazy a výskoky, tanec, zpěv, prchavá a vášnivá objetí ve stínu. Všechno zavdává příležitost k divokému tanci a nevázanosti. Současně však *vše zůstává tradičním a posvátným.*“

„Starým církevním autoritám se nepodaří zakázat přísahat na slunce, měsíc, provádět oběti kamenům a stromům, skákat a tančit okolo ohňů. Je jasné, že církev bojovala, aby vykořenila tuto tisíciletou neutuchající víru, jež se udržovala dlouho po nahrazení jednoho náboženství druhým.“

Zmizela stará náboženství úplně? Neriskuje církev návrat oklikou?

Odbočení uzavřeno, pokračujme. V době bronzové se drsní, otužilí a odvážní lidé pronásledující stáda zvěře v severských tundrách stali lovci, válečníky a potom chovateli. Aby získali nové pastviny, sestupovali v postupných vlnách do Evropy, Středního východu a Indie. Zmocňovali se země, ničili usedlé civilizace, kterými jako nomádi opovrhovali, zotročovali lid, který uctíval bohyni úrodných rovin, a vnucovali mu své patriarchální hodnoty. A tento systém přežívá dodnes.

„Fairies“, potomkyně starodávných kněžek, které chovaly dobytek na kamenitých pahorcích a žily v kulatých chýších, ochraňovaly Staré náboženství. Lid oslavoval velké svátky průvody,

zpěvy, zařikáváním a zapalováním rituálních ohňů. Dobyvatelé se často přidávali a existovala smíšená manželství.

Pak přišlo křesťanství. Na začátku se však nic neměnilo. Venkované viděli v Kristově příběhu jednu z variant staré legendy o Bohyni-matce a jejím božském synu. Na vesnici někdy při svátcích samotní kněží vedli tance Sabbata. Shromáždění, která ochraňovala poznání o jemných silách, se nazývala *wicca* či *wicce* (anglosaský kořen znamenající „utvářený, složený, podrobený“), a odtud *witch*. Proto tato shromáždění věděla, jak „utvořit“ neviditelné síly podle své vůle. Léčitelky, učitelky, poetky, moudré ženy byly ústředními osobnostmi každé obce.

Po čase došlo k pronásledování. Staré náboženství zaznamenalo v XII. a XIII. století obrodu. Básně trubadúrů, prý věnované vznešeným paním, byly ve skutečnosti milostnými chvalozpěvy o této bohyni. Katedrály se stavěly na počest Marie, která nabývala aspektů staré bohyně.

Staré náboženství se stalo příliš obávaným konkurentem nového. Witch craft byl proto prohlášen za kacířství. V následujících staletích řádily v Evropě války, křížácká tažení, epidemie a rolnické vzpoury. Stabilita církve se otrásala, zatímco se rozpadal feudální systém. Církev si již nemohla dovolit luxus tolerovat rivalské kultury bez odezvy. V roce 1484 papež Innocent VIII. zavedl proti Starému náboženství inkvizici. V roce 1486 bylo publikováno **Malleus maleficarum** – Kladivo na čarodějnice – dominikánů Kramera a Sprengera, které položilo základy hrůzovládě, namířené zejména proti ženám. Trvala až do poloviny XVIII století! Odhaduje se, že bylo upáleno devět milionů „kacířů“, z toho 80% žen, ba i dětí nebo dcer, o nichž se myslelo, že zdědily „zlo“ po své matce. Asketismus prvotního křesťanství, které se obrátilo zády k světu těla, v církvi zdegenerovalo v nenávist vůči ŽENĚ, která přináší tělo světu. Nenávist k ženám se stala hlavním prvkem středověkého křesťanství. Žena a její sexualita byly vtělené ZLO.

Podle Malleus maleficarum: „Každé kouzlo pochází z tělesných vášní, které jsou u ženy nenasytné.“ Nepopsatelná hrůza: po udání závistivými sousedy byla žena obviněná z čarodějnictví hrubě a bez varování zadržena a uznána vinnou, pokud náhodou nebyla

„prokázána“ nevinou. Prováděly se nejhorší ukrutnosti, zvěrstva a všemožná mučení – to bylo součástí hrůzy inkvizice.

Obviněná žena byla mučena, pokud nepodepsala přiznání předem připravené inkvizitorem, kde přiznávala styky se Satanem, se kterým se oddávala necudným stykům, jež byly skutečnému witch craftu cizí. „Odměnou“ za takové přiznání byla smrt pouhým uškrcením. Odbojnice, která stále ujišťovala o své nevinosti, se upalovala zaživa. Witch craft, stejně jako tantra v Indii, se stáhl do podzemí a stal se nejtajnějším z náboženství. Tradice se předávala pouze těm, kterým se absolutně důvěřovalo, většinou členům rodiny. Všechna pouta se zprerhala stejně jako výměnná předávání vědomostí a výsledků rituálů. Celá část tradice se nenapravitelně ztratila a zapomněla. V tichosti a tajně, za zavřenými okenicemi, zakamuflovány do pohádek a lidových zpěvů, se přesto skrývají v nevědomém kolektivním vědomí.

V XVIII. století vystřídalo pronásledování období nevíry. Vzpomínka na původní witch craft se vytratila a odporné karikatury, které ho nahradily, byly směšné či žalostné. Podle Star Hawk až v našem století se mohou witches znovu objevit na denním světle. „Slovo **witch**,“ říká Star Hawk, „obsahuje tolik hanlivých konotací, že se hodně lidí ptá, proč ho ještě používáme. Prohlásit se za witch, to pro nás znamená dožadovat se práva za ženu, mocnou bytost, za muže, aby poznal božství v ženském principu.“ Není to vše čistá tantra?

„Být witch znamená ztotožnit se s devíti miliony obětí bigotnosti a nenávisti, to je chtít postavit svět, kde předsudky už nebudou způsobovat oběti. Witch je někdo, kdo *tvorí*, je to tvůrkyně, která dává podobu neviditelnou. Její život je prosycen magií a moudrostí. Witch craft vždy byl náboženstvím poetickým, nikoli teologickým. Mýty, legendy a učení se uznávají jako jinotaje o nevyslovitelném, o Absolutnu, které omezené duševno nikdy nepozná ve svém celku. Symboly a obřady slouží k vytvoření změněných stavů vědomí, kde představa jde nad slova, kdy se objevuje to poslední... Prvotní symbol nevyslovitelného, to je bohyně. Pod nespočetnými aspekty a tisíci jmény, za mnoha metaforami *JE* realita, projevené božství, všudypřítomné v celém životě, v každém z nás. Bohyně se

neodděluje od světa. Ona *JE* světem a obsahuje každou věc: měsíc, slunce, zemi, hvězdy, kámen, semeno, řeku, vítr, vlnu, list a větev, pupen a květ, zub a dráp, ženu a muže. Ve witch craftu jsou tělo a duše jedno. Náboženství bohyně je nepředstavitelně staré a witch craft by se dnes mohl nazývat Novým náboženstvím. Je to víc než obnova, witch craft se znovuutváří a žena je motorem obrody aktivně křísící bohyni, obraz *oprávněnosti* a dobrodiní ženské síly.“

„Konec kultu bohyně zbavil ženu náboženského typu a duchovního systému odpovídajícího jejím potřebám a zkušenosti. Mužský bůh charakterizuje západní a orientální náboženství. Avatárové, kazatelé, proroci, guruové a buddhové jsou takřka všichni muži. Žena nebyla vybízena k tomu, aby zkoumala svoje síly a uskutečnění. Podrobena mužské autoritě se musela ztotožnit s mužským vnímáním a jeho duchovními ideály, zřít se svého těla, potlačit svou sexualitu a svou představu o světě zformovat do mužské podoby.“

U orientálních kultů mohla Star Hawk upřesnit „kromě tantry“, neboť to, co následuje, na sto procent „klape“ s tantrickými představami.

„Symbol bohyně se nepodobá bohu-otci. Bohyně *neřídí* svět, ona *JE* světem. Projevuje se v každém z nás, každý ji může vnitřně poznat v její úžasné rozmanitosti. Nevyžaduje nadvládu jednoho pohlaví nad druhým, neuznává žádnou autoritu světských hierarchických vůdců. Ve witch craftu musí každý (-á) odhalit vlastní pravdu. Toto božství je prožíváno v naší podobě, ženské či mužské, protože má i mužský aspekt. Sex se stává svátostí a náboženství váže člověka s kosmem. Jako žena nás bohyně nabádá vnímat naše božství, cítit, že naše tělo je posvátné...“

„Bohyni potřebují i muži. Útisk mužů v patriarchálním systému řízeném otcovským bohem není tak zjevný, ale není méně žalostný než útisk ženy. Muž je vnitřně rozštěpen na jedné straně v duchovním já, to předpokládá zkrotit svou emotivitu, a na druhé ve svých živočišných instinktech. Musí bojovat proti sobě; na Západě, aby přemohl hřích, na Východě, aby přemohl přání nebo uhasil ego... Muži díky symbolu bohyně mohou zažít a začlenit do sebe vlastní ženský princip, který je často nejhlubším a nejcitlivějším

aspektem jejich bytosti. Bohyně muže nevyklučuje, pojímá je jako těhotná žena chlapce.“

Žádný tantrik by neškrtnul jediné slovo z toho, co říká Star Hawk.

„Náš vztah k zemi a biologickým druhům, které na ní žijí, podmiňují naše náboženské vzory. Chápat Boha, který nemá nic společného s přírodou, zplnomocňuje k zotročení a plnění zdrojů planety... Výsledek: znečištění a hromadná ekologická destrukce, která ohrožuje samotné lidstvo... Witch craft je ekologické náboženství, protože jeho cílem je harmonie s přírodou, aby život nejen pokračoval, ale i vzkvétal.“

Kromě moderních a výjimečných witch existují i takové, které tuší hlavní význam tohoto podzemního proudu a to, co připravuje; to jest pacifickou revoluci hodnot, na kterých naše civilizace v plném úpadku stojí. Záchrana nastane ženskými hodnotami na povrchu neviditelného hnutí, které se šíří v USA stejně jako ve Velké Británii. Stoupenci Starého náboženství vytvářejí komuny, malé nezávislé jednotky pouze o dvaceti až třiceti osobách, většinou žen, ale mají velkou soudržnost. Žádná ústřední moc jim nepředepisuje liturgii či obřady. Na rozdíl od mužského modelu se neutváří do hierarchizované pyramidy. Tato zdánlivá „slabost“, uklidňující pro establishment, je ve skutečnosti nepřemožitelnou silou, protože toto hnutí nelze zbavit vůdce nebo rozpráší.

Některé sbory tvrdí, že neustále zachovávají praktiky předávané od počátku.

Pro witch craft, stejně jako pro tantru, je „každý čin lásky a radosti obřadem“. Sexualita, bezprostřední projev životní síly, je posvátná. Může se volně projevovat, pokud se řídí láskou. Manželství je hlubokým závazkem, magickým, duchovním a psychickým poutem, ale je pouze jednou z možností mezi jinými projevy lásky a sexuality.

Sex je magií, uměním cítit a utvářet neviditelné a jemné síly, které se projevují ve světě, přináší probuzení hlubokých úrovní vědomí nad racionálně.

Veškeré obřady witch craftu jsou magické jako v tantře. „Každý rituál začíná vytvářením posvátného kruhu, který utváří chrám uprostřed lesa nebo místa pobytu, kde se koná. V každém účastníku

se poté vyvolávají a probouzejí bohyně a bohové. Jemná síla, která utváří realitu, se probouzí zpěvem a tancem. Může se řídit symbolem nebo vizualizací. Probuzení *silového kužele* vytváří extázi a vede k transu s vizemi a přímým vnímáním nejvyšší reality. Zároveň se jí a pije.“ (Silový kužel vysvětluje kónický tvar čarodějnického klobouku na karikaturách.)

„Všechny předměty jsou energetickým vířením, silovými víry, různými proudy ve stále se měnícím moři. Pod zevnějškem a zdáním oddělenosti či oddělených předmětů v prostorovém systému a lineárním čase je Realita energetickým polem, které se na určitou dobu zhušťuje do různých forem. Když nastává jejich čas, veškeré takzvané *pevné věci* se rozplývají, aby se znovu spojily do nových forem a nositelů.“ To je rovněž tantrická vize, kterou by bez zdráhání přijal i fyzik.

A toto: „Každý měsíc, především za úplňku, se shromáždíte na tajném místě a uctívejte mě, jež jsem královnou moudrosti. Osvobodíte se od veškerého otroctví. Během obřadů buďte nazí, buďte symbolem této svobody. Zpívejte, oslavujte, tančete, provozujte hudbu a milujte se, to vše v **ME** přítomnosti, protože jsem vším zároveň, duchovní extází i rozkoší na zemi. Mým zákonem je láska mezi všemi bytostmi.“ To je skoro popis tantrické čakrapúdzí.

Jedno upřesnění: v předcházejících odstavcích nespátřujte pokus „získat“ witch craft pro tantru, která rovněž nemá utvářenou a hierarchizovanou organizaci ani církev. Witch craft a tantra nejsou „konkurenti“ soupeřící o nějakou nadvládu. Při srovnání obou pohledů na svět je potěšující zjistit tak úplnou shodu, která má bezpochyby stejný původ. Každý tantrik si rád přečte: „Symbolika bohyně elektrizuje moderní ženu. Znovuobjevit staré matriarchální civilizace dává hluboký smysl hrdosti, naší síle jako žen vytvářet a nést kulturu. Odhalení omylů patriarchátu posiluje ženskou sílu a autoritu. Archaická bohyně, prvopočáteční božství, patronka lovců doby kamenné a první rozsévačka zrní, z jejíhož popudu se zdomáčňovala zvířata, hledaly léčivé byliny a k jejímuž obrazu se vytvářela první umělecká díla, pro kterou se vztyčovaly megality, ta, která dala popud k hudbě a poezii, nalézá dnes znovu ve světě uznání.“

A co následuje, odpovídá v tantře bod po bodu kultu Šakti: „Ve witch craftu *nevěříme* v bohyni, *spojujeme* se s ní skrze lunu, slunce, hvězdy, oceán, stromy, zvířata, ostatní lidské bytosti, skrze sebe. Je zde, je v srdci všech a všeho. Je dokonalým uzavřeným kruhem: zemí, vzduchem, ohněm, vodou a bytím. Tělo, duševno, duše, emoce, změna (zapamatujte si to: stejných pět prvků tantry). Bohyně existuje před každou pevninou, je temnotou, matkou životelkou, která vytváří každý život (pojmenujme ji Kálí a budeme plně v tantře). Je plodící silou života, dělohou, ale rovněž hrobem, který nás přijímá, a silou smrti. Vše vzniká z ní, vše se k ní navrácí. Je tělem a tělo je posvátné. Tělo, prsa, břicho, ústa, vagína, penis, kost, krev, žádná část těla není nečistá, žádný aspekt procesu života není poskvrněn hříchem. Zrození, smrt a rozpad jsou tři posvátné části tohoto cyklu. Ať jíme, spíme, milujeme se nebo vylučujeme stolici ze svého těla, vždy projevíme bohyni.“

Nahraďte *bohyni* Šakti a tyto řádky by mohly pocházet z tantrického textu. Také toto: „Její kult může mít jakoukoli formu, kdekoli, nevyžaduje liturgii, katedrálu, zpověď... Přání je semenem, tmelem vesmíru, spojuje elektrony s jádrem, planetu se sluncem, vytváří tvary, vytváří tento svět. Řiďte se tímto přáním, spojte se s předmětem přání, až se stane předmětem, až se stane bohyní.“

„Pro ženu symbolizuje bohyně její nejhlubší bytost, osvobozující, vyživující a blahodárnou sílu. Kosmos se utváří jako tělo ženy, které je posvátné. Všechny fáze života jsou posvátné. Věk je požehnáním, ne prokletím. Bohyně neomezuje ženu, aby byla pouze tělem, probouzí duši, duševno, emoce. Skrze bohyni může žena poznat sílu svého hněvu a agresivity stejně jako lásky.“

Pro „mužného“ člověka načrtává witch craft podobný obraz jako tantra: „Ve witch craftu je obraz Rohatého boha radikálně odlišný od mužnosti naší patriarchální kultury.“

Ani toto není těžko pochopitelné: „Rohatý bůh, mužské vtělení není stereotypem *přežvýkavce*, ani jeho opakem, fajnovkou! Je něžný a roztomilý, ale také lovec. Jestliže umírá, zůstává stále ve službách života. Má uvolněnou sexualitu, stejně jako hlubokou a svatou smyslnost, která je schopností spojení. Ztělesňuje to, co by byli muži bez patriarchátu. Obraz Rohatého boha záměrně středověká církev

znetvořila. Udělala z něj d'ábla. Witch neuctívá Satana, který je speciální představou křesťanství. Bůh witches je smyslný, ano, ale jeho sexualita je posvátná a ne oplzlá či rouhačská. Rohy našeho boha jsou srpkem lunární bohyně, symbolem živočišné životní energie. Pod určitými aspekty je černý, ne protože je hrozný či děsivý, ale protože půlnoc je hodinou určitých sil a součástí časového cyklu.“

„Rohatý bůh ztělesňuje mocné kladné mužské ctnosti vytékající z hlubokých pramenů a ne ze stereotypního násilníka a emočně znetvořeného muže dnešní společnosti. Muž, který by odpovídal obrazu Rohatého boha, je divoký, ale ne krutý, zlostný; může být násilný, sexuální, ale ne donucovací; duchovní, ale ne asexuální, a schopný opravdu milovat. Sirény, které jsou bohyněmi, mu potom zazpívají.“

„Naše současná kultura mužům vštěpuje do duše, že mužnost nevyžaduje cit. Proto muži jednají po vojensku, potlačují každou emoci a neznají poselství těla. Musejí snášet nepohodlí, bolest a strach, aby se lépe bili a dobývali, ať na bitevním poli, v ložnici nebo v zaměstnání. Musejí být agresivní a dominující, ženy pasivní a podřízené. V patriarchátu fungují muži a ženy uprostřed hierarchie, kde ti nahoře vládou a podrobují si své podřízené.“

Můj přítel John Mumford z Melbourne velmi dobře pochopil důležitost fenoménu *Wicca*. Ve své knize *Sexual Occultism* napsal:

„Objevení moderního witch craftu v Anglii a Americe je atavistickým vytrysknutím značné důležitosti. Každý systém, který je úspěšný, předkládá nějakou potřebu, a proto navrhuji, aby witch craft byl západním tantrismem, jenž se vynořil ve dvacátém století k uhašení žízně moderního člověka po výrazném vnitřním životě plném životní síly.“

„Vzrušující podobnost mezi tantrou a moderním witch craftem naznačuje, že prvotní vrstvy nevědomí na Západě i na Východě hledají uspokojení v matriarchálním a ženském kultu země... Tantra se soustřeďuje okolo Šakti, ženského kladného pólu odpovědného za dynamický projev. Je stejná jako Velká bohyně matka, která tvoří těžiště kultu *Wicca*.“

„Čakrapúdzu, kruh uctívatelů, kde se střídají muži s ženami, lze srovnat se shromážděními witch craftu. V obou případech se důraz klade na rituální nahotu. Cílem kruhu (je to ženský a děložní symbol) je uzavřít a zachytit psychické energie (prány) vyzařované živým tělem účastníků. Jak roste sexuální a emoční podráždění, uvolňuje se více záření, více páry použitelné k tajným obyčejům. Tato energie vytváří nad skupinou mocný kužel, podobný víru psychické energie osvobozené při pohlavním spojení.“

„I za cenu přehnaného zjednodušení musíme připomenout podobnost mezi Šivou-lingamem (ústředním symbolem tantry) a násadou koštěte či kónickou podobou čarodějnického klobouku.“

Dále John Mumford shrnuje základní principy moderního witch craftu, uveřejněné v srpnu 1973 v americkém časopisu Gnosis:

- uznat, že každý projev je polarizován včetně Božství jako Mužský a Ženský princip,
- že Božství se projevuje ve všem živém včetně muže a ženy,
- že Ženský princip je květem „Druhu“ (žena ztělesňuje krásu a plodnost, kterými se naplňujeme).

Gnosis k tomu přidává následující body:

- žena, jako květ, vytváří svými plody lásku, magii a lidské úsilí,
- žena je měřítkem naší práce, která vede ke kráse, plodnosti, naplnění,
- náš postoj k ní musí být stejný jako k „Druhu a Životu“,
- Božství je Ženský princip, je to naše Bohyně, naše královna, je nad námi, ne jako vládkyně, ale k uctívání,
- podle našeho pravidla je výsadou ženy být Velkou kněžkou našich shromáždění, má projevovat Ženský princip v celé plnosti,
- podstatu Ženského principu vyjadřuje její menstruační cyklus, to symbolicky umožňuje pochopit Ženskou sílu ztělesněnou v přírodě, jejímž symbolem je luna; země, naše Matka, je naše Bohyně, její dcera (kterou je ve skutečnosti ona sama) je Bohyně luny a za ní je Velká matka, sám Život.

Co mohu udělat, ne-li zopakovat, že tento pohled odpovídá bod za bodem podstatě tantry? A znovu říci, že by bylo příliš jednoduché stejně jako politováníhodné podcenit důležitost moderního Wicca, protože je podzemní, protože vytrysknutím hodnot Ženského

principu přináší naději jak se vyhnout katastrofickému zhroucení naší civilizace. Nejde o nálepku, pod kterou se tyto základní myšlenky šíří (witch craft, tantra atd.), podstatné je, že se to děje.

Tento proud je nezastavitelný a nezvratitelný, protože je univerzální a věčný. Zneužívám různých citací, jak se jim však ubránit, když přicházejí každá odjinud:

„V ženě se projevuje povaha Věčného Ženského principu, který převyšuje všechna Její pozemská vtělení – každou ženu a každý individuální symbol. Vynoření archetypu Ženského principu ve všech kulturách, všech dobách a mezi všemi lidmi od prehistorie vytváří živoucí a vzrušující realitu moderní ženy, její sny a vize, preludy a impulzy, sklony, projekce a vztahy, její lpění a přeměny.“

„Velká Bohyně ztělesňuje Ženské Já, které se rozevívá do historie lidského druhu jako do každé individuální ženy. Její realita určuje individuální i kolektivní život. Tento archetypální psychický vesmír je zahrnut do skryté síly, která i dnes (částečně stejnými symboly a stejným rozvíjejícím uspořádáním, částečně různými způsoby a dynamickými změnami) určuje psychickou historii člověka, moderních mužů a žen.“

Tyto řádky, těžké k pochopení a plné naděje, zasluhují znovu přečíst a uložit do paměti. Napsal je v Tel Avivu (považovaném za baštu patriarchátu) jungovský psychoanalytik Erich Neumann.

Bašta patriarchátu? Bezpochyby dnes. Ale včera? A zítra? Ve 44. kapitole proroka Jeremiáše čtu, že sám prorok vypráví, jak po zničení Jeruzaléma Nabuchodonosorem přišel do egyptského kraje Patros. Izraelští uprchlíci mu s hněvem vyčítají jeho věrnost Jehovovi, že se obraceli k uzurpátorskému mužskému bohu nebe a podle nich přičině všech jejich neštěstí. Podezřívaví svatému muži zvěstovali, že se vracejí k dávným zvykům a že před královnou nebe hoří kadidlo. Poslali jí oběti a úlitby: „Jak jsme to dělali, my a naši otcové, naši králové a princové, v městech Judey a v ulicích Jeruzaléma: protože v té době jsme měli potravu dostatek a neznali neštěstí!“

V tomto textu podtrhuji:

- *my a naši otcové a dřívější zvyky*, to v sobě zahrnuje kontinuitu v čase,
- kromě *naši otcové i ...naši králové a princové*, to znamená šíření mezi lidem stejně jako u aristokracie,
- *v městech Judey a ulicích Jeruzaléma*, to znamená, že kult *královny nebe* nebyl místní a pomíjivý, ale zahrnoval celé izraelské království.

Ale to je minulost, řeknete. A jestliže tomu tak bude v budoucnosti? Myslím na židovské přátele z diaspory. Věřte, že jejich manželky nejsou bezvýhradnými stoupenkyněmi patriarchy, ale spíše feministky každým coulem! Měl Victor Hugo místo „Sire, budoucnost patří Bohu,“ napsat „Bohyni“? I v Izraeli? Proč ne!

TANTRA, ZOHAR A KABBALA

Každý Žid děkuje Bohu každý den za to, že ho neučinil ženou! Je tantrismus s židovským náboženstvím tedy naprosto neslučitelný? Odpověď na tuto otázku není tak jasná, jak by se zdálo, i když je pravda, že tvrdošíjní Židé nebudou už zítra provádět obřady tantrického typu.

A přesto! Jednoho dne mi po besedě věnované tantře jeden přítel, ortodoxní Žid, ředitel hebrejské školy, řekl: „Kabbalista by nehovořil jinak.“ To byl začátek výměny názorů o kabbale, nejdříve s ním, poté s jinými židovskými „kabbalisty“. Slovo „kabbala“, které by se mělo spíše psát „kabbalah“, znamená „co je přijato“, tedy Tradice o Jednom a Učitelích jako tantra. V Izraeli je kabbala rovněž spropitné, které se dává taxikáři.

Trochu proniknout do této Tradice odhaluje víc než společné body s tantrou: jsou v ní přítomna základní témata tantrické tradice včetně představy o sexualitě.

První společný bod: Kabbala není posvátnou knihou jako bible, evangelia, korán nebo védy, ale pokladnicí tajných ponaučení starého Izraele, jež se předávala ústně z učitele na žáka. Další společný bod: jako u tantry, jejíž jméno a představy se vynořily kolem VI. století,

zatímco kult je tisíciletý, u kabbaly se projevilo její myšlení ve XII. století, ačkoli její mystika pochází z nejstarších židovských proudů.

Základní princip kabbaly je: „Co je na zemi, je na nebi.“ To zhruba odpovídá v tantře: „Vše, co je zde, existuje jinde.“ Abychom však do kabbaly pronikli o trochu víc, musíme se odvolat na knihu Zohar neboli *Knihu o vyzařujícím skvostu* od Moše de Leona (1250-1305), který se hlásil k učení Simon-bar-Jochaie, velkého učitele z II. století. I když existují pochybnosti, přesto je jasné, že Moše de Leon se opíral o staré ústní podání. V době svého vydání zůstala kniha Zohar nedoceněna, ale v následujícím pŕltisíciletí bylo toto dílo velmi vyhledávané. Kabbalismus rovněž ovlivnil chasidy (v hebrejštině „zbožné“) až do naší doby. Mezi velkými moderními postavami tohoto proudu uvádím Martina Bubera, Marca Chagalla, Elieho Wiesela a filozofy Heschela a Levinase a neměl bych zapomenout na Gerschwina a jeho operu *Porgy and Bess*.

Pro chasida jako pro tantrika: „Každý vytvořený předmět, ať je sebeskromnější, jako kámen či ještě něco bezvýznamnějšího, dosvědčuje Boha a má *duši*.“ Představa, že celý vesmír je až k atomovému jádru prosycen vědomím (nechápe se nevědomá duše), je v tantře tím podstatným.

Ještě překvapující v židovské mystice, tedy zařazené do patriarchálního náboženství, kabbaly a knihy Zohar, je důležitost, která se přisuzuje Šekině, ženskému aspektu božství. Podle ústní kabbalistické tradice je Bůh zároveň mužský i ženský, neoddělitelně spojený: Šiva a Šakti? Šekina, to je „božská přítomnost“, „závoj neznáma“, „Matka počátku“, „mateřský prostor“. V kabbale je každá žena Šekinou a přímo ji ochraňuje, jako Šakti v tantře.

Když kabbala říká, že muž je dokonalý pouze ve spojení se svojí šekinou, nejde o pouhou metaforu. Zohar (1.55b) říká: „Svatý, nechť je požehnán, nechť nevolí bydliště tam, kde žena a muž nejsou spojeni.“ A III.81a: „Když muž v dokonalé svatosti uskutečňuje toto Jedno, je v tomto Jedno. A kdy je muž Jedno? Když jsou muž a žena sexuálně spojeni (siwurga). Příklad a pochop! Jakmile člověk jako muž a žena je spojen a bdí nad svatými myšlenkami, je dokonalý a bez poskvrny a je rovněž Jedno. Muž se musí snažit, aby žena pocítovala rozkoš, když s ním vytváří jedinou vůli – a oba musí podržet svou

mysl na tomto spojení.“ Jde o konkrétní sexuální spojení, v němž se setkáváme se základem tantrické maithuny: posvěcení sexu jako prostředku k nejvyšším skutečnostem vesmíru.

Louis Rebcke píše: „Jakmile se uskutečňuje spojení věřícího se svou milou, obnovuje se rovněž spojení duší obou ztracených polovin, to je muže a ženy. Podle židovské tradice se toto opětné sjednocení musí vykonat pro obnovení původního božského řádu při stvoření. V tomto smutném a násilnickém světě je pro milence Šekiny, a pro hledajícího všeobecně, tato naplněnost útěchou. Kabbalista nachází klíč k novému počátku a učí se, že hledající, který přesně sleduje Boží cestu, nalezne nakonec dům své zbožňované milenky.“ (Prána, 1982,83, str. 89)

Skutečný kabbalista je milenec, který nikdy neopouští Šekinu takovou, jaká je představována ve stvoření ženou. „Aniž by zaváhal, přibližuje se k ní, aniž by zaváhal, naslouchá slovům moudrosti a lásky, která mu posílá zpoza závoje. Tato slova mu poskytují vizi a vnitřní poznání, které se v kabbale nazývá *deraž*.“ Závoj, není to „konkrétní“ Šakti, která skrývá kosmickou? Nehraje zde vůči muži zasvěcující roli jako v tantrickém obřadu? To rovněž znamená, že kabbalista stejně jako tantrik zůstává stále ve vztahu s vnější i vnitřní ženou.

V interpretaci Zoharu Jeana de Pauly se na str. 55 píše: „Proto Písmo říká: Žehná jim a dává jim Adamovo jméno. Písmo neříká: Požehnal mu a dal mu jméno Adam, protože Bůh žehná pouze tehdy, jsou-li muž a žena spojeni. Samotný muž nezasluhuje jméno muže, není-li spojen se ženou.“

Julius Evola v knize *Métaphysique du sexe*, str. 31, po uvedení knihy Zohar připomíná existenci tajné sexuální magie v kabbalismu. Hovoří o sektě Sabbatienů ve vztahu k učení Jacoba Francka, který jde mnohem dál v dokazování, že mystická síla Mesiáše, kterého považuje za symbol, byla vložena do ženy. Franck citovaný Evolou učí: „Říkám vám, že všichni Hebrejci se ocitají ve velkém neštěstí, protože očekávají příchod Spasitele a ne Ženy.“ A to by se mohlo říci o celém lidstvu XX. století.

Mircea Eliade ve své knize *Histoire des Religions*, na str. 354, poznamenává: „Několik rabínských komentátorů si myslí, že Adam

je androgyn. Zrození Evy bylo pouze rozštěpením prvopočátečního androgyna do dvou bytostí – mužské a ženské. Adam a Eva byli stvořeni k sobě rameny. Bůh je potom ranou sekery oddělil neboli je rozřízl na dvě poloviny. Ostatní jsou toho názoru, že první člověk (Adam) byl na pravé straně muž a na levé žena, ale že ho Bůh rozštípl na dvě poloviny.“ (Beseshit rabbá, I.i., str. 6, od. 2, atd.)

To vše je samozřejmě symbolické a lze v tom kromě starého mýtu o androgynovi (v tantře arghanášvara) objevit latinskou etymologii slova *sexe* odvozeného od *sectus* – rozdělit, přeseknout! Tak levá strana je ženská a pravá mužská! Bylo by rovněž třeba pochopit srovnání mezi *séphirotem* Zoharu a jemnými energiemi tantry, ale to by nás odvedlo moc daleko od velmi omezeného rámce této knihy.

Není snad potřeba dokazovat (ale bude přece jen lepší to říci), že nejde o to „získat“ kabbalu pro tantru, ale ukázat, že židovské náboženství, tak zdánlivě patriarchální, takové není, když se člověk něco dozví o ústní esoterické tradici, jež se pravděpodobně přenášela tisíce let.

Židovský esoterismus se tak v pohledu na uspořádání člověka, duše a několika „obalů“ (což je přesný překlad sanskrtského slova *kóša*) a čtyř „větrů“, které mu dávají jeho podobu, setkává s tantrou a indickou sánkhjovou filosofií. V tantře, stejně jako v židovském esoterismu, jsou tyto „větry“ jemnými energiemi (v sanskrtu *váju*), jež spojují a oživují hutné tělo vytvořené ze čtyř stejných prvků: země, vody, vzduchu a ohně. Tantra a sánkhj a k nim, pravda, přidávají *ákášu* – *dynamický prázdný prostor*, ale ani ten není židovskému esoterismu neznámý, vždyť přece říká: „*Nejtajnějším tajemstvím zasáhlo nekonečno zvukem Slova prázdný prostor*,“ kde se rovněž nachází počáteční Zvuk.

Dalším neárijským prvkem v Indii je znovuzrození, které se rovněž objevuje v židovském esoterismu. V současné době je znovuzrození velmi módní ve Spojených státech. Jean de Pauly: „Neboť Židé, stejně jako ostatní kmeny, znali toto tajemství. Věděli, že když duše neskončila své poslání na zemi, je vytržena a znovu přesazena na zem, jak stojí psáno: A člověk navrátí se na zem (Job.XXXIV.15). Ale duše, které dokončily své poslání během svého

pobytu na zemi, mají lepší úděl, poněvadž zůstávají u Svatého, nechť je požehnan. Takový je smysl slov v Písmu: Mám raději úděl mrtvých než lidí, kteří ještě žijí (Ecc.IV.2). Šťastná bude duše, která již není nucena se vrátit do tohoto světa, aby vykoupila spáchané hříchy člověkem, kterého oživovala!“ (I. 187b, 188a).

Pro západního adepta tantry není podstatné, jaký zaujme postoj k znovuzrození, zda ho přijme či zamítne. Pro tantrika je podstatný přítomný okamžik, to znamená vědět, že je neoddělitelnou součástí procesu, který je neustálým prýštěním projevovaného světa. Ať znovuzrození existuje či ne, pro mě je podstatné dělat to, co je nutné, zde a nyní, žít co nejplněji ve stavu lidské bytosti a splnit zde svůj úkol. Pro mě je jím v tomto okamžiku napsat tuto knihu. Potom se uvidí!

KOSMICKÁ SLUNEČNÍ KOUPEL

Některé aspekty indického tantrismu nejsou, pravda, mimo Indii lehkou pochopitelné. Každý však může vyhovět základům, které nejsou synonymem bizarních či perverzních sexuálních obřadů. I když tantra v sobě úmyslně zahrnuje sexuální energii, nemají cviky nic společného s pohlavním pudem. Tantrismus je zejména rozšířením vědomého pole, uvědoměním si kosmických aspektů života. Každá zkušenost, ať jakkoli všední, se může stát tantrickou. Například „tantrická sluneční koupel“.

Jak? To je velmi prosté! Zatímco se můj netantrický soused, který vedle mne leží na sluneční pláži, opaluje, já přijímám maximum tělesných pocitů: teplo, kontakt kůže s podložkou, prsty v písku, vítr ve vlasech, mořský vzduch atd. To je první etapa. Potom jde o to „zvesmírnit“ tento prožitek a *reálně* si uvědomit slunce.

Obvykle je pro mě slunce tím, čím bylo pro předky: velkou koulí vysoko na nebi. Když řecký myslitel tvrdil, že je velké jako Akropole, narážel na nedůvěřivost, ba i nepřátelství u svých spoluobčanů. Dnes každý školák ví, že je milionkrát větší než Země. *Uvědomujeme si to však doopravdy? Pochybuji o tom. Vědět, že*

sluneční energie ještě před osmi minutami byla uvnitř slunce, mě nepřekvapuje, protože vím, že světlo cestuje rychlostí 300000 km/s, což je skoro osmkrát okolo zeměkoule. Abych zkonkretizoval nesmírnost této vzdálenosti, představuji si dálnici Země-Slunce. Při rychlosti 100 km/hod, bych bez jediného zastavení potřeboval šestnáct let, abych ujel těch patnáct milionů kilometrů!

Na pláži se pokouším proměnit tato suchopárná čísla v konkrétní zážitek. Myslím na rozlehlost prázdného zmrzlého prostoru (-273 °C), který mě odděluje od Slunce. Vnímám jeho světlo jako vodopád fotonů, miniprojektilů, které do mě narážejí a pronikají mnou.

A lépe: světlo je skutečně sluneční substance, která byla před osmi minutami ještě ve hvězdě. Spojuje mě s ní tedy stálý proud. Doslova se koupu ve Slunci, vstřebávám do sebe jeho hmotu. Pokouším se rovněž, ostatně zbytečně, tak je to úžasné, zviditelnit tuto hmotu v erupci, která vyvrhuje žhavou hmotu na stovky a tisíce kilometrů od jeho povrchu. Vidět to zblízka by bylo hrozné, fyzicky nemožné. Sopka v erupci je působivá. Představte si však celou naši planetu proměněnou v sopku: ohromující podívaná. Znásobte to... 33000krát pro Slunce! Žádná lidská psychika by tomu neodolala. Když se jeden astronaut vrátil z Měsíce, po svém bleším skoku o jednu vteřinu (ve srovnání s rozměry vesmíru) se mu jeho pohled na svět úplně převrátil. Každý astronaut šlapající po měsíčním prachu prodělává totéž, i když není snílkem a přemýšlí racionálně.

Ať jsme či nejsme tantrici, nejbláznivější představa bude vždy trochu mimo realitu.

Na teplém písku se všemožně naplňuji ohromností „slunečního jevu“. Abych si uvědomil energetické smrště, sluneční hmotu neustále se valící na celý povrch naší Země, uvědomím si, že povrch mé kůže má skoro dva čtvereční metry. Slunci však vystavuji vždy pouze polovinu. V létě tento čtvereční metr vyfasuje v poledne tolik tepla, že se někdy musím uchýlit do stínu. U celé zeměkoule si to znásobte miliony čtverečních kilometrů, jež se nabízejí Slunci! Naše planeta, nepatrné kosmické prachové zrníčko, zachycuje pouze malou část celkové energie, kterou Slunce vyvrhuje do mezihvězdného prostoru. Slunce tak „hubne“ již miliardy let stovkami tun za vteřinu a necítí se špatně.

Jsem doslova Sluncem zchlazen! Každý atom mého těla, každé zrnko písku, každý předmět, který mě obklopuje, je ztuhlým sluncem, protože i Země byla žhnoucí hvězdnou plazmou: je cárem ztuhlé hvězdy. Jsem tedy ve svém těle i kostech zhuštěným Sluncem. Je to život, je to můj život. Abych přiměl k pohybu svůj malíček, myslel či spal, zbavuji se sluneční energie. Abych žil a jednal, dobývám svou energii buď z rostlin, které jsou Sluncem v konzervě, nebo z masa, které je z rostlin, tedy ze Slunce proměněného v krávu! Palivo vozu je fosilní sluneční energie stejně jako uhlí: sami pokračujte ve výčtu! Zkrátka, píšete tento text a vy ho čtete díky Slunci.

Dobře: *vědět intelektuálně*, že jsem zahuštěné Slunce, je zajímavé, nic víc. *Žít* letmo, to je fantastické, to je tantrické! Mé naivní smysly mi zakrývají skutečné Slunce, které mi může odhalit pouze intuice. Ležím na pláži a pociťuji nesmírnost sluneční energie a vzdálenost, kterou energie proběhla. Jsem přímo napojen na kosmickou energii. Hranice mezi hvězdou a mnou se rozplývá, rozpouští. Cítím Šakti tantry, nejvyšší tvořivou energii, jejímž je vesmír projevem. To je tantra...

Po celou dobu bezpochyby můj soused myslel na přátele (či spíše přítelkyně), kteří se budou obdivovat jeho perníkovému opálení, pokud neusne. Moje světské opalování se stává kosmickým a ultrafialové paprsky mi spalují kůži jako jemu, ale, v tom je útěcha, můj sluneční tah bude... tantrický! Podobně mohu celý můj život proměnit, zvesmírnit. To nevylučuje radost, naopak. Úžasně si tím rozšiřuji pohled na svět i sebe, zejména na své tělo, jiný vesmír.

Další příklad „zvesmírnění“. Ponořit se do moře či řeky může mít i jiný cíl než hygienický či sportovní. Představme si, že ve Váránasí u slavných ghátů provádím v Ganze očistu v hemžícím se davu zbožných hinduistů, jak jej známe z klasických sekvencí dokumentárních filmů o Indii. Koupel by se mohla odehrávat v tomto okamžiku a na tomto místě, vše se však změní, jestliže si uvědomím, že právě řeka se neomezuje na „zde“, jestliže budu vnímat celou Gangu, celých 3000 km mezi Himálajem a oceánem. Vše se změní. Vše se změní chápáním toho, co je spojeno se všemi moři zeměkoule, že Ganga je dnes podobná té včerejší, ačkoli nikdy

neexistuje dvakrát stejná, protože to nikdy není táž voda, která protéká mezi břehy, jak to řekl jeden řecký filozof. Navenek nic neodlišuje moje očišťování od netantrických sousedů, ale můj vnitřní prožitek získává na rozsahu a bohatosti.

Tantra přináší jiný způsob jak žít a cítit, než sebou manipulovat do určitých technik nebo rituálních činností.

Ale pozor! Intelekt přináší nestranné a vědecké prvky k tomuto porozumění, ale důležité je celkové intuitivní vnímání události. Projít smyslově od intelektuálního pojetí události (slunce, řeka, nebe atd.) k přímému prožitku jeho nejvyšších aspektů je krušné. Bezvýznamný akt se pak stává dějem, který přesahuje ego, „odvšedňuje se“ nejvýrazněji život.

Tantra, vědoma si této obtížnosti, odpovídá uměním, obřadem a symbolem. Tantra je ostatně ze všech indických filosofí ta, která nejrozněji používá umění jako přístupovou cestu ke kosmu, skrytému ve všednosti.

3

JINÝ POHLED NA SEX

KDYŽ SE SEX STÁVÁ PROBLÉMEM

Když se sexualita jeden či dva tisíce let s různými periodami uvolnění potlačuje, stává se pak nevázanou a přechází v posedlost a podle kyvadlového zákona bude probouzet puritanismus o to striktnější, o co hlubší bude prostopášnost. Ať bude budoucí vývoj jakýkoli, lze konstatovat, že naše společnost je přeseexualizovaná. Je charakteristické, že i k nákupu kávy, mýdla, ovocné šťávy, vlny na pletení, auta atd. se veřejnost dovolává sexu! To není náhoda, je to skoro nevyhnutelný následek průmyslové civilizace, která lidi hromadí do obrovských metropolí.

Ještě před několika generacemi žilo 80 % populace na vesnici či na statku, nyní je tomu naopak. V USA 6 % až 7 % zemědělců žíví ostatní s obrovským přebytkem na vývoz. Pro vesničana sex existuje, ale není problémem. Než nastoupila mechanizace, kosili při žních od úsvitu sekáči pomalými a rytmickými pohyby zralé obilí. Ženy a děti je vázaly do útlých svazků, které, postaveny do snopu, slibovaly hojnost: Breughel namaloval takovou prostou scénérii na jednom slavném obrazu, jehož reprodukce zdobí zeď přede mnou. Kromě „pauzy na jídlo“ se dřelo až do soumraku, než se utrmácení lidé vrátili na statek. Po kapitulaci v roce 1940 jsem sdílel tento drsný život. Jako uprchlík jsem se skrýval na jednom statku, kosil obilí, svážel je do stodoly a potom mlátil cepem. Těžká práce, zejména pro městského člověka. Věděl jsem však o večerní polévce a pečených bramborách se špekem, stejně jako o jediném přání: spát! A sex? Ani pomyslení. Na venkově slouží k rození a jinak ne.

Žebříček hodnot je zde jiný: důležitá není ženská, ale čas, který je nebo bude: že žně začaly včas, že zvířata jsou zdravá a dobře nakrmená. Konkrétní a rozmanité úkoly zabraňují sexu příliš člověka ovládnout...

Pojďme nyní do města, do jednoho z mravenišť s kancelářskými mrakodrapy, abychom se podívali, co se děje se sexem zde. Zatímco vesničané žijí v relativně přirozeném prostředí, přežívá městský člověk v umělém: budovy, sklo, nástěnné obložení a koberce, nábytek, stroje, papír a světlo. Vše pochází od člověka, vše je umělé. Jeho kancelář v třicátém poschodí dominuje moři střech „ozdobených“ televizními anténami, ulice jsou úzké kaňony, kde šněruje nepatrný hmyz, brouci aut. Příroda zmizela, i když tušíme zeleň parku.

Na statku žije člověk se zvířaty: probouzí se kokrháním, kuřátka piští pod slepicí, kočka se protahuje, prasata chrochtají. Na louce přežvykují krávy, býci laškují. Lidé žijí společně s kozami, ovce, někdy s tažnými koňmi, hmyzem. Vesničan sdílí život se svými zvířaty, i když je využívá. Ale ve městě, kam se poděl živočišný svět?

V klimatizované kanceláři ztratil městský člověk kontakt s čistým vzduchem, deštěm, stromy, potoky, ptáky, lesní zvěří i domácími

zvířaty. Člověk žije uvězněn v kanceláři, kterou si sám postavil, kde selské hodnoty nemají cenu. Práce je zde výjimečně radostná a ještě výjimečněji příjemná. Průmyslová společnost záměrně pro maximalizaci výnosnosti výrobce-spotřebitel dbá na to, aby ho nic neodvádělo od práce v tomto pozlátku, které je science-fiction sotva jedno století. Co je pro takto uzavřeného člověka zajímavé, ne-li druhé pohlaví? A po dřině se ocitá v metru či dopravní zácpě ztracený mezi spoustou lidí, se kterými má agresivní či sexuální, výjimečně přátelské vztahy. V kině, televizi atd. nalézáme sex všude. Zábavní průmysl člověku nabízí únik: znovu se zde dostává k sexu jako unikovém prostředku z nudy každodenního života. Přebujelý sex se stává problémem.

Tento tlak boří bariéry pokryteckého puritanismu, ale upadá do druhého extrému. Puritanismus vždy a všude doprovází každou diktaturu, ať je vojenská, politická či duchovní. Pokud žili Franco nebo Salazar, abych uvedl pouze je, vládl puritanismus. I turistům byly na plážích zakázány bikini, nemluvě o monokini! Náboženská diktatura, např. v Íránu, není výjimkou, naopak. A je to logické: potlačená sexuální energie nashromážděná za přehradou puritanismu napájí fanatismus, jehož nehybná ideologie má absolutní nutnost se udržet a vítězit.

Tantra Levé cesty, ačkoli je nepřítelem puritanismu, si myslí, že přehnaná upejpavost nic neřeší, všeobecná sexualizace rovněž ne.

Alternativy? Netrestatelná „zdravá sexualita“ je přijatelná a výhodnější než puritanismus či pornografická vulgárnost. Ostatně návštěva sex-shopu, třebaže zoufale monotónní, je poučná: každé sexuální trápení vyprchá. Filmy číší nudou a jsou spíše antierotické. „Zdravá sexualita“ by měla být pravidlem, ale není tomu tak vinou sexuální výchovy. Co se pod ní nabízí, zasluhuje přinejlepším nazvat „úvodní informací“.

Další alternativu a opravdové řešení problému přináší *zduchovnění sexu*, které nabízí Levá cesta, dokonale přizpůsobená dnešní době. Obrací se k těm, kteří odmítají jak přehnanou upejpavost, tak pornografický pseudoerotismus, k těm, kdo chtějí přejít k „zdravé sexualitě“. Levá cesta řeší sexuální problém uvolněním v ušlechtilém smyslu a přístupem k posvátnu. Tantra

tvrdí, že v naší úpadkové a destruktivní době (kalijuze) jedině Levá cesta ještě může vést ke skutečnému duchovnímu životu.

Cituji Juliuse Evolu: „Sexuální spojení, chápané tímto způsobem, zastavuje zákon duality a vyvolává extatické otevření. Zákon duality se přerušuje za současného opojení, orgasmu a vytržení, které spojují obě bytosti. Může se vyvolat podobný stav, který předem zobrazuje absolutní osvícení. *Kulárnavatarantra* říká, že nejvyššího spojení se může dosáhnout pouze sexuálním spojením.“ (Le Yoga Tantrique, str. 191-192)

Bez návratu k respektování přírody a bez praktického provádění eroticko-magických obřadů, které umožňují rozvoj člověka a jeho harmonii s ostatními formami života, se destrukce celého lidského druhu nezastaví.

René Guénon uzavírá: „Jednalo by se tedy koneckonců pouze o obnovení toho, co existovalo před moderním odklonem s nutnými úpravami podle podmínek jiné doby... Orient může Západu pomoci, jestliže Západ bude chtít, ne proto, aby mu Orient vnutil představy, které jsou mu cizí, jak se toho někteří obávají, ale aby mu pomohl opět najít vlastní tradici, jejíž smysl ztratil.“ (La Crise du monde moderně, str. 45 a 129) A dodávám: zejména pokud se týče sexuality.

Sex – nepřítel duchovního života?

Pokuste se uhodnout, kdo napsal: „Od té doby, co existují náboženství (židovsko-křesťanská), směřovala vždy k tomu vyjádřit se ve svých nejvyšších projevech cudností. Buddhismus a křesťanství se ostatně v tomto bodě shodují. Přemoci sexuální kouzlo se vždy u *dokonalého* koneckonců jevílo jako nejvyšší projev vítězství ducha.

Hledaný, významný a účinný prvek, jsem si tím jist, se tají vlastně v myšlence panenství. Ale tato myšlenka, jsem si tím neméně jist, ještě nenašla v praktickém životě nebo v teorii svůj uspokojující recept. Pochybnost se zrodila z mé osobní zkušenosti. Pochybnost se zvyšuje rostoucím počtem vznešených a upřímných duší, které už v askezi nic morálně krásného nevidí.

Cudnost se už nepromítá v nejasnost o našem fyzickém a morálním světě, pokračuje buď ve slovech či zastaralých systémech, nebo ospravedlňuje složitost nejrůznějších důvodů, z nichž nás skoro žádný nedojímá.

V křesťanství se tato doktrína (nebo spíše, jak říkám, toto praktické provádění) vyjadřuje velmi jasně dvěma vůdčími myšlenkami: spojení pohlaví je dobré i svaté, ale *vylučně* pro rozmnožování, mimo ať je přiblížení pohlaví sníženo na *minimum*.

Co je však základem, ať citového nebo rozumového, křesťanského uctívání počestnosti? V první řadě je to *fyzilogický předpoklad*, který prostupuje, víc než jsme se domnívali, křesťanský výklad o pádu člověka, jeho posvěcení a milosti Boží. Hovořím o představě (přesněji řečeno pocitu), že sexuální spojení je poskvrněno nějakým pádem a nečistotou. Sexuální člověk je hříšný. Křesťanská představa o sexualitě se vyjadřuje: *Hi sunt qui cum mulieribus non sunt coiquinati* – To jsou ti, kteří se znečistili ženami.“

Jak z toho vyváznout? Duši se navrhuje velká věc, nepřítomnost hříchu.

„Z toho vyplývá veškerá omezující askeze, pokud mluvíme o sexualitě. Aby se člověk nevystavoval poblouznění, musí se zdržovat co nejdále od této záhuby: musí utéci. Aby člověk nepodleh rozkoši, musí zabránit samotným svodům radosti a musí si uložit trest: odříkání a pokání. Toto podivné obrácení hodnot na první pohled posvěcuje tuto zásadu jako morální eunuchismus – a otevřelo cestu virtuozitě velkého pokání.

Příkazem křesťana bude brát spíše méně než více. Bude zachraňovat své tělo jeho ničením, bude je zušlechťovat jeho zeslabováním. Tělo tvoří okolo jeho duchovní duše ne atmosféru nebo mlhovinu, ale *astrální tělo*. Z neznámých důvodů je tento satelit, tajuplně spojen se Stvořitelem duše, nestálý a nebezpečný. Navíc je chlípný. Musí se uvrhnout do otroctví. Maxima dokonalosti dosáhne logicky Svatý minimálním používáním Hmoty (těla) a speciálně Hmoty v její nejnakažlivější podobě: Ženství.

Křesťanství vynaložilo mnohem větší úsilí než jakékoli jiné náboženství na praktické provádění počestnosti. Morální hodnota (nebo alespoň význam a tradiční kázeň) počestnosti pro mnoho z nás

nyní ztrácí svou samozřejmost. Tento jev se nesmí přičítat lidské zvrhlosti, a proto jím pohrdat. Je nutné ho vidět poctivě a tváří v tvář.

Význam pohlavní zdrženlivosti či fyzické nedotknutelnosti těla se pro nás stal tak nepochopitelným jako uctívání tabu. Morální hodnota skutků se nyní měří duchovním elánem, který udělují.

Až skoro do XVIII. století stavěly konflikty o morálce proti sobě dva přesně vymezené klany: duchovní a světskou moc. Jedni i druhí mlčky uznávali, že se Svět nikdy nepohyboval, nebo přinejmenším, že se definitivně zastavil. Veškeré myšlení a zkušenosti do nás vstupovaly s vědomím, že vesmír okolo nás pracuje jako obrovský rezervoár životních možností. Věřilo se Hmotě (tělu) buď určené, nebo vyčerpané. Projevovala se nevyčerpatelně bohatá v nových psychologických energiích...

Žena je pro Muže symbolem a ztělesněním všech komplementárností očekávaných od Vesmíru: ve smyslu duchovní síly Hmoty, duchovní síly těla a Ženského principu.

Jestliže se v tomto bodě nemýlím, dotýkáme se počátku rozporu, který zvyklává naše sympatie k tradičnímu kultu počestnosti. V jádru křesťanského zákoníku o ctnosti se předpokládá, že pro muže je žena v podstatě plodícím nástrojem. Aby žena rodila nebo ne, to je dilema položené moralisty. Proti tomuto zjednodušení se staví naše nejdražší a nejspolehlivější zážitky. Jestliže je mateřství ženy jejím základem, není to nic ve srovnání s její duchovní plodností. Žena rozvíjí, zcitlivuje a odkrývá se tomu, kdo ji miluje.

Tato část polemizuje s morálním poklesem a nevázaností současné *svobody* mravů a má, jak se zdá, svou skutečnou příčinu v hledání bohatšího a duchovnějšiho spojení než takového, které zůstává omezeno na úrovni poněkud dětské. V současném stavu světa se ještě Žena muži nezjevila úplně.

Ostatně *zušlechtěný* muž tak, jak se představuje, *není* eunuchem! Není to *monáda*, ale lidská *diáda*, kterou se dostává k duchovnímu životu. Hlavní problém Ženského principu spočívá v tom, že o něm křesťanská teorie buď mlčí, nebo se o něm zmiňuje velice nejasně. Z toho vyplývá nespokojenost a neklid tváří v tvář starému kázání o ctnosti. Doposud askenze směřovala k veškerému odmítání. Aby se člověk stal svatým, musel se zejména odříkat. Na základě nového

morálního stanoviska, které přijímá Hmotu, bude duchovní nezáměrně nabývat podoby dobývání. Člověk se musí ponořit, aby byl pozdvižen a aby se pozdvihl do přívalu tvořivých energií, ale nesmí *vyloučit* první a nejžhavější mezi nimi (sexuální energii).

V praxi se Ženský princip zařazuje mezi přirozené zakázané produkty, protože je příliš nebezpečný. Je to vůně, která vzrušuje, likér, který omamuje. Odjakživa (v židovsko-křesťanských náboženstvích) muži s překvapením hleděli na neovladatelnou sílu tohoto jedinice. Protože plameny ničí a elektřina zabíjí, přestaneme je používat? Ženský princip je nejobávanější ze všech sil Hmoty. To je pravda. A moralisté říkají: „Proto se musíme Ženského principu vyvarovat.“ Musíme ho ovládnout, odpovídám. Ve všech oblastech reálna (fyzického, citového, rozumového) je *toto nebezpečí mocným symptomem*. Ano, láska je prahem k jinému vesmíru...

Není toto duchovní využití těla tím, co bez dovolení moralistů instinktivně objevili a přijali mnozí géniové, jež doopravdy tvořili? Nečerpá z těchto zdrojů, nazývaných nečisté, život i největší konzervativce?

Nejdříve půjde muž k Ženě. Přijme ji celou. Stykem obou prvků v lidské lásce nastane vzestup obou k nejvyššímu božskému středu.

Fyzickou láskou se síly muže úžasně osvobodí. Co vždy spalo v našich duších, se probudí a vykročí kupředu... Okamžik naprostého obdarování se shoduje s božským setkáním. Dříve nebo později, i skrze naši nedůvěřivost, učiní svět tento krok. Protože vše, co je pravdivější, vyjde najevo. Vše, co je lepší, nakonec přijde.“

V tomto textu jste jistě poznali závan a styl Teilharda de Chardin, protože on je jeho autorem. Ačkoli zde vychází zejména z mužského hlediska, přibližuje se k tantře tím, že poznává zasvěčující vlastnosti Ženy a odstraňuje protiklad „sex kontra duše“. I když to není pohled katolické církve, nelze ho obvinít, že tuto otázku chtěl přejít mlčením.

PROVÁDĚT SEXUÁLNÍ VÝCHOVU

V patriarchálním režimu připadá při sexuálním aktu aktivní úloha muži: penis je základní orgán a vagína ne víc než příjemná sběrná nádržka. Penis proniká, pohybuje se sem a tam, vnucuje rytmus, prožívá rozkoš, to znamená, že ejakuluje. Muž je uspokojen nebo se tím uspokojuje. Staletí mužské nadvlády způsobilo, že žena nejčastěji tuto pasivní roli přijímá za vlastní a smiřuje se s ní. I etymologie je výmluvná: *vagína* pochází z latiny, kde znamená pochvu či pouzdro. V holandštině *schede* nebo v němčině *Scheide* znamenají pouzdro na meč nebo vagínu. Zřejmě je meč hlavní předmět a pouzdro má pouze prostou ochrannou roli.

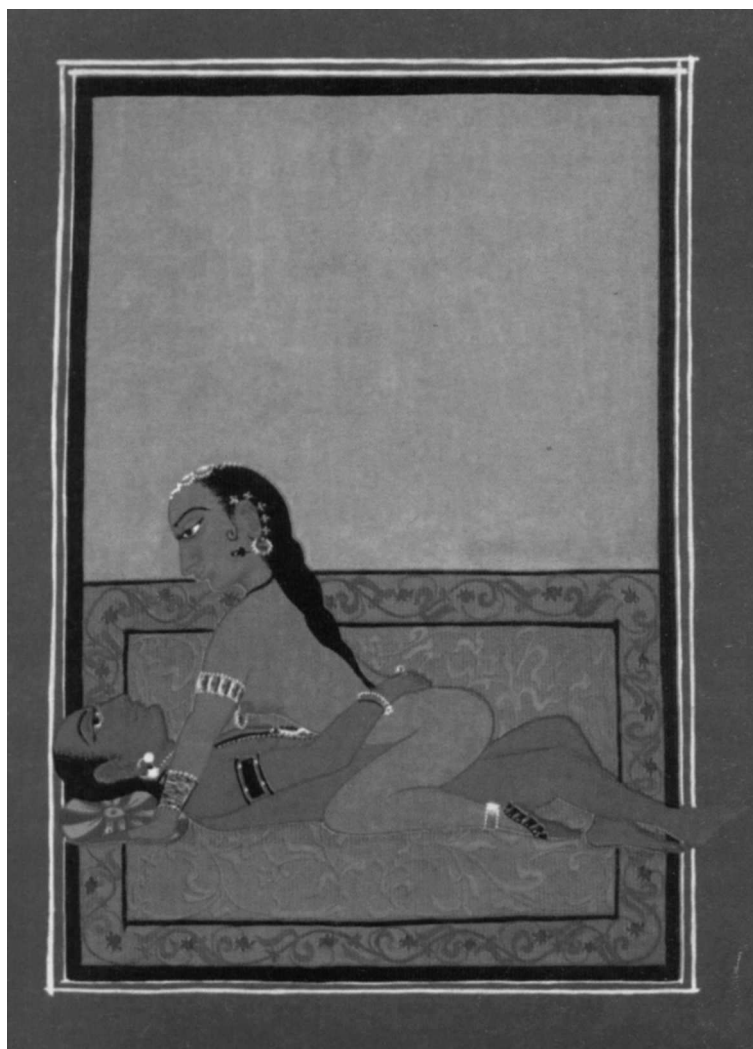
Také nejobvyklejší milostná pozice na Západě, nazývaná misionářská, vyjadřuje mužskou nadvládu a snižuje možnost aktivní účasti ženy. Děsné německé přísloví říká: „Nach dem Essen sollst du rauchen, oder eine Frau gebrauchen.“ Doslova to znamená: „Po jídle si zakuř nebo použij ženu.“ No! Zdvořilost jde až k použití slova *rauchen* – *kouřit* před *gebrauchen*!

Sexuální umění každého muže se navíc považuje za tak vrozené, že se mu žena často neodvažuje naznačit jeho nevědomost, nešikovnost či obojí.

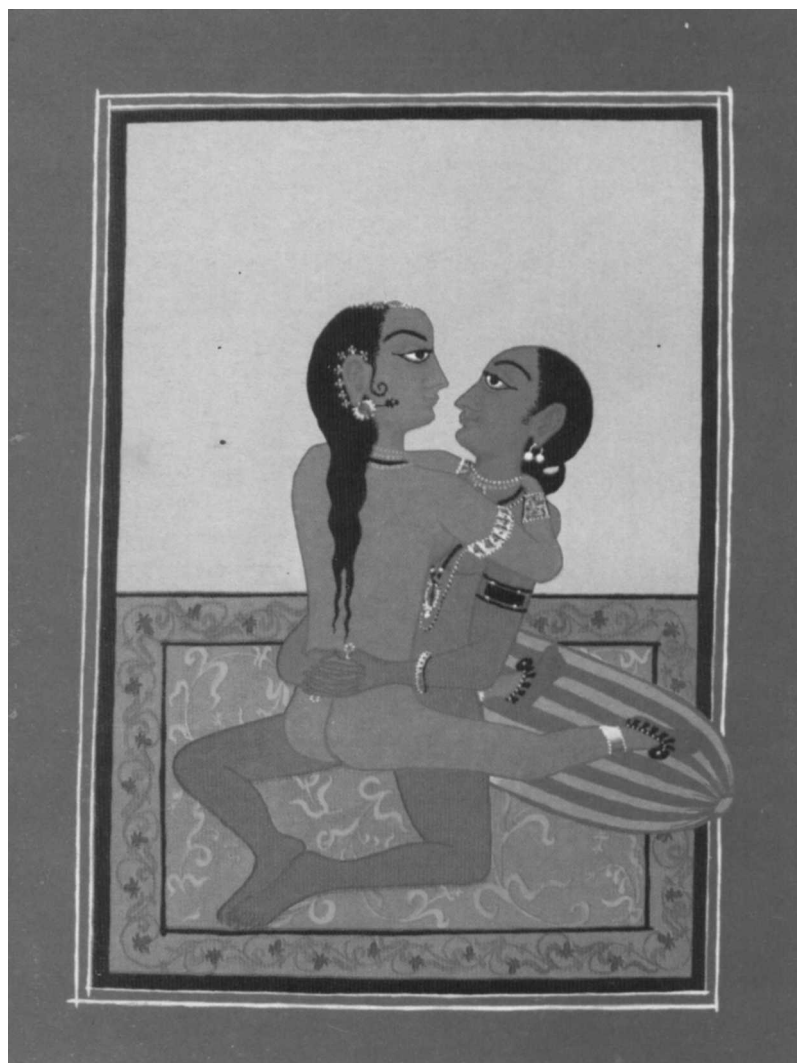
Co je nejhorší, že to ženám nelze vytknout: v mém jinošském věku se ještě mladí lidé uzavírali podle pohlaví do skutečných ghett. Sex byl tabu a z toho vyplývala nevědomost mladých i dospělých.

Systematické stíhání za každý sexuální projev znamenalo, že chlapci, zejména v náboženských ústavech, ještě v osmnácti či dvaceti letech, a někteří až do svatby, nevěděli, jak vypadá ženské pohlaví: anatomické přednášky na tento „detail“ pozapomněly! Myslím si, že kdyby mohli, zatajili by nám i naše vlastní pohlavní orgány!

Purušájitāsana, obráčená misionářská pozice.

Upavištāsana, sedící pozice.

Nahota byla tabu tak dokonale, že mnoho žen, dnes babiček, zažilo dobu, kdy se u jeptišek dobře vychovaná dívka měla sprchovat v košili! Namítnete, že se Indky koupou v Ganze, aniž odloží sárí. To je pravda, ale to vyplývá z téhož přístupu, viktoriánského puritanismu, který zamořil Indii.

S chápajícím úsměvem řeknete, že se tyto novicky mezitím staly matkami, tedy že jim to nezabránilo mít děti! Souhlasím, ale za jakých podmínek? Oficiálně šlo o to nemít sexuální styky před manželstvím a za tím účelem se izolovaly dívky od chlapců. Navzdory všem učiněným opatřením dospělých unikali dohledu, dávali si tajná dostaveníčka a v přírodě za nejistých a překérních podmínek si pokoutně „věděli rady“. Z nedostatku sexuálního zasvěcení byli chlapci nemotorní, zklamali svou partnerku a často i sebe, dívky byly nezkušené a neobratné. To vše měli okořeněno pocitem hříchu a viny a s utkvělou představou nevhodného těhotenství. Jak za těchto podmínek doufat, že po svatbě budou mít bohatý a šťastný sexuální život a vytvoří spokojený, sexuálně se rozvíjející pár?

Dnes je, pravda, sexuální výchova oficiálně na programu. Jde však o zmatení významu, protože většinou běží o instrukce o vzniku člověka a ne o *sexuální výchovu*. Je výborné pořádat anatomické a fyziologické přednášky o pohlavních orgánech a informovat o pohlavních procesech, to však nemá vztah k výchově *sexuálního chování*. Uznejme, že by v našich školách bylo nepředstavitelné, aby se třídy proměnily ve společné ložnice či spíše lehárny. V této oblasti by nás některé „divoké“ kmény Indie mohly poučit, zejména ty, kde je skutečná sexuální výchova sociálně organizována v *ghótulu*, místě pro přespávání mladých. I když ghótul není vhodný pro vývoz, je poučné se s ním obeznámit a odhalit jeho moudrost.

Verrier Elvin, který žil dlouhý čas mezi indickými kmény a oženil se s jednou z jejich dcer, napsal: „Pro jednotlivce žijícího uprostřed kmene je sexualita přirozená. Mladý chlapec se zasvěcuje do sexuálního života již dlouho před pubertou pozorováním dospělých a z doslechu. Jak stárne, napodobuje sexuální hru a postupně přistupuje k předmanželským stykům. Jinoch pozoruje všechny mladé dívky, vytváří si na ně názor a naopak.“

„V rámci kmenového života se předmanželským stykům nebrání, pokud jsou respektována pravidla pro výběr partnerů.“

„Ghótu, který dnes pomalu mizí, poskytuje pro předmanželské sexuální styky sociálně bezpečný rámec. Setkávají se v něm obě pohlaví. V kmenech převládá prostý, přirozený a čistý postoj k sexualitě. V ghótu se sexualita upevňuje bez jakéhokoli pocitu viny a svobodou-vyplývající z vnějšího nevměšování a neovlivňování dospělými. Jsou přesvědčeni, že sexuální akt je dobrý, zdravý a estetický a prokazuje dobrodiní, pokud se provádí ve vhodný okamžik s odpovídajícím partnerem a na vhodném místě. Nejmladší chlapci a dívky se zasvěcují napodobováním lásky a sexuálního chování. Dvořit se začíná smíchem a tancem ve společné ložnici. To však nebrání tomu si dát dostaveníčko v hlubokém lese nebo na osamělém místě. Tímto způsobem se chlapci a dívky od svého mladí zasvěcují do sexuálních technik, například i osobním zasvěcením. U jiných kmenů, jako jsou třeba Santálové, kteří nemají takovou výchovu, mají mladí mnoho příležitostí, aby se setkávali o svátcích, svatbách, tanečních večírcích, při mezivesnických návštěvách i práci na poli. To jim umožňuje navázat známosti, které vyústí v konkrétní sexuální styky. Tyto předmanželské styky vedou často ke šťastným manželstvím.“

„Pokud jde o sexualitu po sňatku, někteří mají mimomanželské pletky. Přinášejí vzpomínky na volný sexuální život před sňatkem a svobodný psychologický postoj utvořený během jejich dospívání.“

„Některé svátky jsou u kmenů normální příležitostí k mimomanželským sexuálním stykům. Mohu uvést svátky Santálů, Hosů, Mundů atd., během kterých je každý svobodný a má možnost si vybrat k sexuálnímu aktu žádaného partnera. Další rovínou sexuálního života kmenů je rozmanitost sňatků. Když jedinec není spokojen se svým partnerem (-kou) a když jejich sexuální touhy nejsou uspokojeny, může mít poměr s jinými partnerkami či partnery buď k pomilování, nebo k mimomanželskému styku či zvolí obřadní formu.“

Je vyloučeno tyto kmenové zvyky přenést do Evropy, ale je dobré vědět o jejich existenci a výhodách, což by mělo vést k sociálním úpravám v této oblasti. U těchto kmenů vlastnění, žárlivost, dramata

plná vášní způsobená „nevěrou“, rozvody strastiplné jak pro manžele, tak pro děti, neexistují, rovněž se méně vyskytují sexuální frustrace, což zajišťuje určitou psychologickou rovnováhu. Protože je nelze přenést, měly by se alespoň nestranně posoudit.

V dnešní době se leccos mění: muž stále víc chápe potřebu sexuálních informací, protože si přeje dosáhnout technik vedoucích k orgasmu ženy, mistrovskému dílu muže. Proto si kupuje knihy o milostném umění v naději, že vyplněním těchto mezer plně ženu uspokojí!

Dobrý žák naprosto neignoruje předehtu, erotogenní oblasti, polibky. „Cunnilingus“ a „fellatio“ jsou součástí jeho slovníku. Zná sto a jednu pozici a jejich varianty. Zkrátka se stává dokonalým milencem.

Je tu však jeden háček, protože tyto knihy jsou napsány muži pro jiné muže, odrážejí tedy „mužské“ hledisko! Řeknete mi, že tuto knihu napsal také muž. Bohužel, nejsem transsexual! Ale, k čertu, očekáváte snad, milé dámy, že o tom píše v našem zájmu? I *Rapport Hite* pro nás muže málo lichotivý, není očekávanou knihou, nad kterou by žena konečně řekla: „Pánové, zde je, jaké jsme a jak cítíme. Zde je, jak nás máte milovat!“ Dnešní příručky zapomínají na podstatné – radikálně změnit mužský postoj k ženě a sexu. Právě to, mimo jiné, přináší tantra!

Muž by měl při sexuální hře přijmout to, že žena může tuto hru vést, a přistoupit k naprostému respektování její *ženskosti*, když se otevře ženské sexualitě. Nejde o blahovolné pochopení, ale o pozorné vnímání úžasného ženského sexuálního potenciálu. Proto musí mezi mužem a ženou existovat dialog. Ke své škodě jsou ženy zdrženlivé hovořit o *sexu*. Proč mu prostě neřekne, co od něj očekává? Proč ho neinformuje o svých podnětech a hlubokých příčinách? Proč se nestane jeho zasvěcovatelkou? Nevědomost některých mužů, považovaných za „experty“, protože poznali mnoho žen, je často překvapující.

Dobře, tantra není všedním sexem, ale tantrický adept, šiva nebo šakti, přesto musí plně umět uspokojit druhého i při „normálním“ objetí. Ostatně tantrické spojení je možné pouze mezi partnery schopnými mít mezi sebou rozvinuté „normální“ sexuální vztahy.

V záhlaví sexuálních příruček figuruje nevyhnutelná kapitola, jež pojednává o „předehře“ s víceméně rafinovanými technikami. V tantře skutečná předehra nespočívá tolik v laskání či polibcích na určitých místech. *Skutečnou předehrou* k maithuně je vytvořit intimní psychický a fyzický vztah k vyvolání hluboké harmonie. Proto se každý naplňuje osobností druhého, jeho přítomností v nejsilnějším slova smyslu, celou jeho bytostí a prostupuje se jeho pohlavím (což není synonymem pohlavních orgánů). Toto otevření se druhému vyvolá vytvoření jemného kontaktu, proběhnutí proudu. Když si žena uvědomí mužskou sílu ukrytou v muži, stane se její *rati-vášeň* aktivní. A naopak, u muže se probudí *vírja-mužnost*. Laskání a veškerá erotická rytířská výzbroj klasické předehry se nemusí odmítat, ale ztrácí smysl, když se vytvoří tento kontakt.

Když se *rati* a *vírja* probudí, otevírá se jóni a její vlhká a teplá koruna zve muže do sebe. Lingam nemá *vniknout*, měl by být polapen a poté pomalu *přijímat* chvějící se jóni. Lingam není buldozer!

Alan Watts to dobře pochopil. Ve své knize *Man, Woman and Nature* na str. 170 píše: „Když je dvojice blízko sebe tak, že se pohlaví dotýkají, stačí zůstat klidný a nespěchat, aby žena ve vhodný okamžik mohla přijmout úd bez jeho aktivního proniknutí.“

Vaginální kontrola je víc než cenná. Kontrolované stahy jóni přijímají lingam a šakti cítí, že muž je její součástí, že jsou jedno tělo, jedinou bytostí, že vytvářejí prvopočátečního androgyna. Kolik času je k tomuto uskutečnění zapotřebí? Ve skutečnosti se nic neuskutečňuje, stačí čekat a věci se uskutečňují samy!

NAŠE DVOJÍ SEXUALITA

Naše sexualita je dvoupólová: jedna je v pólu „druhu“ a druhá v pólu „jedince“. První, pól „druhu“, je na konci trupu v pohlavních orgánech (múládháračakra a svádhištánačakra), které jsou doslova nesmrtelným územím druhu, jehož jedinečným účelem je plození, nepomíjivost rodu. Pól „jedince“ je na druhém konci páteře, v mozku, lotos s tisíci kvítky, sahasráračakra, sídlo osobnosti, „já“.

Sexualita druhu, jehož oporou jsou pohlavní orgány, to jest nepotlačitelný životní pud, který rozmnožuje veškerý život na této planetě, to je *kundaliní* tantry. Tato základní a živočišná sexualita (to není hanlivé) vyvolává u ženy intenzivní přání mít děti. Právě vrozená a naprogramovaná sexualita vede ženu k instinktivnímu sexuálnímu chování, ke spojení s mužem, k chování, které téměř mechanicky uvádí v činnost rytmické pohyby pánve a kontrakční vlny vagíny, aby vytrysklo oplodňující sperma a uskutečnil se záměr druhu.

Tento pud je dobře známý. Druhý specificky lidštější, v pólu „jedince“, bývá netušený či se zaměňuje s prvním. Pro tantrickou maithunu je podstatné oba rozlišit. Tantra nepopírá sílu ani životní charakter pólu „druhu“, ale cílem rituální maithuny není plození. Nepomíjejícnost druhu se může zajistit několika souložemi během života. Teoreticky by stačilo dvacet odpovídajících ejakulací za dvacet let ve „správném“ okamžiku k získání slušné rodiny s dvaceti a více potomky, kdyby se narodila dvojčata. Některé ultrastydlivé sekty, například Hare Krišna, sex zakazují, povolují ho pouze u manželů jednou za měsíc. I Gándhí měl takovou antitantrickou představu.

Tantra využívá obou forem sexuality a dává přednost té, která není čistě živočišnou a rozmnožovací. Umístění a reflexivní, téměř mechanický charakter sexuality druhu je dobře ilustrován náboženským závojem. Říká se, že během kopulace se tato sexualita někdy odděluje od mužské hlavy, kterou považuje za příliš málo „aktivní“: vylučuje pól „jedince“, zatímco pól „druhu“ pokračuje v souloži se zvýšenou silou a jde za ženskou plodností, která ho poté stravuje! Někteří entomologové, pravda, říkají, že to je legenda.

Nicméně (jde o zkušenost z experimentu) u některých motýlů, odřízne-li se mužská hlava, pokračuje zbytek těla neochvějně v kopulaci a dokazuje tak autonomii pólu druhu. U člověka dochází k tomu, že lidé s paraplegií (s oboustranným ochrnutím končetin) mohou mít erekci a oplodnit svou ženu: mícha je sice přerušena, ale jedná pouze pól druhu, do mozku však žádné pocity nejdou.

Pól „jedince“ má tedy vlastní sexualitu, velice odlišnou od živočišného pólu „druhu“. Jeho nepřímo pohlavní sexualita se zakládá na polaritě pohlaví. Erotismus je čistou pohlavní sexualitou asi jako je labužnictví živočišným hladem. Je to vyjádření sexuality pólu „jedince“.

Ráj a peklo

Co o tom říká fyziologie? Potvrzuje tantrické tvrzení, že centrum duševní sexuality, sexuální pól „jedince“, je lokalizovatelné a místně určené! Je to místo blaženosti, extáze.

Americký vědec Olds zavedl do mozku krys elektrody, aby studoval účinek elektrické stimulace určitých oblastí na jejich chování. Elektricky uměl vyvolat zuřivost, strach, otupělost, lhostejnost atd. Jednoho dne se krysa chovala podivně a naprosto nezvykle. Místo aby utíkala před člověkem, vracela se zatvrzele na místo, kde Olds zapojoval stimulaci: zdánlivě se radovala, byla v „ráji“, abych použil slova doktora Léviho z Leningradu. Olds lokalizoval další body „ráje“, jež tvoří v hypothalamu kříž. Objevil však, bohužel, i duševní „peklo“, kde elektrické dráždění terorizovalo zvíře, jehož mimika vyjadřovala: „To už nikdy, za žádnou cenu!“

Příroda je přesto laskavá: v mozku krysy je ráj sedmkrát rozsáhlejší než peklo. Ráj a peklo se dají určit u ryb, ptáků, koček, psů, králíků, delfínů atd.

Pro tantru jsou tyto výzkumy poučné. Olds rovněž zjistil, že nasycená zvířata pocítují méně blaženosti, když se stimuluje „ráj“. Když mají hlad, radují se intenzivněji, což potvrzuje tantrické tvrzení, že „dobrá bašta“ otupuje jemné formy erosu. Nezakazujeme radovat se ze zdravé, ale i vybrané potravy, pokud je střídmá.

Karikatura boubelatého a ruměnného mnicha potvrzuje, že hrubé rozkoše stolu a zavalitost vyrovnávají sex a usnadňují pohlavní zdrženlivost.

Po Oldsovi další badatelé naučili zvířata se dráždit, když sešláply pedál, který uváděl v činnost elektrické dráždění do mozku. Učení bylo ostatně rychlé: stačilo, aby zvíře dvakrát či třikrát šláplo. Od té chvíle je skoro neopustilo a stimulovalo se tisíckrát bez přerušení, dopřávajíc si řady orgasmů až do vyčerpání! Další důležité zjištění: tyto elektrické orgasmy závisí na sexuálních hormonech. Vykastovaná zvířata se přestala stimulovat, ale po vstříknutí mužských hormonů se znovu pustila se zanícením do dráždění.

Při tantrické maithuně prodloužené a mocné dráždění pólu „druhu“ stimuluje gonády a zintenzivňuje produkci hormonů potřebných k maximální aktivizaci ráje v mozku.

Doktor Lévi, který komentuje zkušenosti Oldse, přiznává: „Zjednejme krysám spravedlnost. Pokud to bylo možné, zůstaly rozumné jak při hledání žrádla, tak při vyhledávání rozkoše elektrického dráždění, pokud elektroda nebyla na bodech, jejichž dráždění je nechávalo zapomenout na všechny ostatní radosti života.“

Olds také zjistil, že krysy, které žraly málo, ale samy se stimulovaly, byly silnější a čilejší: já bych řekl, že stimulace pólu „jedince“ je činila hbitějšími, energičtějšími, jako by jim tato nová radost vlévala nové síly: proto tantrikové obou pohlaví, i v pokročilém věku, zůstávají překvapivě mladí, čilí a dynamičtí.

To vyvolává jednu otázku. Lze to vztáhnout na člověka? Naši „bratrance“ nás poučí. Doktor Lévi, který studoval primáty, napsal: „Opice, která sedí ve speciálním křesle, ničím netrpí a nesnaží se uvolnit. Naopak. Soudě podle její mimiky, prožívá nejkrásnější okamžiky svého života. Jásá. Má na hlavě přilbu, odkud vycházejí elektrody zavedené do jejího mozku. Znepokojuje nás to méně, protože experimentátorem je John Lilly, známý svým ohledem ke zvířatům, velký znalec delfínů.“

Zvíře je na vrcholu rozkoše, protože proud prochází elektrodou zavedenou do jejího ráje. Během dvaceti hodin, s krátkými přestávkami na žrádlo nebo i při něm, si pouští elektrický proud do mozku, aby pak vyčerpána usnula. Po probuzení se znovu stimuluje

bez oddechu. Změnila se k nepoznání. Nedávno byla bázlivá a zlostná, nyní je poslušná, hravá, laská ruku vědce, místo aby ji poškrábala.“

„Jestliže duševní sebebuzení zvířete odpovídá tomu, co považujeme za velkou rozkoš, možná v jiných případech je jeho vnitřní stav přirovnatelný k nevyslovitelným pocitům blaha, vytržení, extáze, kterou pocítíme při odlišných, složitějších procesech.“

Mohli bychom položit další otázky. Dosvědčuje to, že tento ráj je erotický, že vytváří druhý sexuální pól a že platí také u člověka? Odpověď je ano. Zde je důkaz, alespoň podle Léviho: „Natálie Bechtěrevová z Leningradu, neurochirurgka, pozorovala první (náhodný) lidský případ elektrománie. Pacientka, u které jsme několikrát dráždili body ráje, dělala všechno možné, aby znova zažila stejný pocit. Snažila se co nejčastěji chodit do laboratoře, pouštěla se do hovoru s ošetřujícími lékaři, netrpělivě na ně číhala. Používala různých manévrů, projevovala nespokojenost a netrpělivost, chovala se provokativně. Navíc se šíleně zamilovala do experimentátora, neúnavně ho pronásledovala, zvláště dotěrně projevovala přehnaný zájem o jeho starosti... To byla výstraha!“ Myslím si, že budete souhlasit, pokud připustím, že i když se jedná o nemocnou, dokazuje to erotickou orgasmickou povahu duševního ráje, tedy pólu „jedince“.

Jestliže jsem záměrně uvedl doktora V. Léviho, bylo to proto, že sovětská věda se příliš nezatěžuje duchovními postoji, což dodává váhu jeho poznámce: „Někdy máme dojem, že v mnoha případech, když moderní věda má za studijní předmět mozek a psychický život, přistupuje k nim pouze z jiné strany jevů, se kterými máme neustále co dělat v životě a se kterými lze snadno pochopit sami sebe nejjednodušším pozorováním vlastní osoby. Zdá se, že jsme si již dávno mohli uvědomit existenci duševních systémů bez zavádění elektrod do mozku.“

Tantra sdílí tento názor. Po tisíciletí prozkoumává podivuhodný a fascinující vesmír, kterým je člověk a jeho psychika, bez zavádění elektrod do mozku. Protože však tyto experimenty byly uskutečněny, vezměme je v potaz a zapamatujme si, že dokazují tantrický názor.

Než přejdu k tantrickým závěrům o naší dvojí sexualitě, zamysleme se nad výstrahou doktora Léviho, která se týká čarodějnického učně, kterým je doktor Delgado z univerzity v Yale v USA. Pomocí velkého výřezu a s natrvalo zavedenými elektrodami do mozku opic je stimuloval radiovým signálem: zvíře se stalo na dálku řízeným přízrakem a slepě poslouchalo experimentátora. Existuje i dálkově řízený stimulátor, ne větší než hrášek, sestrojený ve Výzkumném středisku Atlantské univerzity (stát Georgie, USA), který se zavádí pod vlasovou pokožku. Výzkumy se zatím omezují na opice, ale NASA již uvažuje o tom, že telestimulátor by byl ideálním prostředkem ke kontrole chování astronautů přímo ze země. Mohl by je uspat, probudit chuť k jídlu, učinit je lhostejnými k samotě, zesílit pozornost v nebezpečných okamžicích. Naštěstí tyto přístroje nejsou na dosah obyčejným smrtelníkům. Na objednávku a jako na běžícím pásu by se však mohli „vyrábět“ neohrožení vojáci, ultraposlušní občané atd. Mozková elektrostimulace by se mohla stát absolutní drogou budoucnosti.

Toto odbočení je ospravedlnitelné, abychom upřesnili, že tantra naopak usiluje o *osvobození člověka*, když mu zjednává sebekontrolu a přímý přístup k nesmírným psychickým energiím, které v sobě ukrývá: tantrik je pravým opakem dálkově ovládaného robota.

Úplná extáze

Obě sexuality odlišuje další skutečnost: erotické sny. Nestává se, že ve snu člověk prožívá sexuální extáze, psychické orgasmy, intenzivnější než ty, které pociťuje v konkrétním styku se skutečným (-ou) partnerem (-kou)? Snová extáze je typická pro pól „jedince“, protože využívá pouze duševních obrazů, je psychické povahy, i když snový orgasmus se svými odezvami rozlévá z mozku do pólu „druhu“, do pohlavních orgánů. U mladých mužů oddělených od žen (vojáci, vězňové, námořníci atd.) vedou často tyto sny k „nočním polucím“.

Obě sexuality, ač odlišné, jsou přesto spojeny, protože opak se vytváří rovněž: plný močový měchýř vyvolává erekci, která může uvést v činnost erotický sen.

Tantra chce, aby její adepti dosáhli naprosté extáze, takové, která spojuje orgasmickou zkušenost pólu „druhu“, velkou energetickou centrálu, s mozkovou extází pólu „jedince“. Jedna stimuluje druhou. Proto tantra dráždí pohlavní oblast vědomým a kontrolovaným způsobem. Kundaliní probuzená v pólu „druhu“ se pak v duchu vede páteří až do duševního pólu (sahasráračakry), kde její setkání s „rajskými“ centry uvede do chodu nejvyšší extázi. V obrazném jazyku tantry to jsou tajné svatby Šakti-energie se Šivou-vědomím, v lotosu s tisíci okvětními lístky.

K stimulaci pólu „jedince“ a skrze něj pólu „druhu“ není potřeba elektrod. Člověk, který se jde podívat na porno film, je při vstupu do kina většinou klidný. Erotické obrázky však brzy podráždí duševní pól s reakcemi na pohlaví, což nemusím upřesňovat... Tantrická situace? Naprosto ne. Tantrikové nejsou přehnaně stydliví, ba právě naopak, ale těžké a vulgární porno není jejich záležitostí. Jestliže o tom hovořím, činím tak proto, abych dokázal, jak je snadné probudit energii pólu „druhu“ vhodnými duševními obrazy. Tantra často využívá erotické představivosti, aby stimulovala pól „druhu“ a pak vedla vyvolaný sexuální proud páteří k duševnímu pólu, zejména krijemi, které jsou duševními procesy k usměrnění energie v těle, ať je sexuální nebo ne.

Za jakým cílem? Pro rozkoš? V určitém smyslu ano, protože blaženost přibližuje člověka tomu nejvyššímu. Doktor Lévi nám znovu podává klíč: „Dostojevský před svými záchvaty padoucnice pociťoval nevýslovnou extázi, svrchovanou rozkoš, božskou upřímnost. Během krátkého okamžiku *se mu zdálo, že odhalil smysl všeho, co existuje*. U některých jedinců může být tento stav někdy vyvolán i hudbou, zejména je-li velmi rytmická.“

Tuto větu je vhodné si opět přečíst a meditovat o ní, sama odůvodňuje sexuální obřady tantry jako nejpřímočařejší a nejbezprostřednější prostředek k dosažení extáze, která vede k „osvícení“ a v záblesku snímá závoj ze základů bytí a kosmu bez elektrod a záchvatu epilepsie! Zapamatujme si, že i hudba může vyvolat toto vytrysknutí. Z toho vyplývá její role při tantrickém obřadu a indická hudba je erotická. Poznamenejme ještě, že u Dostojevského se tato extatická a jasnozřivá vize nejvyšší reality

utvářela právě před záchvatem epilepsie, jež je mozkovou bouří, tedy povznášejším jevem pólu „jedince“.

Protože epileptický záchvat zatemňuje obyčejné empirické vědomí, je vytrysknutí kosmické vize na jiné úrovni vědomí než u vědomí obyčejného. Blaženost a přechod do jiného stavu vědomí figurují mezi přístupovými stavy k nejvyšší realitě.

„Jiný stav vědomí“ se může jevit jako tajuplný, ba i vyvolat obavu, jako každý skok do neznáma, zejména když se jedná o epilepsii. Přejít však z jedné úrovně vědomí do druhé je všední každodenní skutečností, která se utváří například při usínání nebo snění. Kdo (hovořím o normálních případech) má strach usnout?

Sjednocující kosmická zkušenost

Tantra odjakživa ví, že vrchol sexuálního zážitku přináší blaženost neporovnatelnou s prostou rozkoší a že vytváří přerušení obyčejného bdělého vědomí, kterému vládne moje „já“, moje ego. *Změnit úroveň vědomí je osvědčeným prostředkem k překonání ega a k dosažení jednotného kosmického zážitku.* Překonání ega se děje bez umrtvování, omezující askeze, které často vytvářejí víc problémů, než jich vyřeší!

Povšimněte si, že jsem neoznačil tuto hraniční zkušenost slovem *orgasmus*, zároveň příliš vzácným a mlhavým, a dal přednost *vrcholu*. Upustil jsem rovněž od slova paroxysmus, který označuje extrémní napětí cizí tantrického zážitku. Tantra neodmítá obyčejný *orgasmus*, pokládá ho však za příliš závislý na reflexních pohlavních mechanismech, což ho zpronevřuje vědomé kontrole. U ženy je *orgasmus* určitou křečí stejně nepotlačitelnou jako ejakulace. V tajuplné tantrické alchymii se šakti nevzdává pohlavního orgasmu, pokud neztrácí kontrolu šiva: pozvolna by měla překonat obyčejný *orgasmus*, aby probuzená energie oživovala „rajskou“ mozkovou zónu. Právě tak šiva by měl překonat ejakulaci, to znamená ji kontrolovat. V obou případech je tento psychický *orgasmus* „vyvrcholením“.

Naše dvě sexuality, pohlavní se svým orgasmem a duševní s „vyvrcholením“, se tak spojují v tantrickou zkušenost, přednostně pro „ráj“, který je jediný schopen otevřít dveře do kosmu.

Stává se, že i bez tantrického zasvěcení prožije žena něco, co se této zkušenosti přibližuje. Jedna žena to popisuje takto: „Moje první pocity jsou soustředěny do pohlavní oblasti, potom se šíří mocnými vlnami po celém těle. Jsem celá vzrušená, celá citlivá. Někdy mám dojem, že se mi chce zpívat, jako kdyby se vzrušení zmocnilo hlasivek a rozvibrovalo je do zvláštního zabarvení.“

„Zažívám nádherný pocit plnosti. Je těžké to popsat. Mám elektřinu v celém těle a intenzivně prožívám smyslné a duchovní spojení s druhým. Stává se mi, že se modlím k Bohu, že s Ním tvořím jedno, a to je rozkoš extáze.“

„Tento orgasmus je pro mě metafyzickým ponorem do jiného světa, do náboženského světa. Mám dojem, že vystupuji na horu. *Vše se výslovně děje v hlavě*, která překypuje pocity a která mě nutí se emociálně zdržovat blízko muže, se kterým jsem.“

„Orgasmus je pulzující pocit světla. Světlo přichází z hlavy a prochází mnou, a já také vysílám světlo... jsem obklopena zářivým světlem, které tryská za máma očima. Vše je v mém těle pouze světlem a nevidím nic jiného než to. Neslyším už nic, necítím nic přesného..., ale každá částička mé krve se dává do tance, všechny póry vyzařují... a pavouci ve skříni, mravenci na zemi musí být veselí z toho, jak přijímám tento milostný proud.“ (Le Rapport Hite, str. 178)

Text se snadno rozluští. Existují dvě sexuality a dva typy zkušenosti. Očividně, aniž to tuší, probudila tato šakti svou kundalíní. Její genitální orgasmus byl prvním stupněm rakety, která ji odstartovala k dalšímu bytí, k „rajské“ zkušenosti, kterou výslovně umisťuje do mozku (pozn.: tato slova v citaci nejsou) a ne do jóni. Její prožitek je také duchovní, kosmický, ba mystický, ale je málo pravděpodobné, že toho dosahuje při každém spojení, v tantře je tomu podobně. Šiva musí vědět, zda jeho šakti tohoto prožitku dosahuje (její extatická tvář mu to prozradí), zda opouští pól „druhu“: v tom případě je inteligentní pouze nehybnost a psychická spoluúčast na prožitku šakti.

Tantra „demokratizuje“ tuto zkušenost určitým chováním a tantrickými obřady, které vytvářejí nutné tělesné a duševní podmínky. Tato zkušenost, pravda, nenastane hned na začátku u každé ženy, i adeptky tantry, ale je rovněž pravda, že každá je toho potenciálně schopna. K tomu dvě poznámky. Za prvé, vyvrcholení není povinnou vstupenkou k dosažení stavu kosmického splynutí (viz kapitolu Cesta údolím). Za druhé, vycvičení antifrigidních svalů a maithuna se šivou schopným se kontrolovat pozvolna osvobozují dvojí sexualitu šakti, která dospěje k tomuto zážitku a bude ho sdílet se svým tantrickým či netantrickým partnerem.

Zůstává mimochodem poslední bod – odkázat vás na kapitoly o praktickém provádění!

ŽENA – EROTICKÁ ŠAMPIONKA

Podivné: Proč se Eviny dcery, naše spolčnice, považují za ženy a ne za samičky, zatímco muž je raději samcem?

Bezpochyby proto, že sexuálně je žena výjimkou, a z toho důvodu není srovnatelná s živočišnými samicemi, zatímco muž jedná v některých jednotlivostech jako všichni ostatní samci na planetě.

V čem je žena jedinečná? Všechny samičky bez výjimky mají určenou dobu páření. Když fena hárá, tak se to pozná, i když ji zavřete doma, všichni psi ze čtvrti to vědí a obléhají dům. Jestliže se utrhne, je z toho na chodníku orgie... Naštěstí pro společnost ignorují ženy dobu páření. Kdyby tomu tak nebylo, jaká by to asi byla podívaná v metru! Pojmenovat ženu „fenou“ je těžká urážka. V USA je nejhorší pohanou *son of bitch* – *čubčísyn*, protože to uráží matku, posvátnou bytost par excellence. Biologie ospravedlňuje tuto reakci: žena se rázně odlišuje od *všech samic* včetně vzdálených sestřenic, opic. Zopakujme si to: žena ignoruje třeštění doby páření, je jediná v přírodě. Oestrus – říje, která označuje ovulaci, skoro zmizela. Výjimečné znaky jsou tak nenápadné, že většinou přecházejí nepovšimnuty: během „plodných dnů“ vylučuje vagína trochu víc bezbarvého mazadla, teplota se o stupeň zvyšuje, prsa jsou

citlivější, to je asi tak všechno. Žena musí doopravdy každý den sledovat teplotní křivku, aby si to uvědomila. Opice při hárání vydávají silný sexuální pach, který přitahuje a nezadržitelně dráždí samce. Jejich pohlavní orgány jsou zduřelé a agresivně podněcují k souloži. U ženy nic takového neexistuje.

Přesto opičí samice mají s ženou některé společné body, jako je klitoris. Menstruační cyklus je dosti podobný, ovulace při hárání trvá deset dní. Paviánka nebo šimpanzice na pohlaví skoro nemyslí, páří se s několika samci a projevuje veškeré znaky intenzivní radosti. Nevyhnutelným důsledkem jejího souložného maratónu, jehož jediným cílem je plození, bude otěhotnění. Tedy žádný sex během těhotenství ani po něm či po odstavení potomka. Tedy žádní zbožňovatelé a láska po dva až tři roky, což omezuje její sexuální život na několik meziher týdenní doby opičího života.

Opičí samci jsou jako jediní mezi savci obdařeni roční kopulační dobou a páří se po všechny měsíce. Odbočení: muž, přirovnaný k primátům, vystavuje na odiv nejpodstatnější mužský úd. Ptáček dvousetpadesátkilového goriláka je žalostný ve srovnání s penisem Tarzana: „chlapecká“ velikost je největší!

Je žena šampionkou ve všech kategoriích? Bezesporu! Není to tak dávno, nýbrž docela nedávno, kdy se o „počestné“ ženě předpokládalo, že nesmí nebo si nemá přát dosáhnout orgasmu: to se ponechávalo lehkým holkám. Potom přišla móda utkvělé představy *orgasmu za každou cenu a na každý pád*. A přesto i dnes, v době řečené uvolněné, se stále myslí, že frigidní žena je ženským údělem: říká se o někom neschopném, že je frigidní? Každá „frigidní“ žena je sexuální siláčkou, která nezná samu sebe, nejčastěji přidušena patriarchální morálkou jak potlačující, tak pokryteckou. Kromě vzácných fyziologických poruch je ženská frigidita vždy získaná.

Na jiném místě této knihy píše, že neexistuje frigidní žena, ale pouze muži, kteří frigiditu způsobují, nemotorové a zejména předčasní ejakulátorové. To je (naštěstí) pravda. Teoreticky žádná žena není frigidní a každá může být sexuálně aktivní a dosáhnout orgasmu bez problému. Ženy jsou však potlačeny, i když za to partner není osobně odpovědný. Početné příčiny sahají k puritánské

výchově bez sexuálního vzdělání (viz kapitolu věnovanou tomuto tématu).

Stvořila příroda ženu k lásce a erotismu? Helen E. Fisher v knize *The Sex Contact* odpovídá: „Náš druh je určen k sexu. Hovoří se o něm, žertuje se o něm, zpívá se o něm, pravidelně se miluje... Proč? Protože žena může být neustále podněcována. Každý den se může fyzicky milovat, po celou svou dospělost, i když je těhotná. Její sexuální život znovu začíná několik dní po porodu. Může se milovat tak často, jak chce. To je neobyčejné. Žádná samička žádného druhu pohlavně rozlišená se nepáří v takovém tempu.“ (str. 3)

„Pozoruhodnou lší vývoje je, že žena ignoruje dobu páření, kdy je oplodnitelná. Dvojice, která si přeje dítě, se musí milovat pravidelně. Vše se děje, jako kdyby příroda chtěla, aby se žena milovala každý den, protože je toho obzvláště schopna.

Až v roce 1950 si vědci všimli další ženské výsady. Kromě toho, že se může milovat s úctyhodnou pravidelností (a je k tomu donucena, jestliže chce mít dítě), jí sex opatřuje intenzivní slast (víc než muži), protože ji příroda obdařila klitorisem, ultracitlivým nervovým svazčkem jedinečně určeným k erosu. Do jejích pohlavních svalů se navíc sbíhá pět nebo šest žilních pletiv a při milování tyto citlivé shluky uvolňují její erotický výkon odlišný od výkonu muže.

Když je žena podrážděna, krev proudí k pohlavním orgánům a celé pánvi. Nervové svazčky se otevírají, svaly obkličují klitoris a vaginální otvor a anus se naplňuje přílivem teplé krve.

Houbovitě tkáň obklopující vstup do vagíny zvětšují třikrát svou normální velikost, laplíky zdvojují objem a všechny svaly genitální oblasti se přeplňují krví.“

(Odbočka: co zde Helen E. Fisher popisuje, není ženským ekvivalentem mužské erekce, leda naopak, nekopíruje mužská erekce vaginální naduření?)

Potom srovnává ženský a mužský orgasmus: „Náhle napnuté tkáň protestují. Zaplavují se tekutinou a krví, tlak v nich zesiluje a stahují se, aby vypudily krev.

Nejdříve se začne chvět stěna dělohy, poté následují svaly první třetiny vagíny od análního sfinkteru, vaginálního otvoru a klitorisu.

Každou půl vteřinu vhání nové stažení krev z pánevní oblasti do celého těla. To je orgasmus.

Podobné schéma je i u muže. Sexuální podráždění začíná v mysli nebo erotickým laskáním, následuje erekce penisu. Když krevní tlak v houbových tkáních pyje je příliš intenzivní, svaly se stahují. Zde se přesto muž a žena z hlediska orgasmu rozcházejí a zde nastává mimořádný vývojový obrat. Muž během orgasmu pocítuje nejvíc tři či čtyři hlavní stahy, následují další méně intenzivní, všechny v genitální oblasti. Ihned po nich ztrácí zájem o sex. Krev opouští penis, který měkne, a vše je pryč.

U ženy je tomu jinak. Normálně pocítuje od pěti do osmi hlavních stahů, poté devět až patnáct, které vystřelují do celé pánve. Místo aby to znamenalo konec, pro ni sex teprve začíná! U muže je tomu naopak. U ženy neexistuje žádné splasknutí pohlavních orgánů. Jestliže ví, jak si počínat, skoro ihned může prožít nový vrchol, pak další a ještě další, jestliže chce. Čím více má žena orgasmů, čím více jich může mít, tím se zintenzivňují.“

Helen E. Fisher tvrdí, že to není případ Američanek, z nichž většina nezná svou sexuální schopnost, nicméně každá žena je fyzicky schopna zažít mnohonásobný orgasmus. Pouhá otázka praxe, říká. Nárazové orgasmy mohou jít jeden za druhým tak rychle, že splývají v jediný stálý orgasmus. Poznává, že z hlediska plození je ženský orgasmus zbytečný, ba i nepříznivý, protože pulzace orgasmu je řízena k dolní části těla.

Vzhledem k tomu by titul této kapitoly měl být: Žena – geneticky naprogramovaná erotická šampionka všech kategorií... Správnější, ale příliš dlouhé.

Když sex pronásleduje náš druh, není tedy smilstvem ani zvrhlostí ani chlípností, ale znakem lidského údělu. Náš druh je zaslíben erotismu, jemné hře, kde sex oddělený a osvobozený od živočišného plodivého pudu otevírá lidské dvojici přístup k duchovnímu životu skrze plné spojení dvou bytostí v milostné extázi. U zvířete se samička zmocňuje spermatu k otěhotnění, nic víc. Mimo bezprostřední rozkoše nevyhledává žádné splynutí na jiné úrovni, jako je například meditace ve dvou, která člověku otevírá kosmos.

Jakmile samec ejakuluje, samička ho odmítá jako vyplivnutou švestkovou pecku.

Jestliže Helen E. Fisher dobře popisuje rozlišení mužského a ženského orgasmu, obratně však zakrývá problém, který z toho plyne. U ženy je první orgasmus pouze začátkem, zatímco ejakulace muže vybíjí a přerušuje prožitek: jedině kontrola ejakulace zajišťuje rovnováhu, ostatně blahodárnou a příznivou pro oba.

Jestliže se tato mužská sexuální kontrola musí učit, není umělá nebo dokonce nepřirozená? Odpověď „ano“ by odsoudila vše, co nás odlišuje od zvířat, počínaje řečí. Dítě se musí učit mluvit od kolébky. Kdyby se čekalo, až dospěje, nikdy by skutečně nemluvalo, podívejte se na „vlčí děti“. A stejně je tomu s plaváním. Když spadne pes do vody, umí plavat, zatímco člověk, který se to nenaučil, se utopí. Ale učením se člověk stane nedostižným plavcem, lepším než pes.

Hlavní věc, výjimečně při této příležitosti připomínaná, je dvounohost, která nás zavazuje skoro všechno se *muset*, ale rovněž se všechno *moci* naučit. Mimochodem, kdo ví, proč se naši dávní předci vzpřímili na zadní nohy a učinili nás jedinými skutečnými dvounožci? Naše přední tlapky osvobozené od pohybu po zemi se staly rukama.

To dovolilo vynalézt nástroje, tedy práci, tedy prázdniny! Na jedné straně se mozek a jeho prodloužení – ruka vzájemně zdokonalily, na druhé je vertikálnost příznivá zvětšování lebečního obsahu, tedy rovněž mozku.

Vzpřímená postava má ještě základnější důsledky. Vertikalizace páteře vyžaduje znovuutvoření pánve a za to se platí: průchod je zúžen a příliš velká hlava mimina způsobuje, že „Budeš rodit v bolestech“.

Zatímco zvířata se rodí „zralá“, například mládě zebry cupitá, sotva se narodí, *zúžený průchod nás nechává přicházet na svět jako předčasné*. Handicap? Zdánlivě a na začátku samozřejmě. Během prvních měsíců je novorozeně šimpanze živější, vyspělejší a mazanější než lidské mimčo. Ještě v jednom i dvou letech je šikovnější. Dítě se obtížně učí chodit: potřebuje několik let, než je opravdu pohyblivé. Instinkt zvířeti hned po narození dává skoro vše a učení, existuje-li, hraje omezenou roli. Ale dítě, právě proto, že se

rodí předčasně, má tělo a mozek fantasticky tvárné. Takřka libovolně poddajné a tvárné dítě se musí (a může) vše naučit, vše získat. Rychle dohání malou opici v inteligenci. Dospělá opice je shodnou kopií svých předků před dvaceti tisíci či více lety. Jaká je však propast mezi moderním člověkem a neandrtálcem, alespoň pokud se týče vědomostí a schopností! Právě tvárnost předčasně narozeného dítěte umožňuje výchovu, kulturu a přizpůsobení všem civilizacím, které lidstvo poznalo. Bez tvárnosti by člověk nevynalezl umění, nestavěl pyramidy ani katedrály. Člověk musí všechno získat z ničeho, kromě úsměvu, kromě smíchu! Normální batole se směje salvami smíchu: dělá to snad kočka, kráva či orangutan?

Jako je běžné vychovávat k čemukoli, lze vychovávat i naši specifickou sexualitu, tak odlišnou od hrubého živočišného pudu. Maximální sexuální intenzita povolená fyziologií je záměrná, protože je vepsaná do našich genů, a zákonná, pokud se obejde bez drog a klamů proti přírodě. Řekl bych, že nedosáhnout jí je nevědomou, ale reálnou frustrací, ošizením, „neuskutečněním“ sebe v nejdůležitější oblasti!

Jsme počati pro eros

Dvounohost ovlivňuje naši sexualitu ještě jinak. Pohlaví u čtyřnožců je skoro skryto: člověk se musí podívat zblízka, aby rozlišil kocourka od kočičky. Ale nahý stojící muž skoro agresivně staví na odív svůj penis. Venuše Mélská dává skoro zřetelně najevo své pohlaví navzdory důmyslnému řasení, které zakrývá její dolní část těla.

Postavení pánve je příznivé lásce tváří v tvář, což je lidská výsada, příležitostně snad u goril a orangutanů. Poloha tváří v tvář, která dovoluje osobnější a intenzivnější styk než zadní soulož čtyřnožců, je vepsána do ženského těla: vagína má přesně požadovaný úhel. Tantra se této poloze na začátku vyhýbá, protože ejakulační reflex je příliš spojen s obvyklou polohou. Vyhasnutí tohoto podmíněného reflexu usnadníme, když přijmeme jinou polohu. Není tedy zavrhována. Ostatně polohy, kdy šakti sedí obkročmo na šivovi, jsou také postoji tváří v tvář.

Pokud se týče výměn, nastal okamžik se zeptat, proč jsme nahé opice, jak říká Desmond Morris. Kdy, kde, jak, ale hlavně proč jsme ztratili svou srst? A s jakou (-ými) výhodou (-ami) pro naše přežití? Na první pohled to není zřetelné. Zjistilo se, že to nebránilo rychlému množení na celé planetě. Bylo to tropické podnebí Afriky na počátku, které nabádalo naše dávné předky ke ztrátě ochlupení? Je pravděpodobné, že jsme byli *jediní*, kdo to učinil. Naši opičí bratrance, kteří ještě žijí v tropech, si svou srst zachovali. Kdyby se skutečně jednalo o přizpůsobení se podnebí, proč nejsou Eskymáci chlupatí jako polární medvědi? Jsou chlupatější než my? Ne. Proč konečně vývoj zachoval některé ochlupené ostrůvky: stydké chloupky, vlasy, vousy, obočí? A proč v podpaží? Kde je nějaká výhoda pro naše přežití a vývoj? Konstatujme zde, že naše lpění na těchto ochlupených zbytcích je nepřímo úměrné jejich ploše. Člověk vynaloží miliardy na šampony, aby myl, barvil, onduloval, stříhal, uchovával (nebo se alespoň snažil uchovávat) své umíněné pačesy!

Pro nedostatek přesvědčivých vysvětlení uvedu alespoň důsledek. U zvířat se sexuální kontakt omezuje na pohlavní orgány. Samotná srst zabraňuje přímému intimnímu kontaktu. Právě celou kůží, kosmickou anténou s miliardami citlivých receptorů, se člověku nabízí laskání a dovolují hmatové výměny na velmi široké rozloze. Představme si, že bychom se milovali a měli, muži i ženy, gorilí hřívu.

Sečtením všech význačných rozdílů se potvrzuje, že náš druh, zejména žena, je počat pro sex a erotismus jako nikdo jiný na této planetě. Člověk je v podstatě sexuální bytost, jediný, který je schopen vyvolat, uvést a přisoudit sexuální činnosti jiné dimenze než pouhé a čisté plození. Vyčíslíme si to. Při rozumném rytmu dvou styků za týden to za čtyřicet let normálního manželského života dává zhruba čtyři tisíce souloží. Matka čtyř dětí, a to není v dnešní době málo, by měla „zbytečných“ devět set devadesát devět styků proti *jednomu* užitečnému, to je plodnému! To ukazuje, jak se naše sexualita odlišuje od svého plodivého cíle, jediného účelu živočišné sexuality. A že to je naprogramováno v našich genech.

Tohle tantra pochopila již před tisíci lety.

Jednopohlavní hormon touhy

Usmívejte se, drsní chlapáci, protože u člověka existuje erotický hormon, který je jednopohlavní a mužský: testosteron! Muž a žena, pravda, zároveň vyrábějí oba mužské i ženské hormony, i když „on“ produkuje desetkrát víc testosteronu než „ona“ a desetkrát méně estrogeneru. U ženy je to naopak, ale zapamatujme si, že pouze *mužský* hormon ženu eroticky vzněcuje.

Je důležité, že lidstvo je hormonálně naprogramované na eros. Všechny zvířecí samičky mají *ženský* hormon, který jediný uvádí do chodu dobu páření a nepotlačitelné souložící pudy. Důkaz: vstříknete kočce ženský hormon a ihned začne hárat. U ženy skoro neovlivní její sexuální touhu.

V přírodě je tedy žena jediným případem *téměř úplného hormonálního rozštěpení mezi erosem a plozením*. Zatímco rozmnožování obstarávají vaječníky, které vyměšují ženské hormony, jsou to *nadledvinky*, které vylučují trochu nutných mužských hormonů k podráždění centra touhy někde v ženském mozku.

U ženy příroda geneticky oddělila sexuální touhu a vaječnickové funkce, tedy rozmnožování, a proto zůstává její erotická síla mužskými hormony z nadledvinek neporušená dlouho po menopauze, ve skutečnosti až do konce jejího života.

Jestliže je testosteron jednopohlavní hormon touhy, co odlišuje muže od ženy? Množství a nic jiného. Je třeba desetkrát méně mužského hormonu ke stimulování ženy než muže, u kterého jsou největším dodavatelem testosteronu varlata. Proto ranní skrotální sprcha studenou vodou, kterou doporučuji v knize *Je perfectionne mon yoga*, str. 62, udržuje mladost pohlavních mužských žláz a probouzí i slábnoucí sexualitu k největší radosti dvojice!

Následující příklad uvedený dr. J. Silberem dobře ilustruje roli mužského hormonu v ženské smyslnosti a hormonálním rozdělení erosu a plození. Šlo o dvojici, která měla chvályhodné přání – chtěla za každou cenu druhé dítě. Během konzultace žena Silberovi oznámila, že se již velice unavená radila s jiným lékařem, který jí k navrácení životní síly předepsal velké dávky testosteronu. Z polofrigidy se stala neukojitelnou. Rázem únava přeskočila na

partnera. Manžel, který jistě neprováděl tantru, byl vyřízen. Ale dítě nikde. Testosteron zvětšil eros ženy, ale současně potlačil vaječnickovou hormonální produkci.

Jestliže vstříknutí mužského hormonu předráždí ženskou sexualitu, opak neplatí. U muže ženský hormon vytvoří opačný účinek. U sexuálního maniaka potlačí jeho vstříknutí produkci testosteronu a ten ztratí naprosto zájem o sex. Úplně se uklidní a zůstane bez přání a sexuálních představ.

Abych uzavřel tuto kapitolu, připomínám jednu naději (klamnou) a jednu otázku. Lze, jak doufáme, ne-li uzdravit pohlavně neschopné muže, tedy alespoň jim pomoci, když se jim předepíše mužský hormon, aby oživil jejich umdlévající touhy? Je to falešná naděje, protože u pohlavně neschopných mužů nebo velmi starých mužů, kromě vzácných výjimek, zůstává obsah testosteronu normální. Příčiny jejich neschopnosti jsou tedy jinde.

To ovšem nebrání velkým chytrákům s obratnou reklamou nabízet různé preparáty založené na testosteronu. Podávají hormon v pilulkách, které dávají bohatý zisk, nevnučují injekční testosteron, který je doopravdy málo prospěšný! A vzít si hormon ústy je kacířství, protože se zničí žaludečními šťávami!

Testosteron navíc působí pro játra velice toxicky. Jeho „pilulkování“ s minimální hormonální dávkou je jak neúčinné, tak neškodné. Pokud tyto pilulky zabírají, jde o placebo!

HOMOSEXUÁLOVÉ A TANTRA

Během třiceti let vytváření této knihy jsem nezůstal němý a měl jsem příležitost hovořit o „tantře“ před různorodými posluchači. Pokaždé mě překvapilo několik reakcí.

Protože odhaluji zhoubné následky strojové civilizace a zdůrazňuji ženské hodnoty, očekával jsem, že budu muži nařčen z odpadlictví. Nic takového se nestalo: jestliže vznikl nějaký odpor, pocházel od některých žen, které se obávaly nové úlohy, již by měly hrát v jiné civilizaci. Často si libovaly ve své pohodlné úloze ženy-předmětu či podrobené manželky.

Na druhé straně jsem očekával zatracení ze stran církve, zejména pro tantrické sexuální praktiky. Zde jsem se také mýlil, ne jeden kněz po přednášce projevil smělý souhlas, někdy zabarvený jakousi zdrženlivostí.

Třetí překvapení přišlo s otázkami! Proti veškerému očekávání zajímala jedna otázka mnoho posluchačů: „Co si myslí tantra o homosexualitě?“ Je to rozšíření *gays*, které probudilo tento dotaz? Myslil jsem si proto, že by se na zmíněnou otázku čtenáři asi rovněž ptali. Odpověď nejenom že nepředstavuje nesnáz, ale objasní i jiné oblasti..

Nejdříve musíme otázku otočit. Nepřemýšlet o postavení tantry k homosexualitě, ale spíše se zeptat, zda homosexuálové mohou přijmout tantru! Zde je třeba připomenout, že tantra je a-morální, a-náboženská, a-teistická, a-politická atd. Tato výlučná „a“ potvrzují, že tantra nepřináší či nevnučuje zvláštní morálku, že není náboženstvím, teologií atd. „Neobrací“ k tantrismu, nezavazuje se k ničemu. Tantra nic ani nikoho nesoudí.

Protože nic neodmítá, záleží na každém adeptovi, aby si sám definoval *svou* morálku vzhledem k *svému* náboženství atd. Naštěstí není tantra ani organizovanou strukturou, nemá dogmatické či centralizované autority, nikdo není oprávněn hovořit jejím jménem, ani guru, který pouze zastupuje určitý tantrický *proud*, nikoli tantru.

Než odpovím na otázku, je důležité, aby ze sexuálního hlediska hetero pochopil homo. Proto je třeba připomenout všechny faktory, které vedou k „homo“ a odlišit nejdříve ženskou homosexualitu od

mužské. První je často lépe přijímána (nebo méně odmítána) než druhá.

První zjištění: mimino ženského pohlaví má smyslný vztah ke své matce, tedy „homosexuální“, zatímco mužské naopak. Tento smyslný poměr (neřekl jsem „sexuální“ v používaném slova smyslu) je velmi důležitý a mnoho věcí se rozhodne hned po narození.

Novorozeně je malé zvířátko (to není hanlivé) mimo čas: ještě není v našem století. Vyšlo z břicha matky, je její součástí, je znenadání vyvrženo do neznámého světa, potenciálně nepřátelského. Má potřebu tepla, přímého kontaktu kůže s nahým tělem maminky: spoléhá se na ni jako prehistorické mimino.

Když jsem napsal „potřebu“, myslel jsem „potřebu“. To znamená životní nutnost, jako je výživa. Musí si uvědomovat tělo své matky, ale také se jí dotýkat. Jde tedy o smyslový a smyslný poměr. Často, abych stále nehovořil o našem moderním světě, se „balilo“ do hadříků nazývaných oděvy, ale i máma, které se dotýká, je „zabalena“: „první frustrace“.

Místo toho, aby jeho nahé tělíčko bylo dlouho v kontaktu s jejím nahým tělem, je od mámy i několik hodin odděleno. Pro něj je to odtržení. Jestliže ve své kolébce slyší její hlas, který poslouchalo ještě v jejím lůně, uklidňuje je to, ale tělesný kontakt to nenahradí. Není to tak dlouho, kdy se v mateřství mimina odstavovala od matky do chorálu jiných poplákávajících novorozeňat. Mimina se matkou cítila skoro opuštěná a tento stav, pro ně nepochopitelný, je musel traumatizovat, jsem o tom přesvědčen, s nepředvídatelnými a netušenými následky až do dospělosti. U malého chlapce to může později vést až k svízelnému vztahu k druhému pohlaví, což ho potom obrací k vlastnímu.

Nezávisle na tom existuje jako nepravá příčina homosexuality pohlavní oddělování. Je dobře známo, že v penziencech, v kasárnách, na lodích, ve věznicích vyvolává nepřítomnost heteropartnerů homosexualitu „z okolností“, která často mizí, když se heteropartneri stanou dosažitelnými, někdy se však stává definitivní.

Jinou nepodstatnou příčinou homosexuality je nepřiměřenost (promiňte tento neologismus) heteropartnera. Příklad. Poznal jsem případ jedné mladé a hezké vdovy, jež se stala homosexuálkou.

Jednoho dne jsem se jí zeptal proč. Byla matkou dvou dětí, když přešla na „druhou stranu bariéry“. Velmi prostě mi řekla: „Nemám chuť mít v domě mužského, který kouří, odkašlává si, chroptí a masturbuje v mé vagíně halabala ve čtvrt na devět v neděli ráno.“ Když jsem ji upozornil, že každý muž nechrchlá, nekouří, neodkašlává si a že místo manžela může mít přítele, odpověděla: „Když mě přijde navštívit má přítelkyně, je to méně křiklavé než s mužem. Nevystavuji se ve čtvrti drbům a nehrozí mi těhotenství!“

Říká se, že to nejdůležitější v ženských dopisech je často v post scriptu. Proto mi na konci řekla skutečný důvod: „A pak, vy muži si při tom neumíte počínat! Skončíte, dřív než jste začali. Zajímáte se pouze o svou rozkoš. Neumíte se mazlit. A krásné ženské tělo, to je jinak hezké než břichatý a chlupatý mužský, špatně oholený a někdy nemytý.“ Čím chcete, abych na to odpovídal, ne-li tantrou? Tu jsem však ještě neznal!

Tato ženská přátelství ve znamení Lesbu často vyúsťují ve velmi hlubokou a trvalou lásku. Dozvěděl jsem se o případu dvou žen, jež společně žijí již třicet let. Jedna druhé projevuje lásku a důvěru, které by jim „hetero“ dvojice záviděly.

To není chvalozpěv na mužskou či ženskou homosexualitu, ale ukázka, která dokládá, že heteropartneři nejsou vždy „přiměřeni“. Žena může u svého pohlaví najít to, co marně hledá u druhého. Tato nepřiměřenost je způsobena nevědomostí, nedostatečností sexuální výchovy, která charakterizuje chlapské společnosti na rozdíl od matrifokálních.

U muže je to trochu odlišnější, protože u něj je homosexualita častěji „podstatnější“ než u ženy. Kromě mužské homosexuality způsobené okolnostmi (vězni, námořníci atd.) existuje rovněž nepřiměřenost, ale je odlišná.

Itálie zažila vlnu mužské homosexuality, kterou vyvolala rovněž chlapácká civilizace, která mladým lidem (tedy mužům) do mysli vštíplila představu ženy-předmětu, ženy-kořisti, podřízené ženy. Moderní Italky tomuto klišé odpovídají stále méně, což Italy dezorientuje. Nechápu, nevědí, jak se mají chovat. S jiným mužem tajemství neexistují, ví přesně, co dělat...

Nakonec musím připomenout základní homosexualitu. Ví se, že základní pohlaví je ženské a že muž je jeho úpravou vyžádanou horizontální difúzí genů. Stává se však (nekonečně častěji u muže než u ženy), že ženská duše si zmýlí tělo. Jestliže se někteří muži spokojují s převlékáním za ženy, někdy k nerozeznání, transsexuálové jdou tak daleko, že souhlasí s dlouhým, obtížným a nákladným léčením, až jejich ženská duše obývá odpovídající tělo.

Další zvláštní případ muže: v každém muži někde podřimuje skrytá nepřiznaná nostalgie k ženskému stavu, a proto mužští heterosexuálové příležitostně souhlasí s tím „být proniknuti“, což může vyústit v bisexualitu.

Co na to tantra? Mužská homodvojice je ve skutečnosti dvojicí hetero, která o tom neví. Zatímco jeden proniká, druhý hraje roli ženy. Šiva a Šakti! Jestliže vnímají posvátný charakter sexuálního podnětu a božství partnera, může být tento vztah tantrický. Nesoudím. Tantra, jak jsme viděli, nepřináší morálku. U žen je to trochu odlišnější, protože rovněž jedna z nich má víc mužného chování, ale žena může dobře chápat „bohyni“ v každé jiné ženě, zejména ve své přítelkyni.

V tantrických rukopisech a při tantrických púdžách jde pouze o vztahy šiva-šakti, tedy heterosexuály. To neznamena, že homosexualita, v Indii, domnívám se, skoro neznámá, je netantrická.

Tantra je jiným pohledem na tento svět, neomezuje se na sex. Není náboženstvím, ignoruje „vše nebo nic“. Jestliže se nelze obrátit k náboženství a přijmout z něj pouze to, co osobně vyhovuje, v tantrě si každý určuje sám to, co je, zde a nyní, ať je homo či hetero!

Před závěrem je třeba uvést „gays“ z Los Angeles a San Franciska, kteří se stali prvními terči AIDS často pro nevázanou sexualitu, kde někteří prováděli sodomii či se poddávali ročně stovkám různých partnerů ve „specializovaných“ zařízeních. I s velkým pochopením je těžké v tom vidět něco posvátného. Přesto svědectví o solidaritě a lidské vřelosti, kterou způsobila ve společnosti gays tato pohroma, jsou příkladná a výjimečná u ne-gays. To je potřeba rovněž říci.

O JÓNI JEN TO NEJLEPŠÍ

Tím hůře pro mužskou pýchu: pánové, musíme přijmout, že muž je vedlejší produkt, vytvořený z praktických důvodů, doplněk, bez kterého by se příroda v každém případě obešla. Pouze žena je k přežití mnohobuněčných tvorů doopravdy nepostradatelná.

Problém rozmnožování vyvstal, když život před miliardami let „vynalezl“ mnohobuněčné živočichy, což dovolilo zrod nekonečnému počtu druhů. Partenogeneze (samoplodivost) byla nejjednodušším, nejlogičtější a neúčinnějším řešením. Pro biblické „*Plodte se a množte se*“ má „partenogenetický“ druh dvojí rozmnožovací potenciál, každá samice plodí sama jako v páru. Život se snadno rozmnožoval bez samců: viz *motty* – ryby ze Střední Ameriky, ne větší než prst, protože u tohoto druhu existují pouze samičky. Každá dcera je shodnou kopií své matky.

V. Drócher píše: „V historii vývoje je samec dost pozdní objev. Bytost, která plodí, je a vždy bude samice. Bez samice nejsou potomci. Lze se dokonale vzdát samce... mužského pokolení. Se samci přišlo určité zdokonalení rozmnožovacího procesu, ale za cenu mnohých problémů. Není to Adam, který předcházela Evě. Eva nebyla stvořena později z jednoho jeho žebra, abych oživil obraznou představu bible, stal se pravý opak.“

Biologicky by byla myslitelná partenogeneze i u člověka: stačilo by, aby vajíčko obsahovalo celý genetický kapitál místo poloviny. Bez partenogeneze však vajíčko *musí* čekat na mužské gamety. Z toho plyne problém jejich přenosu, ke kterému příroda našla řešení s nepopíratelným kouzlem.

Již dnes by se mohla uskutečnit umělá partenogeneze! Jestliže se nemýlím, stimulováním žabích vajíček kapičkou kyseliny získal Jean

Rostand mladá žabátka dokonale dobré konstituce a bez otce! Technicky bychom mohli vyjmout lidské vajíčko z dělohy, stimulovat je, oplodnit je bez spermatozoidu a potom je znovu zavést do dělohy. Maminka by přivedla na svět dítě ze zkumavky a bez otce. Příroda, která k tomu má blízko, si tedy mohla ušetřit vynalezení muže.

Proč tedy muž? Abychom pochopili, podívejme se na to, co by nastalo za jednopohlavního partenogenetického předpokladu. Každá žena by rodila vertikální potomstvo přesně sobě totožné. Toto potomstvo by se každé vyvíjelo svou cestou, odděleně a souběžně bez jakékoli možnosti genetické výměny mezi sebou. Jestliže by se ve vhodný okamžik jedna z těchto linií těšila příznivé mutaci, nebylo by možné tyto informace přenést na ostatní.

Vytvoříme muže a vše se změní. Například u polygamií opic, když samec oplodní několik samic, vyplyne z toho míšení a rychlá horizontální difúze genů. Monogamie by tento proces zpomalovala, ale výsledek by byl stejný. Kdyby však samci oplodnili pouze svou matku a sestry, linie by se opět uzavřela do sebe. Proto pravidla sexuální hry zabraňovala příliš blízkému přenosu: tabu incestu zabraňuje přehrazení druhu do vertikální izolované linie, jež by měla stejné nevýhody jako partenogeneze.

Jestliže se u samce vytvoří příznivá mutace, předá ji několika samicám a celý druh z toho má výhody. Jestliže se příznivá mutace projeví u samičky, problém neexistuje. Její samčí potomci se změní, aniž se prosili o to ji roznášet.

Aby příroda zaručila „horizontální“ difuzi genů, obdařila muže tisíckrát vyšší genetickou schopností než ženu, jež může rodit v nejvýhodnějším případě pouze jedno dítě za rok, zatímco muž by mohl oplodnit sto, dvě stě, ba i tři sta žen za rok! A co teprve umělé oplodňování: teoreticky jedna ejakulace počítá až s pěti miliony spermií. Jediný muž by za pomoci spermiobanky mohl uměle oplodnit všechny plodné Indky alespoň na jeden rok!

Příroda si ostatně potrpí na přenos příznivých genů: u rypoušů má nejplodnější samec sám celý harém. Jestliže se přiblíží rival, je to boj o území a samičky. Tím pádem přežívá málo samců. Kruté? Ano, jestliže to přeneseme na lidi, kde je nemyslitelné vyloučit muže z otcovství pouze právem svalů, ale u rypoušů jako druhu je to příznivé, protože s každou generací je každá samička oplodněna nejsilnějším samcem.

Napadá mě, zda právo první noci, které zplnomocňovalo šlechtice strávit svatební noc s každou mladou nevěstou ze svého panství, nebylo omezeným použitím tohoto principu? Šlechtic se považoval

za biologicky vyššího. „Obohatil“ by geneticky kapitál budoucího dítěte svým šlechtickým spermatem. Tím se snad vysvětluje výsada prvorozených synů, kteří jediní mohli být levobočky šlechtice a jejichž „šlechtické“ geny se tak pozvolna přenášely na „nižší“ poddané. Z předpokladu reálné biologické výjimečnosti by se pozvolna úroveň lidu skutečně zvyšovala. Viděno pod tímto úhlem, hraničí právo první noci s lidumilstvím! Šlechtičny však naopak odmítaly „nižší“ sperma prostého člověka, sedláka – „znečistily“ by šlechtické potomstvo!

Žena je formou původního života a archaický člověk zbožňováním Bohyně-matky a prováděním kultu Ženy respektoval svým prvním náboženstvím biologické zákony.

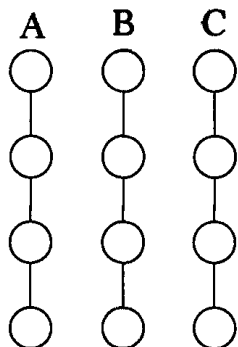
Jste seXY nebo seXX?

Moderní genetika potvrzuje tantrickou intuici: muž je ve skutečnosti ženou pozměněnou k roznášení genů. Proto má v sobě muž hluboko ukrytý ženský princip. Ze čtyřiačtyřiceti nositelů chromozomů svého úplného kapitálu má muž jeden chromozom X a jeden Y. Žena má dva X. A jsou to chromozomy X a Y, které rozhodují o pohlaví.

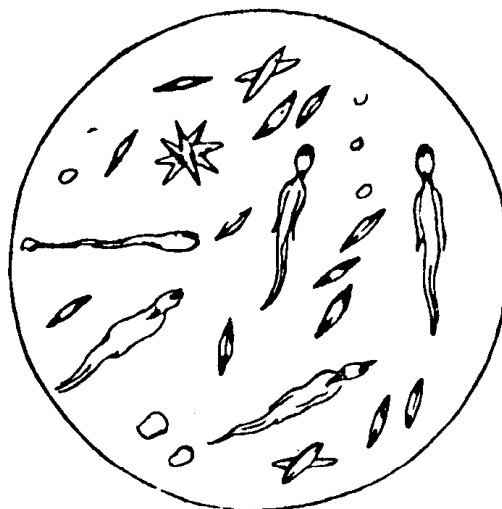
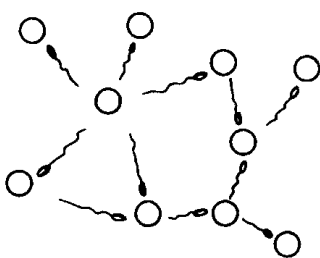
To by potvrdovalo bibli, že Eva byla stvořena z Adama, což dává privilegované postavení muži, protože jsou to zdánlivě spermie, které určují pohlaví embrya. Zatímco vajíčko je vždy X, je spermie X nebo Y. X táty a X mámy dá dceru. Jestliže však Y táty se přidá k X mámy, je to XY, tedy chlapec. Z toho plyne zdánlivá nadvláda spermie. Jakmile ji vajíčko pohltí, je pohlaví dítěte stanoveno, i když během prvních šesti týdnů zůstává skryté.

Po těchto šesti týdnech se neodlišitelné gonády stávají buď varlaty, nebo vaječníky a mají ženské pohlavní ústrojí (dělohu, vagínu atd.). Dokázali jsme tím to, co jsme chtěli.

Při partenogenezi není možné genetické spojení mezi A, B a C.

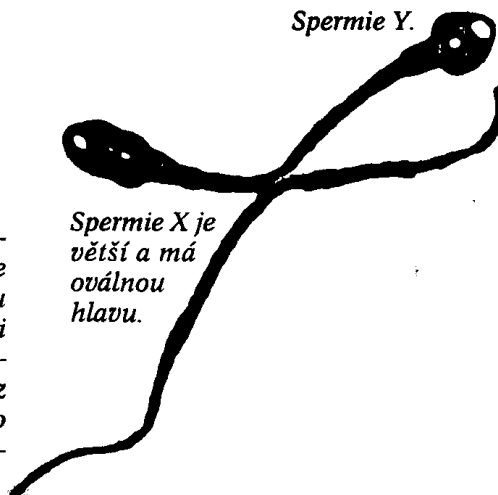

Vynalezněme muže a genetické informace se okamžitě předávají.

V roce 1703 pozoroval Van Leeuwenhoek pod mikroskopem, vlastním vynálezem, jako první člověk na světě, jak se pohybují spermie. Myslel si, že vidí homunkuly s hlavou, pažemi a nohama (viz jeho obrázek) a přišel s tvrzením o „drobném otcovském semínku“ v břiše „maminčina květinového džbánku“, které „prokazovalo“ nadřazenost otce a synů, ale i patriarchální nadvládu s jejím důsledkem, podřízeností ženy.

Spermie Y.

Spermie X je větší a má oválnou hlavu.

Nestala se tato spermie dospělým mužem? Ptal jsem se při sledování tisíce maratonců v Paříži či New Yorku v televizi. Krásná dívka políbí v cíli pouze vítěze. To je symbolické! Asi tušíte, nač myslím, když po závodu vítěz zatřese energicky láhví šampaňského a nechá vystříknout bílou pěnu na diváky...

Ale je to pravda? Ne jistě! Protože tato verze je v rozporu s objevy Alfreda Josta z Collège de France a doktora Stephana S. Wachtela, biologa z New Yorku. Zjistili, že vyřízne-li se březí králíci gonáda embrya, než se projevilo potenciální pohlaví, *všetchna* embrya, která jsou XX či XY, budou vždy samicí. Vyříznutím varlat embrya se *nikdy* nevytvořil samec. To je důkaz, že prvopočáteční pohlaví, ať živočišné či lidské, je ženské a že také muž je vytvořen z této „základní roviny“. Tyto nejnovější objevy se dokazovaly i na jiných živočišných druzích. Vykastrování embrya XX před rozlišením (potenciálně ženské) mu nezabraňuje se stát ženským, zatímco embryo XY (potenciálně mužské) přejde *vždy* k ženské formě. Výsledek: embryo zbavené embryonální gonády bude u potenciálně ženského ženské, zatímco mužské se stane ženským. Ještě stručněji: vykastrované embryo se vždy stává ženským.

A kdyby neexistovali muži?

Schéma na obrázku ukazuje situaci druhu před „vynálezem“ muže a jeho následky:

- druh je složen pouze z ženského rodu, to je jasné,
- dcery jsou všechny naprosto přesně totožné se svými matkami, odtud stereotypní linie,
- druh je utvořen z izolovaných linií bez možné genetické změny,
- tudíž příznivé mutace nastávající u ženy se přenášejí pouze na *její* dcery a ne na ostatní linie.

Vynalezněme proto muže!

Život vynalezl muže. Místo toho, aby genetický potenciál zplodil kompletní vejce (či chcete-li vaječníky), rozděluje se na dvě poloviny. Proto Život vymyslel penis, který vstřikuje geny přicházející z mužského polovajíčka, to znamená spermie, k vajíčku. Prozkoumejme tuto novou situaci:

ad 1) druh prosycuje samičky a samce touhou spojit se, proto sexualita,

ad 2) geny se vyměňují mezi různými liniemi, které budou od nynějška geneticky spojovány,

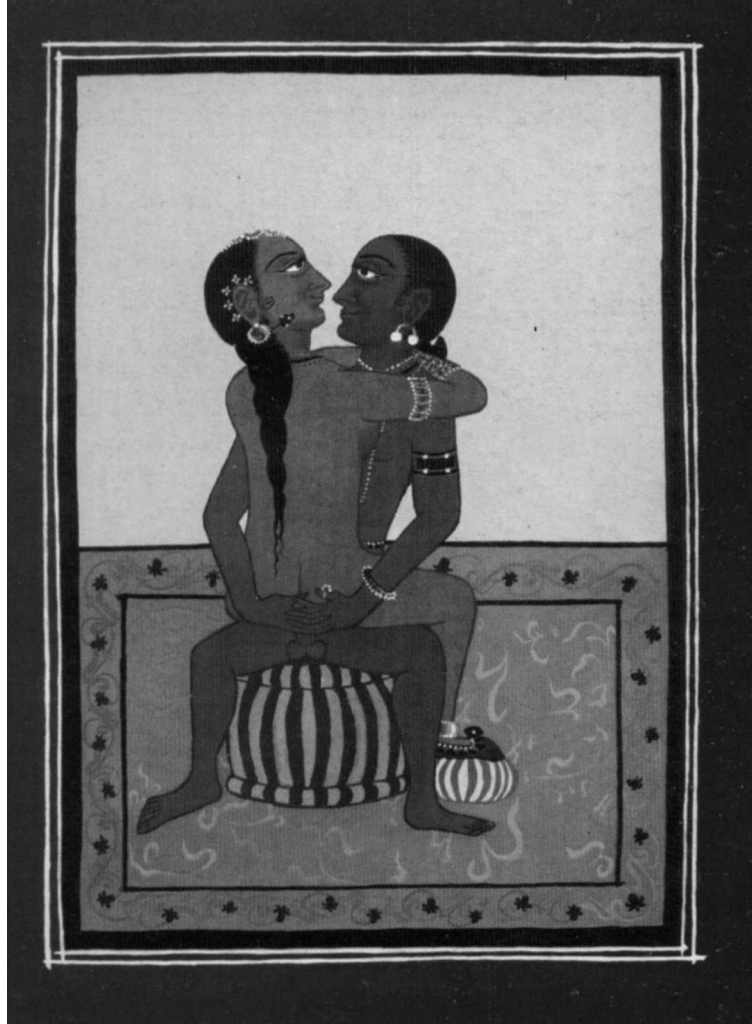
ad 3) příznivé mutace k přežití druhu se šíří na celý druh, každý samec může oplodnit několik samiček,

ad 4) existuje určitá zábrana, aby se druh vyvaroval návratu na samostnou linii, tabu incestu; samci šíří své geny dál či alespoň ne příliš blízko původního zakladatele rodu,

ad 5) genetické míšení vytváří odlišné jedince a ne stereotypní,

ad 6) jestliže je mutace nepříznivá, přirozený výběr vyloučí její nositele, často i před jejich sexuální dospělostí.

Závěr: muž je užitečný a blahodárny vynález, ale základní úroveň druhu je a zůstává „ženská“. Muž je změněnou ženou. Někteří lidé, transsexuálové, teskní po ženském stavu, ale opak je výjimečný.

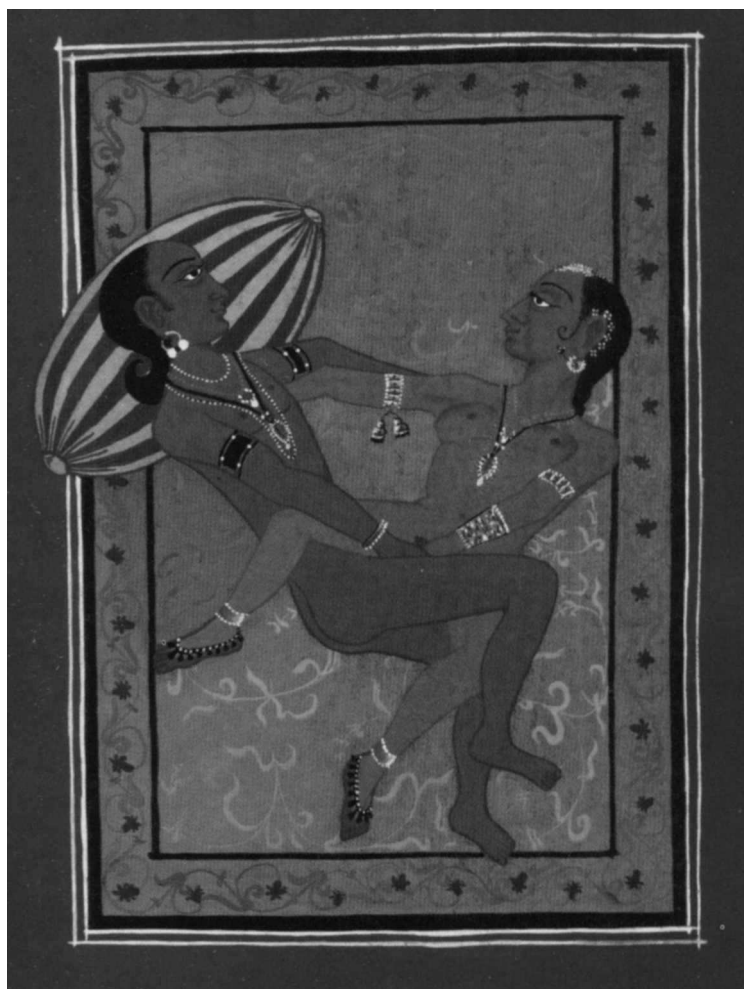

Upavištāsana (neboli sukhāsana) na taburetu.

Uttanabandhásana, varianta „misionářské polohy“.

Tirjakāsana, boční pozice.

MANTRA – ZAŘÍKÁVACÍ MAGIE

Verrier Elvin má čistou anglickou krev, přestože to jeho jméno nenaznačuje. Tento anglický protestantský duchovní odjel dobýt Indii, ale zvítězila nad ním ona. Ne bráhmanská Indie, ale Indie původních drávidských a jiných kmenů zapomenutých v džungli. Porazila ho natolik, že žil třicet let mezi těmito „primitivními“ domorodci, odhodil mnišskou kutnu a oženil se s Lilou, krásnou Drávidkou, „jemnou jako měsíční paprsek“, se kterou poznal štěstí a měl dvě děti. Tento muž, který bezpochyby poznal tyto kmeny lépe než kterýkoli Ind či Angličan, ve své okouzující knize *Une vie tribale* vypráví, že jednoho dne jel se svým starým přítelem Baigou v otevřeném voze hlubokým lesem a najednou se ocitli tváří v tvář kolosálnímu tygru. Verrier Elvin přiznává, že měl velikánský strach. Chápu ho! „Přesto,“ píše, „starý Baiga sedící vedle mě zůstal klidný. Brumlal si nějaké magické formule a za dvě minuty se tygr klidně vrátil do džungle.“

Toto vyprávění o „důvěryhodném svědectví“ ilustruje přinejmenším naprostou víru Indů v sílu „magických formulek“ či *manter*, abych je nazval jejich jménem. Tento výsledek by mohl být vysvětlen tím, že to nebyly mantry, které to způsobily, ale že naprostá důvěra v jejich účinnost starého Baigu zklidnila a zbavila strachu, a že to tygr vycítil: v tom se nemýlí děti ani zvířata, zejména divoká. A byla to nepřítomnost strachu a agresivity, které u tygra potlačily útočný reflex. To je racionální vysvětlení, které by mohlo být částečně správné, protože zvířata skutečně „cítí“, zda má nebo nemá člověk strach (vypadá to, že strach má nějaký pach), což ovlivňuje jejich chování.

Jinou věcí je, že zvířata jsou citlivá na zvuky. V přítomnosti jedné Francouzky, jejíž jméno jsem zapomněl, se nejzuřivější psi, kteří by jakéhokoli vetřelce roztrhali na kousky, stávali již při prvním setkání neškodnými hafánky, kteří si lehli k jejím nohám a olizovali jí ruku. Její tajemství: uměla jejich řeč, *věděla*, které zvuky je rozzuří a které zklidní. Zнала *psí mantry!* Mantry jsou absolutní zvuky, tedy bez konvenčního významu, které působí svou vibrační kvalitou na tělo a duševno.

Napsat knihu o tantře a nezmínit se o mantrách by bylo jako popsat naši civilizaci bez elektřiny! Přiznám se k určité těžkosti. Na jedné straně vám musím o nich nejenom povědět, ale ještě naznačit, jak je praktikovat: pouhé blábolení by nebylo k ničemu. Svorná tantrická tradice zdůrazňuje, že mantra musí být živá. To znamená přenesena z úst do ucha pod trestem neúčinnosti či něčeho horšího. Jestliže je nemožné přenést toto poznání úplně (knihovna by na to nestačila!), vím, že vám mohu poskytnout přesné fonetické údaje dovolující po určitém tápání správně vydávat dostačující počet účinných a příznivých manter.

Než vstoupíme do magického světa manter, počtème si s Maxem Müllerem, slavným indologem, v jeho knize *Six Systems of Indian Philosophy*: „Je nutné neodmítat to, co na první pohled působí jako nerozumné. Cvičení, které mi připadalo beze smyslu, ba i absurdní, se časem ukázalo, že v sobě tají hlubší moudrost, než jsem kdy mohl předpokládat.“

K tomu Sir John Woodroffe alias Arthur Avalon ve své knize *La puissance du serpent* píše: „Žádný jiný předmět šáster (indických nauk) není tak nepochopen jako věda o mantrách. Ať oprávněně nebo ne, není přesto absurdní, jak si někteří lidé myslí. [...] Skutečnost, že myšlenka je tvořivou energií, je na Západě stále uznávanější. V Indii je toto staré učení základem praxe tantry, z nichž se leccos udržuje v tajnosti, aby se zabránilo nesprávnému použití. Co na Západě nechápou, je zvláštní aspekt, který má tato věda o síle myšlení v Mantravidjá.“

„Na mantře není nic svatého či posvátného, její síla (mantrašakti) se uvolňuje bez rozdílu při každém použití.“

Již tisíce let zná a používá tantra léčebných a posilujících schopností pranavy (óm) a šesti zárodečných slabik (bídžamanter): hram, hrim, hrum, hraim, hraum, hrah, z nichž každá působí na jednu část těla či na přesně určený orgán.

Protože Západ o všech věcech rád ví „proč“ a „jak“, historie Leser –Lasaria, který třicet let studoval vliv zvuků na duševno a tělo, zasluhuje vyprávět. Narodil se ve Vídni a od svého nejútlejšího věku měl křehké zdraví. Přehnaně studoval a jeho rodiče, pro které to byla ctnost, mu k dispozici dávali spoustu knih, což jeho zdraví zničilo.

V osmnácti letech se nemoce zhoršily. Mezi jinými nemocemi trpěl kloubovým revmatismem a medicína jeho případ posoudila jako beznadějný. Cítil se opuštěný, pokud neobjevil účinky regeneračního zvuku a životního dechu.

Vypráví: „Jednoho dne k nám přinesl soused dítě, aby je moji rodiče na několik hodin pohlídali. Přítomnost zdravého dítěte mi dala na nějaký čas zapomenout na vlastní potíže. Mimino leželo na zádech, dívalo se na strop bublajíc si lah, lah, lah. Požádal jsem služku, aby je svlékla a položila do mé postele ke mně, což udělala. Zvedal jsem se s bolestí, moje dychtivé oči nenasytně pozorovaly krásné malé tělo, takové dokonalé božské stvoření. Srovnával jsem je se sebou, neduživým a churavým. Cítil jsem se znechucen!“

„Když jsem se za chvíli podíval na mimino, znovu začalo se svou vážnou činností a dál si prozpěvovalo své lah, lah, lah. Bylo to příjemné. Zadržel jsem dech, abych je lépe slyšel. Povšiml jsem si, že každé lah rozvibrovalo jeho tři horní žebra. Ze zvědavosti jsem to sám vyzkoušel se stejným výsledkem. Bylo to vzrušující! Podobně jsem udělal poh, poh, poh a pokaždé jsem cítil, jak se vibrace vytvářejí doleji v břiše.“

Leser-Lasariovi bylo několik věcí jasných. Za první, že každý zvuk vyvolával stav mysli, určitý duševní postoj, dítě bylo viditelně šťastné. Za druhé, že vibrační účinek byl výrazný. Za třetí, že mimino opakovalo své lah, lah, lah bez oddechu, až se jeho plíce úplně vyprázdnily. A konečně za čtvrté, že po velkém nádechu zadrželo dech s plnými plícemi a pravidelně a dlouze stahovalo břišní svaly s krátkým stažením bránice vzhůru, než opět pokračovalo s lah, lah, lah.

Mladý Leser-Lasario dítě napodoboval: ležel na zádech jako mimino, jež důvěřuje přírodě, a po dlouhé hodiny vydával monotónní zvuky. „Na začátku jsem nevydržel dlouho, měl jsem závratě, ale pozvolna to šlo. Vždy jsem se snažil spojit duševní postoj s vydávaným zvukem. Íííí bylo zářivé a veselé, óóóóo vážnější a temnější, ale beze smutku.“ Po několika týdnech se pozvolna všechny jeho funkce zharmonizovaly a jeho revmatismus ustoupil. Tyto zvuky stále vytvářely jasné, zřetelné a lokalizovatelné účinky. Např. íííí uvolnilo mnoho hlenu z krku a průdušek.

Leser-Lasario se pak sám sebe ptal, zda to bylo dýchání kombinované s vibrací či změna vnitřního emočního prostředí, které daly do pořádku jeho stav. Jestliže se ptal na začátku, tak po třiceti letech, když se uzdravil úplně sám, stejně jako vyléčil tisíce jiných, byl přesvědčen o tom, že spojením dechu a zvuku se může krev (tantrikové by k tomu přidali životní energii) poslat libovolně kamkoli do těla. Věděl rovněž, že zvukové vibrace působí na sympatikus a na endokrinní žlázy. Leser-Lasario dospěl, netuše, k tantře: „Člověk, který by se odvážil ohraničit sílu zvuků a jejich použití, by byl opovážlivý.“

Jeho způsob, jak vydávat zvuky, připomíná tantru: „Nejdříve si musíte představit samohlásku, emočně si ji představit a poté si ji broukat. Každá má vlastní pole účinnosti:

- íííí – vibruje nahoře, v hrtanu, nose, zejména rozptyluje migrény,
- ééééé – působí na krk, hlasivky, hrtan, štítnou žlázu (Leser – Lasario tvrdí, že tak vyléčil mnoho lidí se strumou),
- ááááá – na jícen, horní tři žebra a horní plicní laloky (souboj s tuberkulózou),
- óóóóó – na střed hrudníku a bránici (vyživování a posilování srdce),
- úúúúú – na břišní vnitřnosti, tedy na žaludek, játra, střeva a gonády.“

Leser-Lasario používal třiceti dvou zvuků a jejich kombinací, které přizpůsoboval potřebám každého. Jeho naprosto jednoduchá metoda odpovídá bod za bodem tantře: „Mějte horoucí a soustředěný postoj. Soustředte se na emoce, kterou probouzí vybraná samohláska. Aniž byste změnili tento stav myslí, nadechněte se nosem, zadržte bez úsilí dech soustředěni na vyslovovanou samohlásku. Délka zadržení dechu není důležitá, protože se prodlužuje cvičením.“

Poté se vydává zvuk brumláním se soustředěním na místo, kam vibrace směřuje, a to co nejpomalejším a rovněž nejdůkladnějším vyprazdňováním plic bez přehnaného úsilí.

Tato vibrační masáž uvádí do oběhu toxíny nahromaděné v tkáních, které se vylučují, zatímco příliv dobře okysličené krve vyživuje a vitalizuje buňky.

Leser-Lasariovu knihu v knihovnách nenajdete. Navzdory pátrání jsem si ji nemohl opatřit a nedisponuji ničím jiným než tímto textem. Zdá se, že jeho dědici se stavějí proti každému novému vydání knihy: zjistěte proč! Leser-Lasario odhalil pouze nejtělesnější aspekt manter, to je vydávání zvuku nahlas, považovaný tantriky za důležitý, samozřejmě, ale pouze jako první etapa.

Na počátku byl... prvopočáteční zvuk

„Před“ bylo „vše“ a „nic“ zároveň... A toto „vše“, to byla kosmická energie v klidu, v rovnováze.

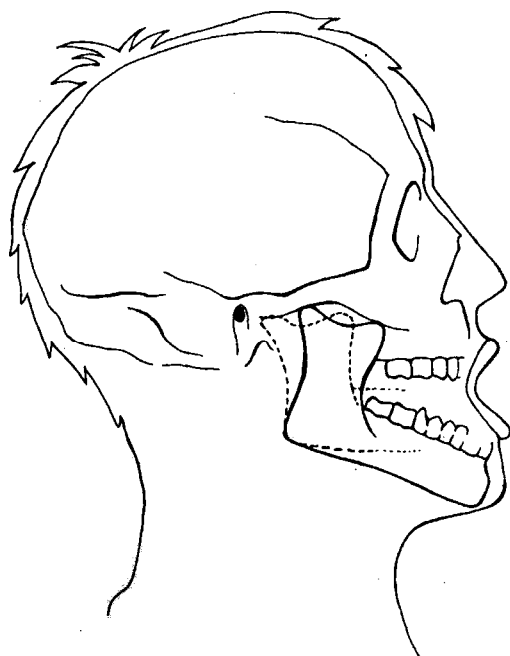
„Nic“, to nebyl prázdný prostor, to byl neprojevený stav bez prostoru a času.

Potom, aniž by kdo, kromě Hospodina, věděl proč, v ákáši, v dynamickém éteru, explodovala počáteční vibrace. Na počátku bylo...: Slovo, řekl by svatý Jan, big bang, řekl by fyzik, *damani* – *Šivův bubínek*, řekl by tantrik. Současně se vytvářel časoprostor drahý Einsteinovi, a prvotní zvuk, jehož ozvěna bude vibrovat ve vesmíru až do jeho konečného rozpadu (mahápralaje), se změnil v nesmírný vodopád bytostí a forem.

Protože hmota je energie a naopak, každá věc, ať galaxie či zrnko písku, je silovým polem ve stálém vibračním stavu.

Pro tantru „na počátku...“ byla nerozlišitelná energie, Šakti, óm představující kosmickou energii v čistém stavu, prvopočáteční zvuk, který dal podnět k vytvoření galaxií. Óm je mystická slabika, kterou může člověk vstoupit do intuitivního vztahu s nejvyšší realitou, se samotným kořenem vesmíru. Óm je zárodečná slabika vesmíru – *bídža*, ze které se všechny ostatní zvuky odvozují. V Indii óm přijímají jednomyslně: pro višnuistu je óm Višnu, pro védántistu átman a bráhman používá óm při každém obřadu nebo védské oběti. Pro tantrika je to Šakti, Ženský princip, který se dynamicky spojuje s Mužským principem, a vytváří vesmír. Óm vibruje ve všech ášramech, chrámech, indických domovech všech tříd a kast.

Přesto se za touto univerzálností skrývá veliký rozdíl, jak se tento zvuk vydává.

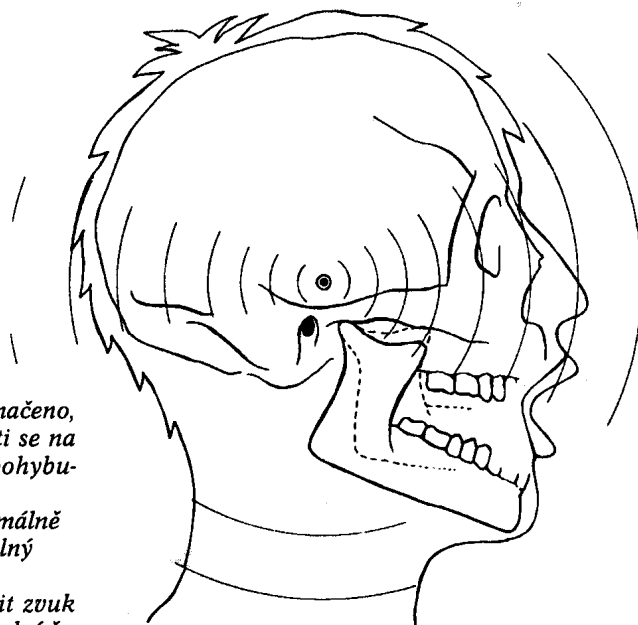

Tento obrázek ukazuje špatný způsob otevírání úst: brada je povystřena dopředu a dolů. Čárkovaná čára označuje polohu spodní čelisti na začátku a plná její postavení při vydávání zvuku: posunula se dopředu.

Protože existuje óm a óm. Óm bráhmanského systému, propagovaný sváminy a netantrickými gurui v Indii jako na Západě, je „óm-červené-rybky“. Jestliže vyslovuji óm-óm-óm postupně na jeden výdech, otevírám ústa s každým óm a zavírám je s každým „m“ jako červená rybka v akváriu.

Při tajném tantrickém óm, ať se vyslovuje samostatně či uvádí jinou mantru, jako je Óm námah Šivája či slavné Óm mani padmé húm buddhistů, nebo se opakuje v kaskádě, zůstávají ústa otevřena po celou dobu. V některých případech se nezavírají ani při nádechu...

Jak najít bez zasvěcení toto óm tantry? Zde je návod: otevírám ústa dokořán, zívám a nasazuji ááááá, jako kdyby se mi chtěl doktor podívat do krku či jako kdybych chtěl kloktat. Nechávám jazyk klesnout co nejdál do úst, která se lehce uzavírají, aby vykreslila „o“. Zvuk se stává hlubokým ááááá zbarveným do „o“, tedy ani skutečné „á“ ani „o“, ani otevřené a jasné „o“. Vytváří se někde mezi ušima a rozvibrovává patro, lebku a hrudník.

Čárkovaně je zde vyznačeno, že konec spodní čelisti se na počátku i závěru nepohybuje.

Ústa se otevírají maximálně a umožňují vydávat plný zvuk.

Jazyk umožňuje měnit zvuk libovolně, i když je spodní čelist nehybná.

Když si položíš dlaně na hrudní kost, ucítíš to velice dobře. Čím je zvuk hlubší, tím vibruje hrudník víc. Přitahuji jazyk dozadu a dolů, abych uzavřel hlasivkovou štěrbinu: „o“ přestane a zvuk lelkuje na „mmmm“. „O“ tantry není skutečným „o“ a „m“ není skutečným „m“! Píše se sice „m“, ale vyslovuje se jako nosové „ng“ ve slově long. Toto „ng“ rozvibrovává nosní chřípí, patro, dutinu lebeční a hrudník. Musíme najít maximální vibraci.

Stále s otevřenými ústy nechávám nyní vibrovat „ng“: zvuk je čistě nosový, „lebeční“. Lehkým pohybem jazyka dopředu se opět vytváří „áo“ a naplňuje prostor okolo mě. Kde je rozdíl? Budu-li pozorný, uslyším stále vibrovat „ng“. Je to tento základní zvuk, ve kterém se „áo“ objevuje a postupně mizí: „ng“ je stálé, „áo“ střídavé. Není to tedy „áo“ jdoucí po „ng“, ale obě se překrývají. Složitě? Ke čtení ano. Dohodněme se, pro příště a pro jednodušší psaní, že óm budeme číst „óng“.

To není konec! Při troše tápání a zkoušení přijdu na správné

„ngáong“, které mi vyhovuje nejvíc. Jakmile je nalezeno, vnitřně mě naplňuje a z prostoru kolem mne se vytrácí. Vychází z výrazu tváře a hrudi, ze zadní části lebky, zad, boků. Mám dojem, že zaplavuje vše okolo mě, že vibruje celá místnost.

Skutečné óm je nutné hledat, ale zaslouží si to, protože to je základní tantrická mantra, kořen všech zvuků, který doprovází ostatní mantry. Óm je velice důležité, protože se nazývá *pranovou* nebo *ómkarem*, tím, co se nese a proměňuje pránu, energii. Pro tantru má každý pocit, každá bytost, každý předmět svou základní vibraci, ať je to křišťálové sklo či obyčejná pánvička! A naopak, každý zvuk má svůj obraz: óm se kreslí (a ne píše).

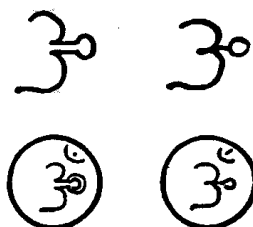
O jeho grafickém znázornění, které má neobyčejnou magickou sílu, si Západ myslí (dlouho jsem si to myslel také), že pochází ze sanskrtu a nikdo ho nevyvedl z omylu. Pro nás je to jednoduché: nakreslí se a vysloví se óm. To je vše!

K pochopení tajného smyslu tohoto óm si zapamatujme, že z této vibrace se zrodil svět, že tento vesmír je vyvolán kosmickou maithunou Šivy a Šakti, a konečně, že lidská maithuna je jejím konkrétním projevem na pozemské úrovni.

Óm dovoluje tantrikovi soustředit veškerou duševní sílu na tuto Nejvyšší realitu a dosáhnout jí. V jeho duševnu se vibrace óm překrývá s nakresleným óm, které je jeho *viditelnou formu*. Ať si je představuje nebo o něm rozjímá jako o kresbě, na tom nezáleží, důležitým zůstává, že chápe jeho skrytý smysl.

Tento hieroglyf je proto *jantrou*, mystickým či magickým diagramem, nebo je *mandalou*, symbolickým obrazem vepsaným do kruhu a zobrazujícím projev univerzálního tvořivého dynamismu. Toto óm je bezpochyby nejobsažnější, nejhutnější a nejmocnější mandalou tantry. Před sanskrtem, před písmem dévanágarí, se ómkar kreslil do tvárné hlíny či na palmové listy.

Maluje se tak i dnes a nejenom v tantrickém esoterismu. Jestliže o tom někdo pochybuje, ať nahlédne do knihy *Tantra, the Erotic Cult* od F. D. Colaabavala či do knihy *The Soul of Symbols* od Jaya Rajae.

Obvyklé ॐ vedle je stylizací původního a pravého grafického znázornění níže. Toto znázornění se kreslilo a ještě kreslí na palmové listy (bez retušování).

Tato jantra spojuje maximum základních prvků počínaje kruhem (viz čakrapúdzha), který chrání to, co obsahuje, který symbolizuje tento projev, který vytváří posvátný prostor a rozvíjí se okolo centrálního bodu. Pokud se týče kresby samotné, každý komentář je zbytečný kromě upřesnění, že představuje rituální a konkrétní maithunu Šivy a Šakti, stejně jako kosmické spojení Ženského a Mužského principu. Toto je nepochybně srpek měsíce, ženský lunární princip, zatímco bod nad ním je *bindu* – *zárodek*, *spermie* a zároveň *anusika* – *znak nosovosti*.

Pro pobavení je dobré srovnat toto óm s kresbou srdce proklatého šípem, které zamilovaní vyrývají do kůry stromů na památku svého letního skotačení, stejně jako naivní obrázky, kde andělíček vypouští osudný „šíp“! Uznejme s dobrou vůlí a představivostí, že nečiní potíže rozpoznat v tomto symbolickém srdci lásky srdeční orgán a že poslouží všemožným způsobem, od hracích karet až po ženské ohanbí. Jestliže vědomé já oklame nevinného či nevědomého, nevědomí se nemýlí! Nikdo mě samozřejmě nemusí sledovat na tak „ožehavý“ (?) terén, a přesto...

Nejlepší způsob, jak dokázat, že ॐ obvyklé není ze sanskrty, je napsat je v písmu dévanágari:

ॐ

A + M

Písmo v dévanágarí je „zavěšeno“ na vodorovné čáře. ÓM Árijci s sebou nepřinesli; je naprosto cizí védské kultuře. Monnier-Williams v sanshrtsko-anglickém slovníku tvrdí, že před upanišadami je sanskrtské texty neznají, to znamená několik století po dobytí Indie.

Někteří lidé budou mé vysvětlení energicky odmítat, zejména netantrici. Nikdo jim tuto představu *nevnucuje*: jestliže je utišující a okleštěné óm uspokojuje, mají na to právo, ale přicházejí o to nejpodstatnější! Naproti tomu adept, který se naplňuje hlubokým smyslem esoterického óm, proniká ke kořenům svého bytí, jakož i ke kořenům kosmu. Jsem plodem tohoto óm, spojením spermie a vajíčka, stejně jako vzniká kosmos z posvátné maithuny Šakti a Šivy.

Bráhmanské pronásledování sexuálního symbolismu óm pochází ze zastaralého puritanismu či nevědomosti, nebo z obého.

Záměrná kamufláž reálného smyslu mantry se objevuje ve všeobecně známé buddhistické mantře „Óm mani padmé húm“, která se pěkně překládá jako „Klenot v lotosu“, což však není přesné. Přehnaná buddhistická upejpavost, která je podobná, ba překračuje i neobráhmanskou, se kroutí, aby tuto mantru nějak uměle vysvětlila.

Jaký je potom její skrytý smysl? K jejímu pochopení se musíme vrátit, ne k potopě, ale k mladému princovi Siddhárthovi, budoucímu Buddhovi. V jeho době stáli rádžové a princové proti bráhmánům, kteří rozmnožovali počet bohů a usmiřujících obřadů. Všechny oběti museli provádět stále početnější a patřičně zaplacení bráhmáni, což by zruinovalo i bohaté prince. Přidejte si k tomu ještě nadutost bráhmánů, kteří si jako „výjimeční božští zmocněnci“ činili nárok vládnout veřejnému i soukromému životu a pochopíte podráždění rádžů, kteří měli stále větší odpor k vysávání svého majetku a raději se věnovali přepychovému dvoru, harému a armádě.

Princ Siddhártha dal definitivní podobu tomuto antagonismu. Nejdříve odmítl veškerý hinduistický pantheon, tím se všechny oběti staly zbytečnými, a pak se opovážil i prohlásit, že člověk se bráhmánem nerodí, ale že si to musí zasloužit. To bráhmány rozvzteklilo. (Ironie osudu: on, který odmítl všechny bohy, byl svými žáky postaven na roven boha!).

Distancoval se od kast, povolil nový sňatek vdov, ale zejména se postavil proti bráhmanům. Více než zakladatel náboženství byl Siddhártha revolucionář, bezpochyby pacifistický, ale revolucionář. Ve své podvratné činnosti proti bráhmské vrchnosti byl podporován sobě rovnými (princi a válečníky). Proto to byli panovníci, kteří postavili desítky tisíc buddhistických stúp po celé Indii. Bráhmani tuto lekci pochopili a vzali si z ní ponaučení. Pozvolna zase nabyli svého vlivu a nakonec buddhismus „oddělali“ a vypudili ho mimo Indii, z jeho rodné země, aby dobyl valnou část Asie.

Jaký to má vztah k tantře? Buddha kázal v prákrtu, jazyku lidu, a ne v sanskrtu, výsadě bráhmanů a vzdělaných panditů, což se líbilo tantrikům, jež se také stavěli proti bráhmanům a jejich systému. Tantrici mezi některými buddhisty našli spojence, které zasvětili do tantry, z toho pak vznikla tantrická větev buddhismu *vadžrajána*, která obsahuje sexuální obřady včetně čakrapúdzí.

Když tohle víme, snadno dešifrujeme „*Óm mani padmé húm*“. Klenot je buddhistický ekvivalent *vadžry* – *diamantu*, to znamená mužského pohlavního orgánu; *padmé* – *lotosový květ* symbolizuje jóni, ženský princip. Z toho vyplývá správný překlad: „Óm, lingam v jóni, húm“. To je průzračná a čistá tantra. Ve své knize *Sexual Life in Ancient China*, str. 340, R. H. van Gulik, který dlouho žil na Východě, zejména v Číně, potvrzuje: „Vadžra, mužský pohlavní orgán nazývaný mani, nezníčitelný klenot, proniká do padmé, lotosového květu, symbolizujícího lúno. Nemůže být tedy pochyb, pokud se týče skutečného smyslu mantry *óm mani padmé húm*. Tento sexuální mysticismus je podstatou i vadžrajány. Nelze se tedy divit, že tato formule označuje mystické a smyslné spojení a že má rozhodující místo v tibetské náboženské praxi.“

K doplnění poznamenejme, že v tantrické terminologii označuje vadžra mužský orgán, a *vadžranádí* je jemný energetický kanálek vedoucí až k penisu. V tibetštině *rdo-rdže* představuje jakousi rituální schopnost, jejíž sexuální symbolika je jasná. Další symbol tibetského tantrismu: zvon (jóni) se svým srdcem (lingamem).

Snadno se dešifruje i další mantra tantrického, jinak nesrozumitelného buddhismu. Jedná se o mantru „Vadžra v padmě,

udržovat bódhičittu“, jejíž oficiální verze je – diamant (blesk) v lotosu, kontrolovat osvícenou mysl. Nepochopitelné. Protože ve vadžrajáně je *bódhičitta* spermií, vše se vyjasní: diamant-lingam v lotosu-jóni, zadržovat spermie.

Netantričtí buddhisté, např. Anagárika Góvinda, zplodili velkolepá a učená díla, aby vysvětlili „óm mani padmé húm“, aniž odhalili jeho skutečný smysl. Proč? Aby zachovali tajemství pouze pro zasvěcené? Ze svatouškovství? Pravděpodobně.

Věda o mantrách má dechovou složku, tedy jasný vztah k pránájámě, dynamismu dechu, která je titulem mé knihy, kde se však nepouštím do tématu manter (Pranajama, la dynamique du souffle).

Mantra a dech

Vydávání mantry je doprovázeno hlubokým a prodlouženým výdechem, který se vyvažuje plnějším nádechem. Její opakování samo zajišťuje pravidelný *rytmus*, další podstatný prvek pránájámy a vědy o mantrách.

Podívejme se nejprve na výdech. Kromě toho, že je prodloužený, tedy hluboký, tantra říká, že má „téci jako olej“. Během každého óm musí zvuk zůstat jednotvárný, což předpokládá jemně kontrolované a uvolněné expirační svaly. Nejde o zpěv třaslavým hlasem! Óm se vydává šetřením vzduchu: to se kontroluje dlaní: během bohatého a zvučného óm se podaří přiblížit dlaň až na pět či šest centimetrů od otevřených úst a nepocítit závan teplého výdechu, který však lze vnímat, jak stoupá nad rty k nosu.

Na konci pomalého a prodlouženého výdechu se stahuje břicho, někdy i vibruje, a objevuje se bezděčná *múlabandha*, *stažení sfinkterů a zdvihače anusu*, která se ještě zintenzivní.

Po vyprázdnění plic se musíme se opět nadechnout. V případě plného a zvučného óm a s prázdnými plicemi uzavřu ústa a tiše se nadechnu nosem. Jakmile jsem provedl plný nádech, vychází buď jediné óm na jeden výdech, nebo kaskáda óngóngóng po celý výdech, pohyb jazyka popohání „ng“. Většinou tomuto „ong“ udává takt srdeční rytmus.

Pro vydávání manter existuje několik úrovní, tedy i pro óm, zejména pro šeptané óm. V tomto případě při nádechu s pootvřenými ústy a trochu sevřenou hlasivkovou šterbinou se vytváří sotva slyšitelné „á“, zatímco s otevřenými ústy je slyšet „ham“ (které by se mělo psát *hang*). Jestliže z vysvětlení není podoba zvuku jasná, zkuste si představit, že jste doopravdy udýchaní a že se zotavujete dýcháním otevřenými ústy: to přibližně vytváří „á-hang“.

Toto „á-hang“ se všeobecně popisuje jako *aham*, nesprávně překládané jako „jsem to“. Každý mu samozřejmě může dát smysl, který se mu líbí, ale to odporuje samotnému principu mantry, jež je magickým, nekonvenčním a neracionálním jazykem, jenž vyvolává tělesné účinky a utváří svou vibrační a duševní frekvenci. Mantra není slovem ani větou, ačkoli védské mantry na rozdíl od tantrických jsou často krátkými větami. Když mantře nepřipisují přesný smysl, naplňují se čistým zvukem a ten působí jako takový: dát mu nějaký význam odvádí pozornost od zvuku samotného. Aníž by to bylo absolutní chybou, je to mimo Mantrašástru: máte na výběr...

Konečně mohu provádět *džapu* (opakování mantry) bez otevírání úst naplno; nadechuji a vydechuji nosem. Sedím, oči zavřené, pozorně dýchám. Poslouchám pohyb dechu sem a tam v nosních dírkách a hrdle. Jestliže *trochu* sevru hlasivkovou šterbinu, lehký šelest vzduchu vyvolá důvěrné „á-ham“, kde vydechované „ham“ trvá dvojnásob, které se děje při nádechu. Mohu si představit, že provádím „sssss“ při nádechu a „ham“ při výdechu. To se často popisuje jako „sóham“, jež se překládá „jsem on“ se stejnými výhradami jako výše.

Potichu opakované „áham“ vytváří hluboké zvnitřnění, procítění, utiňuje duševno a může vést k meditaci. Mahárši Mahéš *džapu* zneužil k Transcendentální meditaci čili TM, což je geniální tautologie (k čemu by přesně byla netranscendentální meditace?).

Když se *džapa* (stálé opakování nějaké mantry) pokřtí na Transcendentální meditaci, mám to za geniální, protože navrhnete-li někomu provádět *džapu*, bude si myslet „pf“. A je-li to zdarma, řekne si: „pf, pf“. Lidé jsou takoví: poradíte jim pro zdraví běhat, ale uspějete málo. Když to pojmenujete *jogging*, tak je tu najednou

spousta lidí, kteří nadšeně uhánějí po ulicích. Stejně je tomu s Transcendentální meditací, vypadá vážněji než džapa, zejména když stojí peníze! A je to ještě lepší, když se řekne, že je to osobní mantra, top secret, aby si člověk nemyslel, že by se toto „tajemství“ mohlo předávat každému stejné...

Když se TM, jejíž reklamu nepřehlédneme, prokazuje na encefalogramech, které „dokazují“ účinky na mozek, údaje nelžou. Ale na jedné straně se to ví již tisíce let, na druhé to není výlučností TM. A nakonec se vytváří jakoukoli mantrou opakovanou delší dobu v klidu a v relaxovaném stavu. Ale těm, kdo dělají TM, říkám: pokračujte!

Pravda, v Indii během zasvěcení dává guru žákovi osobní a tajnou mantru. I když neexistuje žádný svědek, je zamumlána do ucha a nový zasvěcenec ji potichu opakuje se snahou zachovat přesnou intonaci. Jde tedy doopravdy o osobní mantru. Je nutné připomenout, že guru a žák, i když se nevidí často, mají zvláštní a intimní vztah, jsou víc než přátelé, ba i víc než bratři, a tento vztah uzrává léty. Guru svého žáka dobře zná a umí odhadnout jeho možnosti vývoje. Medituje tak dlouho, než se vynoří osobní mantra, která uvede do chodu předeepsané odezvy v psychice adepta, jehož ostatně dlouho zasvěcoval do jiných technik tantry a jógy. Guru rovněž dokonale ovládá mantravidju, jež se nezíská ze dne na den. Potom se doopravdy může hovořit o osobní mantře nesdělitelné jinému, což bývá výjimečné i v Indii.

Na druhé straně říkám zřetelně, že podle tradice musí být mantra živá, tedy přímo přijata zasvěcencem, a to odporuje mému současnému postupu, protože mám v úmyslu vám ji předat pomocí tisku. S mantrami to máte jako s diplomy: první diplom byl udělen nediplomovaným. Původní mantra nebyla samozřejmě předána, ale objevena! Opět odhalit klíčové mantry, které jsou jednoduché, je dokonale možné s mými údaji, jež vám usnadňují hledání, stejně jako zmenší nebezpečí, že vydávání mantry nebude hned přesné.

Když jsme si problém vyjasnili, vraťme se k mantře spojené s dechem a zejména se zastavením dechu. O co jde? Zjistíme, že ke konci plného a zvučného óm tak, jak se plíce vyprazdňují, se pozvolna stahuje břišní stěna. Na konci výdechu se chvěje a anální

sfinckery se stahují, proto nastává samovolná múlabandha. Když jsou plíce úplně prázdné, máme dvě volby: buď zavřít ústa a nadechnout se nosem, nebo zablokovat dech (provést kumbhaku).

Dočasné zastavení dechu

Zastavuji dech a představované „ng“ dál rezonuje během zadržení v duševnu: plně se rozvíjí síla mantry do všech úrovní – tělesné, duševní i duchovní.

Doba zadržení? Nepředepisuje se: někdo vydrží pohodlně pět vteřin, druhý dvacet atd., ale hrubý čas není důležitý.

Naprosto spolehlivé vodítko, zda jsem překročil nebo ne *svou* kapacitu zadržení, je, že během zadržení se normálně a správně samovolně a rytmicky stahuje břišní stěna (viz výše). Jakmile se zadržení stane doopravdy nepohodlným, musím se opět nadechnout. Vše probíhá dobře, jestliže se mohu *pomalou nadechnout* bez „zalapání“ po dechu. Násilný nádech mi říká, že jsem překročil své hranice, které se ostatně mění ze dne na den. Proto není nutné „šlapat jako hodiny“: tělo a jedině ono mě musí vést. Nějaká nebezpečí? Při respektování tohoto pravidla neexistují.

Když nastává okamžik nového nádechu, s pohodlnou pomalostí naplním plíce a zablokují je, než vychází nové óm.

Doba zadržení s plnými plícemi je správná, jestliže mohu bez úsilí vydávat prodloužené óm, které „teče jako olej“. Musím postupně cyklus výdech-stop-nádech-stop dávkovat tak, že mohu bez potíží pokračovat do nekonečna.

Na závěr si řekněme, že óm je a zůstane nejvyšší mantrou, jejíž opakování může doslova uhranout, „očarovat“ duševno. Z latiny *incantare* – *vyslovit magickou formuli* jsme si zapamatovali pouze výsledek: být okouzlen, očarován. Zaříkávači magie óm vyplývá z toho, že obsahuje maximum absolutních vibrací, nekonvenčních prvků. Absolutní zvuk je chápán všemi. Například: oznamte třídě capartů nečekané volno, odpoví vám radostné „áááá“! Nebo po dlouhé zimě, když se natáhnete na sluníčku, neřeknete „áááá“ (že je to dobré!)? V noci při ohňostroji slyšíme obdivné „ó“, které vydává dav, a ne „íííí“ nebo „úúúú“! Konečně labužník, který se při

ochutnávání svého oblíbeného jídla olizuje, vyjadřuje slast slavným „mmmmm“. „Ááááá“, „óóóó“, „mmmmm“ probouzejí stupnici proměnných pocitů libovůle podle dne a hodiny. Ještě k absolutním zvukům: jestliže mi někdo dupne na palec u nohy, moje „auvej“ bude chápáno všemi, i zvířaty!

Mantrami můžeme modulovat, tedy *libovolně* probouzet vytoužená přání a vytvářet toužené vnitřní klima, tedy rovněž rozpustit nežádoucí přání. Jako vycházející slunce rozhání mlhu, může óm vymýtit zlého ducha z případného svatouška naplňováním „sluneční“ nálady.

JANTRA – PSYCHICKÉ DYNAMO

Jantra, vizuální protihodnota mantry, od níž ji nelze neoddělit, se odvozuje od jan – *energetická podpora* a přípony tra znamenající instrumentálnost. Ve svém běžném pojetí znamená jantra každý užitkový vynález v širším slova smyslu: robot, stejně jako vytvářený vynález, je jantrou. V tantře označuje jantra magicko-symbolický diagram ve dvou či třech dimenzích, od pouhého bodu či trojúhelníku po hinduistický chrám, gigantický jantrický komplex s tajnými vlastnostmi.

V průběhu staletí vytvořil tantrismus z jantry vědu a umění. Vědu, protože každá jantra je oporou dynamismu a šakti a její konstrukce se podřizují přesným zákonům, a uměním, protože spojení čar a barev často vytváří skutečná umělecká díla. Jantry se proto objevují v každé knize o tantrickém umění. Bohužel v těchto knihách chybí tajný klíč, jenž by je vyložil. Tantra je ostatně jediný jóginsko-filozofický proud, který dal vznik uměleckým dílům.

Bez janter a manter, mimo estetiku, zůstává tantrický rituál, ať sebestopší, nemyslitelným. Indie obecně a tantra zvláště jim připisují neobyčejné, téměř zázračné schopnosti, což se nám zdá nepochopitelné, ba i absurdní. Jak připustit, že něco nehybného, pouhé nehybné geometrické čáry mohou vytvořit něco dynamického?

Nejvyšší abstrakce

Fotografie či portrét ženy se odehrává, tedy omezuje na individuální úrovni: toto je *moje* matka, *moje* žena či *moje* sestra. Prehistorická anonymní ženská soška, archeologové jich našli tisíce, představuje *ženu* všeobecně, a jestliže o tom hovořím, je to proto, že neznámý umělec často silně zdůraznil, „zgeometrizoval“ stydký trojúhelník, genitální pól.

Když vyjmu tento trojúhelník a izoluji ho, bude symbolizovat druh v těle ženy a mimo jóni, genitální pól každé živočišné samičky. Konečně představuje Ženský princip, Kosmickou matku: abstrakce překračuje individuální „zkratkovitou“ úroveň a otevírá se Univerzu. Není tedy těžké výtušit, že v tantrě trojúhelník s vrcholem dolů symbolizuje Kosmickou matku, Ženský princip, Šakti.

Ať jde o lineární kresbu či o *plochu*, trojúhelník určuje *prostor* a jedna z funkcí jantry je přesně utvořit a zorganizovat prostor, v případě trojúhelníka s minimem tahů. Tento trojúhelník s vrcholem dolů se doopravdy stává jantrou Ženského principu, když je *červený*, a opět není obtížné si domyslit, že je to kvůli určitým pravidlům. V Indii na plakátech s plánovaným rodičovstvím, které nabádají dvojice omezit se na dvě děti, je červený trojúhelník s vrcholem dolů: každý chápe. Při pohřebním průvodu v Indii každý ví, že jde o ženu, jsou-li tělesné pozůstatky zahaleny do červené. Bílá značí muže.

Musíme třeba v tom vidět pouze čistou intelektuální abstrakci, výplod odtržený od reality? Než odpovím: zneklidňuje mne, že žena, které se podávají pravidelně velké dávky mužských hormonů, změní hlas, roste jí ochlupení a objevuje se zejména stydký ochlupený trojúhelník s vrcholem nahoru jako u muže: v tantrě je Šiva zobrazován trojúhelníkem s vrcholem nahoru, bílým jako spermie.

Magie jantry působí v široké míře i na toho, kdo ignoruje její symboliku: nevědomí ví, nevědomí dešifruje. Jednoho večera jsem se zúčastnil představení, které se inspirovalo tantrou. Napsal a režíroval je Alain Louafim a předváděl Maurice Bėjart. Na konci představení spadl na scénu s černým pozadím červený trojúhelník s vrcholem dolů vysoký tři metry: sál byl fascinován. „Pouhé“ a všední geometrické vyobrazení by neospravedlnilo tento přímý a prudký účinek.

Ze symbolického hlediska představuje trojúhelník trojici, triádu. Rovnoramenný trojúhelník vyvolává rovnováhu a harmonii. S vrcholem dolů symbolizuje rovněž vodu, s vrcholem nahoru oheň: nacházíme zde dvě tattvy. Kombinace trojúhelníků viz dále.

Červený trojúhelník s vrcholem dolů je tedy silnou jantrou, která *materializuje* Šakti jako univerzální *tvořivou sílu*, jako *kosmickou dělohu*. Pro tantrika je Šakti velká Bohyně, věčný *dynamický princip*, odkud se vždy a všude vynořuje při každém stvoření. Vzácněji používaný bílý trojúhelník s vrcholem nahoru symbolizuje *statický substrát* vesmíru, Šivu, Mužský princip, neoddělitelný od Šakti.

Je zajímavé, že v Cheopsově pyramidě je vstup do pokoje královny označen otočeným trojúhelníkem...

Bod – to je vše

Co může být zdánlivě méně zajímavé než obyčejný bod? V tantře je přesto bod doslova „vše“. Každá jantra se soustředí a utváří okolo centrálního bodu, buď výrazného, nebo ne. Vývojová jantra se rozvíjí od a okolo tohoto bodu, nevývojová se k němu vrací a kondenzuje se do něj. Ostatně jantra se „čte“ buď od jejího těžiště, centrálního bodu, k obvodu, nebo od obvodu k těžišti, konečnému bodu, který ji vstřebává a přesto dosahuje síly.

Bod, nejjednodušší jantra, která existuje, je ve skutečnosti překvapivě nejhutnější. Jeho energie bude tím zhuštěnější, čím bude bod menší. Lze to pochopit přirovnáním. Jako děti jsme si jistě všichni hráli s lupou a slunečními paprsky. Když je lupa skoro u papíru nebo dřeva, osvětluje ho velkým kruhem, málo zářivým a teplým. Když lupu oddalujeme, kruh se zužuje, a jak se zmenšuje, získává na intenzitě a teple, až dřevo černá, doutná a nakonec vzplane. Kruh nekonečně malý bude, teoreticky, nesmírně mocný. Stejně chápe tantra v symbolickém bodu nejmocnější jantru, zejména tu, která není nakreslena, ale vnímá se, neviditelná, v těžišti kresby, stejně jako u „skrytého bodu“ kabbaly.

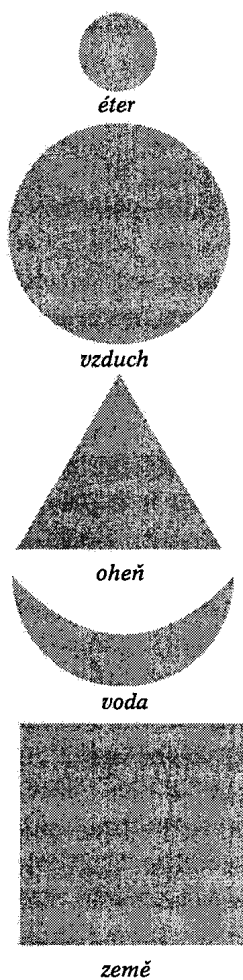
Jako symbol je bod mnohovýznamový. Pro fyzika představuje veškerou kosmickou energii soustředěnou před big bangem. Tantra mu říká *bindu*, doslova „spermie“ spojená s vajíčkem. Obyčejný bod

je předmětem rozjímání a hluboké meditace, protože jsme všichni kdysi byli maličkým bodem, tak malým, že by se jich muselo dát vedle sebe deset na jeden milimetr, tedy menším než ten, který zakončuje tuto větu.

V tomto bodě, v tomto oplodněném vajíčku, které bylo „já“, byl spojen nerozlučitelně mužský a ženský princip. Pro tantru je bod ŠivaŠakti a „vše“ je v něm přítomné, jako je v oplodněném vajíčku přítomný celý genotyp mých předků, lidského druhu a Život od svého počátku na této planetě (viz podkapitola Meditace o Životě). Z tohoto vajíčka, z tohoto nepatrného bodu se rozvinulo moje fyzické a psychické bytí podle „plánu“ obsaženého v bindu, a tak tomu bude až do konce mé individuální existence. Souběžně a současně se vše neustále vrací k bodu: v tajnosti pólu „druhu“, v gonádách, v každé spermii nebo vajíčku se „já“ opět stává „bindu“ počátku, ale druh a Život se tajemně obohacují o další zkušenosti.

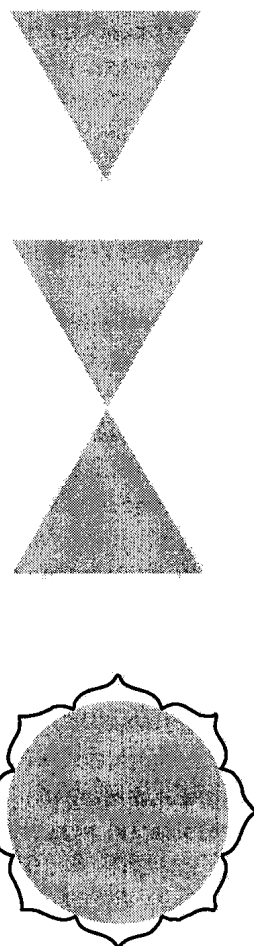
Na centrální bod jantry, kromě řečeného, se soustřeďuje můj pohled a po něm i duševno. Při soustředění pozornosti rovněž zdesetinásobuje duševní a psychickou pozornost považovanou za hmotné silové pole. Co je lupa pro sluneční paprsky, je jantra, a zejména její centrální bod, pro psychickou energii. Lupa, netečný a nehybný nástroj, uděluje slunečním paprskům zvětšenou sílu bez další energie. To je jedno z tajemství jantry, ostatně jako mantry: geometrický netečný tvar soustřeďuje psychickou energii, která získává na síle. Kdo vyznačí hranice síly soustředěného lidského duševna?

Zkrátka bez lupy-jantry nebude mít slunce sílu zapálit suché dřevo, ale bez slunce bude i lupa bezmocná.

Všechny základní geometrické tvary jsou samy o sobě už nositeli hluboké symboliky. Proto bod, kruh, trojúhelník s vrcholem nahoru, srpek měsíce, čtverec symbolizují pět tattev čili pět prvků tantry. Dva trojúhelníky s vrcholy proti sobě představují damaru, Šivův bubínek, který také používají Drávidové. Symbolizuje počáteční vibraci, zvuk, který neustále udržuje existenci hmoty. Připomíná rovněž počátek projevu při setkání trojúhelníku Šakti a Šivy. Lotos symbolizuje jóni a konečný princip projevu. Má lunární symboliku se středovým kruhem a osmi okvětními lístky. Na jednu dvojici připadá jeden lístek, což dává „askezi v šestnácti“.

Kombinace vytvářejí mnoho janter a mandal, z nichž má každá vlastní psychický dynamismus. Život nepostupuje jinak: od několika základních „cihel“ se tvoří odjakživa všechny formy života.

Základní čtverec

Čtverec je statický základ par excellence. Stabilní a uzavřený čtverec představuje substrát, prvek Země, hutné síly, úroveň projevu. Obsahuje čtyři hlavní světové strany a čtyři dimenze časoprostoru. Tetráda, její druhá mocnina, dává šestnáct, posvátné číslo tantry.

Ve vědě o jantrách je čtverec posvátnou zahradou otevřenou „vnějšimu“ světu čtyřmi branami ve tvaru „T“, které jsou zasvěcujícími prahy. Většina janter se utváří uvnitř tohoto čtverce se čtyřmi branami.

Kruh a lotos

Lotos je tantrický květ v pravém slova smyslu a většina janter obsahuje okvětní lístky lotosu kolem obvodu.

Semeno (bindu) a květ, to je věčný cyklus, který jde od semene ke květu a od květu k semeni. Květ je jóni, která ztělesňuje kosmický organizující princip, ženskou tvořivou sílu, zdroj všech forem; lotos, vodní květ, se spojuje s vodou, dalším ženským symbolem.

V každém květu vnímá tantrik jemný energetický vír. Atomy a molekuly, které vytvářejí konkrétní květ, jsou vedlejšími produkty. Kdyby byl zasazen jinde, vytvořil by jiné molekuly, ale stále by byl květem lotosu.

Skutečný „květ“, to je jeho organizující, tajemný a neviditelný dynamismus, který se zmocňuje „materiálních“ částic vnějšího vesmíru k utvoření růže, konvalinky nebo lotosu, jež právě držím v prstech.

Tantrik vnímá tento dynamismus a ví, že totéž se děje v jeho těle, kde každá buňka, každý orgán má vlastní organizující dynamismus, *archeus* Van Helmonta. Aby tantra zmaterializovala tyto energie, zejména aktivní v *čakrách*, strategických místech těla, kde víří, představuje je jantrami, jež obsahují vždy určitý počet okvětních lístků a navíc „božství“, to je zvláštní „antropomorfizovanou“ energii. Skutečnost, že jsou vždy ženského rodu, prozrazuje tantrický původ metod k probuzení těchto silových center kundaliníjógy. Popsané sexuální techniky v části „Praktické provádění“ této knihy je ostatně aktivizují automaticky.

Jedno zajímavé odbočení: důležitost květů v tantrickém obřadu se odráží ve slově *púdža*, od drávidského „pu“ a „džej“ dělat. V sanskrtu kořen *púdž* označuje uctivý postoj. Když se oba spojí, znamená *púdža* „rituální uctívání květy“, a to je používaný termín.

Kruh, ústřední symbol *čakrapúdži*, vyjadřuje cyklický vývoj tohoto projevu a je kosmickou formou v pravém slova smyslu. Archaický člověk viděl kruh všude na nebi: sluneční kotouč vycházejícího slunce, kruhový horizont... i měsíc je kulatý, skrze své fáze se neúnavně vrací k dokonalému kruhu.

Američtí Indiáni si uvědomují symboly a kruh je jeden ze základních. Uveďme, co o něm říká stará Indiánka Catrine, klidná

osmačtyřicetiletá žena, která uchovává náboženské tradice Indiánů. Zná tajemství rostlin, které uzdravují, zařikává proti uhranutí a konečně Catrine rozpráví s Velkým duchem, protože je „medicine-woman“ – šamanka.

Ve svém drdolu má zastrčené orlí péro, v uších nosí tyrkysové kroužky, okolo krku a na každé ruce má slunce, na opasku má stříbrné luny a nosí třpytivé šaty v barvě azurové nebe, které umožňuje svými vibracemi naslouchat Velkému duchu.

„Podívejte se,“ říká, „na tyto obrázky. Jsou mým příběhem, ale i příběhem mého lidu. Tato černá čára je posvátná hora: Big Mountain, a zde to jsme my lidé. Na počátku jsme byli na této hoře. Slunce bylo naším otcem a Země naší matkou. Byla dvě dvojčata: *dítě zrozené z vody* a *monstrum-zabíječ*. Díky prvnímu dítěti přežíváme. Monstrum-zabíječ přináší tornáda a vichřice. Zde existuje nevyčerpatelná duha. A tento bod, to je Země. Veškerá příroda je přítomna v této botě. Dovnitř jsem dala rituální předměty, modlitební hůl, svíčky a barevný písek. To vše tvoří kruh, protože síly vesmíru vždy působí v kruhu. Nebe je kulaté, Země je kulatá, hvězdy jsou kulaté, mocný vítr víří, ptačí hnízdo je kulaté, letokruhy stromu i naše *hoonage* jsou kulatá. To je posvátná síla kruhu. Proto při tancích vždy vytváříme kruh. Podívejte se na našich šest posvátných hor: také tvoří kruh. A my Navajové od Big Mountain jsme ve středu, u zdroje, tam, kde se objevil člověk. Zde díky vibracím můžeme hovořit s Velkým duchem, který dává magické rostliny, útěchu, víru a odvalu. Proč bychom odešli? Pro peníze? Ne! Nikdy!“ Catrine zavírá oči a modlí se.

My moderní lidé víme, že nebeská tělesa jsou koule a ne kruhy, ale tato jantra se vizualizuje plasticky. Jantra nakreslená na list papíru, tedy ve dvou dimenzích, má přesto třídimenzní dynamiku, očividnou v okvětních lístcích lotosu okolo obvodu. Bindu, stejně jako semeno, má samozřejmě tři rozměry.

Obvod s centrálním bodem je horizontálním zobrazením kužele, který vytváří trojúhelník otáčením okolo své osy: porovnejte s mocným kuželem „čarodějnic“. Čtverec vytváří krychli.

Když je jantra obsažena v kruhu místo ve čtverci, nazývá se *mandalou*. Kruh při otáčení vytváří kouli.

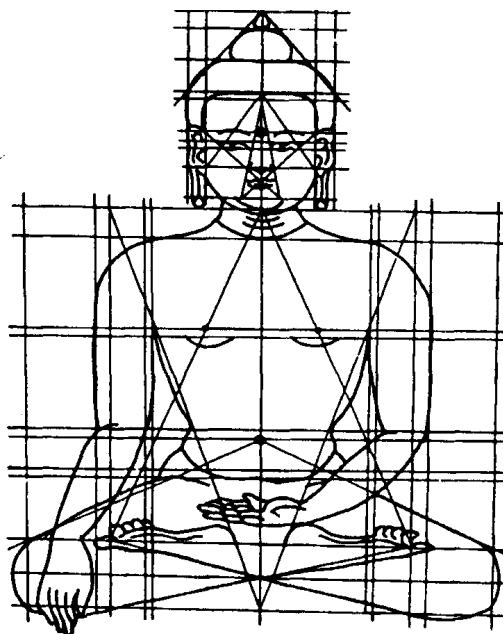
Kombinace do nekonečna

Každá elementární kresba – bod, trojúhelník, čtverec, kruh a květ – je naprosto základní jantrou, ale kombinací těchto základních „kořenových“ janter vytváří tantra často složité celky, kde si každý tvar zachovává vlastní symboliku, jejichž spojení se však zařazuje do tohoto celku.

Zde je několik prostých příkladů srozumitelných na Západě bez zvláštního zasvěcení: červený trojúhelník s vrcholem dolů a bindu v těžišti – to je těhotná děloha, stejně jako Kosmická děloha. Červený trojúhelník s vrcholem dolů překrývaný bílým trojúhelníkem s vrcholem nahoru označuje spojení muže a ženy nebo kosmické spojení Šakti se Šivou (poznámka: tyto *překrývané* trojúhelníky nejsou Davidovou hvězdou, protože ta je tvořena *propletenými* trojúhelníky).

Dva trojúhelníky se spojují v jednom bodě: ve dvou rozměrech je to začátek či konec spojení Šivy s Šakti nebo začátek či konec projeveného vesmíru. Prostorově zobrazují drávidský bubínek, který drží tančící Šiva v jedné ze svých rukou. Symbolizuje původní vibraci, jež neustále udržuje úžasný kosmický tanec částic uprostřed hmoty.

Buddhismus je prosycen jantrami, které se skrývají i za kanonickým zobrazením Buddhy. Každá jeho socha je musí obsahovat. Tantrici považují lidské tělo za nejvyšší jantru. Na druhé straně každý indický chrám je gigantickou jantrou, stejně jako slavný buddhistický chrámový komplex v Boroboduru.

V Indii obsahuje jantra či složitá tantrická mandala úplnou nauku o vzniku vesmíru: v každém křížovém bodě, v každém úhlu trojúhelníka či každém trojúhelníku, v každém okvětím lístku „sídlí“ božství, i když není viditelné. Při meditaci adept vychází z ústředního bindu a obnovuje a duševně vykresluje celou jantru, aby do ní pronikl a prostoupil se jí. Každému hlavnímu bodu odpovídá základní vibrace, mantra, představovaná sanskrtským písmenem, které adept vyslovuje při spočinutí svého pohledu a duševna na toto místo. Tantrikové používají sanskrtských znaků, protože obsahují *souhrn* zvuků vydávaných lidským hlasem; v tomto smyslu je sanskrtská abeceda univerzální.

Potom lze pochopit, že u složitých janter je nutné zasvěcení, tedy potřebujeme učitele, tedy... to není nic pro nás Zápaďany. Jantra není výlučností nebo vynálezem tantriků, ačkoli tuto vědu dovedli k hranicím možnosti: smiřme se s tím, že i jednoduché jantry jsou mocnými nástroji psychické činnosti.

Například latinský kříž je západní jantrou. Křesťanský mystik, který o něm rozjímá, se může naplnit jeho významem, tedy poselstvím Kristovy Kalvárie, a dosáhnout touto křížovou jantrou stavu vyššího vědomí ve vztahu ke své víře.

Jestliže by snad někdo pochyboval o obrovské síle janter, necht' jde za pravého poledne do Bejrútu namalovat Davidovu hvězdu na zeď mešity šíitů... Nebo necht' jde namalovat hákový kříž na Zeď nářků v Jeruzalémě a k tomu ještě lépe (pardon hůře!) to doprovodí mantrou Heil Hitler! V obou případech bude ihned zpraven o síle dvojice mantra-jantra, nevěříte?

Nejvyšší jantra

Na závěr této kapitoly cituji S. B. Dasguptu z jeho knihy *Obscure Religious Cults*, str. 104: „Žádný vnější symbol, jakkoli nepřirozený, nenahradí tělesnou jantru. Se svými tělesnými a psychickými úrovněmi se v tantrismu lidské tělo považuje za jeden z nejmocnějších nástrojů duchovní proměny. Představuje tělesný substrát božství, místo, kde se vytváří evoluční vývoj, nevyčerpatelnou zásobárnu sil, které se mohou zachytit u svého

pramene. Pouze jejich mobilizováním a probuzením z jejich ztrnulosti lze ocenit jejich božskou milost. Věčný základ symbolu je vnitřní, proč tedy hledat prostředky k osvobození mimo?“

„Tělo je posvátným středem každého rituálu, každé mantry, každé oběti, každé meditace, každé liturgie.“ K tomu Gandharvatantra přidává: „I zde (v tomto těle) existuje Ganga, Prajág a Váránasí, slunce a měsíc (náповěď: mužský a ženský princip) a posvátná místa... Neexistuje jiné poutní místo nebo místo blaženosti než ve vlastním těle. Jantra, kterou je vlastní tělo, je ve skutečnosti nejlepší z janter.“

Vracím se ke kříži, všechny země přijaly Červený kříž, kromě arabských zemí, kde byl nahrazen Červeným půlměsícem: pro ně je problém přijmout křesťanskou jantru! Když však člověk „chladně“ uvažuje, není kříž nic jiného než dvě čáry, které se kříží.

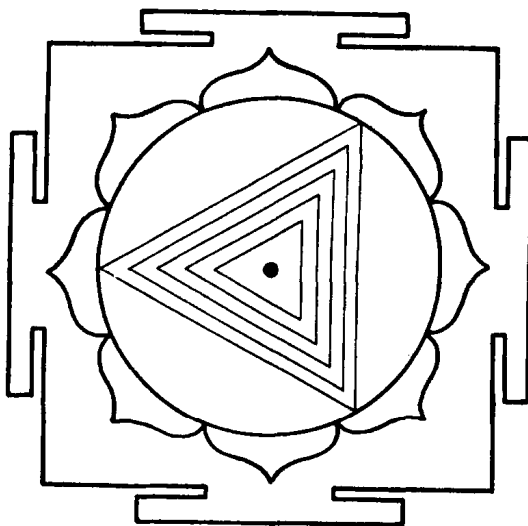
Každý, ať tantrik nebo ne, by měl neustále žít v přítomnosti *své* nebo *svých* janter: například křesťan s křížem. Zvláštnost tantrických janter je v tom, že jsou univerzální a neutrální. To znamená, že nejsou náboženskými symboly. Tantra není náboženstvím v tom smyslu, v jakém je chápeme. Na konci knihy navrhuji tantrický obřad pro Západ. Každý věřící nebo nevěřící ho může provádět a každý si k němu může přidat nebo z něj ubrat nevyhovující prvek.

Tuto jantru lze dešifrovat snadno základními prvky. Poušimněte si čtverce se čtyřmi „branami“, kruhu, lotosu, trojúhelníků a centrálního bindu, okolo kterého se vše přesně vymezuje.

Tato jantra je dvojrozměrná, ale i trojrozměrná: trojúhelníky tvoří pyramidu, jejíž centrální bod je rovněž těžištěm, vrcholem a počátečním bodem.

Tato pyramida je ve středu lotosu, jehož okvětní lístky se tyčí k nebi. Čtverec tvoří podstavec, pevný základ, jakési pódium, a svými čtyřmi branami se otevírá světu.

Každý úhel čtverce, každá brána, každý okvětní lístek, každý úhel trojúhelníku ukrývá pro tantriky energii symbolizující Šakti, kterou adept vizualizuje v každém tomto bodě. Tato vizualizace není většinou v dosahu Zápaďana.

Dost úplný celek

Velké principy tantrické symboliky a vědy o jantrách posloužily ke vzniku obálky této knihy. Obsahuje základní kosmické principy: nebe, oceán, slunce, měsíc a jantru, která obsahuje měsíční cyklus. Nyní je pro vás snadné tento celek dešifrovat.

Aniž byl o tom intelekt informován, vaše nevědomí poselství symbolů dešifrovalo a obálku rozeznáte od ostatních knih vystavených v knihovně... A nyní vám nic nebrání o nich medítovat!

4

MÝTY A SYMBOLY

JE NUTNÉ VĚŘIT V INDICKÉ BOHY?

Na otázku: „Věříte na indické bohy *doopravdy?*“, bych odpověděl: „Asi jako na Père Noëla.“ (Pozn. překl.: ve Francii symbolická postava starce, který na Štědrý den dává dětem dárky).

Je to jasné? Asi ne, protože *věřím* na Père Noëla i na Père Fouettarda (Pozn. překl.: postava s metlou, jež doprovází Pere Noëla, obdoba našeho čerta při Mikuláši), věřím na ně určitým způsobem.

Co to přesně indický „bůh“ je? Musím vyjádřit politování, je škoda, že francouzština, tak bohatá na významové odstíny, omezuje výběr na boha (-y) a Boha. S velkým počátečním písmenem je to Nejvyšší bytost, Stvořitel, nutně jediný v naší duši, ať jsme monoteisté či ateisté. V obou případech proto k čertu s hinduistickými či jinými bohy!

Pokud jsem věřící (křesťan, žid, muslim), vnucuje mi moje náboženství jediného Boha, který vylučuje ipso facto malé písmeno, stejně jako množné číslo, totiž „bohy“: „V jednoho Boha věřiti budeš.“ Akademicky vzato se samozřejmě připouští studium indické mytologie, ale nejde o to v ně věřit či něco ještě horšího, stát se polyteistou. Uctívat exotické bohy s několika pažemi by bylo kacírstvím: pozor na vyloučení z církve. Uklidněte se, nejde o odpadlictví od víry. Kdybych byl monoteistou, a ještě jednodušeji, když jsem ateistou (díky Bohu!), proč se zatěžovat spoustou bohů: jeden je pro mě i tak příliš.

Pro Zápaďana jsou (a zůstanou) indiští bohové jak cizí, tak podivuhodní. Proč se o ně starat? Dobrá otázka, ale řekněme hned, že indický „bůh“ nebo „bohyně“ nemají žádný, ani vzdálený vztah k Bohu. Znovu lituji, že se pro překlad sanskrtského *déva* používá

pouhé „bůh“, které pochází z kořene *div – zářit*, v širším smyslu zářící, vznešená, nebeská bytost. Mělo by větší cenu zůstat u déva a zapomenout na boha! Poznamenejme, že „diva“, slovo označující slavnou zpěvačku, se odvozuje od stejného latinského kořene jako „bohyně“.

Vyšší kasty Árijců, bráhmani a kšatrijové, se prohlásily za „dévy“, Syny světla, v protikladu k démonům, silám Temnot, původním přemoženým obyvatelům.

Rgvéd, nejstarší indoárijský výtvar, to již třicet století ukazuje s překvapující přesností. Tento základ bráhmanského náboženství podrobně objasňuje a velebí hrdinský boj mezi Dobrem-dévy a démony Zladásy.

Jde doopravdy o mýtický boj? Není to spíše líčení „mytologizované“, zbožnělé neúprosné dobovačné árijské války o Indii? Indka Malati J. Shenge, profesorka na Néhrúově univerzitě v Novém Dillí, ve svém pozoruhodném díle *The Civilized Demons – the Harappans in Rigved* vidí problém takto:

„Co znamenají neustálé odkazy Rgvédu na boje, co prozrazují bohové a démoni? Jde skutečně o Dobro bojující proti Zlu, jak se obecně uznává, či jde o skutečnou válku mezi Árijci a starými obyvateli Indie? Neoslavuje spíše Rgvéd árijské vítězství nad svými nepřáteli, Asury, Rákšasy, Gandharvy, Jaksi a Pišáci? [...] Když Árijci z těchto událostí vytvořili náboženství a své náčelníky povznesli na bohy, přisvojili si titul *Kosmické dobro* a jejich odpůrci se přirozeně stali *démony*, vtělením Kosmického zla.“

„Hymnus II.20.7 opěvuje Indru, který *pobořil hradby pevností skrývající Dásy, lid s temnou pleť* (kršnajóni).“

Samotné zbraně odpor Harappanů nezdolaly, byli pro Árijce tvrdým oříškem, proto neváhali a obrátili se o pomoc na vodu a oheň. Civilizace z Mohendžo-dara žila ze zemědělství, které záviselo na zavlažovacím systému zásobovaném monzunovými dešti a udržovaném přehradami. Ještě před Spojenci, kteří v poslední válce vyhodili do povětří přehradu v Německu, aby zničili nepřátelská města, zabil Indra, hlavní árijský bůh, Vrtru, náčelníka harappske armády hlídající přehradu, a „osvobodil vody“. Zabil tak dvě mouchy jednou ranou. Na jedné straně voda, kudy se valila, ničila vše,

zaplavovala obyvatele ve městech a vesnicích, zasévala zkázu a zmatek, na druhé straně po zatopení polí a zničení úrody nedostatek vody znemožnil jakékoli obdělávání půdy, což vyhladovělo ty, kteří přežili.

Indra, takto postavený na roven boha, přenesený do nebe a oslavovaný jako ničitel pevností, „ten, kdo osvobozuje vody“, je povýšen na boha deště a jeho zbraní je blesk.

Agni, bůh ohně, uctíváný jako Indra, není již zbožněním válečného hrdiny, ale hlavním prvkem obětnického kultu Rgvédu. Pro nomádské Árijce měl táborový oheň značný význam. Okolo něj se shromažďoval klan při zastávkách, zejména k poslechu bardů, kteří se později stali bráhmany, pány obětního ohně. Oheň, povýšen na válečnou zbraň a zbožněn pod jménem *Agni*, se stává ústředním prvkem tohoto kultu. Agnihótra, oběť ohně, se ještě dnes provádí jako za védských časů, zúčastnil jsem se jí víc než jednou. Přesto vám nikdo neřekne, že se tak děje na památku využití ohně k vyhubení nepřátel, Dásů, a že se do ohně vkládají různé složky, z nichž obilná zrnka symbolizují zničení úrody, měst a pevností a kousky masa znázorňují hořící nepřátele...

Další prvek Rgvédu je sóma. Indra, neohrožený a hřmotný bojovník, i zbožnělý a postaven na roven boha, zůstává velice lidský. Tento junák si rád přihýbá, obrovské pitky totiž předcházejí jeho bitvám proti „Temnotám“. Rgvéd, blažený obdivem, popisuje Indru, jak hltá značné množství pohárů sómy (opojného nápoje, který se stal „jeho“ nápojem), popisuje však i domácí scény, které mu dělala jeho žena jako ochlastovi na tomto světě, když příliš pil! Ostatní dévové se sómy neodříkali, ba naopak!

V tomto breughelovském ráji se nikdo nenudil: aby se védští bohové pobavili a zpříjemnili si čas, byly tu nymfy a nebeské tanečnice, apsaras, jejichž poetické jméno znamená „essence vody“ a jež jsou symbolizovány mraky na nebi. Během pozemských válek (jako jejich teutonské sestřenky, valkýry) sestupují na válečné pole a sbírají válečníky (samozřejmě Árijce!) zabitě v boji, dotýkají se jejich těl, jsou ozdobené a svěží a odvádějí zasloužilé nebožtíky do Indrova ráje. V době „klidu“ dévové, veselé kopy, záměrně posílají nymfy s pozemským poselstvím, aby okouzly či ještě lépe svedly

askety, ršije a další předchůdce svatého Antoníčka: árijský ráj není pochmurný a bohové se v něm hodně nachechtají.

Árijský pantheon, již před vstupem do Indie hodně plný, se postupně zabydlil spoustou „bohů“ nových: je potřeba ještě přidat svazky nebeských matrik. Dobyvačná válka vytvořila značný počet árijských hrdinů, kteří se náležitě postavili na roven bohů, jako Višnu, jeden z členů hinduistické trojice. Varuna, který s Indrou vládne árijskému ráji a který se nezúčastnil válečných hrdinských činů, je „Ten, který ví vše“, ministr vnitra, šéf tajné služby, ochránce zákona a společenského řádu. Rudra je v Rgvédu pouze druhořadým bohem. Byl to náčelník nějakého kmene, který se připojil k dobyvatelům? V každém případě své syny a spolubojovníky, kohortu Marutů – obávaných nebeských rváčů odvádí do árijského ráje.

Na okamžik si oddechněme. To byl první proces zbožnění. Náčelníci klanů vynikají v boji, jsou povýšeni na hrdiny, kteří se stěhují do indoárijské Valhally jako bohové. Mezi dvěma pitkami a tanci apsaras vyplňují svůj volný čas obstaráváním atmosférických jevů, jako jsou bouřky, větry (Váju a Váta), kterými se personifikují.

Árijské slunce není jednotný přírodní úkaz. Tak *Savitr* je „pohlížející“ slunce, tedy vycházející a zapadající. Oslepující se stává *Sunou*. Osamocena mezi touto mužskou nadvládou je *Ušas* – *Jitřenka*, svítání, úsvit, který zabarvuje nebe do růžová, ženského rodu, protože ráno co ráno rodí slunce: i v ráji je rodit údělem, který muž záměrně přenechává ženě... Rgvéd o Ušas obsáhle pojednává a věnuje jí mnoho poetických hymnů. Ostatní árijské bohyně mají podružnou funkci božských manželek, zatímco v tantře jsou bohyně osou kultu.

Ašvinové, uctívání skoro jako Indra, vládnou šeru, které předchází úsvitu uzavírajícímu sluneční cyklus: předcházejí Ušas, která rodí Savitra, jenž se stane Súrjou, aby se znovu stal Savitrem za soumraku. Dost komplikované!

Podivné: Árijci si skoro nevšímalí hvězd.

Nezneužívám vaši trpělivosti? Nevyvolávají ve vás Indra, Varuna a spol. osvobozující nadšení? Mezi námi, ve mně také ne, ale nemůžeme je úplně ignorovat, musíme je odlišit od tantrických božstev.

Bráhmanské náboženství se nestalo misionářským a nezískávalo nové stoupence, protože bylo rasistické a uzavřené. Určili ho pouze „dvojzrozeným“, Árijcům, a vyloučili potomky poražených, šúdry, a tím spíše Nedotknutelné. Je to logické: šúdrové a Nedotknutelní ignorovali náboženství, které oslavovalo porážku jejich předků, proto Árijci museli vymazat i vzpomínku na jejich ozbrojený boj.

V průběhu staletí nastalo zvláštní prolínání. Jestliže Árijci zakázali poraženým přístup k védskému náboženství se stejnou tvrdostí jako k majetku, nechali je volně provádět staré kultury a uctívat jejich předárijské bohy. Místní bohové poté postupně pronikali do bráhmanského pantheonu a po jejich poárijštění někdy nahradili védské bohy.

Žádný indický bůh, ať je árijský nebo ne, není ztotožňován s Nejvyšší bytostí, každé božstvo ztělesňuje jeho určitý omezený aspekt. Idealizovaní muži a ženy povýšeni na dévy přesto zůstávají velice lidské, jsou často závistiví, pomstychtiví a malicherní, příležitostně, když jsou mytologicky „přiskřípnuti“, neváhají lhát! Jejich jinotajný mýtus ukazuje, že lidé mohou dosáhnout dokonalosti, kterou indické umění projevuje nádhernými soškami a bronzami.

Aby se symbolizovaly nadpřirozené schopnosti dévů, bývají obdařeni například několika pažemi a dalšími doplňky. Často mají hroznou, temnou a děsivou podobu a pozvolna odkrývají svůj skutečný charakter. V indických rodinách se skoro stávají jejich úctyhodnými členy. Ačkoli jako „nebeské bytosti“ disponují nadpřirozenými schopnostmi a žijí na jiné úrovni, je dovoleno se jich dotýkat podle vlastního kultu každého idolu. Proto prokazují zbožným lidem laskavost či jim alespoň neškodí. Na závěr: jako takoví zůstanou pro nás tyto exotické bohové navždy cizí a nepochopitelní.

Neexistuje u nás něco podobného? Naši svatí jsou jim velice podobní. I oni jsou zidealizovaní lidé žijící v nebi, samozřejmě, ale citliví k modlitbám a posvátným místům zbožných lidí. Tento kult, který se projevuje uctíváním jejich soch, obrácením se na ně s modlitbami, obětováním květin a svíček, se indickému ve všech případech podobá. Kaple na našem venkově se skoro neliší svým

účelem (ne architekturou) od malých chrámů na indických vesnicích. Za tento kult se naši svatí přimlouvají u nebeských instancí či používají svých nadpřirozených schopností, například k uzdravování. Zbožní katolíci žijí se svým svatým v důvěrném vztahu jako hinduisté se svými *ištadévaty*, jejich oblíbenými bohy. Někteří svatí (například svatý Medard) řídí atmosférické jevy – třeba déšť. Jiní ochraňují cechy, například svatý Eloi či svatá Barbora ochraňují námořníky apod.

Père Noël – živý mýtus

Pouze indiští bozi vtělení do mýtů či univerzálních archetypů by u nás byli „naroubovatelní“ bez zábran. Abychom našli takovou transplantaci, vypravme se do Japonska: Indie je na půl cesty. Japonci zavedli a přijali vánoční Hod boží, který nazývají *kurusumasu* (mlhavé zvukomalebné slovo pro Vánoce), i s naším „Père Noëlem“. Od té doby mají malí Japonci právo na hračky (samozřejmě Made in Japan). Proč ne? Père Noël je univerzální archetyp Otce, kmenového Patriarchy vtisknutého do kolektivní paměti celého lidstva. Představili bychom si ho však jako vyfintěného cowboye? Jeho bílé vlasy a červený plášť s kapucí přibližují jeho laskavý vzhled stejně jako jeho plná nůše hraček určená pro hodné děti. Čepec a svrchní kabát zdvojený silným kožíškem označují, že přichází uprostřed mrazivé dlouhé zimní noci. Černý „Pere Fouettard“ představuje opak archaického Otce na nebi, je psychicky jemnější. Když později dítě „objeví pravdu“, co se tím dosáhne? Nic. Až se stane dospělým, převleče se za Pere Noëla a předá jeho mýtus další generaci.

Myslel jsem si, že Père Noël k nám přichází z hlubin věků, zatímco byl „vynalezen“ v roce 1850! Zároveň jsem se nemýlil, protože jeho linie vychází ze starých legend obyvatel Evropy. Gargan, syn keltského boha Bely, už kdysi nosil nůši a rozdával dárky, zejména dětem. V roce 1981 kardinál Roques, arcibiskup z Rennes, označil tento zvyk za „nepravděpodobnou pitomost smyšleného hadráře nazývaného Père Noël.“ A v roce 1961 na nádvoří katedrály v Dijonu (to je velmi symbolické) dvě stě padesát

patříčně instruovaných dětí mělo spálit jeho podobiznu. Hned druhý den však vstal z mrtvých na střeše radnice (archetyp je houževnatý!).

Jako náhodou se štědrovečerní hody a Nový rok shodují s předkřesťanskými svátky zimního slunovratu, které oslavovaly znovuzrození slunce a světla. Církev, realističtější než arcibiskup z Rennes, věděla, že je nepotlačí, a proto je pokřesťanštila. Tak léta Páně 354 se „oficiálně“ narodil Spasitel 25. prosince (s pomazáním Otce Liberiuse), zatímco dříve se jeho narození slavilo buď 6. ledna (východní církev), nebo 10. dubna či 29. května. Nově zvolené řešení uspokojilo všechny!

Vracím se k Père Noèlovi, čím víc je jeho osobnost vybájenější, tedy „nereálnější“, tím více je spojena se stereotypem. Vše je u něj symbolické, tedy skoro nedotknutelné. Sebemenší změna porušující jeho symboliku by snížila jeho podmanivou sílu. Raději zapomeňme na možnost ozdobit ho zeleným pláštěm. Červená je velice symbolická a nevědomí dětí se nemylí. Bylo by nemyslitelné ho... oholit: holobrádek by už neztělesňoval archaického Otce. I jeho velikost je důležitá. Velký a majestátní by byl strašlivý. Malý a baculatý (tedy dobře živený) uklidňuje a stává se „malým Père Noèlem“.

Dítě ignoruje naše dospělé racionalizace, ale jeho nevědomí obrácené tváří k Père Noèlovi v něm rozpozná jeho archaický prototyp. Dítě vstupuje do magického a pohádkového světa skrze lásku rodičů ke svým dětem. Politujme kluky a holky nemající Père Noëla, který není ani francouzský ani japonský, ale univerzální, i když jeho role je udržována svatým Mikulášem, jeho severní variantou.

Ano, Père Noël je výhodný pro vývoz, a protože v něj „věřím“, „věřím“ v Šivu, jehož osobnost, legendy a charakter jsou vysoce symbolické. Západan se zeptá, kde a jak by mohl být zasvěcen do původního tantrismu. Toto zasvěcení tkví ve zpřítomnění a nevědomém rozluštění symbolických mýtů, které předkládá tantra. Jako pohanský Père Noël žije v míru s našimi křesťanskými náboženstvími, stejně jako s japonskými kulty, jsou tantrické mýty slučitelné s každým původním náboženstvím, protože odhalují (to znamená, že aktivizují) skryté kosmické síly v naší bytosti a vesmíru.

Tento dlouhý úvod byl, myslím, nezbytný k tomu, abychom mohli pochopit mýty o Šivovi a jeho symbolice. Neznát je znamená ignorovat podstatu tantry.

SYMBOLY ŽIVOTA

Symbols odhalují zakrýváním a zakrývají odhalováním

G. GURWITCH

Zatímco slovo informuje, symbol odhaluje. Neverbální přístup k nejvyšším realitám je jedním z pilířů tantry jako ostatně každé tradice. Řeč je jeden ze základních komunikačních prostředků člověka, a když dosahuje rozměrů Slova Božího, což je výjimečné, nachází své místo v každé tradici. Víme, že jazyk je pro intelekt výsadním nástrojem (ne-li, proč k čertu psát a číst tento text), ale zůstává na povrchu věcí i bytostí...

Moderní člověk, kterého zaplavila slova, ztratil přístup k symbolickému jazyku, a to je velká škoda. Zajímavé je, že slova, která nejlépe vyjadřují tantrické myšlení v symbolech, pocházejí od siouxského zázračného léčitele Tahca Ushteho. Obrací se ke svému bílému bratru Richardu Erdoesovi a říká: „Co zde vidíte, příteli? Správně, starý otlučený hrnec začerněný od sazí.

Tento hrnec je na starých kamnech. Voda se vaří kлокotem. Pára stoupá nahoru a poklička hrnce se lehce nadzdvihává. V hrnci s vařící vodou jsou kousky masa s kostmi a tukem a mnoho brambor.

Starý hrnec nevypadá na to, že by přinášel nějaké poselství, a já se sázím, že mu nepřiznáte nějaký význam, ledaže z něj voní polévka, což vám připomene, že máte hlad. Možná máte strach, že jde o psí maso. Nezneklidňujte se. Vaříme hovězí – ne tučné domácí zvíře pro slavnostní dny. Jde o obyčejné jídlo.

Ale já jsem Indián. Přemýšlím o různých naprosto všedních věcech, jako je tento hrnec. Voda, která se vaří, spadla z dešťového mraku.

Oheň přichází ze slunce, které vše, lidi, zvířata i stromy, přivádí k životu. Maso je symbolem čtyřnohých stvoření, našich bratrů zvířat, která se obětují, abychom mohli žít. Pára je dechem života.

Pára byla vodou a nyní stoupá k nebi, stává se mrakem. To vše je posvátné. Pohled na tento hrnec plný dobré polévky mi znovu říká, že tímto jednoduchým způsobem se o mne stará Wakan Tanka, Velký duch. My, Siouxové, trávíme mnoho času přemýšlením o každodenních věcech, které se v našich očích mísí s duchovnem. Vidíme v okolním světě mnoho symbolů, jež nás učí smyslu života. Vyjadřujeme se tak, že nás bílý muž většinou nepochopí. To proto, že se chce dívat pouze jedním okem. Vidíme mnoho věcí, kterých si nepovšimnete. Všimli byste si jich, kdybyste po nich toužili, máte však pořád tak naspěch. My, Indiáni, žijeme ve světě symbolů a obrazů, kde duchovno a obyčejnost dní splývá v jedno.

Pro vás jsou symboly pouze slova, kterými se hovoří či čte v knihách. Pro nás jsou součástí přírody, nás samotných: země, slunce, vítr a déšť, stromy, zvířata i hmyz jako mravenci či kobylky. Pokoušíme se jim porozumět ne rozumem, ale srdcem a pouhý náznak nám stačí odhalit smysl.

Co se vám zdá všední, nám připadá jako úžasné symboly. Je to směšné, protože pro symboliku ani nemáme slovo, a přesto naplňuje symbolika naši nejhlubší bytost. Vy máte slova, ale to je vše.

Od narození do smrti jsme my, Indiáni, plně zakořenění v symbolech jako v podhoubí. Prkna kolébky jsou pokryta obrázky, které bdí nad šťastným a zdravým životem dítěte. Mocasíny mrtvých mají podrážky pečlivě vypracované, aby usnadnily cestu na onen svět. Z tohoto důvodu má většina z nás na zápěstí tetování – ne jako vaši námořníci dýku, srdce či nahé dívky – nic než jméno z písmen nebo obrázků.

Každý den svého života vidím symboly ve formě určitých kořenů nebo větví. Čtu poselství kamenů. Dopřávám jim zvláštní pozornost, protože jsem cestující – *yuwipi* a kameny, to je moje záležitost. Ale nejsem sám. Mnoho Indiánů sleduje totéž.

Inyan, kameny, jsou posvátné. Každý člověk potřebuje nějaký kámen k životu.“

Ano, každý potřebuje nějaký kámen, aby mu pomáhal žít. Já a moje žena žijeme v důvěrném přátelství s černým vejčitým kamenem, který jsme si přivezli z Indie, jedním slovem s lingamem.

Lingam – absolutní symbol

Lingam je v Indii nejběžnějším symbolem, je přijímán jak hinduisty, tak tantrou, ať jde Pravou nebo Levou cestou.

Katherine Mayo v knize Mother India v roce 1927 napsala: „Šiva, jeden ze základních bohů hinduistického pantheonu, je znázorňován všude, podél cest, na malých oltářích, v chrámech, oratořích indických domů či na osobních amuletech. Každý den je uctíván svými zbožňovateli skrze obraz pohlavních orgánů.“

Lingam je prakticky jediným společným prvkem všem hinduistickým chrámům, jediný, jehož smí každý vidět a dotknout se, ať vyznává jakékoli náboženství, pochází z jakékoli sekty či kasty. V každém tantrickém obřadu hraje hlavní roli – u vyznavačů Šivy i u stoupenců Šakti.“

Osobitou vlastností tohoto symbolu je, že odhaluje různé aspekty podle osobnosti, která jej vnímá, navíc podle momentálního okamžiku a okolností: z toho vyplývá jeho bohatost. Symbolická hodnota lingamu je neobyčejná. Svou univerzalitou se stává přijatelným pro všechny, věřící i ateisty!

Jde o falický či priapický obraz? To si o lingamu mysleli první Západané, kteří přicestovali do Indie. Jistý Stravorinus, kapitán Holandské východoindické společnosti, se nad ním roce 1670 rozhořčoval: „Všude existují zobrazení boha, kterého uctívají pod jménem lingam. Je to nejpohoršlivější kult mezi všemi hanebnostmi, které lidská pověrčivost rozmnožila na povrchu zemském...“

Bez komentáře...

Tantra je nejsrozumitelnějším přístupem k nejvyšším realitám pro celé lidstvo, ať v něm existují rasové nebo jakékoli jiné rozdíly.

Co vnímáme přesto na první pohled podivnějšího než představy, obřady a techniky tantry, zejména kult lingamu? Jakmile však člověk pronikne do jejího tajemného vesmíru, probouzí v našem nevědomí odezvy.

Pro tantru představuje lingam celek vytvořený z mužského orgánu vloženého do ženského pohlaví a ne pouze falus, i když také ten známe jako silný a i u nás univerzálně rozšířený symbol.

Georges Ryley Scott píše: „Bylo přirozené, že staří Bretonci uctívali kameny a sloupy jako symboly mužského principu, stejně jako staří Hebrejci, Řekové, Římané, Egypťané, Japonci a další. Stopy tohoto kultu byly objeveny v mnoha koutech Anglie, Skotska a Walesu, i když realistické falické sochy jsou neobyčejně výjimečné. Existovaly, byly však pravděpodobně zdemolovány a většina stop pečlivě vymazána klérem a dalšími autoritami.“

Týž autor cituje J. B. Hannaye v *Christianity The Source of its Teaching and Symbolism*: „Falické sloupy v Bretani nebyly vzácné. Podle starých zápisů bychom získali slušný seznam. Velký počet jich byl zničen, stržen a na nejvyšší stupeň zmrzačen či rozežrán psím počasím. Během pátrání jsme přesto objevili dokonalé falické sloupy, že by se před nimi šivaistický Ind plazil, klaněl a uctíval by je ještě dnes. Ostatní představují pouze žalud, který v této podobě uctívali Asyřané.“

Na prehistorickém místě Filitosy na Korsice uvidíte vztyčené kameny tak realistické, že jde zcela nepochybně o lingamy, i když je archeologové cudně označují za „válečníky“. I zde se porovnává sexuálně mužný a v boji zdatný muž.

Co si však pomyslet o našem příteli Burgessovi, když se zúčastnil scény, o které vypráví kapitán Hamilton (*A New Account of the East Indies, Edinburgh, 1727, I., str. 152*), který viděl „sanctified rascal“ – doslova posvěcenou lůzu, junáka se sedmi nohama (navíc dvoumetrovýma) ze sekty Jougie, „sedícího ve stínu stromu, skoro nahého, s *pudenda* (v textu latinsky) jako osel, se zlatým kroužkem procházejícím předkožkou. Tento junák byl uctíván značným počtem mladých vdaných žen, které se klaněly před živým ztopořeným pyjem, berouce jej uctivě do svých rukou, líbajíce jej, zatímco jeho nemravný vlastník se mazlil s jejich hloupými hlavami mumlajícími nestydaté modlitby zajišťující potomstvo.“

Lze pochopit, že jeho Nejvyšší Britské Veličenstvo to šokovalo! Nepochopilo, že tyto ženy neuctívaly mužský úd, ale lingam, znak tvořivé síly Šivy.

Úžasné! Skandál! Jiný cestovatel viděl nahého asketu sedícího pod stromem, ověšeného květinovými náhrdelníky a dalšími rituálními obětinami na údu v erekci! Erekcce projevovala u askety tvořivou sílu, jež vyvolává nový život či vytváří galaxie z nicoty, a tento kosmický princip uctíval. Nebyl schopen oddělit svůj pól „jedince“ (vědomé já) od pólu „druhu“. To samozřejmě není převoditelné na Západ: představte si takového člověka mezi chodci na Champs Elysées!

Počátek kultu lingamů v Indii pochází z prehistorie, ze sexuálních obřadů plodnosti starověku, z kultu Velké Bohyně. Muži a ženy se scházeli v blízkosti polí a kolektivní spojení rozmnožovalo plodnost země: bylo to jistě méně toxické než pesticidy... Aby vyvolali plodivou sílu, vztyčovali kameny.

Tento kult je rozhodně starší než árijská invaze: Rgvéd dosvědčuje, že to byl ne-li jediný, tedy alespoň hlavní náboženský předáříjský symbol, a že ho Árijci nejenom ignorovali, ale hnusil se jim.

Hanlivá pojmenování adresovaná na Drávidy byla *akarman*, bez obřadu, *ajadžvan*, nedělající obřady, či *šišnadéva*, doslova „ten, jehož bohem je penis“ (VII.21.5 a X.99.3); dokazují, že Árijcům unikala hluboká symbolika lingamů. Jeho kult, takto odsuzován, byl z védského obřadu vyloučen.

Obrat přesto musel nastat. Árijci, pevně zapuštění v dobyté zemi, jejichž rasová celistvost byla ochraňována přísným apartheidem tříd, si mohli dopřát luxus náboženské tolerance. Nechali svým otrokům, šúdrům, aby si podrželi své staré bohy a kultury.

Zatímco obvykle vítěz vnucuje své náboženství poraženým, v Indii si Árijci nejen nepřáli „bráhmanizovat“ své poddané, ale Neárijcům (ale i Árijcům) přísně zakázali védy i jen poslouchat. Případy takové „bezbožnosti“ trestal Manuův zákoník tvrdými tresty.

„Vrchnost“ si přesto pozvolna přivlastnila různé bohy, víry a magické praktiky poražených, aby je začlenila, „poárijštila“ ve svůj kult a pantheon: výsledkem tohoto prolínání je hinduismus. Lingam, nejprve tak opovrhovaný, se stal nejrozšířenějším symbolem v celé Indii. Jestliže ho patriarchální Árijci lehce přijali, bylo to proto, že v něm viděli zejména mužský úd!

Ještě dnes si kult lingamu udržel původní horoucnost. Cituji Mirceu Eliadeho z knihy *L'épreuve du Labyrinthe*, str. 68: „Druhé poučení, které mi přinesla Indie, je smysl *symbolu*. V Rumunsku jsem nebyl přitahován náboženským životem, kostel mi připadal přečpaný ikonami. Ikony jsem nepovažoval za idoly, ale konečně... V Indii se mi podařilo žít v bengálské vesnici. Viděl jsem ženy a mladé dívky, které se dotýkaly lingamu, falického symbolu a zdobily ho, zdobily kamenný, anatomicky přesný falus... Alespoň vdané ženy nemohly ignorovat jeho význam, jeho fyziologickou funkci. Pochopil jsem tedy možnost v lingamu *vidět* symbol. Lingam, to byla tajemství života, stvoření, plodnosti, která se projevují na všech kosmických úrovních. Toto životní zjevení boha, to byl Šiva, nebyl to úd, který známe. Možnost, jak být nábožensky dojmut obrazem a symbolem, mi odhalila mnoho duchovních hodnot.“

Na první pohled vypadá lingam jako falokratický symbol. Když se mužský orgán vztyčí, je to kvůli ženě! Podle tantry „Šiva bez Šakti je pouze *šava*, mrtvola“. Erekcce dokazuje ženskou sílu! Nyní mi, *vážená* paní, promiňte, připomenu-li známý případ u psů. Normálně se nic neděje, jakmile však hárá fena, nastane útok všech samců! Samička probouzí samce, ne naopak!

Lingam všechny (zdánlivě) usmiřuje: „falokrata“, který vztyčenému mužskému orgánu uděluje prioritu, i tantrika, který za spojením mužského a ženského orgánu chápe takto symbolizované kosmické principy. Jestliže lze vytesat mužský pohlavní orgán, je to u ženského pohlaví technicky nemožné. Proto se ženské pohlaví u indických lingamů omezuje na sevření kořene mužského orgánu a zbytek si nutno představit.

Otázka: Proč jsou lingamy vždy z kamene kromě těch, které se modelují z hrnčířské hlíny a poté se házejí do Gangy, a proč je tento kámen většinou černý? Odpověď je prostá: Je to pro barvu kůže Drávidů, jejichž bohem byl Šiva!

Jak se provádí lingapúdža, uctívání lingamu, na puritanském místě, jako je například ršikéšský ášram na úpatí Himaláje? Sloužící kněz, někdy Svámí Čidánanda, asketa, nejprve dlouho skoro zamilovaně hladí hladký kamenný lingam, ozdobuje ho girlandami, kreslí na něj žlutou santalovou barvou rituální a symbolické znaky.

Během celé slavnosti sloužící kněz a účastníci zpívají po dlouhé hodiny „Óm námah Šivája“ a kladou okvětní lístky květin na lingam, který se pod nimi skoro ztrácí.

V kulminačním bodě púdži polije kněz lingam lepkavou bílou tekutinou smíchanou z mléka a medu (jejíž symbolismus je jasný). Tekutina pomalu stéká po kameni a rozlévá se do arghje, aby se potom rozdělila mezi účastníky, kteří ji pijí s očividnou zbožností. Jako při posvěcení během katolické mše je pro ně v tomto okamžiku Šiva přítomen v lingamu.

Když s nimi hovoříte o jasném sexuálním charakteru tohoto rituálu, urážejí se nad tím a v dobré víře protestují, že tomu tak není. Slyšel jsem o jedné Západance, která také v dobré víře šla v těchto stopách. Věřila, že přinese jemný a nevyvratitelný důkaz: říkala, že jde-li skutečně o symbol sexuálního spojení, měl by být falus horizontální a ne vertikální! U obvyklé západní misionářské polohy by tomu tak skutečně bylo, ale ne při tantrické maithuně, kdy šakti sedí „obkročmo“ na šivovi a mužský pohlavní orgán je vertikální. Indové (kteří vědí) o tom nehovoří: spokojují se s popíráním...

Tantrikové chápou, že ejakulace je plodivý okamžik par excellence, okamžik, kdy se ženská energie zmocňuje spermatu k vyvolání nového života. Pro tantriky je každý tvořivý akt doprovázen rozkoší a stvoření vyplývá ze stálého, orgiastického a kosmického spojení, které bude pokračovat až do skonání světa: každá galaxie je plodem kosmického orgasmu a to odůvodňuje sexuální obřady Levé cesty, nejpřímočařejší cesty k extázi. Pro tantru je kosmické libido (necht' z něj má Freud v hrobě radost!) základním dynamismem stvoření. Vesmír se rodí z touhy jako každá živá bytost. Touha a rozkoš doprovázejí všechny tvořivé akty.

U sexuálních obřadů tantry je vše prováděno k probuzení touhy, k vytvoření intenzivních erotických stavů, k dosažení blaženosti, extáze konkrétním spojením, které je zritualizováno a zposvátněno. Spojení se stává duchovním, jestliže se vnímá jeho božský a posvátný charakter. V tantře je každá čistá rozkoš duchovní. Sexuální spojení je nejkonkrétnějším a nejsymboličtějším „znakem“, který existuje, a doprovází ho nejvyšší blaženost, kterou lze pocítit v lidském těle. To předpokládá odlišný pohled na všední věci, který

považuje rozkoš a duchovno za neslučitelné. Následující odstavce z posvátných rukopisů potvrzují symbolismus lingamu: „Projevená příroda, univerzální kosmická energie je symbolizována jóni, ženským pohlavním orgánem, který obklopuje lingam. Jóni představuje energii, jež vytváří svět, je to děloha všeho projeveného.“ (Karapátri, *Lingópásanarahasja*, Siddhánta, sv. 2, str. 154)

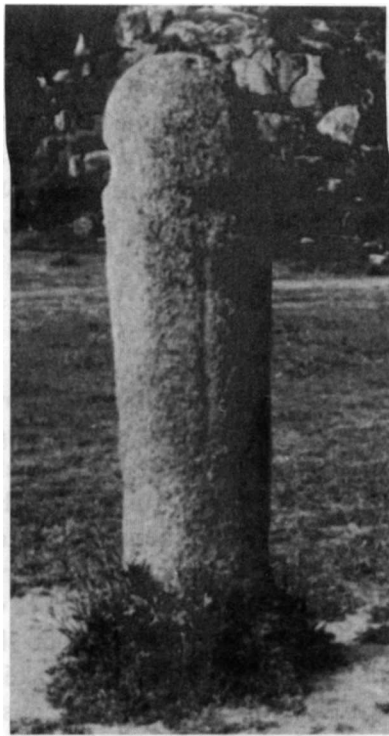
„Vesmír vzniká ze spojení jóni s lingamem. Tudíž vše nese podpis lingamu a jóni. Právě toto božství v podobě individuálních falusů proniká do každé dělohy a plodí všechny bytosti.“ (str. 163)

Kontrolou sexu, jeho ritualizováním, a ne potlačováním, se získává tělesná a duševní síla. Orgány, které to uskutečňují, jsou jasným projevem tvořivé síly, jejímž jsou nejkonkrétnějším symbolem. Když hinduista uctívá lingam, nezbožňuje fyzický orgán, rozpoznává pouze věčnou a božskou podobu projevenou v mikrokosmu. Proto spočívá tvořivá lidská síla v pohlaví, které je vždy sídlem a znakem božstva, příčinnou formou věčně představující všechny věci: „Ti, kdo nechtějí uznat božskou povahu falu, kdo nechápou význam sexuálního obřadu, kdo považují milostný akt za mrzký a opovržením hodný nebo za pouhou tělesnou funkci, necht' jsou si jisti, že nedosáhnou úspěchu v hmotných či duchovních záležitostech. Ignorovat posvátný charakter falu je nebezpečné, zatímco jeho uctíváním se získá *bhukti*, radost, a *mukti*, osvobození.“ (Lingópásanarahasja)

Nebo ještě: „Ten, kdo nechává život míjet bez uctívání falu, je politováníhodný, vpravdě hříšný a zatracený. Jestliže se na jedné straně srovnává uctívání falu a na druhé milosrdnost, půst, poutní místa, oběti a ctnosti, je to uctívání falu, zdroj radosti a osvobození, hradba proti protivěm, které nabývají vrchu.“ (Šivapurána, 21, 22, 24, 26)

„Ten, kdo uctívá lingam a ví, že je to prvotní příčina, zdroj vědomí a substance vesmíru, je ke mně blíže než kdokoli jiný.“ (Šivapurána)

Tyto citace vyplývající z árijského rukopisu vyžadují dvě poznámky. Za prvé, že je to rukopis časově pozdější než Rgvéd a jeho klatby proti „uctívačům penisového boha“, za druhé, že „falokratický“ eskamotérský kousek vytváří z lingamu pouhý falus, zatímco pro tantru lingam, to je jóni neoddělitelně spojená s mužským orgánem: je to víc než nuance!

Tento monolit ční na korsickém prehistorickém místě Filitosa. Každý indický tantrik v něm spatří okamžitě lingam. Není to však čistě mužský symbol? Kde je jóni? Tou je samotná země!

Prostý vejčitý kámen vztyčený a zasazený do země, která představuje ženský prvek, symbolizuje nejzákladnější podobu lingamu.

Archaická podoba tohoto „znaku“ lingamu, kde mužský kámen je sevřen v jóni, je hodně realistická.

Tento vejčitý kámen má zvláštní oporu. Je to zvoneček, další symbol ženského pohlavního orgánu.

Lingam se často stává jednoduchou stélou se zakulaceným vrcholem, ale má složitou symboliku. V šivaistických chrámech v jižní Indii se každé alegoricko-symbolické zobrazení vrství na prostém lingamu.

Šiva se objevuje na kamenném linganu jako ústřední postava. Nad ním je bůh Brahma, pod ním třetí člen hinduistické trojice, Višnu.

Abych uzavřel tuto kapitolu, poslechněme si ještě jednou našeho siouxského přítele Tahca Ushteho: „Pro bílého člověka jsou symboly tak akorát příjemnou záležitostí, která dovoluje spekulace, hru mysli. Pro nás jsou víc než to, mnohem víc. Pro nás to znamená je *prožít*.“

Proto spekulace (tedy můj text) jsou užitečné a ospravedlnitelné pouze do té míry, pokud se otevírají bohatosti symbolů, které naše duše přijímá a potom prožívá. Aby se symboly staly „něčím víc“, je nutné zapomenout na dlouhá povídání a nechat je působit v hlubinách nevědomí, kde jsou naše kořeny, kde jsou ve styku se vzrušujícími silami vesmíru. A „tvořit“ zde má svůj všeobsahující smysl.

Vracím se na Západ: je kříž skrytým lingamem? Tato otázka může pohoršovat (ostatně neprávem) katolíky, kterým kříž připomíná nejvyšší oběť Syna Božího k vykoupení lidstva. Je však zakázáno v něm *rovněž* vidět symbol spojení nejvyšších tvořivých principů? Není to pro symbol nádherné mít několik funkcí? Není to hříšné v něm vidět i falický symbol? Nejsem církevní Otec ani doktor teologie, přesto musím připomenout, že před křížem byla křesťanským znakem ryba, nepochybně falický symbol. Ještě dnes na jihu Itálie stejné slovo znamená rybu i mužský pohlavní orgán. Nechť ten, kdo o tom pochybuje, si zajede do Neapole a zeptá se prodavaček ryb v přístavu...

Lingam – definice

Linga znamená... znak! „Rozlišovací znak, který umožňuje poznat nejvyšší povahu věcí, se nazývá *linga*,“ říká Šivapurána 1.16.106. Lingam označuje spojený mužský a ženský pohlavní orgán. Jejich spojení je viditelným „znakem“ univerzálního tvořivého dynamismu.

Ať je naše náboženství jakékoli (či jsme bezvěrci) a naše filozofie jakákoli, sama existence vesmíru v sobě zahrnuje rovněž kosmickou energii (tantrickou Šakti), která vytváří nesmírnou rozmanitost forem, od galaxie po atom, od viru po slona. Na počátku každé živé bytosti je spojení pohlaví, spojení mužského a ženského principu. V sexuálním aktu se tento kosmický dynamismus stává *skutečně*

aktivním: symbolizuje přechod od neprojeveného stavu k projevenému. Aby se nová bytost, potenciálně přítomná v genech rodičů, stala skutečnou, projevenou, je nezbytně nutné, aby se probudila sexuální touha, následovala maithuna, která je v tantře „nejvýznamnější“ a nejposvátnější akt, který existuje.

Guru Ništúra Nandžanáčárja, ze směru Virašáivy, ztotožňuje *lingam* se Sivou, s Absolutnem, které lze pochopit pouze skrze jeho projev, totiž tvoření, a odvozuje *lingam* od kořene *gam*, tvořit, hluboce proniknout, pochopit, a od *lin*, pohlcovat, přijímat, rozpustit. (Handbook of Viraśhaivism, Nandinath Motilal, str. 69) Rádhakrišnan odvozuje *lingam* od kořenů *li*, rozpustit a *gam*, tvořit, jít ven, což znamená „nejvyšší realitu, kde se rozpouštějí všechna stvoření a odkud se znovu vynořují“.

Z toho vyplývá dvojí způsob psaní: *linga* a *lingam*.

V širším smyslu označuje *lingam* rovněž mužský úd v erekci, protože podrážděný je očividným „znakem“, kterým se tato tvořivá síla muže projevuje.

Denisa Van Lysebeth rozjímá u jednoho lingamu ve Filitose. Povšimněte si jeho rozměrů!

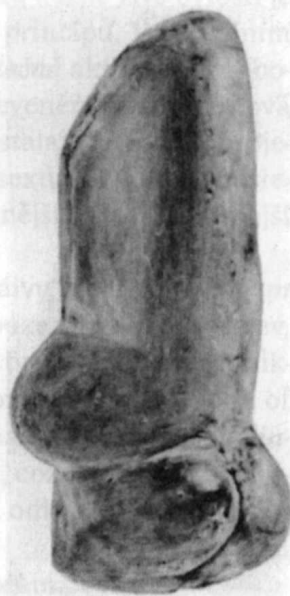
Spodní část symbolizuje ženskou plodnost. Lze rozeznat břicho těhotné ženy a pěkně vymodelované hýždě!

Když se člověk podívá na „záda“, spatří mužský orgán, také pěkně utvořený. Soška, která spojuje Šakti a Šivu, zasluhuje nazvat lingamem, to jest znakem.

Tuto neolitickou sošku objevili v Itálii i jezera Trasimene. Je originální, protože se umělci podařilo zobrazit ženský i mužský princip. Objeví je přesto jenom ti, kdo se umějí podívat.

ŠIVA – KARIÉRA JEDNOHO BOHA

Zdalo by se, že se tanec vynořuje na počátku každé věci jako Eros a že tento prvopočáteční tanec vyvolal choreografii souhvězdí, hvězd a planet v jejich harmonickém vztahu a vzájemné závislosti...

Šiva, Árijcům neznámý, ba jimi opovrhovaný, se během tisíciletí stal hinduistickým i tantrickým klíčovým bohem. Jeho vzestup do božské hierarchie byl takový, že se s Brahmou a Višnuem stal členem hinduistické trojice, a odhaluje jeho hluboký dynamismus.

Známý případ „Père Noëla“ ukázal, jak jemná symbolika neskutečné osobnosti umožňuje intuitivní přístup k hlubokým psychickým vrstvám, bez něho těžko dosažitelným. Je paradoxní, že probuzením těchto archaických vrstev se stává živějším a pravdivějším než skutečná osoba.

Mezi západními a indickými indology panuje o Šivovi a jeho kultu v drávidské civilizaci větší shoda než v problémech původních kultů.

„Od Himaláje po mys Kanjáková se zbytečně mezi domorodými divokými kmeny hledá sebenepatrnější stopa po jakékoli formě tantrického kultu Šivy nebo Kálí, jeho manželky. I falický znak, Šivův symbol, nikdy nebyl nalezen,“ tvrdí N. Bose a Haider: *Tantras, their Philosophy and Occult Secrets*, str. 72.

Není známo ani jeho jméno, tak posvátné a tajemné, protože se nikdo neodvážuje je vyslovit. „Šiva, kterým se všude v Indii pojmenovává, vyjadřuje prosté přídavné jméno znamenající *laskavý, příznivý*. Souvisí se slunečním kultem. Šivův kult se odvozuje od rozšířeného slunečního kultu prvopočátečního lidstva. Jméno *šivan*, dané slunci, je podobné tamilskému slovu *šivappu*, červený, odtud *šivan*, červené vycházející slunce. Šivan se podobá rovněž tamilským výrazům *šéman* a *šémaj*, které znamenají blahobyť a příměst. Časem se šivan obohatil o význam dobrý prorok, vzkvétající atd.“ (V. Parjoti: *Saiva Siddhanta*, str. 13)

Nazývá se rovněž *Šambhu* a *Šankara*, blahodárný, plný milosti. Jestliže Alain Danielou si myslí, že jeho skutečné jméno je *An* či *Ann*, ostatní se kloní k jménu *Hari*, totiž Bůh v absolutním smyslu.

Šiva, nepřátelský bůh, byl árijskými dobyvateli nejdříve odmítnut. Když zvítězili a podrobili si Drávidy, byli přesto pohnuti tímto kultem tak univerzálně rozšířeným mezi poddanými, že ho pozvolna přijali a začlenili do své mytologie.

Je zajímavé, ba zábavné sledovat proces arianizace Šivy přes postupné přizpůsobování Rudrovi, více než druhořadému védskému bohu.

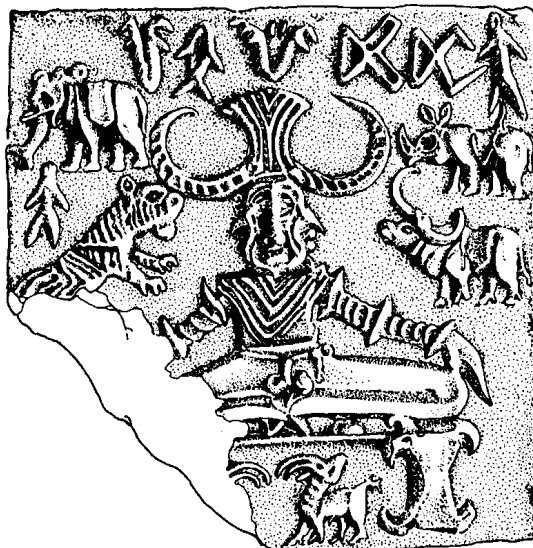
Je pravděpodobné, že Rudra a Marutové byli domorodí zběhové, kteří se během dobovačné války dali do spolku s Árijci, čímž jejich náčelník Rudra byl zbožněn „proti své vůli jako bůh slz, ten, kdo způsobuje bolest. Místo aby byl uctíván a respektován jako Indra, Varuna, Váju atd., nemá Rudra (Řvoun) podíl na oběti ohně. Ve svém postavení boha slz sídlí mimo sídelní čtvrt' bohů, blízko pohřebišt'“. (Bhattacharya: *Saivism and the Phallic World*, str. 216)

V Šatarudríja je Šiva-Rudra poslán tábořit do hor a lesů, kde má za společníky lovce, lesníky, ale rovněž zloděje a lupiče! To je krásná společnost...

Byli to bezpochyby popuzení bráhmani, kteří viděli, jak okouzlují Árijce, a kteří mu přisoudili co nejnesympatičtější podobu, proto se stal bohem nemocí...

Při vytváření Šivy, vtělení mužské tvořivé síly, postupovali Drávidové jakoby podle Voltaira: „Bůh učinil člověka k obrazu svému a člověk mu to rychle oplatil.“ Šiva, mužský tvořivý princip, představuje jeden z nejmocnějších a nejstarších symbolů tantry: objevuje se již jako Pašupati (otec a pán zvířat) na pečetí z říše Indu, kde sedí v jóginské pozici obklopen divokými zvířaty: tygrem, buvolem, slonem, nosorožcem.

Mastková pečeť s Proto-Šivou, Pánem zvířat, v jogínské pozici a s velmi výraznými charakteristickými mužskými znaky. Originál je uschován v Národním muzeu v Dillí. Rozměry 3, 5 cm × 3, 5 cm.

Jeho rohy symbolizují lunární síly nebo býka, jeho dopravní zvíře a pravzor sexuální síly: vzpomeňme si na býčí rohy na posvátných místech Tchatal-Hüyük a na rohatého boha čarodějnic, jenž se v ikonografii církve stal ďáblem. Jeho tři tváře prozrazují, že vytváří, udržuje a ničí tento vesmír. Bůh jóginů, jehož postoj upoutává svými mužskými znaky.

Do védského pantheonu vstoupil postranními dvířky, pozvolna stoupal po příčkách božské hierarchie a postupně se vyrovnal Višnuovi a Brahmovi. Vytváří s nimi dominující hinduistickou trojici. Přesto se tak stalo, jak by se dneska řeklo, „pod tlakem ulice“.

Šiva, miláček Drávidů, ztělesňuje jejich odpor k árijským okupantům; legend mají nespočet. Následující legenda vyjadřuje nepřátelství mezi oběma Indiemi, okupantskou a okupovanou. Začíná idylkou mezi Šivou a Satí, dcerou árijského krále Dakši. Satí, zamilovaná do Šivy, si ho vzala proti vůli svého otce a žila s ním na hoře Káíláse v Himalájích. Po dlouhých letech strávených daleko od rodiny se Satí dozvěděla, že její otec pořádá okázalou slavnost. I když nebyla pozvána, chce tam jít a její přání, stejně jako touha opět spatřit své příbuzné, nezná překážek.

Její božský manžel jí úmysl rozmlouvá, ale poprvé ho neposlechne. Když se objeví na slavnosti, ocitne se mezi árijskou smetánkou: králové, princové, šlechtici a jejich manželky, každá v gala. Když otec spatřil přicházet otrhanou a zamilovanou poběhlici, cítil se zneuctěn a bledý zlostí na Šivovu adresu vychrlil nejhorší urážky. Na ubohou Satí to bylo příliš: omdlela a nikdy se již neprobudila.

Tato smutná zpráva se ihned rozšířila do města a když se jí dozvěděl Šiva, byl strašný. Jako jeden muž všichni jeho stoupenci, tedy drobný lid, povstávají a bouří se. V každém městě duní vzbouření lidu. Všeobecná zatrpkllost proti bráhmanské tyranii, která dlouho doutnala pod povrchem, vybuchuje. Obřad je znesvěcen, zpustošen a Dakša, otec Satí, pokořen. Dav požaduje, aby byl Šiva prohlášen za rovného árijským bohům. Aby bráhmani utišili jejich hněv, přijímají Šivu do hinduistického pantheonu.

Tato legenda, která dobře objasňuje jejich povstání, je ještě dnes tak populární, že se objevuje ve formě obrázkových seriálů. Indie je sopka, kde stoupá tlak pod škráloupem tisícileté árijské struktury. Když Indie vybuchne, svět se bude chvět.

V Šivově ikonografii je jeho oblíbenou zbraní trojzubec a laso. „Oficiálně“ jeho trojzubec, který není trojzubcem Neptuna nebo Středozemního klubu, symbolizuje *tři guny* sánkhji (sattvu, radžas a tamas) nebo tři nádí (jemné energetické kanálky) jógy: idu, pingalu a sušumnu.

Ale pro ty, kdo *vědí*, je to jinak. Trojzubec byl oblíbenou zbraní Drávidů, jeho árijský protějšek měl čtyři zuby. Rgvéd (152,7,8) říká: „Se svojí zbraní se čtyřmi zuby (čaturášri) Mitra a Varuna zabíjeli nositele trojzubce.“ Ind Rajmohon Nath v knize Rigveda Summary, na str. 83 tento verš komentuje: „To hovoří o starém konfliktu mezi oběma tábory, který v Indii ještě dnes pokračuje.“ Je málo těch, kdo to říkají! Protože v symbolech se můžeme pohybovat svobodně, nic nebrání tomu znát i oficiální verzi!

Šiva – božský tanečník

Bylo to zajímavé, ale jako Západané, přiznejme si to, se Šivovými dobrodružstvími a starostmi necítíme dotčeni. Mýtus o Šivovi-božském tanečníkovi se na nás ale obrací svou univerzální symbolikou.

K jeho pochopení si připomeňme to, co tanec pro lidstvo vždy znamenal. Pro moderního člověka, který skoro netancuje, snad jen na plese, v nočním klubu či aby se fyzicky uvolnil, se choreografie stala uměním, podívanou, záležitostí profesionálů.

U archaického člověka nebo dnes u „divokých“ kmenů je tanec nejvýznamnější kmenovou spontánní činností. Kmenového člověka podněcuje k tanci vše: sňatky, narození, doba smutku... Tančí, aby zapršelo, tančí před lovem či před bojem. Tancuje neúnavně celé noci. Tanec jedinečně probouzí kolektivní psychiku kmene. Tancem dosahují i extáze: extází se přizpůsobují kosmickým rytům a tajemným silám kosmu.

Následující text Maurice Bějarta vyjadřuje o tanci tantrickou vizi: „Tancovat, to znamená především komunikovat, spojovat se, sjednocovat se s druhým v hlubinách jeho bytosti. Tanec je spojení, spojení člověka s člověkem, člověka s kosmem, člověka s Bohem.

Mluvený jazyk zůstává doménou iluze. Když si myslíme, že chápeme slova, skrývají nám nebo odhalují šalebné obrazy, unášejí nás do labyrintu stále opakovaného babylonského významosloví. Když se lidé dávají do dlouhého hovoru, výjimečně se shodnou. Diskutovat znamená hádat se. Jazyk rozděluje.

Tančit, to je rovněž hovořit jazykem zvířat, komunikovat s kameny, chápat zpěv moře, dech větru, rozprávět s hvězdami, přibližovat se k samotnému trůnu života. Tanec přináší úplné překročení ubohého lidského stavu, účastníme se v něm zcela hlubokého života kosmu.

Když jsem objevil africký tanec, pocítil jsem v sobě nejčistší, nejúplnější, nejlidštější radost a hmatatelnou jistotu reality.“

Leopold Sédar Senghor vyslovil tento názor: „Aby africký tanec vyjádřil nejvyšší duchovní život, obrací se k náznakům viditelného světa, ale činí tak proto, aby je prorazil, aby zapůsobil archetypálními obrazy, jež jsou na dně starodávné vzpomínky: symbolické obrazy

vyjádřené duchovními surrealisty. Starodávná vzpomínka působí jako negro-afričtí umělci proto, že obdobné obrazy by neměly smysl, kdyby nebyly symboly, kdyby nebyly melodické a rytmické, kdyby nebyly zpívány a tančeny.“

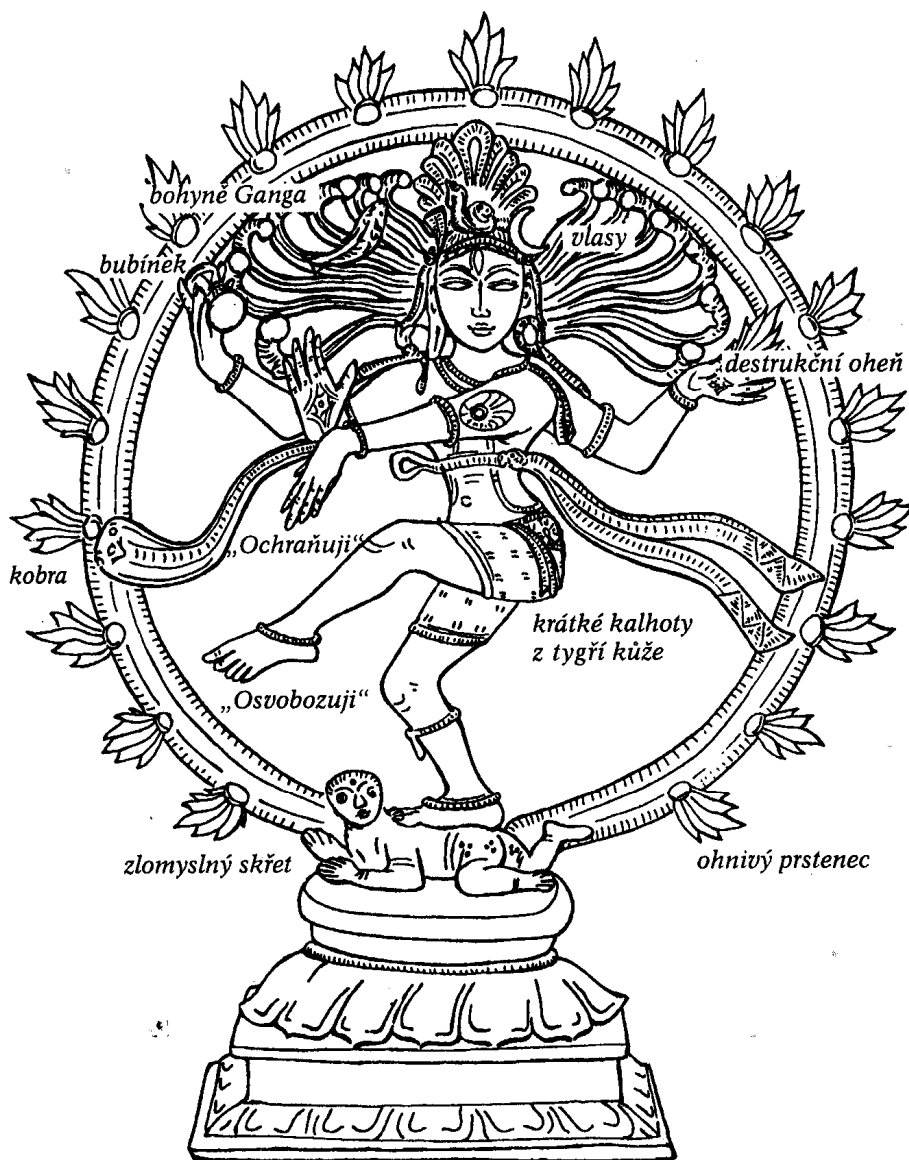
Také při tanci dosahuje člověk posvátna a na posvátných místech, jako jsou jeskyně v Lascaux, abych uvedl pouze je. Země ještě uchovává stopy po tanečnicích z prehistorie, kteří do ní bušili, a lze předpokládat, že se zde odvíjely sexuální obřady.

Tanec je také erotický: církev, která to dobře ví, zakazovala valčík a tango, považovala je za nabádání k chlípnému hříchu. Tanec má magickou moc. První neolitické zemědělci všude na světě tancovali blízko polí během setí nebo sklizně, aby podpořili úrodnost země probuzením lidské sexuální síly. Tyto obřady úrodnosti obsahovaly kolektivní milování.

V Indii má tanec zvláštní úlohu v podobě chrámových tanců. Původně byly tyto erotické tance úvodem k rituálním, tedy posvěceným sexuálním spojením v samotném chrámu: tanečnice ještě skutečně byly *dévdásí*, služebnice boží. Poté přišli bráhmani, kteří rychle pochopili zisk, který by mohli vytřískat jejich využitím. Výsledek: chrám se stal nevěstincem! Podívejte se na kapitolu, kterou jsem tomu věnoval.

Jaký to má vztah k Šivovi-božskému tanečníkovi? Tanec je rytmus a rytmus prosakuje celým vesmírem. Koneckonců kosmos stojí na energii oživující rytmus a vědomí: den a noc a pohyby nebeských těles to dokazují, ale rytmus se skrývá také v nitru atomů. Rytmus vibračí křemene v hodinkách odměřuje rytmus vesmíru... Život je rovněž rytmus: v obyčejném slepičím vejci se po několika málo hodinách po oplodnění vytváří pulzace tam, kde bude bít budoucí srdce. Rytmus předbíhá tento orgán i samotné embryo.

Mimochodem, tanec možná poskytuje intuitivní odpověď na neřešitelnou otázku o úrovni intelektu: Proč si dal Bůh práci a vytvořil tento gigantický vesmír s miliardami sluncí? Nestačil si sám? Proč se zatěžoval s tímto nedokonalým světem? Na tuto otázku tantra odpovídá, že tento projev je *Šivalíla*, Šivova hra, tanec. Protože hra ani tanec nepotřebují ospravedlnění, vystačí si samy.

Šiva tancuje obklopen plameny či v tantrické představě spíše tančí přímo uprostřed kosmického ohně. Sochař se nevyhnutelně musel omezit na pouhý zapálený kruh. Oheň je navíc jedním ze základních symbolů lidstva. Kromě toho je naším nejstarším společníkem. Ve vesmíru ho nalezneme všude včetně mého těla: život v sobě zahrnuje kontrolované a pomalé spalování. Mrtvola je chladná, studená. Na kosmické úrovni pomysleme na nespočetné galaxie, každá je složená z miliard hvězd, kde teplota dosahuje miliardy stupňů: lze říci, že, až na planety, obklopuje oheň všechna nebeská tělesa. Ale i v naší planetě je kosmický oheň skryt pod našima nohama, pod tenkým zemským škráloupem, v poměru tenčím než slepičí skořápka.

Definujme Šivův tanec

Mezi různými variantami Šivova tance je na jihu Indie nejznámější *nadanta*, kterou zobrazuje novodobá bronzová soška na obrázku. Přivezl jsem si ji před léty z Tamil Nadu, kde je Šivův kult stále živý! Pro snadné rozluštění jsou „klíčové“ principy stručně označeny na obrázku. Jestliže pro Inda jsou symboly očividné, my potřebujeme doplňující údaje.

Na této sošce jsou nejprekvapivější čtyři Šivovy ruce.

Bubínek, který drží Šiva v pravé ruce, utvrzuje o jeho předárijském původu: Drávidové jsou obdivuhodní „bubeníci“. Symbolicky tento bubínek, *damani*, je prvopočátečním zvukem. Unmaivillakam v 36. verši říká: „Stvoření povstává z bubínku...“ Je to překvapující předtucha big bangu moderní fyziky? Shoda je přinejmenším znepokojující.

Svojí zdviženou pravou rukou v abhjamudře Šiva říká: „Ochraňuji.“

Oheň, který přeměňuje a ničí, povstává z jeho levé ruky, která se dotýká zapáleného prstence. Je to urážka bráhmanů, že sám Šiva v sobě slučuje tři kosmické funkce: stvoření, ochranu a zničení. Pro bráhmany tvoří Brahma, ochraňuje Višnu a Šivovi ponechali pouze málo záviděnlivou schopnost – ničit!

Konečně ruka, která míří k zdvižené pravé noze, osvobozuje toho, kdo proniká tajemství podstaty kosmu.

Levá noha drtí **zlomyslného trpaslíka**: pro tantriky je to jeho árijský ex-tchán odpovědný za smrt něžné Satí, ale „oficiálně“ to je démon Mujalaka, držící kobru. Vše je na podstavci ve tvaru lotosu.

Jeho **kšnice** spojuje různé symboly. Jeho spletené vlasy zdobí šperky. Dolní pramenky vlasů jsou otočeny o sto osmdesát stupňů a naznačují prudkost jeho tance, kterým udržuje vesmír. Další fantastická předtucha: v zrnku písku, pro mne bezvýznamném a nehybném, víří elektrony při „valčíku“ okolo jádra atomů rychlostí tisíce km/s okolo sebe (spin). Jestliže by se v kosmu všechny elektrony jako kosmické energie zastavily, vesmír by se zhroutil do „dynamické nicoty“, *ákáši*, odkud vznikl!

Kobra se zachytává jeho vlasů, aniž by mu uškodila.

Lebka je lebkou bráhmana! Jedna nymfa říká, že Ganga prýští z vrcholu jeho hlavy. Konečně si k tomu přidejte **srpek luny**. Jeho hlavu věncí **girlandou s Cassie**, posvátnou rostlinou. V pravém uchu má *mužskou náušnici* a v levém *ženskou*, naznačující, že se v něm spojují obě pohlaví.

Jeho **šperky** zdůrazňují jeho božství: okolo krku má skvostný náhrdelník, opasek je posetý drahými kameny, náramky zdobí zápěstí, kotníky a paže, a prsteny má na prstech u rukou i nohou. Na sobě má **oděv** – přiléhavé krátké kalhoty z tygří kůže a šerpu. Aby se vysmál bráhmanům, nosí i posvátnou šňůru.

Vše vyvolává dojem nenucené a lehké dravosti: Šivalíla – Šivova hra! Navzdory nevázanému tanci zůstává Šivova tvář v klidu. Uprostřed čela se otevírá *třetí oko*, oko intuice, které proniká zevnějškem a překračuje smyslové vnímání.

Pro toho, kdo se umí podívat a vnímat, odhaluje Šivův tanec stručně *To nejvyšší*. Šiva je *Natarádža – Král tance*. Toto jméno nosil i můj guru.

Jiný populární Šivův tanec je *tándava*, kde Šiva-Bháirava divoce tančí v noci na pohřebišti, doprovázen laškujícími rarachy. Tento čistě předářijský tanec se obrací k napůl božskému, napůl démonskému Šivovi. Je tak vylíčen na vzájemně vzdálených místech, např. v Ellephantě, Ellóře a Bhuvanéšvaru.

ŠIVŮV MÝTUS A MODERNÍ VĚDA

Tantra překonává kult sexu, s nímž ji určitá část veřejnosti ztotožňuje. Udržuje a rozvíjí zasvěcující tradice, neboť každá skutečná tradice je zasvěcující; to znamená, že se předává symboly a mytologií. **Upřesňuji:** „zasvěcující“ znamená intuitivní, nediskursivní, neintelektuální, neracionální přístup k realitě a skrytým energiím. Každá tradice tak postupuje. Naproti tomu věda vytváří definicí celek organizovaný z poznatků o událostech a zákonech projeveného vesmíru. Věda se pevně odehrává na mozkové úrovni a jedna ze základních vlastností, které se dovolává, je objektivnost, věčnost, nestrannost, nezaujatost. Navzdory různým znakům se tantrický a vědecký pohled nevyklučují, ale doplňují.

Pro vědce není nic zastaralejšího, ba primitivnějšího, než symboly nebo mýty, v nejhorším případě může souhlasit s jejich studiem, proti němuž není námitek! Ale využít jich k osobnímu vývoji či k pochopení podstaty kosmu? Překvapující? Ne, protože náš typ civilizace má podstatu svého vývoje a původu ve vědě a jejímu důsledku, technologii. Lidstvo nikdy za tak krátký čas nezískalo tolik vědomostí, nikdy nedisponovalo takovou materiální silou. Proto se na vědeckotechnický přístup pohlíží jako na jediný platný, stačí pouze malý krůček a vše se překoná!

Cena za tyto nepopíratelné vymoženosti je hypertrofií, zbytněním intelektu, který odměřuje, váží, porovnává a vyvozuje zákony atd. Tento pokrok, přestože je působivý na praktické úrovni, sotva poškrábe povrch věcí a znemožňuje přístup k nejvyšším realitám skrytým za těmito jevy. I když věda rozpitvává atomové jádro či proniká do tajemství buněk, i když astronomie prozkoumává závrtné mezihvězdné hlubiny, zůstává na povrchu: pozorovatel je neutrální a jinak se do věci neplete.

Čím víc si intelekt myslí, že se pouze poznáním přibližuje k nejvyšším realitám, tím víc se mu paradoxně vzdaluje. Tento usilovný závod bez konce mi připomíná jednu vzpomínku z dětství. Bylo po bouři a já jsem spatřil nádhernou duhu zářící na pozadí černých mraků. Byla tak zřetelná, že mi připadala, že leží na louce smočené deštěm těsně před řadou vrb. Rychle jsem seskočil z nového

kola, abych ji spatřil zblízka. Čím víc jsem se přibližoval k duze, tím více ustupovala a když jsem došel k vrbám, vysmívala se mi před hájem. Nejvyšší realita je takovou duhou, kterou věda zbytečně pronásleduje.

Pro vědu by tato skutečnost byla povzbuzením, kdyby ji zároveň nezavedla do slepé uličky. Věda, dcera intelektu a matka technologie, vytváří víc problémů, než jich dokáže vyřešit.

Podle definice může intelekt pouze usuzovat a chladně kalkulovat. Věda sice chce být nestranná, ale vesmír bere za pouhý „předmět“ obydlí spoustou jiných „předmětů“. Pro vědu je pak „předmětem“ i živá bytost. U moderního člověka se vytváří propast mezi povrchním technologickým světem a přírodou, mezi intelektuální abstrakcí a skutečným prožitkem. Tímto „odmystifikováním“ zdánlivě ničí intelekt roušky tajemství, rozhodně však odsvěcuje.

Když ani život není posvátným, může to být praktické: nic nebrání drancování přírodního bohatství bez studu a výčitek svědomí. Člověk se krotí pouze tehdy, cítí-li se sám ohrožen, a kdoví jestli i pak! Zvířata předměty, jsou podrobena „dobré vůli“ člověka, který chladnokrevně a sériově vyrábí zhýčkané krávy, telata a prasata, jen kvůli zisku, a necitlivý intelekt ignoruje jejich utrpení: to se ho netýká!

Má krize moderního světa, kterou již nepopírá nikdo, kromě těch, kdo nechtějí nic vidět ani slyšet, jiný důvod? Když se člověk připravil o přírodu, připravil se o vlastní povahu. Člověk vytržený ze svého prostředí zemře stejně jako strom, ledaže by se vrátil ke svým kořenům... Již ve své první knize J'apprends le yoga jsem vyslovil otázku: „Je třeba uzavřít laboratoře a uvěznit vědce?“ Odpověděl jsem samozřejmě, že NE, protože jsem přesvědčen o tom, že moderní vědu lze dokonale sladit s tantrou včetně jejích symbolů a mytologie. Bylo by nerealistické odmítnout intelekt a jeho výtvarky. Jde však o to, aby se tento nedostizný nástroj nestal sterilizujícím. Je nutné k němu přidat symbolický tvůrčí přístup, ba i mytologii. Myslím si, že můžeme smířit Nataráđu a moderní fyziku, předvoj vědy.

Natarádža a fyzik

Moderní fyzika a orientální myšlení jsou slučitelné a doplňují se. Jak se postupně rozvíjela jaderná fyzika, náš viditelný, důvěrný, uklidňující a hutný vesmír uvolňoval místo cizímu a nepostižitelnému vesmíru, který mizí v matematických výpočtech. Předměty, které nám naše smysly ukazují jako neproniknutelná tělesa, se stávají prázdným prostorem, silovým polem vířící čisté energie, Šakti tantrismu. Duševno, vyvedeno z míry, odmítá chápat. Je pravděpodobné, že v průběhu let se roztržka mezi intelektem a reálnem vystupňuje a s ní také náš zmatek. Tantra s mýty a symboly, které překonávají intelekt, může zabránit tomuto duševnímu poblouznění.

Fritjof Capra ve své knize *The Tao of Physics* napsal: „Jednoho krásného letního večera jsem seděl na pláži na břehu oceánu. Díval jsem se na vzdouvající se vlny a sledoval dechový rytmus. Náhle jsem věděl, že vše, co mne obklopovalo, je gigantickým kosmickým tancem. Jako fyzik jsem věděl, že skály, písek, voda a vzduch okolo mne jsou složeny z vibrujících molekul a atomů vytvořených z částic, které se neustále vytvářejí a ničí vzájemným působením.

Věděl jsem, že pozemská atmosféra je stále bombardována uragány kosmických paprsků, částicemi o vysoké energii podrobujícími se nespočetným srážkám, když pronikají do ovzduší. To všechno mi bylo důvěrně známé jako fyzikovi vysokých energií, ale doposud jsem to znal pouze prostřednictvím grafů, diagramů a matematických teorií.

Můj prožitek Šivova tance následoval ostatní, podobné. Pozvolna jsem pochopil, že spojitá vize vesmíru se začíná jevit moderní fyzice shodnou se starou orientální moudrostí.

Doufám, že naleznu mezi svými čtenáři mnoho vědců zajímajících se o filozofické dopady fyziky, i když neznají orientální myšlení. Objeví, že nabízí spojitý a harmonický filozofický rámec, který souhlasí s nejnovějšími teoriemi fyziky.“

Na pláži prožil Fritjof Capra spontánní tantrickou zkušenost. Jeho intelekt už dlouho věděl, že hmota je zhuštěná energie, ale to byla chladná abstraktní představa a ne skutečný zážitek. Jeho „vědění“ rázem přešlo ve „spojující vnímání“ a živá realita mu odhalila skrytý

smysl Šivova mýtu o Kosmickém tanečnickovi. A v tom je podstata tantry, protože symboly, mýty, obřady a praxí překračuje intelekt a chápe nejvyšší realitu bez závislosti na náhodné spontánní zkušenosti. Když se náhle objevuje, rozpouštějí se nepřírozené hranice mezi iluzorním světem vytvořeným našimi smysly a skrytým, neviditelným, ale reálným světem, mezi „duchovnem“ a „materiálním“.

Fritjof Capra skutečně vnímal rytmickou vibraci kosmu, *viděl* energetickou povahu vesmíru, *slyšel* v něm univerzální zvuk, ne svými tělesnými očima a ušima, ale svým vnitřním orgánem, intuicí, „třetím okem“.

Nadešel čas usmířit a udobřit vědu s tantrou. Pro fyzika je přímé vnímání reality novou a významnou zkušeností. Pro tantru je naprosto přirozené, že moderní věda potvrzuje tantrickou vizi kosmu.

*Šiva a Šakti
(bronz, Madráské muzeum).*

ŠAKTI – TVOŘIVÁ PŘÍRODA

Kdyby tantrismusrazil peníze, na líci by byla Šakti, ženská tvořivá síla, a na rubu Šiva, její mužský aspekt, oba neoddělitelní. Přesto lze dát přednost panně nebo orlovi, ale spojeným v jedno, protože není možné je oddělit. V tantře šivaismus dává přednost Šivovi, zatímco šaktismus Šakti s důrazem na tvrzení: „Šiva bez Šakti je šava.“ To jest mrtvolou!

Přeloženo do obvyčejného jazyka: Šakti je Tvořivou Přírodou. „Příroda“ je však abstraktní pojem a lidské duševno nemá abstrakce v oblibě. Zosobněná příroda se stává tantrickou „bohyní“, Šakti, Univerzální tvořivou energií, kterou tantrik vnímá nad mýty a symboly, stejně jako je mu vlastní vše, co vnímá smysly. Netantrik, který se prochází po lese, se může cítit v harmonii s přírodou, což je dobře. Když si však nasadím tantrické brýle, uvidím v silném buku Šakti jako *organizující dynamismus a univerzální tvůrkyni*. Les se stává gigantickým bubláním životní energie.

Bublání, ve kterém každý strom, stéblo trávy, živá bytost je neobyčejným silovým polem, vírem čisté a inteligentní energie v nekonečném oceánu života, oceánu, kde se všechny hranice rozplývají. Moje vlastní tělo je také touto prvopočáteční energií. Energie a Moudrost! Energie a Intelligence! V kapitole „Moje tělo, neznámý vesmír“ jsem připomněl tuto Nejvyšší inteligenci, která ve dne v noci, od početí (i před) až do rozpadu nazývaného smrtí (a bezpochyby i dál) na něčem pracuje. Jsem nesen a řízen touto Nejvyšší inteligencí zcela bezpečně: ochraňuje mě v každém okamžiku proti útokům vnějšího světa, uchovává mě při životě, protože je univerzálním Životem, který se projevuje skrze „mne“.

Skrze ni mě tantra přivádí k archaickému člověku, který žil v magickém vesmíru, zatímco moderní člověk zaslepený sekularizovanou vědou již nevnímá magii vesmíru včetně vlastní bytosti a zejména svého těla. Naše planeta by mohla být pouze obrovským kamínkem vyprahlým a zaprášeným jako měsíc, ztracený ve zmrzlé nekonečnosti. Místo toho Život svojí magií vyšlehl v obrovskou rozmanitost bytostí, magií, z níž věda není s to postřehnout nejvyšší pramen.

Archaický člověk se cítil obklopen neviditelnými ochrannými či naopak nepřátelskými silami. Když postřehl, že všechny bytosti vznikají z úrodné země, pochopil posvátný charakter země. Když se stal zemědělcem, či když se jí stala „ona“, protože zemědělství je ženský vynález, pochopil Zemi jako Matku všeho, co žije. Muž spojil plodnost se Ženou a tu se zemí, což například vyjadřuje obdivuhodná pečeť nalezená v Mohendžo-daru (nebo Harappě?), která znázorňuje ženu s hlavou dolů rodící celý strom s kmenem i větvemi!

Nespočetné drávidské bohyně

Při psaní této kapitoly jsem se sám sebe zeptal, zda vás opravdu musím zavalit nespočetnými indickými božstvy, které pro nás zůstanou provždy cizí. To ne! A bylo by to nemyslitelné, protože v drávidské zemi má každá vesnice jednu *ammu* či *mátu*, „malou místní matku“, která je často duší nějaké mrtvé, kterou povýšili na bohyni. Poznamenejme, že se vždy jedná o bohyni a ne o boha jako ve védském pantheonu.

Často mají hrůzostrašnou podobu. Tyto bohyně totiž někdy požívají vlastní děti, protože Příroda může být také ničivá, zejména v Indii za extrémních podmínek: zničující horko, pustošivé monzумы, zabíječská zvířata, zhoubné epidemie.

Uvedu pouze jednu bohyni a to *Polerammu* – bohyni černých neštovic. Naplněna hněvem způsobuje nemoc, uspokojena uzdravuje. Má chrám mimo vesnici a k utišení svého hněvu požaduje naléhavě krev. Obětuje se jí koza, vůl či drůbež. Během velkých katastrof vesničané věří, že katastrofu může zažehnat pouze nejvyšší oběť: lidská oběť. Tyto oběti, často dobrovolníci, byli velice vážení, protože jako kamikadze nabízeli svůj jedinečný život k záchraně ostatních. Pověra? Nejspíš. Kdybych měl neštovice, neléčil bych se zabíjením slepice, abych tím uchlácholil Polerammu!

Indové jsou velice pověřiví, zejména na jihu, kde žijí stále v obavách. Věří, že neštěstí postihuje hlavně ty, kdo jsou šťastní, proto se za každou cenu snaží nepřitahovat pozornost zlých duší. Když budete pozváni k indickým přátelům, neříkejte svému hostiteli, že má krásné děti nebo dům: mohli byste je uhranout. Zdvořilostí je všude

vidět chyby. Když to Západané nevědí, jsou pohoršeni tím, když slyší Indy nazývat své syny „neřádem, idiotem, troubou či střevem“! Bez zábran obdivujte náhrdelník, který nosí dítě, či jeho šaty: to odvrací pozornost zlých duší. Stejně nezkušení Západané jsou zklamáni, když jim indiští přátelé kritizují krásný dům či nové auto.

Za těmito nespočetnými bohyněmi a navzdory pověrám i nejskromnější vesničané vědí, že každá místní bohyně je pouze fasetou Velké Bohyně. Přesto některé bohyně v průběhu staletí pozvolna vypluly na povrch a jsou to ony, které se k nám obracejí svým archetypálním a univerzálním charakterem.

Tantrická bohyně

Mám na mysli případ tantrických bohyní, jež jsou většinou manželkami Šivy, z nichž čerpá energii, a na rozdíl od nemastných a neslaných manželek védského pantheonu jsou mu podobné a často lepší než Šiva. Jejich legendy obsahují důležitý symbolický a mytologický základ, stejně jako naše pohádky. V himalájském ráji tráví Šiva a jeho manželka Párvatí svůj čas milováním a filozofickými hovory. Když vyučuje Šiva svoji manželku, nazývá se rukopis *ágana*, je-li tomu naopak *nigama*. Další oblíbená manželka Šivy je věrná Satí, o níž jsem se už zmínil.

Specificky tantrické a symbolické jsou dvě bohyně: *Kálía Durga*, které vlastně splývají v jedinou. Tyto bohyně se na nás obracejí svou symbolikou a přivádějí nás do rozšířeného alpsko-středomořského prostoru, domova našich předků. K tomu W. C. Beáne ve své knize *Myth, Cult and Symbols in Shakta Hinduism*, str. 67, překvapeně říká: „Symbolicko-náboženské podobnosti mezi nejstarší indickou civilizací a civilizací středního a pozdního neolitu v středomořské oblasti, stejně jako v Centrální a východní Asii, přivedly indické a západní učence k závěru o mimoindickém šíření na východ či o pannáboženském vývoji ve směru od západu,“ tedy do Indie.

Laksmanashastri Joshi je dojat: „V prvních civilizacích Egypta, Kréty a Mezopotámie nacházíme bohy, jako je Šiva, Višnu, bohyně Kálí, zbožňování plazů (kobry) a pohlavních orgánů, luny a předků.

Indie zdělila mnoho prvků pocházejících z civilizací zrozených na břehu Nilu, Tigridu a Eufratu stejně jako Indu.“

To posiluje tvrzení, podle kterého se Drávidové jako národ alpskostředomořské oblasti rozšířili do Indie, kam přinesli své mýty a symboly, jež se nacházejí v tantře a probouzejí odezvy v naší kolektivní vzpomínce.

Ať je tomu jakkoli, zůstává podružným, zda se toto šíření dělo k Západu (to je moje přesvědčení), nebo naopak. Podstatné je, že tento vztah mezi Indií a tehdejší Evropou pokračoval. Je jasné, že tyto tantrické symbolické bohyně nepocházejí od vousatých a barbarských Árijců. V specifické a tantrické podobě bohyň nicméně připouštím hypotézu o smíšené reakci, kombinující přínos Drávidů a původních Předdrávidů.

Kálí, Kála, Kalkí

Domluvme se na tom, že nezneužiji etymologická lišáctví, ale ke stejnému jménu *Kálí* existuje etymologická dvojsmyslnost tohoto symbolu. Od drávidského kmene *kál*-černý se *Kálí* stává Černou bohyní, strašnou ničitelkou, která budí hrůzu. *Kála*, Černý bůh se někdy ztotožňuje se Sivou. Árijci si z drávidských jazyků vypůjčili kořeny *kál*, *kal*, *khal* a potom spojili černý a ničení, aby z nich učinili Čas, Kál, Velkého mužského ničitele. Přesto on ani Černá Kálí nemají védský původ: Rgvéd je nezná.

Černá bohyně, Kálí se vписuje do lunárního symbolismu. *Kál*, to je drávidské podstatné jméno pro „černý měsíc“, jeho poslední čtvrt, neprojevenou fázi. Kálí je také „Bohyně v luně“ a v ikonografii představuje symbol vesmíru a číslo šestnáct, posvátné číslo šestnácti fází měsíce, jež jsou představovány jejími šestnácti pažemi, zatímco čelo zdobí srpek měsíce. Ocítá se tak v cyklickém čase.

Na druhé straně je jako Adjakálí bez formy, tedy nepochopitelná a nepředstavitelná lidskému rozumu. Žije neprojevená, bezčasá, bez začátku i konce, bez osobité vlastnosti. Stává se Kálí, když vytváří projevený Čas, v němž žijeme, a který rodí vesmír, jehož je čtvrtou dimenzí. Jako Chronos, který požívá své děti, na „konci věků“ pohlcuje Kálí vše, co stvořila.

Pokud se týče její symboliky, je stejně neurčitá jako etymologie jejího jména. Na prvním místě jako Velká Ničitelka, jako Strašná Matka zasévá děs a hrůzu. Navzdory tomu je předmětem bohaté ikonografie a neexistuje dílo o tantrickém umění, ve kterém by chyběla. Každý umělec ji chce namalovat co nejohybnější.

Na jedné straně je její neurčitost na úrovni „oficiální“ symboliky a na druhé na jejím skrytém specificky drávidském významu. „Oficiálně“ je černá jako noc bez lundy, protože černá smazává všechny rozdíly. Je nahá, „oděna do prostoru“, protože odmítla závoj iluze. Hrůznou tvář má proto, aby pohltila všechna stvoření. Má dlouhé tesáky jako Drákula a pije krev, jež jí kane z úst, z nichž vyšlehává ohnivý jazyk.

Když má „pouze“ čtyři paže, mává levá ruka mečem (*khadga*) a druhá levá ruka drží za vlasy krvavou hlavu, kterou právě odsekla. Pravá ruka drží smyčku či laso (*paša*) a druhá má kopí (*khátvángá*), na kterém je lebka. Příšerné. To není vše: místo náhrdelníku a opasku má navlečené lidské hlavy; na uších se jí houpají dvě škabující se mrtvoly a její zápěstí zdobí náramky udělané z lebek či rozříznutých hlav. Navrch ještě zneuctívá mrtvolu. Kálí tedy říká: nic ani nikdo nezabrání mému vlivu, smrti a ničení. Často ještě k tomuto obrázku patří opékané mrtvoly, zatímco ostatní mrtvoly jsou trhány šakaly.

S touto „oficiální“ symbolikou tantrici souhlasí a přidávají k ní svoji vlastní. Nebo naopak: na počátku existovala tantricko-drávidská Kálí, která se nahradila „oficiální“.

K pochopení tajného drávidského významu je potřeba si povšimnout, že všechny hlavy, všechny mrtvoly jsou *mužské* a *bílé* nebo spíše lehce snědé: žádná žena ani člověk tmavé kůže.

Je překvapující, že árijský bráhmanismus se neptá ani se neuráží nad tím, že mrtvoly jsou výlučně bílé. Když *víme* proč, odpověď bije do očí! Zatímco se národy alpsko-středomořské oblasti křížili a mísili s domorodými obyvateli černé kůže, podřídili se indickému tropickému klimatu a měli tmavou pleť dnešních Drávidů, jejich nordičtí nepřátelé byli „bledými tvářemi“.

Tím se mnohé vyjasňuje. V Márkandéjapuráně se lze dočíst, že Ambíka, Dobrá Matka Ochránkyně, která zajišťuje dobrou úrodu, „když se rozhněvá na nepřátele, její tvář zčerná vzteky jako tuš. Z

jejího čela poznamenaného hlubokými vráskami vytryskne Kálí v hrůzné podobě.“ (Když je někdo ve Španělsku vzteklý, říká se o něm, že „zčerná“). Kálí je výronem Dobré Matky, projevem jejího hněvu vůči nepřítelům. A kdo byli nepřáteli Drávidů, ne-li obávaní Árijci? Kálí ztělesňuje jejich nenávist. K boji je proto vyzbrojena oblíbenými zbraněmi Drávidů, kromě trojzubce vyhrazeného Šivovi.

Dobyvačný vpád do Indie byl krutý a drávidští bojovníci kladli silný odpor, ale lépe vyzbrojení Árijci a zejména jejich bojové vozy rozhodly. Následující výtah z *Puránapúru* (tamilské básně přeložené von Glasenappem) přetéká touto nenávistí a hrdinstvím:

*Její žíly vystupovaly,
její maso viselo splasklé na těle.
Neboť této matce s bílými vlasy řekli,
že její syn zradil
a utekl z bitevního pole!
Potom se rozzuřila.
Přísahala, že je-li to pravda,
uřízne si prsa,
která ho kojila,
a odhodí je. S mečem v ruce
prohledávala zkrvavené bitevní pole
a tam pod skleslými těly
našla svého syna,
přeseknutého vedví!
Její radost byla
o mnoho větší než v době,
kdy ho nosila pod svým srdcem.*

Kdyby mohla, proměnila by se v Kálí, v mstitelku svého syna a všech drávidských hrdinů...

Potom pochopíme, proč každá mrtvola ničená Kálí je mužská a bílá: protože jde o nepřátelské bojovníky. Tuto skrytou (jak logickou, tak neoficiální) verzi jsem převzal od gurua Natarádži, obraz Kálí ji osvětluje z naprosto jiného úhlu.

Věk Kálí – apokalyptická éra

Žijeme v kalijuze, věku Kali (nezaměňovat s Kálí a kali), to znamená v Železném věku, věku blízkém konci světa, prorokovaném v indických rukopisech.

juga (ne jóga) znamená čtvrt, kvartál: měsíc má čtyři jogy. Podle Mircei Eliadeho zde kali znamená „nesoulad, hádky, konflikty“, je to věk, kdy lidská společnost dosahuje maxima své degenerace, hrubosti a rozkladu. Pro Indy, kteří rádi hrají v kostky, kali znamená prohrávající stranu, stranu s jediným bodem... Čtyři jogy nesou jména stran hracích kostek!

Krta – *krtajuga*: Zlatý věk, strana se čtyřmi body,

Tréta – *trétajuga*: Stříbrný věk, strana se třemi body,

Dvápara – *dváparajuga*: Měděný věk, strana se dvěma body,

Kali – *kalijuga*: prohrávající strana s jediným bodem.

Co říkají a prorokují *purány*, staré rukopisy, o těchto jugách? Nic potěšujícího: „Lidé budou málo vybaveni smysly, budou podléhat všemožným chorobám a neduhům těla i mysli, budou se každý den dopouštět hříchů a vše, co může sužovat živé bytosti, vše, co je zkažené a nečisté, bude v kalijuze působit.

Na konci kalijugy se vytvoří kacířské sekty a budou se hádat kvůli ženám. To je mimo pochybnost... V tomto Železném věku bude mnoho epidemií, hladu, sucha a revolucí. Muži nebudou ctnostní, budou zlí, vznětliví, krutí a nečestní. Mezi lidmi bude mnoho žebráků, život bude krátký. Převládne mrzutost, nemoce a bída způsobené nevědomostí a hříchem.

V Železném věku ani *Mahádéva* (bůh Šiva), bůh mezi bohy, nebude pro lidi božský. Protože si lidé osvojí opačný způsob života (proti pravidlům), rychle zchátrají.“

Harivamša upřesňuje: „Během posledního cyklu budou velké války, velký zmatek, velké záplavy a velká hrůza.“ Vyjímám z knihy Alaina Daniéloua *Shiva et Dionisos* nejvýznamnější úryvky z *Lingapurány*: „Lidé (kalijugy) budou sužováni závistí, podrážděním, lhostejností k následkům svých činů... Jejich přání budou špatně nasměrována, jejich vědění používáno k zlomyslným koncům...“

Hlavy států budou většinou nízkého původu. Budou to diktátoři a tyrani.“ (str. 277-278)

„Zloději se stávají králi a králové zloději. Ctnostné ženy jsou výjimkou. Rozšiřuje se promiskuita. Země na některých místech neplodí skoro nic a na jiných mnoho. Mocní se rychle přizpůsobují davu a přestávají ochraňovat. Lidé bez morálky kážou o ctnostech druhým. Ve městech a zemích se organizují zločinecké spolky.“

Ostatní proroctví indických rukopisů připomínají Apokalypsu. Jediná útěcha (?): kalijuga by měla trvat 432000 let. V Mahánirvátantře Šrí Sadášiva prohlašuje: „Během prvních tří věků byl tento obřad (tantra) tajný. Lidé ho praktikovali potají a dosahovali osvobození. Když nabude vrchu kalijuga, adeпти tantrického obřadu Kula se musí veřejně přihlásit a ve dne v noci otevřeně zasvěcovat.“ W. C. Beáne, na str. 241 rovněž zmiňuje *Rudramajálu*: „Budu hlásat praktiky Levé cesty, nejvyšší sádhanu Durgy. Když ji budou adeпти následovat, dosáhnou rychle během kalijugy dokonalosti.“

Konec věků, konec kalijugy, je stanoven příchodem *Kalkího*, posledního avatára boha Višnu. Mstítel a vykupitel zároveň přijede jako válečník na okřídleném bílém koni. Jednou rukou bude mávat mečem a v druhé bude mít disk, protože jako je trojzubec znakem Šivy, symbolizuje disk Višnu, druhého člena hinduistické trojice. Potom zničí svět.

Nakonec jedna otázka: Musí se Kálí stát předmětem naší oblíbené meditace? Snad ani ne, ale je nemyslitelné vydat tuto knihu a nepřipomenout hrůznou Kálí, protože i realita má své děsivé aspekty. Nejpřístupnější aspekt Šakti, prvopočáteční Kosmické energie při tantrickém rituálu je touto Ženou, protože každá žena je bohyní...

KAŽDÁ ŽENA JE BOHYNÍ

V tantře každá žena, ať je jakkoli všední, ztělesňuje Bohyni, je Bohyní, Absolutní ženou, Kosmickou Matkou.

Nad těmito slovy mnohý muž pokrčí rameny a bude je chápat pouze jako stylistický výraz, podobu či symbol. Jak v *každé* ženě vidět Bohyni v plném smyslu? Manžel, který se právě šeredně pohádal se svojí ženou, se usklíbne a řekne: „Nepřehánějte! Bohyně? Tygřice, to snad!“

Konkrétně vnímat božský aspekt ženy je v tantře předběžnou podmínkou k maithuně a tantrický obřad, který předchází tomuto posvátnému sexuálnímu spojení, má za cíl procítit tuto realitu. Jak je možné *vidět* Bohyni skrytou v každé ženě?

Zde tantra nabízí první prostředek: protože se nelze znovu stát miminem, uvažujme alespoň o vztahu novorozence a matky. Dítě vyšlé z břicha je ještě součástí jejího těla a bude potřebovat měsíce, ba i roky, dokud nebude, ne-li od ní odděleno, tedy alespoň samostatné.

V kouzelném světě dítěte, v němž je máma středem, je ideální ženou. Budu úmyslně zlomyslný. Představte si ji ošklivou, hloupou, hašteřivou. Vidí ji dítě taky takovou? Naprosto ne! Pro něj je jeho matka krásná, hodná, vtělená láska, jedním slovem – Bohyně. Je dokonalá, ví vše, nemůže ho obelhat. Mnohem později dítě objeví všední „reálnou“ ženu, svoji matku s jejími chybami, natáčkami a někdy se špatným charakterem. Pro nás „rozumné“ dospělé je pouze ta poslední „reálná a skutečná“, to ostatní zůstává fikcí.

Je Božská Matka mimina iluzí hodnou právě jen dětské představivosti? V tantře to nejsou dospělí, kteří mají pravdu, ale dítě, protože mimo zevnějšku vnímá dítě Nejvyšší realitu, Božskou Matku, Kosmický život vtělený do své „reálné“ a konkrétní matky.

Druhá přístupová cesta k Absolutnu skrytému v ženě (nebo v obyčejném muži) je příjemná: stačí se zamilovat! Politujme člověka, který nikdy nezažil nádherný pocit, jenž se probudí při setkání s ideální bytostí (alespoň provizorně). Milenci ztělesňují jeden pro druhého krásu a dokonalost. Vznášejí se v kouzelném světě, kde je vše úchvatné. Slovo, gesto, sebemenší dotyk je vzrušuje. Přicházejí

první dostaveníčka, první polibek, něžnosti, objetí: jaká nádhera! Opěvují romány, divadelní hry, filmy něco jiného?

Vidí však zamilovaní „realitu“? Každý zná dvojice, kde se například krásná mladá a inteligentní žena šíleně zamilovala do muže, který v našich očích není krásný, mladý, chytrý, a dokonce ani bohatý! Každý si myslí: Jak se do něj mohla zbláznit? Co na něm vidí tak úžasného? My, kteří to vidíme, my víme, že není zajímavý svým charakterem, vzděláním atd. Ale ona to vše nevidí! Pro ni je ideálním mužem. Tantrik by řekl: „Ztělesňuje Šivu.“ Jednoho dne ho vdaná a vystrízlivělá uvidí „takového, jaký je“. Dvojice se propadne do všednosti s konečným rozchodem nebo do odevzdanosti. Božský Šiva se vypaří. A řekneme si: „Konečně vidí jasně.“ Z tantrického hlediska vnímala zamilovaná žena nejvyšší realitu za konkrétní a dočasnou osobností. Pro zamilovaného muže to platí stejně vůči ženě.

Zaměňujeme povrchnost a dočasnost za hloubku a pravdu ukrytou pod zevnějškem. Reálné tělo i fyzicky zakrývá skutečné: nikdo si neuvědomuje své pravé tělo, se kterým příroda počítá a které bylo naprogramováno v genech. To je skutečné a právě ono se přenáší na budoucí generace.

Kdybych od početí až doposud žil v ideálním prostředí po všech stránkách, tělesném, duševním i duchovním, projevilo by se to dokonale v mých genech a byl bych skoro nadčlověkem ve srovnání s tím, čím ve skutečnosti jsem.

Mýtus o Bohyni, Šakti, stejně jako o Šivovi, to vše obsahuje, plus veškeré kosmické možnosti zatavené do živé hmoty. Proto tantrik uctívá Kosmickou Šakti v každé ženě. *Dosáhnout toho* je jeden z cílů tantry, jež usiluje také o to být součástí tohoto rozšířeného pole vědomí.

Dotýkám se zde představy o kundaliní, která je tímto vývojovým dynamismem, jenž se objevuje současnému člověku od prehomínidů a jenž ho snad v budoucnu učiní ve srovnání s námi nadčlověkem.

Proč ne? Ale vývoj není lineární: během horečnatých vývojových záchvatů se kundaliní intenzivně mísí s jedním nebo několika druhy. V „klidném“ údobí je tajemným dynamismem, který řídí vývoj živé bytosti od oplodněného vajíčka. Tantra si myslí, že kundaliní v

pohlavních orgánech, pólu „druhu“, se pojí s naším životním dynamismem a sexualitou. Nejčastěji zůstává latentní, „spící“. Symbolizuje ji spící a svinutý had okolo lingam. Tantra ji chce „probudit“, chce nyní uskutečnit některé ze záložních možností budoucího vývoje lidstva.

To je ve zkratce to, kam až nás Bohyně skrytá v každé ženě dovedla...

Po tomto kosmickém rozletu je trochu masochistické ukončit tuto kapitolu anekdotou, v níž velmi dětinský pán říká své kvetoucí společnosti: „Vím dobře, že ztělesňuji absolutního Šivu, ale navzdory tomu nemohu pochopit, jak žena, tak mladá a krásná jako ty, se může zamilovat do tak starého miliardáře, jako jsem já.“

„NEBEZPEČNÁ“ CESTA

Jedna Zápaďanka, jejíž manžel pracoval určitou dobu v Indii, mi jednoho dne znepokojena a překvapena napsala, že ji jeden katolický kněz výslovně zrazoval od jógy, která podle něj „vždy vede k sexuálním praktikám“. Tento poctivý kněz odráží bráhmanskou averzi k tantře a józe, které ostatně právem spojil. Pro bráhmánismus je tantra nemravný, barbarský a hanebný kult vedoucí k nejhorším sexuálním perverzím. Není odpornosti ani zločinu, z něhož nejsou tantrici obviňováni, což se zdaleka nedatuje odedneška!

W. J. Wilkins, poctivý anglický misionářský pastýř, se zajímal o hinduistickou mytologii natolik, že v roce 1882 vydal v Kalkatě dílo tak dobře napsané, že je indický vydavatel z Váránasí v roce 1972 vydal znovu bez jediné změny. V kapitole zasvěcené kultu Šakti

odhaluje autor nesmiřitelný rozpor mezi hinduismem a tantrou Levé cesty:

„Existuje zde známý a vážený kult Šakti, pojmenovaný Cesta pravé ruky, ale existuje i druhá cesta, k němu opačná, nazvaná Cesta levé ruky. U první jsou obřady a ceremonie vykonávány na veřejnosti a skoro se neodlišují od obřadů hinduistických sekt. Avšak adepti Levé cesty co nejpečlivěji zachovávají před nezasvěcenými tajemství o učení a praktikách, které tvoří jejich uctívání. Co o nich víme, stačí k tomu, aby člověka přivedlo do rozpaků a aby s tímto učením neměl nic společného. Součástí tohoto kultu bohyně je požívání masa, přísně zakázaného obyčejným hinduistům, stejně tak pití opojných nápojů, rovněž přísně zapovězené, a hrubé oplzlé úkony. Bez jakékoli pochyby byly za starých časů během těchto obřadů obětovány i lidské oběti.“

Taková jde pověst o tantricích! Britům, kteří na základě takových tvrzení zakazovali různé veřejné projevy podle toho, pokud jim připadaly jako hnusná a chlípná bezuzdnost, se podařilo tantriky zcela zahnat do undergroundu.

Levá cesta, která udržuje starodávný kult Předárijců, v sobě zahrnuje sex, protože ho nelze od života oddělit: každý světový názor, který znehodnocuje tento základní aspekt bytí a kosmu, pokulhává v pohledu na realitu.

Rgvéd mlčky uznává, že Levá cesta, vámamárga, je tantrická názvem váma (levá) a náleží předárijskému bohu Šivovi.

D. N. Bose a Hiralal Hildar tato obvinění a předsudky ve své knize *Tantra, their Philosophy and Occult Secrets* přirovnávají ke kyvadlovým hodinám: „Musí se přesto uznat, jakkoli s nechutí, že i mezi poctivými lidmi existují předsudky a obvinění proti tantrické vizi a obřadům, které se povrchně jeví jako nemravné, trapné, ukrutné a přespříliš odporné. Dá-li si však někdo práci do nich hluboce proniknout, uvědomí si, že nejsou ani nemravné ani kruté ani odporné, ale že mají mystický smysl (v některých případech byly mravně narušenými lidmi překrouceny a zbaveny svých hodnot, posloužily k jejich egoismu a uspokojily jejich živočišné žádosti), který tantrikovi pomáhá na této cestě postupovat k morální a základní dokonalosti, ke konečnému osvobození.“

Levá cesta

Tantrici Levé ruky jsou pro pomlouvače „nebezpečné osoby, sexuální maniáci, jež se oddávají černé magii, ba i lidským obětem“. V této souvislosti je poučné to porovnat s latinským *sinister-levý*. Toto přídavné jméno se stalo synonymem špatných, neblahých, osudných, zhoubných, truchlivých, hrozivých a hrůzných předzvěstí. Sinister, to je katastrofa, neštěstí, nehoda. V Indii je *levá ruka* nečistá z velice prozaického důvodu: pro nedostatek toaletního papíru, v Indii prakticky k nenalezení, si hinduista myje anus vodou, a protože to provádí levou rukou, nesmí se jí tedy nikdy dotknout potravy. Chápeme potom odpor pociťovaný Indem, který vidí neinformovaného Evropana, jak se dotýká jeho potravy levou rukou. I vyhladovělý hinduista odmítá potravu nabízenou levou rukou, třebaš důkladně umytou a vydezinfikovanou! Hinduistovi, který má hrůzu z tělesných kontaktů, je odporný západní zvyk si při setkání podávat ruce. Pouze nepatrná západně orientovaná menšina se zdrženlivě uvolí vám stisknout ruku, pokud jde o pravou. Neříkáme sami dětem: „Podej pánovi hezky ručičku!“ Pravou, samozřejmě! To někdy připomíná drezúru psů, aby hezky podávali pac!

Bráhmánismus si vytvořil příznivé podmínky k tomu, aby mohl postavit proti sobě odpuzující tantru Levé ruky s tantrou Pravé ruky, která jako jediná v jeho očích vyhovuje. Označení levá „ruka“ je úmyslně tendenční, protože v tantrě *vámamárga*: váma – levá, márga – cesta je bez vztahu k levé ruce!

Sdílím názor Francise Kinga: „I když západní okultisté vyřkli různé nesmysly o slovech *levá ruka*, *pravá ruka*, vzala za své mylná vysvětlení, která podala H. P. Blavatská, když k nim připojila morální aspekt.

Přechod od levé k sinister a pak ke špatné je zároveň snadný a pro Evropana i klamný.

Tato slova v sobě neobsahují žádnou morální konotaci, vyjadřují prostě, že při kulminačním obřadu s konkrétním sexuálním spojením se partnerka nachází nalevo od muže, zatímco při rituálním obřadu bez spojení sedí žena po jeho pravici.“

K tomu dodávám, že ženská polovina na symbolu androgyna je vždy na levé straně. Vámmárga je cesta Ženského principu, nic víc, ale rovněž nic méně!

Hlásit se k Levé cestě znamená přitahovat neobráhmanské blesky, tedy blesky svámijů, kteří jsou skoro všichni v tomto „systému“. Agéhananda Bháratí píše: „Určitá témata jsou pro bráhmany a indické pandity tabu. Tantra je jedno z nejpřísnějších tabu. Západní pochlebníci všeho, co pochází z Indie, s výjimkou několika antropologů a svědomitých sanskrtistů, sedají na lep oficiální indické kultuře prosáklé asketickým a antihedonistickým puritánstvím, které prosycuje indické kanonické rukopisy.“

Když uslyšíte pomlouvat tantru, což se děje, budete vědět, odkud vane vítr a proč. Osobně jsem k tomu již dávno zaujal stanovisko a vždy pomyslím na arabské přísloví: „Psi štěkají, ale karavana pokračuje dál.“

MÝTUS O ANDROGYNOVI

Tento velice symbolický a tantrický obrázek je z knihy *Ancient Faith* od Innmanna, vydané v Indii roku 1868.

Představuje *ardhanárišvaru*, indického androgyna, napůl Šivu, napůl Šakti.

Šiva zaujímá pravou polovinu, samozřejmě, a my na jeho polovině poznáváme Šivovy hlavní znaky: Kobra mu slouží za náramek, a když se otáčí okolo krku, vztyčuje se jako kapuce nad jeho hlavou, jejíž holičský styl je typicky mužský stejně jako jeho náušnice. Další had, sexuální symbol ve všech tradicích, který očividně není kobrou, se ovíjí okolo Šivovy paže.

Levá polovina je Šakti, rozpoznatelná nejen křivkou boku a půvabným tvarem ňadra, ale také jejími náušnicemi, které nosí indické ženy. Její polonáhrdelník a poloopasek jsou rovněž ženskými ozdobami, stejně jako nákotníčky. Je to bohyně plodnosti, rostlin a vody. V ruce drží lotos. Dvojice stojí na obrovském lotosu plovoucím na prvopočátečních vodách.

Androgyn, ardhanarīśvara – symbol jednoty kosmického počátku. Prvopočáteční Adam je mužský i ženský a každá živá bytost v sobě zahrnuje charakteristické rysy obou pohlaví. I když zdánlivě vypadá jako mužský bůh, je Šiva ve skutečnosti androgyn. Proto má v levém uchu ženskou náušnici a v pravém mužskou. Je srdce vlevo, protože je to strana Šakti?

Aby umělec naznačil jejich sexuální spojení, umístil v místě pohlaví egyptský ankus, jehož oko představuje jóni, protože je vepsáno do poloviny Šakti, zatímco kříž zobrazuje mužský pohlavní orgán. Ankus ve své strategické a centrální poloze ve strhující zkratce shrnuje sexuální spojení Šivy a Šakti. Když se vrátíme k etymologii slova „lingam“, to znamená „znak“ (spojení mužského a ženského principu), je ankus skutečný lingam.

Vzhledem k obchodním stykům po souši i po moři, které existovaly od nejrannějšího starověku mezi Indií a Egyptem, nemusí tato podobnost překvapovat. Na druhé straně by bylo zbytečné určovat, zda si Egyptané ankus vypůjčili od Indů nebo naopak. Podstatná je jeho symbolika, a ta je jasná!

Ardhanarīśvara symbolizuje počáteční kosmické spojení Šakti a Šivy. Jejich oddělením vzniklo pohlaví (z latinského „sexus“ oddělit). Při tantrické maithuně chtějí šakti a šiva opět najít počáteční jednotu. Pro umělce je velice těžké vymodelovat sochu napůl ženskou a napůl mužskou tak, aby nebyla ošklivá, ale naopak krásná.

5

TANTRICKÝ RITUÁL

CESTA ÚDOLÍM

Tantrická cesta nazvaná „údolím“ je nejsnadnější zejména pro kontrolu ejakulace, protože toto málo „živé“ spojení je založeno na fyzické a duševní relaxaci. Může se považovat za málo „vzrušující“, což má jisté opodstatnění, ale otevírá dveře k neznámu světu pocitů a zkušeností. Vytváří prodlouženou naplněnost, při které se propojují obě bytosti těly, duševny i dušemi, a obyčejné dvojici uspěchaného Západu přináší zdroj neznámé blaženosti.

Rozdílná zkušenost

Cestou údolím se tantrikovi daří „zženštit“ svůj prožitek sexuality. Pro „obyčejného“ muže je sexuální akt soustředěný na pól „druhu“, do pohlavních orgánů. Je to zkušenost *směřující do* prostoru a času. Jinak řečeno, jeho prožitek vede k stále většímu zúžení. Žena probouzí jeho touhu, ale jakmile nastane erekce, prožitek se odehrává v stále omezenější oblasti, v pohlavní zóně. Penis jednou zasunutý do vagíny upoutává veškerou jeho pozornost, která se pozvolna soustřeďuje na pocity na žaludu. Současně se jeho zkušenost stahuje do času, protože směřuje ke krátkému okamžiku rozkoše s ejakulací. Poté jeho žádostivost ihned opadá, stahuje se a odvrací se od ženy.

U tantrika je tomu naopak. Maithuna je, i mimo obřad, odlišnou zkušeností ženského typu. U ženy se pohlavní prožitek neomezuje na vagínu a penis, který svírá, ale postupně se rozlévá a rozšiřuje z pohlavní oblasti do celého těla. Když nastává orgasmus, zasahuje každé vlákno jejího těla, proniká celou její bytostí. Extáze směřuje k

zvnitřnění a tedy k rozšíření v čase. Ještě dlouho po kontaktu v ní rezonují odezvy.

Tento prodloužený zážitek zná tantrik, který se nespokojuje s vagínou, ale chce spojení s celou bytostí, s fyzickou, psychickou a kosmickou ženou, to jest vtělením Šakti. Když lingam vytvořil intimní kontakt a vnímá jóni, zúčastňuje se šiva žádostivosti a erotického vzrušení šakti. Počínaje lingamem se jeho erotický prožitek rozlévá jako olejová skvrna, postupně dosahuje břicha, jde podél páteře a nakonec rozvibrovává každou buňku jeho těla. Intenzivně se zúčastňuje nejvyššího sexuálního vzrušení šakti, když prožívá hluboký orgasmus. Vnímá skrytou bytost ženy, ale nesnaží se přisvojit si její tělo či pohlaví. Nemyslí si: „Toto je *moje* žena a její pohlaví a sexualita mi patří.“ Vnímá v sexu nadosobní kosmickou tvořivou sílu projevu. Když je spojen se šakti, celé jeho tělo se stává pohlavním orgánem, ne pouze lingam jako při obyčejném spojení.

V praxi

Než přistoupím k praxi, zmíním se nejdříve o vhodných pozicích.

Používaná západní poloha, jež se nazývá „misionářská“, skoro nevyhovuje, protože unavuje šakti, která musí dlouho nést váhu muže položeného na ní, zejména když relaxuje, což se vyžaduje. Při Cestě údolím může spojení trvat dvě i více hodin. Dřímota není nevýhodou, protože se na povrch vynořuje nevědomí a umožňuje intenzivní magnetické a psychické výměny. Ve spánku tyto výměny nastávají na jemné psychické úrovni.

Pozice obkročmo (*purušájitásana*) je vhodná, pokud relaxaci umožňují podušky za zády obou partnerů.

Z tantrického hlediska se lze rozhodnout pro protilehlý postoj, horizontální nebo nakloněný o 45 stupňů (viz kapitolu o ásanách k maithuně). Tato tradiční a specificky tantrická ásana příznivě působí na cirkulaci jemných energií a umožňuje důkladnou relaxaci při správném sexuálním kontaktu. Pohyby jsou omezeny nebo neexistují. Praktický detail: v našem často chladném podnebí je třeba se přikrýt, protože relaxace rychle snižuje tělesnou teplotu a

prochladnutí ohrožuje výsledek prožitku. Nezanedbatelná výhoda: v této ásaně nedělá kontrola ejakulace problém.

Další oblíbená poloha je boční (*párjankásana*), také nazývána „von Urban“. I když je asymetrická, dovoluje hlubokou relaxaci a vyhovuje západnímu prostředí (postel, peřiny atd.).

Cesta údolím vyžaduje relativní nehybnost. Pohyby zůstávají omezeny, málo rozsáhlé a kontrolované jak u šivy, tak u šakti. Pouze jeden partner je aktivní, druhý zůstává pasivní a uvolněný.

Často se pohybuje šakti, například aby udržela erekci, která nemusí být triumfující po celou dobu styku. I když lingam je napůl tuhý, může šakti prožívat intenzivní prožitek, a podobně jej cítí i šiva. Výkyvy erekce jsou normální a jsou součástí hry. Když se v těle šakti spontánně vytvoří rytmické vlnění, může se mu poddat nebo je potlačit. Tyto pohyby však mohou přerušit zkušenost buď vypuzením lingam, je-li erekce příliš slabá, nebo nežádoucí ejakulací. Při Cestě údolím může šakti dosáhnout jiného orgasmu; to jest prožitku výhradně v pólu „jedince“, v mozku, a ne pouze v pólu „druhu“, pohlavních orgánech, jako je tomu obvykle.

Opak může nastat rovněž. Šakti relaxuje a šiva udržuje omezené spontánní, ale kontrolovatelné pohyby, což se zdá rozporné. Tělo je vyvolá (jsou tedy spontánní), zatímco mysl je pozoruje a kontroluje, zda rozsah a rytmus neohrožují jejich ovládní.

Tyto role se často střídají. Nejdříve řídí hru šakti, potom šiva; nebo naopak. Hru přerušují fázemi nehybnosti a tajného jazyka, to znamená vaginálními stahy, na které odpovídá lingam. Vyhýbají se „myslet“ na pohyby či tento akt, přesto stále vědomý, intelektualizovat. Dvojice zůstává vnímavá a pohotově reaguje na všechny nuance na genitální úrovni i v celém těle. Nevýslovný pocit splynutí je normálním výsledkem Cesty údolím. Na začátku možná tento styk vyvolává méně uspokojení než obvyklý netantrický, ale brzy po probádání tohoto nového vesmíru vzrušuje.

Ostatně nikdo nenavrhuje „obrátit“ se jednou provždy k tomuto typu spojení a učinit z něj něco výlučného. Jedna cesta nevylučuje jinou. Cesta údolím umožňuje šivovi zůstat ve styku nekonečně dlouho, zajišťuje potlačení ejakulace a nesnižuje sexuální slast.

Zkušenost „Carezza“

Na Západě bylo „objeveno“ a prováděno sexuální spojení podobné Levé cestě: metoda Carezza. Není to převlečený tantrismus (chybí jí ritualizovaný a posvátný kontext), má však hodně společných bodů s Levou cestou a vyvrací námitku, že tantrismus nelze na Západě použít.

Carezzu v roce 1844 „vynalezl“ Američan John Humprey Noyes, zakladatel společenství Oneida, který ji nazval Carezzou, italským slovem, které se nedá přeložit. Noyes ji také nazýval „mužské zadržetí“. Tato metoda v USA zakořenila a dosáhla pravého rozmachu před první světovou válkou, v době, kdy Alice Stockham, horoucí propagátorka této metody, napsala: „Carezza je nejvyšší a nejdokonalejší umění milovat, v němž žena ani muž nevyhledávají orgasmus a netouží po něm.“ Druhý zanícený fanoušek v USA byl J. William Lloyd. Na tyto dva autory se odvolávám na následujících stránkách.

U Carezzy jsou pravidla jednoduchá: vše je dovoleno, kromě ejakulace. Když však nastane, tedy nikdy ve vagíně, muž se musí vzdálit. Ženský orgasmus je přijatelný, kromě ohrožení „mužského zadržetí“.

Pro Carezzu jsou „ejakulace“ a „mužský orgasmus“ synonymem. V tantře ejakulace sabotuje mužský orgasmus, ale nastane-li, tedy ve vagíně. Carezza téměř odhalila, že orgasmus a ejakulace jsou dvě naprosto odlišné věci. Alice Stockham připouští (a já ji cituji): „...možnost, aby muž pocítil orgasmus *bez ejakulace* jako žena, která nemá semeno.“ Teď se podívejme na to, co Carezza, stejně jako tantra, slibuje svým adeptům.

Carezza především předpokládá u dvojice hlubokou lásku a touhu proměnit sexualitu na jinou úroveň, než je obvyklá. J. William Lloyd píše: „První náboženství člověka bylo založeno na sexualitě a právě sexualitou může opět najít svůj skutečný původ.“ Věta hodná tantrika. Carezza považuje sexuální spojení za pravý milostný svátek a ejakulaci v souladu s tantrou za nešikovný, hrubý, ba neestetický incident, který ubíjí na určitý čas veškerou touhu po ženě. Muž, který byl na několik okamžiků zachvácen sexuálním třeštěním, se po

ejakulaci odvrací od ženy, kterou takový nezájem drásá v její vlastní lásce a v lásce vůbec.

J. William Lloyd přirovnává sexuální spojení s ejakulací k ohňostroji přerušnému nešikovností pyrotechnika, který nechal najednou odpálit všechny baterie rachejtli. Ejakulovat podle něj často beze sporu ubíjí skutečnou lásku a zabraňuje její sublimaci.

Pro Carezzu je spojení pohlaví výměnou, jež se zakládá na nejdůvěrnějším lidském kontaktu, který plně nastává pouze v prodloužené podobě.

Carezza nedoporučuje zvláštní polohu, ale radí vyvarovat se rytmickým, dlouhotrvajícím a zrychlujícím se pohybům, jež vedou k ejakulaci. Doporučuje měnit rytmus, rozsah a trvání pohybů a v případech poplachu na čas, než nebezpečí pomine, znehybnět.

Carezza objevila hlavní aspekt tantrické maithuny, zejména Cesty údolím pránickou, magnetickou výměnu.

Albert Chavannes, další nadšenec Carezzy, bezpochyby Francouz, vyžaduje „magnetizaci“, to, co tantra nazývá „pránickými výměnami“. Tvrdí, že ženské a mužské pohlavní orgány jsou magneticky polarizovány.

J. William Lloyd píše: „Obvykle muž bývá kontaktu, který je aktivní, zatímco žena je pasivní jako magnet, který přitahuje. Proto muž, který chce úspěšně provádět Carezzu, by se měl naučit laskání a magnetickým dotykům. Měl by se považovat za elektrický článek. Jeho pravá ruka je kladným pólem, levá záporným. Když se jeho ruce dotýkají vnímavé osoby, protéká elektrický proud. Měl by cítit, jak tento elektrický proud probíhá z jeho levé strany do pravé strany ženy, a měl by dosáhnout toho, aby ho svou vůlí ovládal. Když se dotkne ženy pouze rukou, pocítí její reakci vlivem svého magnetismu.

Když muž ovládá toto proudění, může ho posílat do různých částí a nervových center milované bytosti, kterou si přeje nabít, podráždit nebo magneticky zklidnit. Musí vytrvat, pokud nezíská jistotu. Každý se může naučit toto magnetické proudění vnímat na sobě, aby utišil bolest dotykem ruky.

Abychom si dobře rozuměli. Carezza může nastat, i když o ní člověk nic neví, prostě tím, že tento přirozený magnetismus je

přítomný a že intuice vede k správné činnosti. Nicméně vědomá znalost a vůle sám řídit tyto síly jsou prospěšné.

Ukázalo se, že tento magnetický kontakt účinně posiluje tělesně slabé a léčí nemoci. Pochopíme tak, jak a proč Carezza, správně prováděná, je blahodárná pro zdraví. Nepříznivé účinky jsou naprosto vyloučeny. Harry Gaze tvrdí, že Carezza uchovává lásku a vytváří radostnou důvěru, krásu a mladost až do pozdního věku.

Proto je nutné se naučit dotýkat milované osoby tak, aby proud životní elektřiny procházel jejím tělem extatickým záchvěvem či mražením a osvobodil se od nahromaděné energie. Také žena vytváří magnetické síly, které může rozlít na muže a plně ho uspokojit. Zabráňuje se pocitu jakékoli ztráty a to vyvolává blaženost. Příliv a výměna těchto energií vede k naprosté rovnováze a blahodárnému odpočinku.

Tento magnetismus vychází u znalce tohoto milostného umění z konečků prstů, dlaní, vyzařuje z očí, ze zvuku hlasu a může se z jednoho na druhého přenášet do jakékoli části těla i jeho auru, neviditelným způsobem a bez fyzického kontaktu.“

Tento text, který jsem nechtěl krátit, by mohl pocházet po lehkých úpravách z nějakého tantrického rukopisu.

Ještě J. William Lloyd: „Když se Carezza provádí úspěšně, jsou pohlavní orgány zrovna tak utišený a odmagnetizovány jako při ejakulaci. Zatímco pohlavní orgány vyzařují z těla milenců úžasnou sílu a vědomou rozkoš, uvolňují se do sladkého uspokojení jako po úspěšné hře. Celá jejich bytost vyzařuje romantickou a milostnou slast a je zaplavena pocitem zdraví, čistoty, vitality. Jsme vrchovatě naplnění štěstím a vděčností jako po blahořečené hostině.

Je tomu také po ejakulaci? Po prvních okamžicích přímého uvolnění doprovázeného všeobecně pocitem osvobození ihned následuje pocit prohry a zesláblosti. Nejúžasnější snové vize se rozplývají a muž vystřízliví. Zažil sice krátký okamžik vášně, ale tak prchavý a podobný epileptickému záchvatu, že nezanechává stopu. Světla zhasla, hudba utichla, svátek skončil, než doopravdy začal. Někdy je následující zesláblost taková, že vyvolává bezbarvosť, závratě, poblouznění, trávicí potíže, podráždění, zklamání, ba i hanbu, ostudu, ostýchavosť, někdy až nevraživosť. To platí pro muže,

ale i pro ženy, zklamané rázným zakončením úžasné zkušenosti. Ve většině případů zmožený a lhostejný muž usíná. Milostný žár vyprchal.

S Carezzou je všechno jinak.

Milenci se pozvolna se sladkou lítostí oddělují, dlouho se k sobě tulí, vyměňují si polibky, objímají se, mazlí se. Vyzarují lásku a obdiv, nechávají v sobě rezonovat blaženost, jež se nikdy nešetře.“

Není takový chvalozpěv příliš přehnaný? V každém případě odráží styl, který prosycuje celou literaturu Carezzy. Ať je tomu jakkoli, Carezza přinejmenším dokazuje, že tato cesta nalézá na Západě své uplatnění. Pro Carezzu, stejně jako pro tantru, je obyčejná sexualita, lokalizovaná a omezená na pohlavní kontakt, neurózou. Lék? Maithuna, tantrické spojení!

Maithuna – tantrické spojení

Při maithuně zůstává pasivní často muž. Vyhýbá se všemu, co by vyvolalo ejakulaci. Šakti je aktivní a zachovává iniciativu během obřadu. Muž je vnímavý, tón udává šakti. Muž nezávisí na faktu, zda se erekce udrží až do konce nebo ne. Stačí mu, že může zůstat ve spojení. V tantrě je to spíš šakti než šiva, kdo zachycuje a přenáší kosmické rytmy Luny, Slunce a Země. Aby muž prožil extázi, musí dlouho zůstat ve spojení se šakti, naplňovat se její magnetickou energií, až jím projede „božská vibrace“. K tomu stačí uvolněná pozornost, aniž se zpronevěří tomu, co se děje v těle, aniž se zpronevěří výměnám, které se uskutečňují.

Toto spojení může (a mělo by) trvat dvě i více hodin. Šiva se musí poddat smyslnému vnímání ženy, cítit, jak její krev pulzuje, jak vibruje, *dýchat jejím rytmem*, což je velice důležité! Potom nastane extatický zážitek.

Rita Ashby, kalifornská tantrička, říká: „Tantrická šakti doslova rozkvétá. Její kůže se třpytí září Erosu, její otevřený a čistý pohled upoutává všechny ty, na které se obrací. Tantra je horoucí láskou, která šakti poskytuje sebedůvěru. Každá žena je manželkou Šivy. Šakti! Šakta! Orgasmus šakti zůstává pouhou možností bez skutečné důležitosti, protože žena není tolik orientována na pohlaví. Na rozdíl

od ejakulace rozdmýchává ženský orgasmus božský oheň rozkoše, netlumí ho.“

Její partner Ted Ashby dodává: „Když se milujete hodiny, lze použít vše: hrát na hudební nástroje, tančit jako bůh či provádět tantru se skupinou adeptů v magickém kruhu, kde se každý drží za ruce a vnímá vibrace a magnetismus ostatních. Tantrik se nesnaží vnutit svou osamělou totožnost. Je plně zde a nyní, je v životě, stává se Životem. Jste *Jedno* se svým partnerem a jste připraven se stát *Jedním* ze všech zázraků Bytí.“

Carezza, ne víc než Cesta údolím, neodsuzuje své adepty k neustálé nehybnosti. Vedle tajného jazyka vhodného k vzájemným výměnám jsou všechny pohyby dovoleny, pokud nevedou k ejakulaci. Její stoupenci šťastně objevili, že vše, co vede při normálním spojení k ejakulaci, se stává možným bez tohoto „incidentu“ a bez neustálé starosti, jak se ovládat.

Tantra osvobozuje muže od ejakulačního reflexu bez větších těžkostí. Dvojice, jež si zvykla po dlouhých letech na „normální“ lásku, se tohoto reflexu samozřejmě nezbaví ze dne na den. Na začátku se snad muži podaří občas úspěšně vyhnout ejakulaci, někdy bez spolupráce partnerky, která je sama podřízena navyklému vyústění sexuálního aktu a která může jako muž ze začátku považovat toto spojení za méně uspokojující.

Stačí prostě vytrvat, protože Levá cesta je nejsnadnější cestou k meditaci ve dvou.

Pokud jde o meditaci ve dvou, o její začátky, Rajneesh napsal několik krásných vět, například tento výňatek z časopisu Sannyas z února 1971:

„Milujte se meditací ve dvou. Nepotírejte sex. Nestavte se proti němu. Buďte k němu přátelští. Jste součástí přírody! Sexuální akt není dialogem mezi mužem a ženou, je to dialog muže s přírodou skrze ženu, je to dialog ženy s přírodou skrze muže. Během kratičké chvíle vplouváte do kosmického proudu, do nebeské harmonie, jste sladění se Vším. Muž se uskutečňuje skrze ženu a žena skrze muže.“

Když budete schopni být pozorovatelem svého sexuálního aktu, povyšujete ho, protože se při jeho pozorování osvobozujete.

Pouze sexuálním aktem se muž stane pozorovatelem svých vnitřních hlubin.

Je to tajemství k otevření nových dveří. Když se milujete nevědomě, jste pouze slepým nástrojem v rukou biologického vývoje. Nejste doopravdy zde. Vývoj si razí svou neznámou cestu skrze vás a vy budete odmítnut. Pokud jste schopni být při sexuálním aktu vědomí, stává se sex hlubokou meditací.“ Relativní nehybnost při Cestě údolím tyto možnosti poskytuje.

Rytmus maithuny

Život je rytmus! Při obvyklém spojení „západního“ typu muž kontroluje činnost a zejména koitální pohyby. Muž si většinou myslí, že to klope samo, a proto vnucuje *svůj* rytmus partnerce, často proti jejímu. Jako kdyby jí vnucoval tango, zatímco by poslouchala a toužila po valčíku! Na ples samozřejmě kavalír vede tanečnici, ale při tanci jde o něco jiného, protože dvojice sleduje rytmus orchestru a její pohyby se shodují.

Maithuna by měla být tancem, kdy šiva přijímá rytmus šakti. Tento rytmus se mění nejen od jedné ženy k druhé, ale ze dne na den, z okamžiku na okamžik. Potom, pánové, co musíte „udělat“? Měli byste vědět a přijmout, že nemáte „dělat“ nic, ale dát všemu „volný průběh“. Se zkušenou šakti to bude snadné, stačí počkat, až převezme iniciativu, a sledovat ji. Když se žena ze zvyku pasivně podřizuje mužskému rytmu, bude to o trochu choulostivější. Muž by měl zůstat pozorný a naprosto citlivý k prožitku šakti, pozorovat dechový rytmus ženy a vyhýbat se svévolným pohybům. Pokud se nic neděje, stačí často posečkat, aby se u šakti erotické vzrušení lehkými spontánními projevy uvedlo do činnosti a potom je přijmout za své. Ano, toto slovní spojení říká vše podstatné: přijmout za své! Šiva by měl obrátit a harmonicky přijmout rytmus šakti za svůj, ať je pomalý nebo rychlý, důkladný nebo povrchní. Když se šiva vzdá své dominantní úlohy, nic neztratí, naopak! Místo ženy jako „pytle s moukou“ najde rozkvetlou a živou partnerku, pravou tantrickou šakti.

Tato Rembrantova kresba (1646) ukazuje, že v jeho době byla „misionářská poloha“ oblíbená. I když jsou partneři sami, milují se oblečení. Tento druh souložě, jež lze považovat za běžný, bezpochyby uspokojuje sexuální podráždění – zejména mužské – a zajišťuje potomstvo, ale je pravým opakem tantrického prostředí.

ÁSANY PRO MAITHUNU

Každé sexuální, ať lidské či živočišné, ba i rostlinné spojení je posvátné, protože obnovuje nejvyšší tvořivý akt, protože obnovuje spojení kosmických principů Šakti-Šiva, příčinu projeveného vesmíru.

Pro tantru každý sexuální, jakkoli všední kontakt zůstává posvátným, i když si to aktéři neuvědomují, jak tomu často bývá. Právě to odlišuje tantrické spojení od obvyklého. Na to musíme pamatovat při přístupu k ásanám tantrického obřadu.

Tantra, jež usiluje o „zbožnění“ partnerů a jejich sexuality, není erotismem, jinak by Kámasútra nebo Kóčkaśastra byly tantrické. Příznávaný (a zákonný) cíl těchto děl je zvýšit smyslovou rozkoš. Nabízejí spoustu sexuálních technik, zejména milostných pozic. Na první pohled by potom stačilo vybrat ásany k tantrické maithuně.

Tradiční ásany pro meditaci ve dvou, vlastní tantrickému obřadu, jsou ve skutečnosti málo početné. Jejich kritéria? Tantričtí guruové je vybrali tak, aby byly pohodlné k prodlouženému sexuálnímu spojení, někdy na hodiny, aniž by se musela často měnit ásana, což narušuje zvnitřnění. Často je jejich pohodlnost taková, že dovolují naprostou fyzickou a duševní relaxaci, která vede k jiným stavům vědomí či

spánku, což naprosto není na závadu. Ásana by měla rovněž podporovat magnetické a pránické výměny a usnadňovat kontrolu ejakulace. Proto jsou některé z nich úmyslně málo „dráždivé“.

Po této stránce tantra nedoporučuje, alespoň na začátku, nejužívanější polohu dotyčného páru. Na Západě je to často pozice nazývaná „misionářská“, v sanskrtu *uttanabandhásana*, kdy muž leží na ženě. Jméno této pozici dali černoši, když špehovali pastora s jeho ženou při milostném skotačení škvírami v chatrči. Tato pozice, pro ně neobvyklá, je rozesmála! Mimochodem (upejpvost nevymřela), některé ženy zatvrzele i dnes odmítají všechny ostatní pozice jako „perverzní“!

Jediný důvod, proč tantra nedoporučuje nejobvyklejší polohu, praví, že poloha neusnadňuje kontrolu ejakulace. Jestliže během let byla tato poloha spojena s ejakulací, vytvořil se silný podmíněný reflex (Pavlov!). Je snadnější nebo méně obtížné se kontrolovat při změně pravidel hry, počínaje pozicí.

Rajneesh napsal: „Ať partneři přijmou mnoho poloh nebo ne, budou se uvolňovat. To závisí na životní síle, ne na duševnu. Nic se nemusí rozhodnout předem. Rozhodnutí, to je problém. Abyste se milovali, tak se rozhodujete a radíte se s knihami, které vysvětlují jak a co dělat. To ukazuje, jaký typ duševna se rozvíjí. Jestliže se radíte s knihami také o milování, stává se cerebrálním; vše cerebralizujete!“

Rajneeshova neotantra je zejména ne-tantrou v tom, že naprosto odstranil tantrickou tradici, což popírá. Je potřeba po těchto pádných větách ještě popsat tradiční tantrické ásany?

Samozřejmě, že ano! A toto „ano“ podepírám příkladem. Když o prázdninách plavu ve Středomoří, nikdy předem nevolím styl, nechávám na těle, jaký typ plavání použije. Podle nálady a okolností to budou pomaloučká relaxovaná prsa, hlava nad vodou, nos na vzduchu, abych viděl, co se okolo mě děje, abych pocítil své tělo obklopené „velkou modří“. Podle stavu moře nebo k uvolnění přebytečné energie to však zítra bude kraul. „Nemyslím“ na své pohyby, nic necerebralizuji, poddávám se moři.

Odkud přichází svoboda, spontánnost, ne-li z hodin plavání, kdy ochraptělý plavčík křičel: „Jedna... ruce dopředu... dvě, tři!“ Dnes

jsou zapomenuty hodiny plavání, učitel, bazén s chlorovanou vodou: dnes plavu a to je vše!

Podobně se to má s ásany a technikami, jež nabízí tantra. Proč by každá dvojice měla opět vymýšlet tantrické pozice, ostatně mnohem méně početné než pro obvyklé milování, které tantrici neodsuzují, ani nezavrhují? Proč si nedopřát tisíciletou zkušenost? Když si dvojice z této knihy vybere nějakou ásanu, není to pouze pro jednu a při dalším milování na ni zapomene. Tantrik samozřejmě není vědecký milovník, snaživý žák, který šprtá knihy a který v postýlce začíná s předepsaným laskáním, s předehrou atd., a je naprosto jasné, že nemá otevřenou knihu na polštáři. Překypuje to dobrými úmysly a jemností, ale stačí to k rozpálení ženy? Ledaže se dopálí sama.

Purušájitásana

Když jsem připravili půdu, přejdu k pozicím. Nejdříve obrátíme „misionáře“, tedy posadíme šakti na muže. V tantrické ikonografii se v této pozici spojují Rati a Káma pod bohyní Činnamatí.

Její výhody: šakti má iniciativu pohybů a kontroluje prožitek. Šiva se skoro nepohybuje a může lépe relaxovat.

Pro šakti není tato poloha vždy pohodlná a mohla by si přát ji změnit, což by přerušilo prožitek. Tato nevýhoda není absolutní, protože během ovládnutí ejakulace utlumí změna ásany ve vhodném okamžiku erotické napětí a tuto kontrolu usnadňuje.

Tato poloha také dovoluje opačné spojení, při kterém se šiva ztotožňuje se šakti a *přesně* si osvojuje obvyklou polohu ženy v „misionářské“ poloze. Leží tedy na zádech, nohy roztaženy, Šakti má úlohu muže s nohama u sebe. Šiva a šakti tak mohou „obrátit“ spojení, abych tak řekl, „vyměnit si pohlaví“ a naplnit se ženským prožitkem při představě ženy a naopak.

Na jihu Indie je tato pozice důvěrně zakořeněna, protože zintenzivňuje na maximum erotickou zkušenost šakti.

Tato poloha poskytuje iniciativu šakti, která má plnou volnost ve svých pohybech. Na Západě nejčastěji plně zvedá a klesá pánví, protože má ráda dlouhé pronikající pohyby, jejichž rytmus

přizpůsobuje podle svého. Šivovi jsou rovněž příjemné, ale jsou to bohužel právě tyto bohaté pohyby sem a tam, které nejrychleji vyvolávají nezadržitelnou ejakulaci.

Tantra pro tuto ásanu nabízí to, co indický tantrický pár Kale nazývá *corkscrew*, vývrtkou: „Když šakti leží na šivovi položenému na zádech a když lingam pronikl, uděluje muž své pánvi rotační pohyby jako striptérka. Proto postupně napíná a relaxuje hýždě, které se pozvolna zvedají a klesají s jeho pánví. Současně se svaly dolní části zad se musí provádět leštivé rotační pohyby ke stydké krajině. Tento pohyb sem a tam, ač omezený, spojen s rotací udržuje spirální pohyb lingamu, intenzivně stimuluje jóni a vyvolává značnou rozkoš. Jógini, která pozorně sleduje tento pohyb, ho zintenzivňuje, když ho sladuje se svými kyčelními pohyby.“

Když se vývrtka provádí v misionářské poloze, přidává žena k rotačním pohybům, zdvihu a poklesu pánve, vaginální *nasávací stažení*, jako by lingam *dojila*. Spojený efekt těchto činností: rotace, pohyb sem a tam a nasávací stažení vyvolává neuvěřitelnou sexuální stimulaci.“

Jsem si jist, že jim, stejně jako já, věříte na slovo, ale každý asi bude mít na mysli, že se šiva musí dobře ovládat, aby neuklouzl. Navzdory zdání je toto nebezpečí menší, než kdyby šakti prováděla rozsáhlé pohyby pánve. Díky *corkscrew* bude šakti maximálně stimulována při minimu pohybů, z nichž vyplynou bleskurychlé prodloužené a opakované orgasmy. Rotační pohyby mužské pánve, jejíž stydká krajina zůstává přisedlá k stydké krajině šakti, silně dráždí klitoris a stimuluje stěny jóni. Přidejme k tomu nasávání, jež se uskutečňuje vaginálními stahy. Šakti to poskytuje explozivní směs slastnou pro šivu, přesto bez předráždění lingamu, které by mohlo způsobit ejakulaci.

Dvojice Kale upřesňuje, že se tato „vývrtka“ také používá v misionářské pozici, ale s různými úpravami. Když je šiva v opačné pozici, svírá a uvolňuje hýždě, vytváří pohyb sem a tam, protože *jeho hýždě jsou na pevném podkladu*. Když je však dole šakti, má výhodu opory hýždí, a proto je musí rytmicky svírat a uvolňovat. Podle potřeby může tento pohyb sem a tam zesílit nenápadným houpáním pánve. Stažení hýždí usnadňuje vaginální stahy k „podojení“

lingamu. Pro pozice šiva-dole a šiva-nahoře se role skoro obrací. V obou případech by měl šiva udržovat jemný kontakt s klitorisem šakti, která během rotačního hlazení neopouští své ohanbí bez kontaktu s ohanbím šivy.

Upavištásana – sedící pozice

Upavišta znamená „sedící“ a označuje víc ásan než jednu jedinou. Ve všech variantách této pozice sedí šakti obkročmo na šivovi. Nejjednodušší je *sukhásana*, šťastná poloha. *Sukha* – štěstí, opak k *duhkha* – utrpení.

V této pozici sedí adept na podložce, koberci nebo tenké matraci, má zkřížené nohy v krejčovské pozici a uvítá šakti, která se usadí nahoře. Je k němu obrácena tvář, líbá ho a pokládá mu ruce buď na ramena, nebo okolo krku.

Pokud je partnerka lehká, zůstává tato pozice pohodlnou i při prodlouženém spojení. Vyhovuje Cestě údolím, stejně jako Srázné cestě. Je méně erotická, ale usnadňuje kontrolu ejakulace. Je rovněž příznivá „tajnému jazyku“.

Upavištásana – asymetrická varianta

V této asymetrické variantě upavištásany (málo známé) sedí od začátku šakti na zemi, pouze kostrč a hýždě se dotýkají koberce. Je tedy trochu zakloněna, ruce má k udržování rovnováhy opřené o zem. Šiva sedí ve stejné pozici, lingam a jóni jsou proti sobě. Šakti položí své pravé stehno na levé stehno partnera, který dá své pravé stehno na levé stehno šakti. Při spojení jóni s lingamem jsou těla trochu zakloněna a udržují se navzájem výškou paží.

V tibetském tantrickém buddhismu je toto spojení skoro vždycky znázorňováno touto pozicí, to znamená obkročmo. Mužský bůh má vždy hrozivý výraz, zatímco bhairaví je na rozdíl od něj malá.

Pozice je ideální pro „splynutí pohledem“. Dvojice se na sebe dívá, což vytváří intenzivní psychický proud, nebo hledí mezi oči, doprostřed čela, do ádžňáćakry. V obou případech zůstává pohled pevný, oči jsou trochu zeširoka otevřeny a bez mrkání jako při tráťaku.

Pozice je rovněž příznivá „tájnému jazyku“, který vyžaduje tělesnou nehybnost k užitečné výměně rytmických stahů mezi jóni a lingamem, ale nejčastěji slouží k „rytmickému sladění“ spojení. Paty jsou na zemi. Udržují oporu a dovolují lehké nárazy, jež se vytvářejí houpáním, které bude synchronní s dechovým rytmem.

Rytmus houpání je pravidelný a dech se „usměřňuje“; to znamená nadechovat se při zhoupnutí dozadu a vydechovat při návratu. Výsledek: když se muž nadechuje, žena vydechuje.

Dýchání bude nutně „rovnoměrně rozdělené“, to znamená, že nádech bude trvat přesně tak dlouho jako výdech. Houpání je

doprovázeno buď óm, vnitřně opakovaným při nádechu a výdechu, nebo zvláštní mantrou, kterou dvojici dává guru.

Málo erotická sukhásana vytváří naproti tomu stav vzájemného okouzlení a změnu stavu vědomí blízkého hypnóze; zajišťuje intenzivní vzájemný vztah, zejména ovládají-li partneři trátak alespoň po dvě minuty bez mrkání. Když už nevydržíte nemrkat a slzy jsou na krajíčku, zavřete oči a psychicky se napojte jeden na druhého. Stavů splynutí, hlubokého fyzického a psychického vzájemného prostupování lze dosáhnout v krátkém čase, zejména jsou-li oba partneři jeden do druhého zamilováni. Upozorňuji, že tato pozice je použitelná i bez proniknutí, ba i bez pohlavního kontaktu.

Upavištásana – varianta

Předešlé pozice nepředpokládaly zvláštní tělesnou přípravu. Nicméně další varianta upavištásany vyžaduje dobrou pohyblivost kolen a kyčlí, alespoň u šivy. Šiva sedí na koberci a položí chodidla proti sobě. Přibližuje paty k perineu, ale nedotkne se ho. Nohy vytvářejí pro šakti minisedátko. Kdyby šivovi chyběla ohebnost kyčlí, bylo by to pro oba nepohodlné. V tom případě je lepší se pozice vzdát.

Tantrický význam této varianty se skoro neliší od jednoduché sukhásany. Výběr je pouhou otázkou vzájemné dohody a pohodlnosti. „Varianta variant“ se nazývá *padmāsana*, lotos. Šiva, který se v této pozici musí cítit pohodlně, sedí na koberci v málo sevřeném lotosu, který vytváří pro šakti minisedátko. Šakti usedá na jeho klín a přijímá lingam.

Uttanabandhāsana

Zatímco na začátku se „misionářská“ pozice obvykle nedoporučuje, její varianta, *uttanabandhāsana*, ano. Šiva si sedá na bobek, nelehá si na šakti, která je nehybná. Nenastávají neočekávané pohyby a šiva se snadno kontroluje.

Tirjakásana

Tirjak znamená „z boku, ze strany, nakřivo“. Jde o asymetrickou pozici v Indii málo používanou, ale na Západě obvyklou. Uvidíme proč. Popíšme si ji nejdříve.

Na začátku leží šakti na zádech jako při „misionářské“, až na to, že její pravá noha je ohnuta a levá položena na posteli. Šiva leží na levém boku a je napravo od šakti, ke které je víceméně kolmý. Potom se zasune pod ohnutou pravou nohu šakti, jejíž levé stehno svírá mezi svými. Pravá noha šakti spočívá na pravém boku jógina. Když je lingam v jóni, je mužské ohanbí kolmo k ohanbí šakti.

Tato poloha se může zdát komplikovaná: je snadnější ji zaujmout než popsat! Obrázek vše dokresluje.

Existuje jednodušší varianta: šakti stále leží na zádech jako při „misionářské“, ale s chodidly opřenými o zem, tedy s ohnutými koleny. Šiva leží na pravé straně na levém boku. Je kolmo k šakti. Sklouzne pod „most“ vytvořený z ohnutých nohou, přivede lingam před jóni a zasune ho. To je vše! Nyní obě nohy šakti spočívají na šivovi, pravá na jeho boku a levá na jeho stehnu, zatímco při klasické ásaně je levá noha šakti natažena a uvězněna stehny šivy. V dříve popsané klasické pozici jsou nohy partnerů vzájemně překryté, ale v této jednodušší variantě tomu tak není. Jediná nevýhoda: pohlavní akt je méně důvěrný.

Jaké jsou výhody této ásany pro Západ? Kromě léta je u nás okolní teplota často velmi nízká na to, aby šakti a šiva mohli cvičit nazí a bez přikrytí. Oděv není tantrickou tradicí zakázán, přesto překáží. Tantra se často na Západě provádí v posteli, většinou příliš měkké pro předchozí ásany. Laterální poloha je pro postel ideální a peřiny nepřekázejí, naopak. V chladném pokoji dovoluje teplo, které vytvářejí, rituální nahotu. Protože indiští tantrici většinou nemají skutečnou postel nebo silnou matraci, bez které je boční poloha pro muže nepohodlná, pochopíme, proč jí používají tak málo.

Další výhoda: laterální pozice vytváří důvěrný kontakt lingamu a jóni, který přetrvává, i když erekce slábně, což může během prodlouženého spojení nastat. Navzdory asymetrii pozice není v tirjakásaně doba trvání problém, protože její pohodlí je takové, že šakti a šiva v ní mohou usnout, což není nevýhoda. I když vědomé

„já“ je nepřítomné, obě těla dobře vědí, co se děje. Splynutí a magnetické výměny pokračují i během spánku. Mnoho západních tantrických párů si ji vybírá ke spánku a tráví tak hodnou část noci v pouhém vnějším sexuálním kontaktu, tedy bez proniknutí.

Tato dosti málo erotická pozice se hodí k Cestě údolím, stejně jako pro Strmou cestu. Možné pohyby jsou dosti omezeny, ale je snadnější se kontrolovat. Lingam není tolik drážděn tam, kde je nejcitlivější, na žaludu, tedy se zmenšuje nebezpečí uklouznutí. Ruce jsou konečně volné k mazlení, které zvyšuje sexuální napětí šakti bez přílišného nebezpečí ztráty kontroly u šivy.

Potom stačí, aby se šakti zhoupla na levý bok a ocitne se v šivově klíně: viz následující poloha.

Páršvapíditakásana – retrolaterální pozice

Tato pozice odvozená z tirjakásany se doporučuje k Cestě údolím nebo pro *tantranidru*, tantrický spánek, kdy dvojice spí spojena. Tirjakásana se hodí ke krátkému spánku, ale na celou noc ne, protože po určitém čase znehybňuje, zejména šakti.

V tomto případě lépe vyhovuje páršvapíditakásana, retrolaterální pozice, protože se bez problémů může udržovat nekonečně dlouho.

Říká se jí retrolaterální, protože šakti leží na boku schoulená v klínu šivy, rovněž na boku, který se s ní spojuje zezadu. I když nabízí pouze snížený tělesný kontakt (hrud' šivy se nedotýká zad šakti), je přesto slastná, protože hýždě šakti se tisknou k břichu šivy.

Do retrolaterální pozice se šakti a šiva dostanou z tirjakásany bez vyjmutí lingam. Šakti uvolní ohnuté nohy, zhoupne se na bok a uhnízdí se v klínu šivy. Cílem není usnout, ale dojde-li k tomu, nevadí, naopak! Nejčastěji, aniž by se probudili, se během spánku spontánně oddělí. Výhodou této pozice, ať bdělé nebo ne, je, že se kontakt prodlužuje na hodiny, protože lingam, i splasklý, zůstává uvězněn v jóni.

Mnoho tantrických dvojic si ji volí k Strmé cestě. Je sice možné, aby se šakti pohybovala, ale nejčastěji zůstává pasivní. Když zachovává naprostou nehybnost a ponechává šivovi jednat podle

svého, přenechává mu kontrolu prožitku, což mu umožňuje neomezeně setrvat v absolutním kritickém bodu bez obavy, že nevhodný pohyb šakti vyvolá nezadržitelnou křeč.

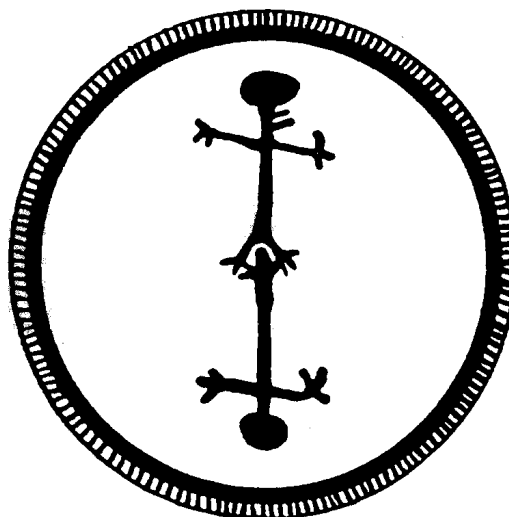
V ostatních pozicích, když je šiva blízko nebo dosahuje kritického bodu, znehybňuje a vyčkává, až poplach pomine, a pak opět začíná s pohyby. V retrolaterální pozici se šiva může se zajištěnou nehybností *naučit pohybovat i v kritickém bodě*, což je důležité. Jinak řečeno, při výdrži „na ostří nože“ bude provádět lehké pohyby s velkým soustředěním a zjistí, že i v nenávratném bodě není neodvratně podřízen absolutní nehybnosti. Tato pozice je jednoduchá, a proto se spokojují s tímto výkladem.

Džánudžugmásana – protilehlá pozice

Džánudžugmásana, pozice X nebo protilehlá, je v tantrě specifickou ásanou pro maithunu. Je dojemné se dozvědět, že se prováděla již v prehistorické Indii v době měděné. Během vykopávek v Daimabádu, v dnešní Maharáštre, byl vykopán jeden hrncířský výrobek ozdobený kresbou, jež představuje dvojici spojenou v této ásaně. Nezdá se, že by ji umělec zobrazil jen jako dekoraci či jako ryze erotický výjev. Vše předpokládá kulturní záměr blízký tantrismu.

I přes silnou stylizaci je obrázek zřejmý. Je zajímavé si připomenout, že na jedné straně jsou prehistorická koitální zobrazení výjimečná, na druhé jde o natolik neobvyklou pozici, že ji nenajdeme mezi erotickými soškami hinduistických chrámů od Khadžuráha po Kónarak, jinak tak mnohomluvnými! Není ani v indických erotických rukopisech, jako je Kámasútra nebo Kókkašástra, kterým nechybí představitost! Jak to? Je málo „vzrušující“? Nevím. Na Západě se rovněž nepoužívá, ba je neznámá.

V Nepálu, v další tantrické oblasti, se objevuje na obraze z XVIII. století, který je otištěn v knize Tantra Asana od Adjita Mookerjeeho, str. 112.

*Zobrazení protilehlé pozice
na prehistorické váze
nalezené v Daimabádu.*

Tantra si této pozice váží, protože dovoluje prodloužený styk v naprosté relaxaci, což je příznivé dlouhým pránickým a magnetickým výměnám na úrovni pohlaví. Jestliže ji obyčejné milování opomíjí, důvodem je bezpochyby skrovné proniknutí

lingamu. Z tohoto hlediska by mocná erekce i vadila. Pro Cestu údolím to představuje spíše výhodu, protože vnitřní kontakt přetrvává navzdory slabé erekci, ba i bez erekce vůbec. Koitální pohyby jsou omezené, zajisté, ale možné. Poloha vzbouzí zdánlivě málo vzrušení, přesto dovoluje plně prožít tantrickou zkušenost a nebrání rozkoši ani orgasmu, zejména u šakti.

Zaujmutí pozice je prosté. Často se kontakt vytváří a prožívá během určitého času v pozici obkročmo, v sukhásaně. Potom se stačí zhoupnout a natáhnout nohy tak, aby se oba ocitli na zádech v protilehlé pozici. Varianta: šiva a šakti se nepoloží na záda, kdy jsou těla doslova proti sobě, ale upraví si sklon trupu polštářky nebo poduškami, například na 45 stupňů. Všechny výhody této ásany se zachovávají, ale kontakt je intimnější, hlubší a dobře utvářená erekce neruší.

Tato pozice ukazuje, nakolik se tantrismus noří do hlubokých kořenů indické prehistorie a má své kouzlo si při jejím dnešním provádění připomenout dvojice z dávných dob.

Zasvěcující a rituální charakter této pozice se objevuje v jiné tradici blízké Západu. Svědectvím je esoterická mandala (a to i bez zřetele na magický čtverec **ROTAS** čitelný v každém směru), která je zde na obrázku.

Tento čtverec kabbalistického původu se nachází na medailonku nalezeném v Pompejích, na italském kostele a na latinské bibli z roku 822, na řeckém rukopisu a na zdi charentonského zámku, oba z XII. století. O čtyři století později se opět objevuje na rakouské minci! Zvláštní!

Když dešifrujeme tuto mandalu podle tantrického symbolismu, objevíme nejdříve nahou Šakti na jejím otočeném trojúhelníku, univerzálním symbolu“ jóni. Vládne mocností noci, nevědomí, a proto má černou kůži a srpek luny, nebeské těleso ženy. Šiva je v trojúhelníku s vrcholem nahoru jako v tantře. Bílá mužská barva symbolizuje mocnosti intelektu, činnost v konkrétním světě, která se projevuje za dne, za slunečního světla. Oba vzájemně se překrývající trojúhelníky zobrazují spojení mužského a ženského principu. Šiva a Šakti jsou skryti pod magickým čtvercem, který slouží jako řídký list. Jsou spojeni v protilehlé pozici! Centrální „N“ čtverce, koneckonců jeho těžiště, zahaluje jejich pohlaví ve styku, ne-li spojení. Kde jsou a co dělají ruce? Jediný rozdíl od protilehlé pozice tkví v tom, že při tantrické ásany jsou nohy šakti položeny na šivových.

Celá mandala napodobuje původní tvořivý akt, stejně jako tvořivé síly, které působí v projeveném vesmíru. Kromě obou velkých

trojúhelníků lze napočítat šest malých, jeden šestiúhelník, dva kruhy a konečně na každé světové straně symbolickou mystickou postavu. Na jižním vrcholu trojúhelníku „Šakti“ je býk (Nandin, Šivův dopravní prostředek!), symbol ani neomalené, ani kruté sexuální síly, symbol, který přispívá k udržování pohybu kruhu. Orel, to je Garuda! Pokud se týče okřídleného lva, drahého esoterismu Středního východu, není tantrě neznámý, až na to, že není okřídlený. Poslední postavou je Anděl nebo spíše okřídlený člověk, který symbolizuje jeho duchovní dimenzi.

Není překvapující v této mandale odhalit podstatné prvky tantrické tradice? Symbolika celku není samozřejmě těmito několika úvahami vyčerpána. Každý ať si ho prozkoumá víc než...

RITUÁL MAITHUNY

Jónipúdža je uctívání par excellence. Neznát ji zbavuje ostatní formy kultu jakékoli hodnoty.

JÓNITANTRA

Citace ukazuje důležitost jónipúdži, uctívání jóni v kultu Šakti, tvořivé síly vtělené do pohlaví ženy.

Mezi vzácně vydanými texty, které popisují a potvrzují tento rituál, znám pouze Jónitantru (nezaměňovat s Jóganítantrou) a Brhatjónitantru, kompletnější, ale jejíž celistvý rukopis není znám. Můj popis tohoto základního rituálu, jenž je pro Zápaďany s menšími úpravami dostupný, se opírá právě o Jónitantru. Jako v ostatních tantrických textech jde spíše o souhrn než o naučné pojednání: áčárja, instruktor osobně, předává techniky. Áčárja (může to být i žena) hraje během jónipúdži, která musí probíhat za jeho přítomnosti, hlavní roli.

Protože kromě výjimek nemá Zápaďan přístup k přímému zasvěcení, je nezbytné doplnit skromné údaje originálního textu.

Když autor (neznámý) upřesnil, jaké ženy jsou schopny rituálu, dodává, že jóginí „musí být smyslná, nevázaná, milá (pramada), ráda se milující (kánta) a nadto všechno neklamně ostýchavá“. Často je to šakti guruu, která slouží tuto mši, ne-li, bude to společnice adepta.

Na začátku uctívání se šakti usadí do středu mandaly, většinou trojúhelníku v kruhu, symbolu kosmické jóni. Sádhaka jí nabídne nápoj s afrodisiakem, který se nazývá *vidžaja*, jehož složení není uvedeno, bezpochyby proto, že je v té době asi každý v Indii znal. J. A. Schoterman, který přeložil tento text, si myslí, že se jednalo o *bháng*, nápoj s indickým konopím, přesto v žádném případě nebyla žena zdrogována. Na Západě ho nahradí číše šampaňského nebo lehký alkoholický nápoj, například gin.

Příznávaným záměrem je extrémně erotizovat šakti, silně podráždit její sexuální energii, aby ji přivedla k extázi. Jestliže šampaňské nebo alkoholický nápoj vytváří tento účinek u západní šakti, dosáhneme cíle.

Když proběhne přípravný rituál složený z manter a bídž (samohlásek bez pojmového obsahu), které autor neupřesňuje, začíná první část jónipúdži. Jóginí se posadí na levé stehno adepta, který uctívá její *šakuntalajóni*, to je nevyholenou jóni, což je snadno splnitelné. Adept jóni pomaže santalovou pastou či jemným parfémem. Jóni se podobá „kouzelnému květu“. Uctívatel šakti znovu nabídne číši vidžaji a nakreslí jí rumělkou *ardhačandru*, půlměsíc doprostřed čela. Nejde o mechanickou rutinu: symboliku každého gesta partneri intenzivně prožívají. Zatímco adept kreslí půlměsíc, dvojice si uvědomuje lunární síly přítomné v šakti.

Šiva položí ruce na prsa šakti a naplňuje se mateřským aspektem kosmické Šakti a vyslovuje sto osmkrát *bhagabídžu*, kořenový zvuk lůna, opět bez upřesnění, ale všeobecně zní *hrím*. Konečně uctívatel provádí všechna gesta a doteky, které mohou maximálně šakti podráždit: mazlí jí ňadra, stehna a jóni.

Pomlouvající tantry pokrčí rameny a řeknou, že jde o banální omakávání a že taková „komedie“ působí směšně. Jejich postoj přirovnávám k záměně sprchy a křtu, protože v obou případech se používá voda!

Během jónipúdzhi vyvolává podráždění šakti, které se přenáší na šivu, bohaté vyměšovací šťávy *tattvóttvamy*, jemné esence, to je vaginální vyměšování, a hlavně probouzí jemné pránické energie, jež mají prvotní roli v následující púdzhi.

Ústřední část púdzhi se odehrává nyní. Šakti pomazává lingam santalovou pastou či afrodisiakovým parfémem, zbarveným šafránem. Stále přítomný guru bdí nad přesným dodržováním rituálu a recituje vhodné mantry. Teprve potom je lingam vsunut do jóni. Maithuna se nesmí stát pouhou všední souloží, ale zůstává pod kontrolou navzdory intenzivnímu vzájemnému vzrušení a prožívá se v posvátném smyslu vlastnímu každému tantrickému spojení. Možné způsoby tantrické maithuny jsou předspsány, zejména pokud jde o ásany a kontrolu ejakulace.

Základní podstata tohoto obřadu náleží vzájemnému vstřebávání „jemné esence“. Když lingam přidá vlastní mazací sekrece k vaginálním tekutinám, přispívá značně k provlhlení jóni. Obě tekutiny se mísí a tantrikové věří, že je jógini i jógin vstřebávají: šakti osmózou vaginální sliznice, šiva vadžrólím (viz kapitolu o tom). Podle tantry tato výměna vitalizuje a dynamizuje oba adepty. Je jisté, že i bez tohoto vzájemného pohlcování intenzivní a prodloužené podráždění gonád zintenzivňuje vyměšování sexuálních hormonů, které by rovněž měly vytvářet tuto „jemnou esenci“: proč ne?

Dvojice během maithuny medituje o tvořivé síle, která se probouzí v břiše ženy, stejně jako muže, a tuto Kosmickou energii uctívají.

Doba trvání tohoto spojení jóni-lingam odpovídá tomu, co je ostatně řečeno v této knize: nikdy neplatí „co je rychle uděláno, je dobře uděláno“. Po rituálním spojení vzdá šiva úctu jóni. Jógini leží na zádech a s roztaženými nohama se nabízí jeho pohledu a uctění. Adept odebere prstem trochu vaginální tekutiny a *namaluje tilaku*, znaménko, které nosí indické ženy, doprostřed čela své partnerce ještě ponořené do extáze, stejně jako sobě. Áčárja provádí totéž. Dvojice mu skládá hlubokou poklonu a úctu, protože jeho přítomnost jim pomohla se během celého rituálu kontrolovat a uchovat posvátný

charakter. Toto spojení za přítomnosti gurua vytváří u trojice pouto pozoruhodného a důvěrného přátelství.

Jónitantra předepisuje, aby se jónipúdža prováděla každý den. Vytváří ve své indické podobě přímou přípravu k čakrapúdži.

Uznávám, že praktikování sexuálních rituálů áčárji a jeho šakti se svými žáky se může podle *našich* kritérií zdát nepřijatelným, ale musíme je opravdu skrývat?

Protože není myslitelné přenést jónipúdžu v původní podobě, dané údaje ji tantrickým dvojicím přesto dovolí praktikovat v oslabené či přizpůsobené podobě, když zachovají její smysl, což je podstatné.

Rituální trojúhelník

Při tantrickém rituálním spojení to není pan X., který se setkává s paní Y., ale Šiva, který se setkává se Šakti. Proto se partner musí zbavit, oprostít se od svého malého já, aby v sobě vnímal absolutního muže, Šivu, a ve své partnerce absolutní ženu, Šakti. Tato změna vnímání se připravuje.

Proto adept před touto maithunou kreslí na místě, kde se bude spojení konat, červený trojúhelník a do jeho středu *bindu*, bod či semínko. Medituje o symbolice otočeného trojúhelníku a tohoto bindu. Potom opakuje svou mantru a duševně promítá obraz Šakti na tento trojúhelník, až pocítí, že konkrétní žena, partnerka obřadu, *doopravdy* ztělesňuje Šakti, ženskou kosmickou energii.

Potom vizualizuje její jóni a ponořuje se do jejího kosmického významu jako do vstupní brány veškerého života. Vnímá tvořivý dynamismus přítomný v pohlaví Šakti, v jejím pólu „druhu“. Prociťuje její neodolatelné sexuální kouzlo schopné probudit lingam, pohlit ho, zmocnit se oplodňujícího spermatu. Vizualizuje Šivův bílý trojúhelník s vrcholem nahoru a v duchu ho překrývá červeným ženským trojúhelníkem.

Bindu, centrální bod trojúhelníku Šakti, který překrývá mužský trojúhelník, symbolizuje vnitřní splynutí kosmických principů Šakti-Šiva. Adept vnímá neproniknutelné tajemství a hluboce posvátný

smysl sexuálního spojení, když duševně opakuje mantru, kterou mu dal guru. Západ'an bude používat óm či óm mani padmé húm.

Když dokonale překryl ve své duši oba aspekty partnerky, individuální i kosmický, přichází k ní a spojuje se s ní poté, co vykonali ostatní rituální akty v tomto trojúhelníku, který jim bude neustále připomínat jejich absolutní dimenzi, jež překračuje jejich individuální a dočasný charakter.

ASKEZE V ŠESTNÁCTI

Proč tolik hovořit? Ó Kaliko, je jasné, že žádná cesta kromě cesty Kula nemůže na tomto světě, i ostatních, zajistit štěstí. Adept cesty Kula zasluhuje peklo, uchovává-li tuto cestu v éře Kali, kdy všechna náboženství jsou opuštěna, tajnou.

MAHÁNIRVÁNATANTRA VII. 202

Askeze v šestnácti, *čakrapúdža*, uctívání v kruhu, představuje s pěti makarami základní obřad tantry, i když je nejméně pochopena a bezpochyby nejméně „exportovatelná“, nejméně proveditelná na Západě. Mimořádná a konkrétní symbolická hutnost soustřeďuje ve strhující zkratce to nejpodstatnější z tantrického kultu a myšlení. Ignorovat *čakrapúdžu* a pět makar znamená nepochopit tantru.

O co jde? Dvěma slovy: o „surovou skutečnost“, to je o konkrétní a praktické provádění v celé své „hrůze“. Na tajném místě se shromáždí osm mužů a osm žen. Při vstupu si muži vyberou nějaký kousek oděvu či šperk z krabice: jeho majitelka bude pro tento obřad jeho partnerkou. Potom jsou všichni rituálně připraveni v kruhu a budou pít víno (*madja*), jíst maso (*mámsa*), rybu (*matsja*), obiloviny (*mudra*). Až sem nic, co by se dalo vytknout. Pak se každý spojí (*maithuna*) se svým partnerem (-kou) pro tuto noc. Hromadná sexuální orgie, že? Alespoň v našich očích. To nás přivádí k pěti

makarám (sanskrtským písmenům), **5-M**, počátečním písmenům každého elementu.

Právě maithuna tvoří největší nedorozumění. Malí nemravové se usmívají a myslí na to, že by se nenudili. Slušní lidé se ušklíbají a vidí v tom zvrhlost. Jak asi tušíte, obě strany naprosto nechápou, oč jde. Jde o skutečné akty a mým cílem bude vysvětlit vám jejich hlubokou symboliku.

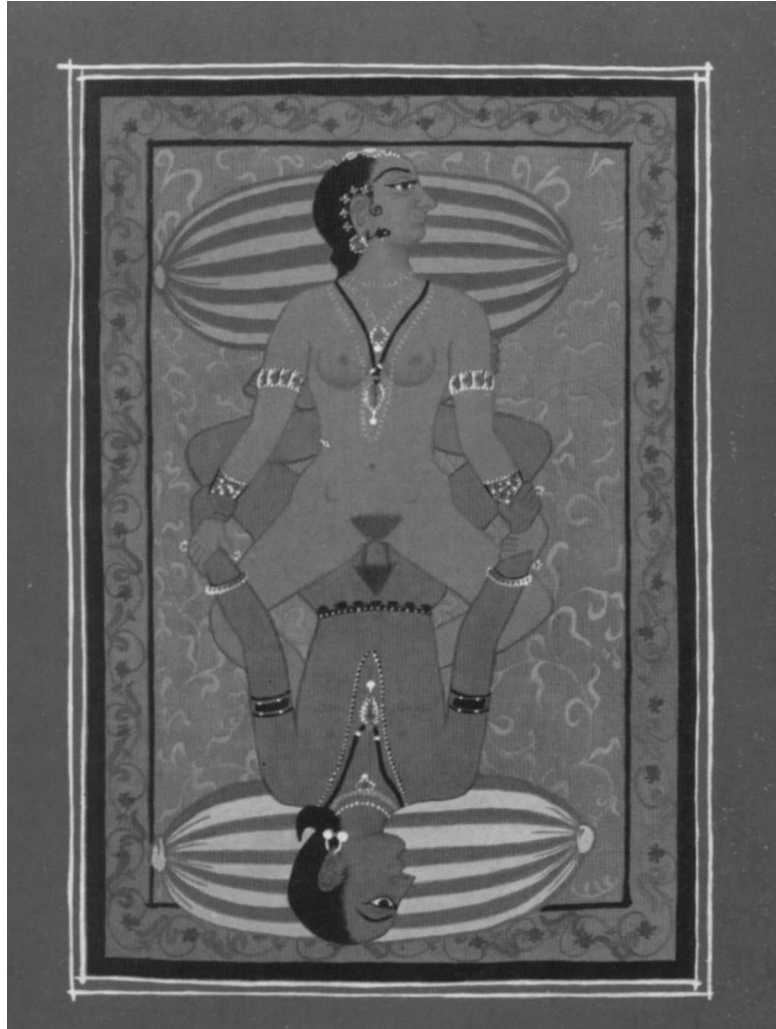
Podívejme se na konkrétní fakta včetně svědectví a začněme osobou přinejmenším nevšední, Angličanem Edwardem Sellonem, narozeným roku 1818. Během svého krátkého života, žil méně než půl století, byl tento dobrodruh postupně vojákem, vozkou, učitelem šermu a pornografickým autorem! Jeho otec, „zchudlý šlechtic“, zemřel, když byl Edward ještě dítě. Sotva dosáhl šestnácti, je již v Indii, v drávidské zemi, v Madrásu, jako praporečník 4. regimentu Madras Native Infantry. Během šesti let v Indii zažil nespočetná dobrodružství v obou smyslech slova! Zajímal se zblízka o sociální život Indie, náboženství a sexuální život („zblízka“ zde pochopme doslova!).

Ve svém životopise *The Ups and Downs of Life* podrobně popisuje milostná dobrodružství, která má z první ruky, a lze-li to tak říci, indický život té doby: „Začal jsem tou dobou s domorodými ženami s intenzivním a pravidelným kursem líbání. Obvyklá cena je dvě rupie. Za pět rupií můžete mít nejsvůdnější muslimské dívky nebo jakoukoli lepší kurtizánu. Ženy za pět rupií jsou klasa, třída naprosto odlišná od jejich pobledlých evropských kolegyň. Nepijí, jsou svědomité, vybraně oblečené do přepychových obleků, ozdobené záplavou drahých klenotů, jsou dobře vychované a nádherně zpívají za doprovodu violy da gamba. Svě vlasy přikrašlují kytičkou plaménku či květu bilvy s jemnou vůní, smíšenou s diamanty nebo perlami. Dokonale znají všechna umění i svody milostné, jsou schopny uspokojit všechna přání. Jak půvabem, tak postavou jsou nepřekonatelné... Je nemožné popsat rozkoše, které jsem vychutnával v objetí těchto sirén. Poznal jsem již Angličanky, Francouzky, Němky, Polky, ženy ze všech sociálních vrstev, ale nikdy je nelze srovnat s těmito štávnatými a chlípnými huriskami z Východu.“

Až sem zatím nic podstatného k našim **5-M** nebo askezi v šestnácti. V následujících řádcích z *Memoirs of the Anthropological Society of London*, 1866, sv. II., str. 274, odhaluje podrobnosti plnohodnotného tantrického rituálu pro čakrapúdžu, i když zde hovoří pouze o jednom páru: „Velký svátek, který se nazývá *Šivarátri*, má roční periodu, během které hinduisté oslavují kult Venuše. Kdo si přeje uskutečnit tento obřad, vybírá si dívku, která musí být mladá a krásná, ať je z jakékoli vrstvy: párijka, otrokyně, kurtizána, ale tanečnice jsou nejlepší. Nazývá se *duti*, smiřovatelka, andělský posel, protože je prostředníkem styku s bohyní (Šakti). Nazývá se jóginí, to je *tou*, která spojuje. Po půstu se jóginí vykoupe a elegantně oblečená usedá na koberec. Při tomto obřadu se provádí pět činností (víno, maso, ryba, magie a milování). Uctívatel nakreslí diagram a opakuje zaříkávání. Adept medituje o jóginí jako o prakrti (přírodě) a sám o sobě jako o bohu. Modlí se a vdechuje do každého údu obraz bohyně nebo zástupu bohů. V duchu individuálně uctívá každou její část a se zaříkáváním vkládá vílu do každé části jejího těla včetně jóni, středu rozkoše. Nabízí jí maso, rybu a víno. Nechává ji jíst a pít. Jí a pije to, co jóginí nechá. Svléká ji a odkládá vlastní oděv. Opět uctívá každou část jejího těla. Nakonec uctívá *agnimandalu* (pudendum muliebre), to je její jóni, uctívám jazykem, ale nemravnými gesty. Potom se s ní spojuje.“

Nebudu komentovat tento text, pouze poznamenám, že *agnimandala* doslova znamená „ohnivý kruh“. To zní dostatečně výmluvně...

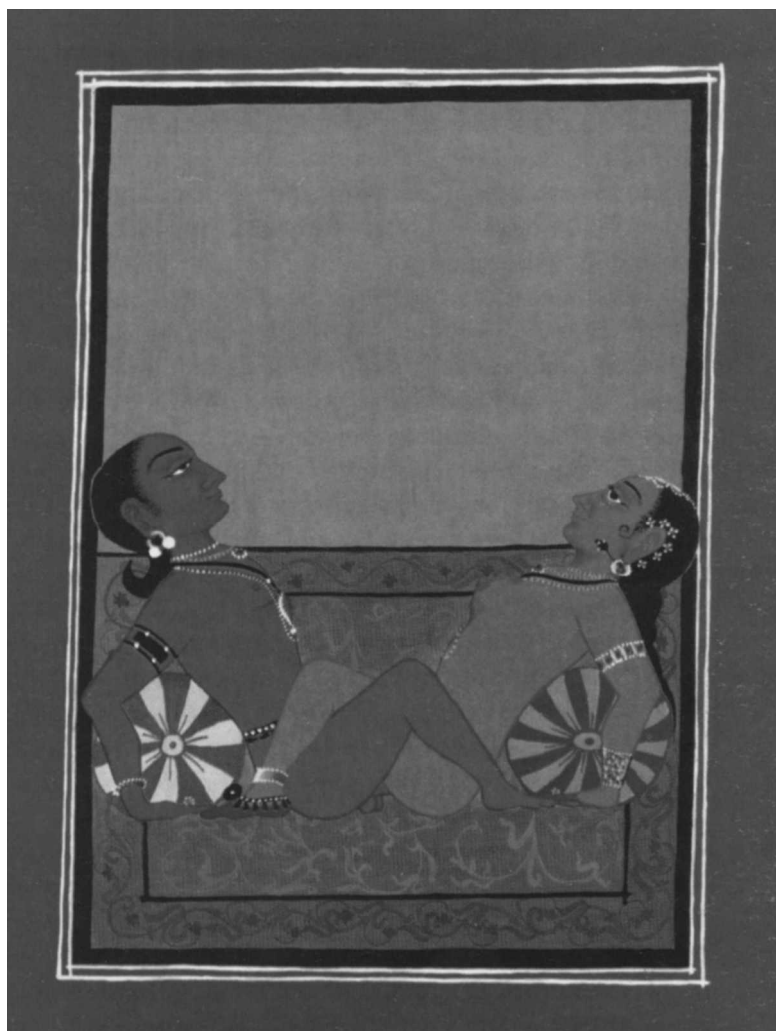
Čakrapúdža se v Indii stále provozuje, jak to přiznává Indka Devangana Desai ve své knize *Erotic Sculpture of India*: „Ještě dnes se v Rádžasthánu tento kult, který provádí tajné obřady čakrapúdži, nazývá *ládžadharmá*, v Himálaji se jmenuje *čólímárga*.“ Dodávám, že kdokoli by odjel do Indie s nadějí, že se jí zúčastní, má asi takovou šanci jako potkat medvěda v Pyrenejích! Jen obtížně lze o ní získat přesné informace, protože hinduisté tantriky pronásledují. Jedině pečlivě vybraní zasvěcení k ní jsou pozváni a obřad je složitý, dlouhý a dostupný pouze po dlouhé přípravě. Navzdory vnějšímu zdání předpokládá čakrapúdža ve své nejvyšší formě výjimečné morální kvality, stejně jako při méně náročných obřadech.

Džánudžugmásana, protilehlá pozice.

Džánudžugmásana, varianta křížem.

Džánudžugmásana varianta protilehlé pozice.

V praxi se púdža soustřeďuje okolo gurma, kterým může být i žena (nazývá se potom *bháiraví*) nebo okolo dvojice guru-šakti, jejichž role přesahuje magický kruh, zejména při tantrickém výběru a vedení

účastníků, osmi žen a mužů, ať už oddaných či ne. Znají se dávno jako vyzkoušení a „slučitelní“ mezi sebou.

Když nastává příhodná noc, setkávají se adepti na tajném dostaveníčku v horské jeskyni, opuštěném domě, na osamocené mýtině nebo prostě u jednoho z adeptů. Púdža se rovněž koná na pohřebištích, protože sex je protipólem smrti, a mají zaručeno, že je žádný kastovní hinduista nebude rušit, protože má z těchto míst strach!

Jak se vše odehrává? Závoj tajemství jen těžko odkrýt a bylo třeba mnoho trpělivosti a někdy i uskoku, aby po letech paběrkování a shromažďování jedna nebo dvě věci zapadly do této skládky a nakonec vytvořily úplný obrázek.

Existence čakrapúdži se někdy popírá, jak to dokazuje Francis King: „Ze dvou stran buddhisticko-hinduistické bariéry se prohlašuje, že členové jejich víry se nikdy neoddávali sexuálními praktikám zahrnujícím skutečné fyzické spojení. Někteří indičtí pandité například tvrdí, že všechny tantry pojednávající o fyzickém sexuálními spojení se musí vysvětlovat symbolicky a že všichni ti, kdo si myslí něco jiného, jsou oplzlí chlípníci. Je politováníhodné, že tyto nesmysly přijali i západní učenci, kteří by měli být lépe informováni. Mezi nimi Evans-Wentz (bezpochyby jako vzpomínku na své začátky v Teosofické společnosti) zřetelně dává najevo extrémní puritánský postoj k tantře tak, že se zříká nestrannosti, která má převládat u každého učenice, když *odhaluje pokrytce, kteří se v Bengálsku a jinde řídí Cestou levé ruky*. Když láma Anagárika Góvinda prohlašuje, že tělesná sexualita nehraje v tibetském tantrismu žádnou roli, je to, celkem vzato, lež.“

Než k vašemu rozjímání dodám seriózní a odpovídající svědectví, která jsem nashromáždil, jednu poznámku. V bohaté tantrické literatuře existuje pouze málo nesporných a nepopíratelných knih. Mezi nimi je to *Hévađžratantra*, přeložená D. L. Snellgrovem, která patří k proudu tantrického buddhismu, a indická tantra

Mahánirvátantra, přeložená Manmatha Nath Duttem (v citacích označované HEV a MAH), stejně jako *Šáradatilakatantra*, publikovaná, ale ještě nepřeložená. Opírám vlastní tvrzení o důkazy jiných autorů, což je činí těžko popíratelnými.

Horace Hayman Wilson (Works, London, 1862, sv. I., str. 263) připomíná čakrapúdzhu, kterou provádějí tantričtí Kaňčuliové: „Tato sekta se odlišuje zvláštním rituálem, jehož cílem je zaměnit a smazat veškerá spojení se ženou, ale také je posílit mezi účastníky bez ohledu na přirozené sklony. Během tohoto rituálu odkládají ženy jednu součást svého oděvu do skříňky svěřené guruovi. Na konci obřadu si ze skříňky každý muž vytáhne jeden kus oděvu a žena, které oděv náleží, ať je kdokoli, se stává partnerkou pro jeho nemravnou rozkoš.“

Monnier-Williams v knize *Religious Thought and Life in India*, z roku 1883, str. 192, potvrzuje, že se čakrapúdzha navzdory zákazům britské správy prováděla dál: „Je všeobecně známo, že i dnes při zvláštních příležitostech vykonávají členové sekty Šakta ceremoniál ve své pobuřující úplnosti. Když nastává tato příležitost, muži a ženy, kteří sedí vedle sebe bez ohledu na kastu, vytvářejí kruh. Každý (-á) se nyní považuje za Šivu nebo za jeho manželku Šakti podle doktríny jedné z tanter, kde se Šiva obrací k své manželce a říká jí: *Všichni muži mají moji podobu a všechny ženy tvoji. Kdokoli připouští v magickém kruhu (čakře) kastovní rozdíl, má pošetilou duši.*“

Edward Sellon jako zvěstovatel tantry na Západě, byl také prvním, kdo připomněl její tajné rituály, zejména slavných 5-M.

„I když jakákoli bohyně může být předmětem kultu Šakta, výraz *Šakti* je označuje všechny. V Bengálsku se přesto skoro výlučně omezují na kult Šivovy manželky.

Podle zvláštního účelu, pro který se obřad provádí, existuje vhodný rituál, ale všechny jeho podoby spojuje pět makar či některé z nich: mámsa (maso), matsja (ryba), madja (vino), maithuna (rituální sexuální akt) a mudra, což značí určitá gesta rukou. *Muntrus* (mantry) nebo zařikávání, naprosto nepostradatelné, se mění podle dosahovaného cíle: skládají se z jednoslabičných slov bez významu nebo v kombinacích s písmeny, kterým přisuzují velkou moc.

Hlavní obřady obsahují uctívání Šakti nebo Síly a vyžadují proto přítomnost hezké mladé dívky, která představuje bohyni. Obřad se koná ve smíšené společnosti; muži představují Bhairavy či Víry, ženy zase Bhairaví či Nájaky. Šakti představovaná mladou nahou dívkou přijímá obětiny vína a masa, které pak rozděljuje mezi účastníky. Následuje zařkávání muntrus a čtení posvátných textů doprovázené mudrami. Vše končí nemravnou orgií, které se zúčastňují všichni adepti. Tento obřad se nazývá *šríčakra* či *púrnábhišéka*, prstenec naprostého zasvěcení.

Texty, které se zmiňují o této formě uctívání Šakti, Vanjové nesporně považují za uznávané. Členové této sekty musí přísahat, že zachovají tajemství a nikdy nepřiznají účast na čakrapúdzí. Přesto se před několika lety někteří své zdrženlivosti vzdali a dnes se nebrání (podle Sellona) o svém zasvěcení a tajemstvích hovořit, aniž prozrazují, v čem spočívají.“

Falešní zasvěcenci

V Kulárnavatantře čtu: „Je mnoho těch, kdo o sobě falešně tvrdí, že byli zasvěceni, a prohlašují, že praktikují rituály Kaulů. Jestliže by se dokonalost měla dosahovat pitím vína, potom by každý opilec byl svatý: Jestliže by ctnost spočívala v pojídání masa, potom by každé masožravé zvíře bylo ctnostné. Jestliže by se věčné štěstí získávalo sexuálním spojením, potom by štěstí získaly všechny živé bytosti.“

Početní a zuřiví nepřátelé tantry se opírají o tento text a vykládají ho ve svůj prospěch. Zavrhnou při tantrickém obřadu konkrétní použití vína, masa a sexuálního spojení, což odporuje celé tantře včetně Kulárnavatantry. Ve skutečnosti tento text znamená: „Jestliže by se dokonalost dosahovala pouze pitím vína, potom atd.“, protože vše se musí vykonávat podle předpisů a v duchu tantry!

I když se tento rituál liší podle oblastí, má základní body společné: kruh, střed kruhu, náhoda utvářející dvojici, společně prováděná rituální maithuna, ale především ztotožnění každého adepta s kosmickou **Šakti** nebo kosmickým **Šivou**.

Obřad usiluje o vyvolání kolektivní psychiky či overmindu, anglického slova přiměřenějšího než „supraduševno“, aby se dočasně

rozpuštělo iluzorní ztotožnění s egem, které zahrazuje přístup k vyšším úrovním vědomí. Pokud zůstávám uzavřen ve svém „já“, není mi dáno překonat stav obyčejného vědomí.

Konečně tento obřad umožňuje konkrétně prožít sexuální energii jako univerzální tvořivou sílu, jako nejvyšší životní aktivitu, ze které povstává projevený vesmír.

Existující páry jsou během púdži v magickém kruhu zrušeny, a víme, že jen náhoda vytváří dvojice na tuto jedinou noc.

Než začne tento obřad, jsou náhodně vytvořené dvojice oddány: „Manželství Šáivy, předepsané během obřadu Kula, je dvojí. První trvá po čas čakrapúdži, druhé po celý život.“

„Adept žádá ostatní účastníky o schválení tohoto Šambhuova sňatku.“ (Šambhu = jméno Šivy).

„Ó Šivo!“, říká žák před shromážděnými k šakti. „Vybíráš si mě za manžela (po dobu tohoto rituálu) dobrovolně?“ Šakti přitakává, podává mu květiny a neloupanou rýži a podle obřadu Kula bere jeho ruce do svých. Po vyslovení tajné mantry áčárja (guru), který řídí púdžu, pár pokropí parfémovanou vodou a ostatní jim žehnají. (MAH. VIII., 268, 278)

Tento rituál se opakuje pro každou zúčastněnou dvojici čakrapúdži. Za těmito „sňatky“ se skrývá hluboká moudrost. Většina přichází v párech, oddaných či ne. Při púdži však bude mít každý jiného partnera, se kterým prožije intenzivní fyzický styk. Už dostavení se na púdžu naznačuje, že s tím předem souhlasí, ale tento dočasný „sňatek“ se musí schválit áčárjou a všemi zúčastněnými, kteří potvrzují, že vztah utvořený během obřadu nesmí vyústit ve flirt nebo poměr – během púdži ano, po ní ne.

Proč přenechat náhodě a ne například guruovi vytvoření dvojic pro čakrapúdžu? Cílem je uvést v pochybnost a překonat obyčejný vztah „muž-žena“, který čakrapúdža považuje za nejindividuálnější na světě. Cílem je překročit veškeré prisvojování a prožít sexualitu jako transosobní, ba neosobní sílu. Guenther v knize Tantra View of Life, str. 58 píše: „Je určitě správné hovořit o konkrétním vztahu mezi mužem a ženou, ale tento poměr se nesmí chápat jako přísně zosobněné spojení. Svými kořeny se noří do neznámých hlubin a překračuje hranice ega, jedince. [...] Existuje mnoho důkazů o tom,

že spojení ženy s mužem přesahuje pouhé milostné spojení dvou jedinců.“ Čakrapúdža se to snaží procítit *konkrétně*, protože ve stejném kruhu se ve stejném okamžiku žena spojuje s jiným sívou než svým manželem, který se spojuje s jinou šakti. Každý přesto ví, že tento stav trvá pouze po dobu púdži.

U obyčejného páru on i ona věří, že jejich setkání je jedinečné, osudové a že láska existuje pouze mezi nimi! Bez popírání (i zapírání) skutečné a hluboké lásky tantra tento vztah relativizuje, protože ho považuje za méně individuální a osobní, než za jaký jej považují milenci, protože si neuvědomují, že je přesahuje. Tantra ví, že *v a skrze* individuální a konkrétní ženu muž uctívá věčnou Šakti, jejíž ideální podobu nosí v sobě. Milovaná přináší její vtělením zde a nyní. U ženy je tomu obráceně. Ve svém milenci uctívá Šivu, absolutního kosmického muže.

Obyčejní milenci nevědí o tomto transcendentálním charakteru svého vztahu. Tantra také ví, že více než cokoli jiného právě náhoda vytvořila tuto dvojici a že jejich sexualita je podmínkou všelidského libida obklopujícího celý lidský druh, vše, co žije, vše, co existuje.

Poslechněme si ženu, která říká svému muži: „*Miláčku, jsi muž mého života a nikdy bych nemohla milovat jiného.*“ **Zdůrazňuji:** v této přísaze je žena na sto procent upřímná. Kde je potom náhoda? Není moc daleko: jestliže by ho nepoznala nebo se nenarodil, učinila by stejně upřímnou přísahu v jiném náručí! A jestliže by zemřel, nejednala by jako mladá vdova z La Fontainovy bajky, nejdříve nenacházející útěchu, ale která po nějakém čase říká otci: „*Kde je ten mladý manžel, kterého jste mi sliboval?*“ Přelétavé srdce? Naprosto ne, protože podle tantry každá žena, každá šakti je a stále může být zamilována pouze do samotného kosmického Šivy, kterého každý muž víceméně dokonale ztělesňuje. Intenzita lásky závisí na shodě konkrétního muže s ideálním **Šivou**. A naopak, samozřejmě.

Proto se záměrně a symbolicky ponechává náhodě vytvoření dvojic pro púdžu.

Na Západě se často klade jedna otázka: „A co láska?“ U nás se láska považuje za předběžnou podmínku k sexuálnímu spojení, bez které by se toto spojení považovalo za sprosté, ba hrubé. Protože při čakrapúdži právě náhoda vytváří „manžele“, tato předběžná

podmínka chybí. Tantrikové toto tvrzení obracejí a aplikují výraz „milovat se“ doslova: tantrická maithuna vyvolává jemnou lásku, která nemá nic společného s vášnivou a romantickou láskou, ale je láskou zrozenou z uctívání božského principu vtěleného do partnera nebo partnerky. Připomínají nejčistší, nejnezištnější lásku, která existuje, to jest mateřskou lásku. Ta často při narození, zejména prvního mimina neexistuje: rozvíjí se někdy až po několika dnech, když matka dítě kojí. Tato „nejosobněji“ pochopitelná láska závisí rovněž na náhodě, protože kdyby početí nastalo o čtyři týdny dříve nebo později, bylo by oplodněno jiné vajíčko a narodilo by se jiné dítě. Toto nikdy nepoznané „potenciální“ dítě by matka milovala stejně „osobně“ jako to, které přišlo na svět! Ve velké loterii života právě náhoda určuje, která ze stovek milionů spermií vpuštěných do závodu o přežití oplodní vajíčko, tedy jaké dítě se narodí.

Tantrikové se těchto obřadů zúčastňují bez romantické lásky, nicméně se stávají neuvěřitelně blízcí jeden druhému a vytvářejí kolektivní psychiku, kde se všichni setkávají, což vylučuje veškerý egoismus a přivlastňování, a tato zkušenost neobyčejné intenzity a hloubky překonává obyčejnou lásku. Přesto opakují, že po návratu do obvyklého života se adeпти takto „oddaní“ na jednu noc nepokoušejí setkat pro samostatná dobrodružství. Při každé nové púdži to navíc nejsou stejné šakti a stejní šivové, kteří se jí zúčastňují, ani tytéž utvořené dvojice.

A další otázka: „Proč jíst a milovat se skupinově? Nemohlo by se to provádět stejně ve dvojici?“ Určitě, zejména na Západě, kde nejsme připraveni k tomuto kolektivnímu provádění. Proto cílem uveřejnění této kapitoly není u nás za současných podmínek nabádat k provádění čakrapúdži.

Můžeme ji přesto *pochopit*. Ajit Mookerjee v knize Tantra Asana to vysvětluje: „Tato kolektivní praxe na zúčastněné mocně působí. Vibrace tohoto obřadu je orientují do téhož směru, k témuž cíli. Tato skupinová spoluúčast přerušuje ztotožňování s egem, stejně jako sebepotvrzování. Osvobozuje účastníky od egoismu a lpění, probouzí jejich skryté energie.“

Povšimněte si, že čakrapúdža ego pouze „přerušuje“. Kolektivní praxe ego neanuluje (to je nemožné), začleňuje je do overmindu, kde

nalézá plnost. Dalším aspektem kolektivního provádění je jemné spojení, jež se rodí ze *společné rozkoše*. Příklad: skutečným cílem svatební hostiny je *spojit* obě rodiny, a ne je *nakrmit*. Rodiče nevěsty si samozřejmě nemyslí, že druhá rodina je vyhladovělá a že právě při svatební hostině přišla příležitost ji nasytit! A čím víc je „vykrmující“ cíl vedlejší, tím víc musí být jídlo vytríbenější! Podobně u sexu: předčasný ejakulátor může ženu úspěšně oplodnit, ale pro meditaci ve dvou je diskvalifikován, ledaže použije postupy z praktické části této knihy! Při rozdělování jídla se vytváří jemné pouto, skutečné a hluboké, vždyť i soud odmítne svědka, pokud jedl a pil s obžalovaným. Shrnutí: kolektiv zesiluje individuální rozkoš včetně sexuality: společně sdílená sexuální rozkoš znásobuje rozkoš jedinců.

Další neodmyslitelnou složkou je kruh, čakra. Když osm dvojic v kruhu prožívá intenzivní sexuální kolektivní vzrušení, vytváří se jakýsi psychický cyklotron. Člověk pudově pociťuje potřebu vytvářet živý kruh. Kmenové tance v Indii nebo jinde na světě se skoro vždy provádějí v kruhu. Také u nás se stává, že lidé při loučení cítí potřebu uzavřít kruh a držet se za ruce, a v tomto přátelském řetězu se něco *děje*: „Je to jenom na shledanou...“

Kruh představuje jedinečný geometrický obrazec, protože zároveň bočně spojuje jedince mezi sebou stejně jako se středem, ztělesněný kterým je v magickém kruhu často bháiraví nebo krásnou mladou nahou ženou symbolizující kosmickou Šakti, s níž se spojuje guru.

Bohyně prehistorických kultů, které vytvořily uctívání Šakti, přijímaly obětiny vína, ryb, masa, afrodisiak a květin, které rituálně rozdělovaly mezi účastníky po posvěcení áčárjou.

Tato mladá žena, živý symbol kosmické dělohy, položena na zádech, nohy roztaženy, nabízela svou jóni, provoněnou santalem, všem k nahlédnutí a meditaci: císař nebo pobuda, svatý nebo úkladný vrah, každý prošel těmito úzkými vrátky na tento svět. Tantrický áčárja, muž nebo žena, líbá s respektem jóni, kreslí červenou barvou bod nad jóni a mezi obočí a spojuje je. Tuto označenou dráhu bude sledovat probuzená kundaliní během púdži.

Muži se sklánějí ke svým šakti a s vážností líbají různé části jejich těl a šeptají: „Pochválena budiž tvá kolena, která se otevírají v tomto magickém kruhu. Pochválena budiž tvoje jóni, zdroj blaženosti. Pochváleno budiž tvoje břicho, zdroj života. Pochválena budiž tvá ěadra, zdroje mléka. Pochválena budiž tvoje ústa, která vyslovují magická a posvátná slova. Pochváleno budiž tvoje čelo, za kterým sídlí probuzená kundaliní.“

Při púdži se guru a šakti spojují uprostřed kruhu. Převádějí na lidskou úroveň kosmické spojení ženského a mužského principu a dávají signál k rituálnímu spojení ostatních dvojic.

Na začátku se spojení uskutečňuje za nehybnosti, je povolen pouze tajný jazyk. Absolutní kontrola ejakulace musí být dodržena u všech šivů. Jestliže nastane nezadržitelná ejakulace mimo púdžu, jde pouze „technický incident“. Při čakrapúdži by jakékoli uklouznutí u jednoho nebo několika dvojic vyvolalo „zkrat“ v psychickém cyklotronu a kolektivní napětí by se zhroutilo. Proto áčárja žáky přísně prosévá, aby ponechal pouze ty, kteří dosáhli požadovaného stupně sexuálního ovládní a duchovní úrovně.

Pak jsou pohyby povoleny. U šakti orgasmus může probíhat bez omezení pod podmínkou, že nevyvolá u šivy uklouznutí. Dvojice v kruhu budou postupně prožívat tyto orgasmy a pozvolna dosáhnou maximálního sexuálního napětí s neobyčejnými řetězovými reakcemi ve skupině. Z Indie byla čakrapúdža „exportována“ do Číny, což dosvědčuje nejedna zpráva o konkrétním charakteru tohoto rituálu.

V knize *La vie sexuelle dans la Chine ancienne*, str. 324, van Gulik vypráví: „Existuje popis tantrických obřadů vykonávaných v císařském paláci, který podepírá pozorování Čeng Se-sjaoa, jenž říká:

Ha-Ma, císařský oblíbenec (Hoej-Tsong, 1333-1367) císaři představil tibetského mnicha Ka-lin-čena, specialistu na tajný obřad (tantrický). Mnich řekl císaři: *Vaše Výsost vládne ve své říši a vlastní všechna bohatství čtyř moří. Ale Vaše Výsost udělá dobře, když si to nebude myslet o životě. Život člověka je krátký. Proto je nutné provádět tajnou metodu Nejvyšší rozkoše, která zajišťuje dlouhověkost.* Císař se tedy pustil do provádění metody nazývané *Disciplína ve dvojicích*. Nazývá se rovněž jen-ťie-er, to je tajná.

Veškerá cvičení souvisí s uměním ložnice. Císař poté nechal přivést indické mnichy, aby řídili tyto ceremonie, a tibetskému mnichovi udělil titul *Ta-júan-kuo-če*, učitel velkého císařského júanu.

Mnichové povolali k provádění této disciplíny mladé dívky z dobrých rodin. Nazývali to kong-jang (obětovat). Císař se potom každodenně oddával těmto praktikám. Svolával ženy a mladé dívky ve velkém počtu a nacházel rozkoš pouze v této rozpouštějící radosti.“

Jestliže tento text potvrzuje historickou hodnověrnost sexuálních obřadů, nic přesto nedokazuje, že císař překročil úroveň fyzické rozkoše. Nestačí zavést a provádět čakrapúdžu, i původní a řízenou indickým guruem, aby se člověk stal ipso facto dokonalým tantrikem! V každém případě, jestliže ji prováděl každý den, svědčilo by to o tom, že si alespoň osvojil ejakulační kontrolu!

Kruhem se tato púdža začleňuje do lunární symboliky, do cyklického času. Pro tantru je šestnáctka posvátným číslem v pravém slova smyslu, protože zahrnuje čtyři měsíční fáze krát čtyři roční období. Šestnáctka rovněž zahrnuje tradiční posvátná čísla: trojku, její mocninu plus sedmičku. Vždyť $3 \times 3 + 7 = 16$! Šestnáctka a osmička se vyskytují i v tantrickém buddhismu a následující odstavce dokazují kromě jiného konkrétní charakter sexuálního spojení v tomto kultu. „Rituál mandaly (kruhu) se musí uskutečnit, jak předepisuje *Tattvasamgraha*: jógin, který ve svém náručí svírá šestnáctiletou *prádžňu* (jóginí), a spojuje vadžru (lingam) se zvonečkem (jóni), dosáhne požehnání učitele.“ (HEV. II. in, 113)

Nebo: „Do kruhu se pozve *osm* okouzlujících dívek starých od dvanácti do šestnácti let, ozdobených náhrdelníky a náramky. Každá se nazve manželkou, sestrou, dcerou, neteří, manželkou strýce z matčiny strany, tetou, babičkou, tetou z otcovy strany. Nechť jógin vzdá poctu své partnerce polibky a hlubokým sevřením. Nechť pije kafr a pokropí jím kruh. Nechť jim nabídne rybu a dosáhne ihned dokonalosti. Pije se víno, jí maso, stejně jako byliny. Když ji svlékne, líbá ji ještě a ještě. Na oplátku ho uctívá nejlepším zpěvem a tancem. Potom budou prožívat spojení vadžry s lotosem.“ (HEV. IV. 57-63)

Je jasné, že šestnáct let není „skutečným“ věkem jóginí, ale spíše symbolickým věkem. Jestliže by tento věk byl brán vážně, mohla by se každá žena tohoto obřadu zúčastnit pouze během jediného roku svých šestnácti let! V tomto textu se rovněž zdůrazňuje, že je nutné ženy pojmenovat matkou, sestrou atd. To znamená, že jógin musí v šakti vidět svou matku, sestru atd. Nepřátelé tantry neopomíjejí samozřejmě tvrdit, že se tantrik musí spojit s matkou, sestrou, zkrátka s celou rodinou!

Často, ne-li vždy, zaujímá mystický diagram, jantra (například červený trojúhelník) nebo lingam z černého kamene, symbol kosmického objetí, střed. Guru a adepti dlouho zpívají mantry, jako *óm námah šivája* nebo kirtany, zatímco kamenný lingam polévají směsí mléka a medu... Jak tekutina stéká z lingamu do arghji, která zobrazuje lůno, sbírá sloužící šakti směs a rozděljuje ji mezi adepty. Tato část obřadu, kterou přijala i Pravá cesta, trvá často valnou část noci a vykonává se také v ultrapuritánských hinduistických ášramech (viz kapitolu Symboly života).

V tomto stadiu již dosahuje erotické napětí intenzity, ale ještě se odmítá jakékoli laskání nebo přímý kontakt s pohlavím. Lehké řasení šakti má za cíl upřednostnit hmatové pocity a vyvarovat se vizuálnímu vzrušení, jež zůstává na později. Pouze poprsí je nahé, protože látka zakrývá nohy a pohlaví. Navzdory noci není temnota úplná. Osvětlení, pouhý matný přísvit olejové lampy, ponechává dvojicím spíše tušení než jistotu, kdo je kdo, včetně gurma a šakti.

Když kolektivní vzrušení dosáhne požadovaného stupně, na signál sloužícího nebo napodobením jeho příkladu, jestliže se spojuje se šakti ve středu kruhu, se šakti s pokrčenýma nohama pokládají na záda tváří ke středu. Každý šiva zasunuje své nohy pod kolena šakti a zaujímá protilehlou pozici, až na to, že šakti leží a šiva sedí otočený ke středu kruhu. Šakti položí ruce na šivovy nohy, který dává své ruce na nohy šakti a vytvářejí tak výměnný stav. Ještě neexistuje pohlavní kontakt, ale šakti postupně, sklouzává k šivovi, až žerď vztyčeného lingamu se dostává celou délkou proti lůnu. V tomto okamžiku jsou aktivní ruce. Zúčastňují se erotické hry, stále bez zasunutí lingamu. Pohlaví jsou neustále zakryta zřasenou látkou.

Čakrapúdža potlačuje ego, smazává empirické bdělé vědomí ve prospěch hlubší úrovně, a tento prožitek zvýšený kolektivní psychikou skupiny otevírá přístup k overmindu.

Čakrapúdža noří své kořeny do sexuálních předárijských obřadů, odkud se zrodil kult Šakti, dědic archaických obřadů plodnosti, jež byly doprovázeny kolektivním milováním v přírodě, kdy lidé předpokládali, že podporují, mimezií, plodnost země i žen.

Tyto orgiastické obřady jsou tak zakořeněné v overmindu lidstva, že přežívají ještě dnes, i když sporadicky, i u nás, navzdory dvěma tisícům let pronásledování. Čakrapúdža, jak víme, není hromadnou orgií, ale nejzvrhlejší hromadné sexuální orgie jsou, navzdory všemu, výtryskem prehistorických orgiastických obřadů...

Jestliže připomínám čakrapúdžu, činím tak proto, abych ukázal její možnosti a abyste v ní neviděli zvrhlost. Není cílem k ní vybízet, alespoň v nejbližší budoucnosti, ač není vyloučeno, že by seriózní adepti k této zkušenosti jednoho dne nemohli přistoupit.

Čakrapúdža se i v Indii zneužívá a bude zneužívat, ale to neotřese hlubokou moudrostí původního obřadu.

Můžeme se řídit Levou cestou, aniž se zúčastníme jakékoli čakrapúdži, ale nemožno být tantrikem a nevědět nebo odsuzovat tuto stránku kultu Šakti.

Jestliže autentická vyprávění o čakrapúdži z prvé ruky jsou výjimečná, stejně výjimeční jsou hodnověrní svědci, jež tento obřad pozorovali, aniž se ho zúčastnili. Alexandra David-Neel se jí za pomoci jednoho zahradníka (dobře zaplaceného) mohla zúčastnit. Zde je líčení „voyeura“:

„Hovořila jsem s jedním zahradníkem. Potvrdil mi, že jeho zaměstnavatelé během některých bezměsíčných nocí uctívají Bohyni. Náležel k sektě višnuistů a zavrhoval oběť kozy, jež se koná při tomto obřadu, jež jeho páni a návštěvníci provádějí v jednom osamoceném zahradním altánku.

Zahradník mi řekl, že by pro něj bylo snadné mě v noci vpustit vedlejšími vratky... V rohu verandy stoupá schodiště k terase a zde bych prý mohla vidět prázdným prostorem nad dveřmi, co se děje uvnitř altánku.“

Alexandra se proto jednoho dne oblékla do tmavomodrého sárí, které nosí ženy nízké kasty. Ze schodiště viděla na zemi nakreslenou jantru. Rozeznala plata obsahující potraviny stočené do kuliček, stejně jako vinné baňky impozantních rozměrů. Ze své observatoře viděla postup obřadu: „Zmocňovala se mě únava. Moje nepohodlná pozice na schodech, hlava natažená k nejbližšímu otvoru, abych nic neztratila z očí, byla namáhavá. Tlupy šakalů, nočních čističů indických sídlišť, v černé noci obcházely a skučely...

Mezi věřícími nastal pohyb. Přivedli oběť, ubohé malé kůzle, které bečelo. Bylo polito úlitbami a muž sloužící mši mu zamumlal do ucha mantru. Jediným tahem zakřiveného nože uřízl obětník zvířeti hlavu a krvavou ji položil na jantru s malou lampou mezi rohy. Podívaná byla politováníhodná.

Opět začalo recitování, následovala svátost přijímání, která se mi zdála dosti bohatou, zejména pokud se týče tekutého elementu. Po každém soustu potravy následovala plná sklenice. Přesto žádný věřící z mého omezeného pole pohledu nejevil známky opilosti.

Uplynulo ještě mnoho času. Potom si každý muž k sobě přitáhl šakti. Při púdži jsem neviděla šakti, která byla uctívána jako vtělená Bohyně. Věřící byli spojeni s jednou šakti, jejich zákonnou ženou nebo *náboženskou manželkou*. Nemohla jsem jasně vytušit způsob spojení, které spojovalo přítomné dvojice.

Odvážila bych se říci, že pátý prvek, sexuální spojení, vyhlížel dokonale slušně. Představy Orientálců o tom, co je nebo není slušné, se zcela liší od našich, a nic z toho, co se týká sexu, se jim nezdá vhodné k tomu, aby to vyvolávalo veselí nebo pohoršení.

Sádhakové, naprosto mlčenliví a duševně soustředění, seděli zpříma v postoji některých tantrických bohů spojených se svými manželkami a vykonávali skutečný náboženský akt bez jakékoli chlípnosti.

Ví se, že někteří šaktové, na jiných shromážděních, se opíjí a libují si v orgiích. Něco takového jsem viděla v Nepálu, ale v tomto neznámém domě, kam jsem se podvodně vplížila, tomu tak nebylo. (L'Inde ou j'ai vécu“, str. 190, 191)

Skutečný náboženský akt bez jakékoli chlípnosti, abych připomněl slova Alexandry David-Neel, to *nevyhnutelně* charakterizuje původní

čakrapúdzů. Proto se musí ritualizovat. Jsme daleko od hromadné sexuální orgie...

Obětování kozy může pohoršovat, ale při čakrapúdzi jsou konkrétně přítomny dvě nejvyšší síly (protikladné i doplňující se), síla připravit o život a dát ho. Smrt a sex. Západ'an se soucitným srdcem, který pojídá biftek s bearnézskou omáčkou, nechává zabíjet v zastoupení. Když *nevidí* zabíjet dobytče a tím spíše, že je nezabíjí sám, nemyslí na něj: koza, která se podřeže jedním tahem, netrpí; její úděl je mnohem méně „politováníhodný“, než jaký by měla na našich jatkách.

Jeden Baul (Baulové jsou v Bengálsku potulní tantrikové), když se ho jeden Evropan zeptal, proč rituálně zabíjí kozy, odpověděl: „Abych měl co jíst...“ Tato upřímná odpověď skrývá skutečnou pravdu: na této planetě se odjakživa Život rozmnožuje sebepožíráním. Tak zní pravidlo hry: přežívám obětováním jiných životů, ať živočišných nebo rostlinných. Když jsem byl dítě a otec mě chtěl přinutit k jídlu, říkal bez postranní filozofické myšlenky: „Jez! Nevíš, kdo tě sní!“ Když jsem se ho zeptal, kdo to bude, odpověděl: „Maličtí červíčkové...“

Čakrapúdzů není vždycky doprovázena bezprostřední obětí zvířete, když však adepti pojídají maso, rybu a obiloviny, myslí na toto pravidlo hry a vědomě se spojují s tímto myšleným „prvkem“.

ORGIE A MY

Jestliže askeze v šestnácti pohoršuje, bývá to přesně proto, že se provádí v šestnácti lidech! Podle našeho názoru jde o hromadnou sexuální orgii, *tedy* je to oplzlost, *tedy* nemorálnost, *tedy* špatnost. Neměl jsem v úmyslu nás (vás i sebe) obracet na orgiastický kult, ale alespoň víme, že vrozená sexualita se naprosto liší od současného projevu, který podmiňuje náboženství a zákony. Uměle jsou nám vnucována různá omezení. Zdůrazňuji znovu, že nejde o popuštění všech uzd, což by narušilo sociální řád, ale uvědomme si, aniž zavrhneme naši víceméně puritánskou výchovu, že „jasné“ představy

o studu nebo slušnosti jsou velice relativní a že nynější neslušnost se zítra může stát všední: kdo se dnes pohoršuje pohledem na ženy, které se procházejí s nahými řadry po plážích. Jaký by to však byl výkřik pohoršení ve „zlaté době“! Několik desetiletí stačilo převrátit vzhůru nohama představy o slušnosti, korektnosti a necudnosti, tak subjektivní, že Conférence Internationale des Publications Obscènes konaná v roce 1923 v Ženevě nemohla *definovat* slovo oplzlý: „Když jsme pečlivě prozkoumali otázku, jak poznat, zda je nebo není možné zařadit definici slova *opzlý*, aby byla přijatelná pro všechny státy, Konference dospěla k negativnímu závěru a uznala, jako během Konvence z roku 1910, že náleží každému státu, aby si stanovil jeho význam, který mu bude vyhovovat.“

Představa hříchu přisuzovaná všemu, co se týká sexu, je získaná a ne vrozená. Archaický člověk se nestyděl za pohlavní orgány a sexuální styk byl naprosto přirozenou činností, jež mu přinášela radost a zajišťovala jeho přežití a prosperitu kmene. Plodnost ženy a přírody se spojovala: všechny národy na světě v daném okamžiku svého vývoje prováděli orgiastické obřady plodnosti. Při setí nebo žních se celý kmen o slavnosti věnoval erotickým tancům, a když všeobecné sexuální vzrušení dosáhlo svého vrcholu, uvolnilo se v kolektivním milování.

Mircea Eliade ve své knize *Histoire des Religions*, str. 301, píše: „Orgie všeobecně odpovídá hierogamii. Spojení božské dvojice musí odpovídat na zemi neomezenému sexuálnímu třštění. Mladé dvojice, které opakovaly hierogamii v brázdách pole, ztělesňovaly maximální zvýšení všech sil kolektivu. Tyto výstřelky splňují přesnou a spásnou roli v řízení posvátna. Rozbíjejí přehradu mezi člověkem, společností, přírodou a bohy. Pomáhají rozproudit tuto sílu, život, zárodky z jedné úrovně do druhé, z jedné oblasti reality do ostatních. To, co bylo bez podstaty, se nasycuje. To, co bylo roztrženo, se začleňuje do jednoty. To, co bylo osamocené, se spojuje s velkou univerzální dělohou. Orgie uvedla do pohybu životní a posvátnou energii.“

[...] Holí, základní indický svátek rostlin, kdy bylo vše dovoleno, zachoval až do nedávné doby znaky kolektivní orgie rozpoutané k silnému podráždění a přenosu maxima rozmnožovacích a tvořivých

sil celé přírody. Na veškerou slušnost se zapomínalo, protože šlo o věc vážnější než respekt k normám a zvykům: šlo o zajištění života v jeho kontinuitě.

Hinduisté si rovněž během svátků *bah* povolují velkou sexuální svobodu, kdy je dovoleno vše, kromě incestu. Hósové ze severozápadu Indie provádějí během žní úžasné orgie.

Obvyklé hýření při svátcích úrody ve střední a severní Evropě bylo na koncilech, například v Auxerre roku 590, ale také značným počtem středověkých autorů, veřejně odsuzováno, ale přesto pokračovalo v některých oblastech až dodnes.

Orgie je podmínkou kolektivního života. Lidé v ní ztrácejí svou individualitu a opírají se o jedinou živou jednotu. Znovu prožívají prvopočáteční stav. Člověk se opět začleňuje do biokosmické jednoty, i když tato jednotu znamená návrat *člověka k zárodku*.

V evropských lidových tradicích se uchovaly stopy nebo zlomky archaických scénářů, kdy se na začátku léta nebo na svatého Jana přinášel z lesa strom a stavěl se uprostřed vesnice [...] Ve Vogézách se tato slavnost konala první neděli v květnu. Ve Švédsku se k domům dávaly májové stožáry, zejména při letním slunovratu. Všude, kde se tento svátek slavil, od Skotska a Švédska až po Pyrenejský poloostrov, i u Slovanů, je *májka* příležitostí ke kolektivní zábavě, která končí tancem okolo májky a jako každý projev tohoto druhu má víceméně povahu orgie.

Anglický puritánský autor Phillip Stubbes ve své knize *Anatomy of Abuses*, London 1583, s nevolí odsuzuje tyto pohanské přežitky. Říká: *Mladí lidé obou pohlaví tráví noc v lese se Satanem pro Boha, a když do vesnice přivádějí májku (this stynking ydol), všichni okolo ní tančí nestoudné tance. Pouze třetina mladých dívek zůstává doma neposkvrněných* (undefined).

Navzdory veškerému odporu církve se slavila májka dál. Hluboké sociální proměny ji nemohly zrušit, změnilo se pouze jméno. V Perigordu a na jiných místech se májka stala symbolem francouzské revoluce. Nazývali ji *Stromem svobody*, ale okolo tohoto stromu vesničané tančili tytéž archaické tance, které převzali od předků. První máj, svátek práce a svobody, částečně zachovává tento mýtus.“

Pracující, kteří defilují během manifestací 1.máje, netuší nic o původu tohoto svátku. Májka nebo lingam? Tantrikové by neváhali stavět oba naroveň.

Ještě dnes v Evropě, jako skandinávský svátek svatého Jana, připomenutý výše, udržuje karneval tento obřad plodnosti. Za dávných časů intenzivní sexuální stimulace způsobila, že všechny oplodnitelné ženy otěhotněly, což by v době antikoncepčních prostředků a pilulek bylo politováníhodné. Naopak to však bylo vysoce žádoucí ve všech jiných dobách lidstva.

Také Semité uctívali v určitém okamžiku svého vývoje božskou dvojici: Ba'ala a Bělít (boha uragánu a bohyni plodnosti či zemědělství). Tento paleosemitský kult, který odhaloval (až silným podrážděním a obludností) posvátnost organického života, elementární síly krve, sexuality a plodnosti, si zachoval svou hodnotu, ne-li po tisíciletí, alespoň po nespočetná staletí. Reakce v opačném smyslu byla bezpochyby mírou spáchaných výstřelků.

To osvětluje askezi v šestnácti z jiného úhlu pohledu. Tantra do ní soustřeďuje tyto „normální a spontánní“ orgiastické kultury, ritualizuje je a posvěcuje: hromadná sexuální orgie se od toho velmi vzdaluje!

TANTRISMUS A PROMISKUITA

Jestliže se na veřejnosti nejednou ztotožňuje tantra se sexuální promiskuitou, opakují, že popisem čakrapúdzí nebylo mým cílem podněcovat k jejímu provádění na Západě, ale ukázat, že za předepsaných podmínek a ve správném stavu myslí při ní mohou vybraní adepti, připravovaní po dlouhou dobu a vedeni skutečným guruem, prožít kolektivní duchovní zkušenost na vysoké úrovni.

I když čakrapúdzá není vývozním artiklem, posloužila mi svým symbolismem k vysvětlení hlubokého tantrického myšlení. Čistá promiskuita, hromadná sexuální orgie je ipso facto antitantrická, protože vylučuje nezbytnou duchovní atmosféru.

Jestliže někdo přispívá k rozšiřování předsudku o promiskuitě spojené s tantrou, je to Rajneesh, muž s 92 rolls-roycei, který se při vši prostotě prohlašuje za Bhagwan Shree Rajneeshe, to je Našeho božského pána. Hinduista by si to přeložil jako Náš Pán Ježíš Kristus s Bhagwan Shree Christus! Je to nevšední osoba, charismatický kazatel, originální, ale utopistický myslitel, který říká velice pěkné věci, jež příležitostně cituji. Základem jeho poselství je (nebo bylo?): „Všichni jste neurotici. Proto se milujte, milujte se, abyste rozpustili své sexuální zábrany a osvobodili se od neurózy.“ Toto učení používal ve svém středisku v Púně, kde se neustále odehrávala hromadná orgie.

Ve dne bez jakéhokoli skrývání a povzbuzování jeho řečmi se dvojice objímaly, omakávaly a také... Co se dělo při „skupinových setkáních“ v podzemí, o tom lépe nehovořit. Tato sexuální nevázanost pohoršovala obyvatele Púny tak, že Rajneeshe vyhnali z Indie a jeho středisko srovnali buldozerem se zemí.

Neodsuzuji Rajneeshe ani jeho žáky, ostatně skoro výlučně Západany. Mezitím nastal velký obrat: po pronásledování v USA, kam se uchýlil, se opět vrátil do Púny. Tváří se tajemně a zdá se, že již nejde o „skupiny“.

Nepříjemné je, že své učení nazývá „neotantrou“. Stačilo by odstranit písmenko „o“, abychom souhlasili, protože nic z původní tantrické tradice neobnovil: ani mantry ani jantry ani rituály ani tantrické symboly ani posvěcení sexuality. Jako kdyby se nějaká sekta pokřtila „neokatolickou“ a pozapomněla by na Krista, evangelia, mši i kněze! Protože milovat se s kýmkoli a kdekoli není tantrou.

Shruji: jeho učení se týká *jeho*, stejně jako jeho žáků. Hledá však k němu jméno. Pro skutečnou tantru je politováníhodné, že jeho marketing hrozně účinnosti způsobil tolik povyku a že se slovo „tantra“ pro mnoho lidí stalo synonymem promiskuity. Není ve hře sám: když nějaká kniha o tantře připomene čakrapúdžu (kromě vzácných výjimek, které neznám), omezuje se pouze na popis osmi dvojic, které se sejdou, vymění si partnery a potom se milují. Rozlište to od hromadné sexuální orgie...

Další příčina nedorozumění: tantra není náboženstvím, sociální organizací, nepřináší dogma, krédo, morálku. Pro tantru je každá morálka relativní a závisí na době a místě. Jedno přirovnání: teoreticky neexistují žádné výsadní důvody pro jízdu vlevo nebo vpravo. Protože jde o dohodu, konvenci, nezaujímá tantra stanovisko předem. Nicméně v Anglii je „morální“ jezdit vlevo, ale je trestné tak jezdit na evropském kontinentě. Podle toho, jak se řídí ve Francii nebo Velké Británii, jezdí tantrik buď vpravo, nebo vlevo s vědomím, že jde o konvenci bez absolutní hodnoty. Tedy nepřinést si předem utvořenou morálku se nerovná odmítnout každé pravidlo.

A podobně: oddělovat „sexuální vztah“ a „manželství“ na úrovni Šiva-Šakti v sobě nezahrnuje odmítání instituce manželství. Každý žák se přizpůsobuje svým vlastním sociálně-náboženským souvislostem. Tantra nezná náš pojem hříchu vůči sexu, ve kterém vidí nejvyšší lidskou komunikaci, nezabývá se tím, zda tantrická dvojice uzavřela manželskou smlouvu nebo ne. Každá lidská společnost se musí zabývat sexualitou, stejně jako vztahem muž-žena: to si rozhodne každý tantrik sám. U nás se manželství zdá nevyhnutelným a náhražkové řešení se na horizontu nerýsuje, aniž by „manželství“ a „dvojice“ byly synonymem.

Vyhrožuje tantra „dvojicemi“? Nejdříve konstatujme, že u nás je počet manželství, jež končí rozvodem, obrovský a nepřipočítatelný tantře. Znam však nejedno manželství, které se rozpadalo a kterému tantrický pohled a praktiky daly novou mladost a pevnost. Provádění tantrické maithuny vyžaduje „přípravu“ a soulad mezi partnery, jenž se časem prohlubuje a jenž činí výměnu partnera neskonalější. Jako u krasobruslařských dvojic, které, protože spolu trénují, se stávají skoro nerozlučnými. Někdy se u zralé a vyspělé dvojice stává, že „vnější“ tantrické vztahy jsou nejen přijatelné bez jejího rozvrácení, ale obohacují ji. Moje konstatování: tantrické dvojice, ať oddány či ne, nejsou méně stabilní než obyčejné, řekl bych dokonce, že naopak!

SYMBOLISMUS PĚTI MAKAR

Při tantrickém rituálu se čakrapúdža a pět makar tak vzájemně překrývají, že je nemyslitelné je oddělovat. Proto jsem z nedostatku lepšího nejdříve vysvětlil průběh čakrapúdži s pěti makarami bez jejich symbolismu, abych se k nim nyní vrátil.

Poznámka: i když se čakrapúdža neprovádí bez pěti makar, jež jí dodávají veškerý smysl, opak je možný, což prospívá při provádění na Západě. Hluboce symbolických, přesto konkrétních pět makar nechává zde a nyní pocítit prýštění nejvyšších kosmických sil a dosažení posvátna, dosažení „výraznosti“ ukryté za „bezvýznamnosti“, za tím, co se zdá všedním a obyčejným.

Pět makar složených zdánlivě ze všedních činností, jako je jíst, pít, milovat se, v sobě přesto obsahuje dvě nejvyšší síly: připravit *o život* a udržovat *ho*, obě jsou vzájemně a nerozmotatelně propleteny.

Mircea Eliade říká: „Jeden z hlavních rozdílů, který odděluje člověka archaických kultur od moderního, spočívá v neschopnosti moderního člověka prožívat svůj organický život, na prvním místě sexualitu a jídlo, jako svátost...“

Pro moderního člověka jde pouze o fyziologické činnosti, zatímco pro archaického o věci posvátné, obřady sloužící ke komunikaci se silami, které představují Život sám.

Život a tato síla jsou projevy *nejvyšší reality*. Tyto základní činnosti se u tzv. primitivů stávají obřady, které pomáhají člověku přiblížit se realitě... Obřad vždy spočívá v opakování archetypálního gesta vykonávaného *in illo tempore* (od počátku dějin) předky nebo bohy, aby *ontociser* – upřesnilo nejvšednější a nejbezvýznamnější činnosti. Tento obřad se opakováním *časově shoduje* se svým archetypem a odstraňuje všední čas. Člověk se zúčastňuje, abych tak řekl, *stejně činnosti* vykonané *in illo tempore* počátečního kosmogonického momentu. Proměněním všech fyziologických činností v ceremoniál se archaický člověk snažil *jít dál*, promítnout se mimo čas (mimo vývoj), promítnout se do věčnosti.

Při jídle nebo milování se přírodní člověk začleňoval do úrovně, která v žádném případě není pouze jídlem či sexualitou.“ (Histoire des Religions, str. 40)

Také tantra v 5-M a čakrapúdzou usiluje o rozšíření vědomí, překonání ega, odstranění iluzorních hranic mezi „ty“, „já“ a „ostatní“, mezi „vnějším“ a „vnitřním“ světem. Pro tantru je vesmír gigantickou tkaninou, v níž každá bytost, každý předmět, každý atom představuje vlákno. Jako jedinec mám klamný dojem, že jsem (skoro) soběstačný, že jsem ego, samostatný celek, což je tragická iluze, protože nepřekonám-li ego, stává se mým vězením a skrytou příčinou veškerého utrpení. Pozor: „překonat“ neznamená popřít nebo zničit. Moje ego má reálnou, ale omezenou existenci, jeho existence je, ale není reálným a nejvyšším Já.

Zde si musíme připomenout, že nesmírná rozmanitost vnímaných forem našimi smysly skrývá pro tantrika i fyzika základní jednotu hmoty a jejího základu – čisté kosmické energie, Šakti! Stejně zahaluje jednotu života nespočet biologických druhů a jedinců, další možnost tvořivé kosmické energie.

Tantrik se neotáčí zády k životu a neřídí se metafyzickým absolutnem za cenu umrtvující askeze, ale začleňuje se do světa, do života a hraje s nimi. Rozkoš (bhóga, ánanda) znamená pro něj v životě to podstatné. Každá bytost o ni vždy a všude usiluje nebo se vyhýbá utrpení, druhé straně mince.

Ať to jedinec, sebevíc odříznutý od svého ega, chce nebo ne, musí, aby žil a přežil, být v kontaktu s ostatními formami života, musí milovat a jíst. Jíst je tak nejvyšším, ba i ještě intimnějším splynutím než milování: to, co jím, se stává mojí vlastní hmotou. Aby se člověk udržel při životě, *musí se vzdát svého ega*, se kterým se ztotožňuje – *musí* spojit svou dědičnost a své geny s geny nějakého „cizince“ či „cizinky“.

Živá hmota neustále cyklicky obíhá. To, co je dnes tělem člověka, bude zítra v jiném těle a tak dál do nekonečna. Jíst znamená zabíjet rostliny či zvířata. Proto oběť kozy, které se zúčastnila Alexandra David-Neel. Když moderní člověk v příjemné společnosti pojídá v restauraci svůj biftek, zapomíná na dobytče, kterému někdo vzal život: je to skoro abstrakce. Každý adept při púdzhi vidí oběť kozy, ví, že při konzumaci jejího masa on sám dál přežívá pouze za cenu smrti jiných forem života, ať rostlinného nebo živočišného.

Sníst kousek sýra představuje smrt milionů bakterií, živých a vědomých bytostí...

Jestliže však jíst, tedy i zabíjet je nevyhnutelnou nutností pro všechny, od bakterie po velrybu, stejný zákon rovněž předpokládá být sám druhými požírán. Člověk se tomu snaží zabránit zapečetěním mrtvol do rakve nebo zpopelněním.

Mimo toto neustálé drama je Život jediný a sex v něm figuruje coby životní a univerzální pud, odpověď na smrt, tajné spiknutí biologických druhů, v němž se mísí geny donekonečna. Jíst a plodit jsou také nejvyšší rozkoše, jež tantra nepotlačuje, ale naopak je při čakrapúďži a pěti makarách zdůrazňuje.

Jestliže všechny živé bytosti zabíjejí, jedí a plodí, nejsou všichni tantrici? Ne, protože v tantře se stává hrubý biologický pud posvátným, zritualizovaným. Mircea Eliade ve své knize *L'Epreuve du Labyrinthe* píše: „V tantrismu se lidský život proměňuje obřady, které se uskutečňují po dlouhé jóginské přípravě... Při rituálním spojení je láska víc než erotickým nebo prostě sexuálním aktem, je to určitý druh svátosti. Pít víno při tantrické zkušenosti není pít alkoholický nápoj, ale podílet se na posvátnu...“

Ritualizace, proměna, to jsou podstatné věci a smysl pěti makar.

Prvky: jejich skrytý smysl

„Věz, ó milovaná, že oheň (energie) je první tattva, vzduch druhá, voda třetí, země čtvrtá. Vědou o pěti tattvách a obřadech Kula se člověk vymaňuje z područí tohoto života.“

První tattva je univerzálním lékem, jenž poskytuje životní energii tvorům a odstraňuje jejich smutek. Druhá vzniká buď na venkově, pod širým nebem, nebo v lese. Musí být výživná, zvyšovat inteligenci, energii a sílu. Třetí, ó Paní dobré předzvěsti, se rodí z vody, je krásná, lahodná a dává schopnost tvořit. Čtvrtá, levná, je utvořena zemí, poskytuje život tvorům a je základem života ve všech třech královstvích. Poslední tattva, ó bohyně, způsobuje velkou radost: od počátků všech tvorů bez počátku a konce je kořenem vesmíru. Tak hovořil Sadášiva, Dobrý věštec.“ (MAH., str. 111)

K druhé tattvě nebo složce M. N. Dutt upřesňuje, že jde o domácí kozí nebo ovčí maso, o koroptev či jinou drůbež žijící na vzduchu, nebo o jelenovitou či lesní zvěř. Třetí označuje jasně za rybu, která v původním textu je „to, co zvyšuje potomstvo“. Jinak řečeno: pohlavní potenciál. Čtvrtá, to jsou obiloviny a pátá maithuna „jako opora tvorstva“. (MAH., str. 111)

Jedno zjištění – pět prvků tantry: Země, Voda, Vzduch, Oheň a Éter jsou rovněž prvky alchymie, jejímž nejvyšším cílem je obnovit obyčejného a všedního člověka, odhalit mu jeho vyšší realitu, stejně jako schopnosti ukryté v něm. Jestliže se její pojetí částečně shoduje s tantrou, liší se alchymie a tantra zejména používanými prostředky.

Na Západě tyto prvky převládaly až do nástupu moderní chemie, která se bez nich dobře obejde, stejně jako fyzika. Proč se jimi tedy dlouho zabývat? Z pouhé zvědavosti? Kdyby tomu tak bylo, vyřídil bych tuto otázku několika řádkami, ale není tomu tak.

Definovat tattvy

Lze jen obtížně definovat tattvy či prvky, které jsou zároveň konkrétní, i když nepostižitelné a jemné, ač hmotné. Prvek není něco hmatatelného, je to souhrn zákonů a sil podmiňujících zvláštní stav hmoty a udělující jí specifické vlastnosti.

Prvek „Země“ (*prthiví, kṣiti*). Stačí zvednout hlavu k hvězdné obloze, abych si uvědomil, že vesmír je prázdný prostor. Přesto se tu a tam kosmická hmota zhušťuje, místo aby se jednotvárně rozprostírala v tomto mezihvězdném prázdném prostoru, který Pascalovi naháněl hrůzu.

Z definice prvku vyplývá, že všechny zákony a všechny nesmírné kosmické energie, které přispívají k tomuto zhutnění, představují prvek Země s velkým písmenem. Naše země, bez velkého písmena, je pouze obyčejným místním projevem prvku Země. Slunce a všechna nebeská tělesa jsou rovněž projevy prvku Země. Každý atom každého vnímaného předmětu je zhuštěnou kosmickou hmotou a součástí rozžhaveného nebeského tělesa. Moje tělo je doslova zchladlé a zhuštěné Slunce.

Prvek „Voda“ (*ápas*). Představuje to, co udržuje hmotu v tekutém stavu. Voda, nejběžnější kapalina na naší planetě, je jejím prototypem. Jistě, kde máme nějaký význam? Tento význam je obrovský, protože tekutiny *zachycují kosmické rytmy*, které řídí všechny naše biorytmy. Nejočividnější z těchto rytmů je příliv a odliv, který ve dne v noci hýbe oceány jako odpověď na měsíční, ale i sluneční přitažlivost. Když se obě sečtou, vyvolávají velký příliv a odliv. Každá z nespočetných galaxií omezeně působí na všechny tekutiny ve vesmíru, nejen na kapaliny na naší planetě.

Tyto kosmické rytmy nepůsobí pouze na oceány: minipříliv a miniodliv existuje ve sklenici vody, v kapce vody! Moje tělo se skládá z 85 % z vody a proto se všechny tělesné rytmy podrobují kosmickým. Přečtěte si kapitolu Tantrická meditace...

Také stromy se jim podrobují: dřevo má při kácení proměnné vlastnosti a kvalitu podle měsíčních fází! Dřevo, které se nejlépe uchovává, se kácí v zimě o novoluní, protože zimní spánek rostlin, který skoro úplně zastavuje oběh mízy, snižuje tento vliv skoro na nulu. Theodor Schwenk v knize *Das sensible Chaos* poznamenává, že ušlechtilá jihoamerická dřeva mají vždy vyraženou pečeť, jež označuje měsíční fázi kácení, což určuje jejich cenu.

Prostřednictvím tělesných tekutin ve vlhém a intimním prostředí tkání, v každé buňce řídí měsíc a všechna nebeská tělesa nezachytitelný balet životních rytmů.

Prvek „Vzduch“ (*váju*). To je, jak tušíte, hmota v plynném stavu. Pro tantru plyn nese jemné kosmické energie. Již tisíce let tantričtí jógini vědí, že vzduch není netečný plyn, že zachycuje a přenáší nehmataelnou energii, *pránu*, proměnnou podle ročních období a místa. Vědí, že na ní závisí životní síla a že „její povaha má povahu blesku“, což bylo neobyčejně intuitivní, protože jde o pravdu doslovnou.

Až do nedávná se věda, a zvláště biologie, zabývala pouze molekulárním složením vzduchu: dusík, kyslík, vzácné plyny, ale opomíjela ionizaci. Nyní se ví, že atomy vzdušného kyslíku se mohou ionizovat, mohou mít nepatrný „balíček“ přebytečné, tedy volné energie. Podle poměru takto ionizovaných atomů kyslíku má vzduch odlišné životně důležité vlastnosti. Jógini, vědouce to,

vynalezli specifické techniky dovolující zachytit, shromažďovat a řídit tuto pránu a tím zvyšovat životní energii.

Praktická stránka tohoto prvku, jenž se pojí se samotnými zdroji životní síly, se objevuje například ve formě *office sickness*, kancelářských nemocí, které napadají ty, kdo žijí v uzavřených nádobách, v budovách, kde zuří klimatizovaný vzduch. Podle jóginské teorie se „kancelářské nemoce“ snadno vysvětlí: vzduch bez prány podkopává životní energii a vyvolává různé poruchy. Nevědělo se o tom nebo se to dlouhou dobu přehlíželo, postupně si to lidé začínají uvědomovat. Pyšné buildings se zapečetěnými okny však existují a ještě dlouho budou... Těm, kdo jsou přinuceni v nich žít, nezbyvá než věnovat několik minut každodennímu cvičení pránájámy, aby vyvážili tento schodek.

Prvek „Oheň“ (*tédžas*). To je hmota v „zářivém“ stavu, například záření Slunce a hvězd, ale také obyčejný oheň. Bez prvku Ohně by naše planeta zmrzla, protože by Slunce až k nám nekonečným prostorem nemohlo vyzařovat své teplo a dokonce bychom nevěděli o jeho existenci, ani o existenci hvězd.

Naštěstí tomu tak není, protože bez slunečního záření, které oživuje veškerý život na zemi, bychom o něm zde nehovořili (podívejte se na kapitolu věnovanou Šivovi, kosmickému tanečníkovi, který tančí uprostřed univerzálního „ohně“).

Prvek „Éter“ (*ákáša*). To je alchymistický prvek, který nejdéle vzdoroval zteči vědy. Považovalo se za axiomatické, že univerzální prázdný prostor plní extrémně jemná substance, která neklade odpor šíření vln a částic s vysokou energií: zdálo se nemyslitelným, že se cokoli může šířit do nicoty. Vše se převrátilo v roce 1880 negativními výsledky Michelsonových pokusů, kterými chtěl éter konkrétně dokázat ultrajemným interferometrem vlastní konstrukce. Fyzika potom tento poslední prvek opustila (alespoň prozatím, protože nesměle a po špičkách připravuje tichý návrat...).

Pro tantru prvek Éter je zároveň „náš“ éter, to je hmota v nejjemněji myslitelném stavu, spíš *něco* vědecky nedefinovatelného (odvážím se říci „prozatím“?), co z nedostatku lepšího nazývám *dynamický prostor*. V obvyklé a naivní představě se vybavuje prostor jako velká lhostejná díra, do které dobrotivý Bůh nacpal vesmír. To

samozřejmě není stanovisko vědy, která přesto nedopadá lépe, protože naprosto nezná povahu prostoru, stejně jako času.

Pro tantru *ákáša*, dynamický prostor, to je **neustále tryskající bod** stvoření, neurčitá hranice, kde se projevené vždy a všude objevuje z neprojeveného. Existuje jako všudypřítomná opora projeveného vesmíru, a proto ho symbolizuje maithuna, rituální spojení, protože právě nejtvorivější akt je nejplodivější, opakuje nejvyšší kosmický tvořivý akt.

To vše, přiznávám se vám k tomu, zní velice schematicky, stejně jako mnoho věcí v této knize, která má touhu být spíše panoramatem než akademickou publikací. To znamená, že mi zbývá vysvětlit symbolismus pěti makar.

Začnu **mudrou, obilím**. Když tantrik s úctou pojídá obilí, ví, že tato „levná složka vytvářená zemí poskytuje život tvorům a je základem života ve třech světech“. Právě skrze ni se vrací k plodné Matce zemi archaického člověka, který ji uctíval orgiastickými obřady plodnosti. Jíst obiloviny přináší spojení se zemí životelkou, vstup do hmotného světa, se kterým jsem v neustálé výměně.

Když jí tantrik **matsju, rybu**, která se „zrodila ve vodě a je dobrá a lahodná“, osvobozuje sílu k tvoření (sexuální symbolika ryby je známá), spojuje se s prvkem Vody, zdrojem veškerého života, bez kterého by země byla mrtvým nebeským tělesem bez všech tvorů, jež žijí v mořích, jezerech a řekách. Připomínám (viz kapitolu Tantrická meditace...) slova kapitána Cousteaua: „Jsme organizovaná mořská voda.“ Tak zní doslovná pravda: jsem pochodující akvárium. Zde vidíme důvod, pro který je mezi rituálními předměty *gháta* (amfora, symbol dělohy) s vonnou vodou, jež znázorňuje plodovou vodu, a zdobená znakem plodnosti, květy, ovocem, větvíčkami a *tilakami*, rituálními znaky nakreslenými rumělkou nebo santalovou barvou. Během svého děložního vývoje jsem prošel stadiem „ryby“ a tajuplně si to ve mně něco někde pamatuje.

Když adept jí **mámsu, maso**, spojuje se se vším, co žije na vzduchu, se všemi zvířaty, od savců po ptáky. Zejména díky konzumaci obětované kozy adept ví, že ji musí zabít, aby jedl, a právě uctíváním tuto oběť přijímá.

Než koze jednou ranou useknou hlavu, což ji ušetří utrpení, je dloilho „zasvěcována“, rituálně posvěcena. Guru jí zašeptá do ucha spásnou mantru, která koze umožní se reinkarnovat do vyvinutější formy. Během celé doby je klid kozy pozoruhodný: i když jí upevňují hlavu do obětního kůlu ve tvaru Y a natahují ji, nevzpouzí se, jako kdyby chápala a přijala svou oběť. Nezdá se vám to překvapující?

Márkandéjapurána (XCI. 32) říká:

*Óm, požehnáno budiž toto zvíře se svými rohy a údy,
Óm, upevni toto zvíře k ponurému pilíři, který odděluje život od
smrti, Óm, upoutej dobře toto zvíře, které částečně symbolizuje
Vesmír.*

Těsně před zasazením osudné rány:

*Óm, hrím, Kálí, Kálí, Tvé strašné zuby požírají, hltají, překusují a
zabíjejí...*

...kovový záblesk a zahnutý nůž dopadá.

Těm, kdo zabíjejí na základě plné moci, se to možná zdá kruté. Na jatkách se nedělají drahoty: respektuje se snad dobytek, než je poražen? Položit otázku znamená si na ni odpovědět...

Aby člověk její oběť dobře pocítil, připomínám, že se její hlava pokládá na podnos s rozžehnutou lampičkou na lebce, symbolu jejího nesmrtelného a vědomého Já,

Madja, *víno*, je prvek Ohně a Mahánirvátanatra (VI. 158-187) upřesňuje: „Šakti sedí po levé ruce uctívatele, který jí nabízí číši (*pánápátru*) ze zlata, stříbra, křišťálu či kokosového ořechu. Napravo položí podnos s masem (*šuddhipátru*). Potom učitel rozdělí nebo nechá rozdělit podle přednostního práva víno do číší a maso na talíře. Bude jíst a pít s adepty, nejdříve nejlepší kousky masa a potom s rozkoší všichni tantrikové pozvednou číše s vínem. Meditují o kundaliní, sídlu vědomí a stočené energii, jež proudí od jazyka ke

konci těla, a recitují hlavní mantru; nakonec, když si dají navzájem svolení, pozvednou číše ke rtům.“

Pohovořím nyní o číši, která symbolizuje jóni a připomíná temeno lebky: obraz smrti musí být při púdži velice přítomný, aby zdůraznil její protijedy – jídlo a plození.

Za dávných a tradičních časů to bylo skutečné temeno lebky, ze kterého se pilo víno. Víno připomíná krev, symbol života. Později se vyhledávala bráhmanská lebka. Nakonec ji nahradila skořápka z kokosového ořechu. Nyní lépe pochopíme ještě platný hinduistický zvyk, při kterém prvorozený syn vyšší kasty, zejména bráhman, než zapálí pohřební hranici svého otce, roztříští jeho lebku. Oficiálně proto, aby duše mohla opustit tělo, neoficiálně proto, aby se předešlo každému nemístnému „návratu“.

V Tibetu se tyto lebeční číše vnitřně zdobily vrstvou tepaného stříbra s rituálními motivy. Jednou jsem jednu takovou nádhernou číši spatřil ve výkladní skříni ženevského starožitnictví, ale před cenou mi sklápěla čelist. Když jsem si to za pár dní rozmyslel a vrátil se, bylo pozdě, protože již byla prodána.

Víno musí rozdmýchat žádostivost a stimulovat kundalíní v pólu „druhu“ na dolním konci páteře ve styku s jazykem. Spolu s áčárjou každý šiva uchopí oběma rukama číši a nabídne ji své šakti ve výši jejích rtů a ponoří svůj pohled do jejího. Šakti ji oběma rukama přijímá, pomalu vychutnává první doušek a vrací mu pohár, aby se zase napil on. Číše bude mezi sivou a šakti putovat sem a tam. Oba se dívají do očí. To vytváří intenzivní výměnný proud. Je to silný okamžik obřadu, protože každý ví, že kulminační bod púdži se blíží (nezapomeňme, že je na tuto noc spojila náhoda).

Potom přichází **maithuna**, *rituální spojení*: „Poslední tattva, ó bohyně, způsobuje velkou rozkoš. Od počátku ve všech tvorech bez začátku a konce v ní koření vesmír.“ Znovu si tuto větu přečtete a meditujte o ní. Její stručnost a výstižnost obsahuje celý základ púdži.

Smysl obřadu směřuje k co nejintenzivnější maithuně, ale zejména k duchovní zkušenosti. Uvádím Colaabavalu: „Po probuzení sexuální energie se jí v tantře musí dát něco na práci. Aby se stala čistou životní energií, musí opustit své obvyklé sídlo, pohlavní orgány. Fyzické intimní prostředí vytvořené sexuálním kontaktem

vyústí k fyzickému splynutí. Nic se nedělá k vyvolání orgasmu, ale vše usiluje o vytvoření mocného proudu duchovní výměny... Orgasmus není zapovězen, ale musí se procitovat na duševní úrovni a ne v pohlavním ústrojí jako při obyčejném spojení...

Poloha tantrických dvojic není totožná při všech obřadech. Někdy leží šakti na zádech s pažemi a nohama roztaženýma, každá vykresluje pentagram, symbolickou planoucí hvězdu. Hlava, páteř rameno diagramu, směřuje nejčastěji k vnitřku kruhu, i když opak se praktikuje rovněž.“

Čakrapúdzu v každém okamžiku a na každé úrovni doprovází recitování manter a jejich vizuální konkretizace, jantry (viz speciální kapitoly).

Jestliže čakrapúdzu není na Západ exportovatelná, pět makar se může do západního provádění dobře začlenit.

6

SEXUÁLNÍ MISTROVSTVÍ

MUŽSKÝ ORGASMUS

Věříme-li sexuologům a psychologům, většina žen neprožívá orgasmus. Sexuální literatura však z „orgasmu za každou cenu“ vytvořila problém, protože považuje styk bez orgasmu za nedostatečný. Jestliže tantra ignoruje u „moderní dvojice“ utkvělou představu o povinném orgasmu, problém ženského orgasmu přesto existuje. Rajneesh, nespolehlivý tantrik, ve své knize *Book of Secrets*, sv. I, str. 397, píše: „Ženy jsou proto rozmrzelé a podrážděné. A tak to zůstane. Žádná meditace jim nepřinese klid. Žádná filozofie, náboženství, ani etika je s muži, se kterými žijí, nedá dohromady. Žijí zklamané. Proto tantra, jakož i moderní věda, tvrdí,

že není-li žena doopravdy plně uspokojena orgasmem, budou v rodině problémy. Neuspokojení udržuje její předrážděnost a hašteřivost.

Je-li vaše žena hašteřivá, musíte znovu zvážit celou situaci, protože to není prostě žena, ale muž, který může být příčinou. Když ženy nedosahují orgasmu, stávají se *antisexy* a pro pohlavní život nepoužitelnými. Proč by k němu měly být ochotné, když nikdy nepocítily hlubokou blaženost? Mívají pocit, že byly použity.

Zdánlivá většina žen nikdy nedosahuje tohoto kulminačního bodu, této bouře těla, kdy každé vlákno jejich těla vibruje, kdy se každá buňka vzrušuje. Nedosahují toho také antisexuálním postojem společnosti. Jsou proto svárlivé a takto potlačované ženy se stávají frigidními.“

Abych dokreslil tento obrázek, uvádím děsivou větu z Rapport Hite: „*Ano, ženy se musí často naučit mít rozkoš navzdory svému partnerovi a ne díky jemu.*“ (str. 275)

Všeobecně se připouští, že problém orgasmu existuje, ale pouze u žen, protože muž ejakuluje, *tedy* má orgasmus. To *tedy* je trochu moc!

Ejakulace je jedna věc a orgasmus naprosto jiná! Jestliže to ví několik sexuologů, veřejnost o tom neví a „normální“ muž vyvaluje oči, že nejméně 90% mužů neprožívá orgasmus. Protože ejakulace a pár vteřin, které jí předcházejí, jsou kulminačním bodem jeho sexuální zkušenosti. Muž je přesvědčen o tom, že právě takhle pocítuje mužský orgasmus. Tantra už několik tisíc let ví, že právě ejakulace okrádá muže o skutečný orgasmus a sexuální extázi, které vedou k vyšším kosmickým úrovním vědomí. Ejakulace zastavuje jeho přímou zkušenost a v návaznosti na ni i ženskou. Řekněme si to zcela otevřeně: jestliže 90 % žen nezažívá orgasmus, vinu má 85 % mužů s předčasnou ejakulací!

Definice: předčasný ejakulátor je každý muž neschopný zadržet ejakulaci, dokud žena není plně uspokojena jedním či několika orgasmy. Zadržet ejakulaci ještě neznamená, že muž dosáhne pravého orgasmu, i když jeho sexuální zkušenost je intenzivní a uspokojující. Ale i to je pokrok!

Ejakulace zabraňuje dosažení mužského orgasmu a ubíjí i takové přání. Ničí magnetismus, který by u dvojice měl být hudbou stále dobré nálady i mimo konkrétní sexuální spojení. Splasknutím lingamu se magnetismus a kouzlo spojení šivy a šakti rozplývá. Dvojice se odděluje a ocitá se ve všednosti každodenního života. To je víc než politováníhodné.

Tantra slibuje muži neomezenou sexuální sílu, tak dlouhé erekce, jak si jeho společnice a on budou přát, schopnost mít dva, tři sexuální styky za den, nebo podle tao nepřetržitě toužit po své šakti. To muže fascinuje, stejně jako jeho partnerku, ale za cenu zřeknutí se ejakulace. Úsměv ztuhl, nos se prodlužuje.

Klasický scénář: polibky, víceméně obratné něžnosti, vniknutí, pohyby sem a tam, ejakulace, splasknutí. To člověku připadá přirozené, nedotknutelné a nevyhnutelné. Ejakulační reflex pramení z hlubin věků a je neodbytný. Sexuální impuls se zakořenil do nezadržitelného pudu druhu, jenž chce přežít, tedy plodit, tedy ejakulovat. Toto chování zakódované do genů se posiluje výchovou. Ale pro tantru, kromě plození, je ejakulace zbytečná. Chápu zdrženlivost mužů, kterým navrhuji odstranit ji a vyvarovat se ejakulace jako rušivého prvku. I z prostého životního pohledu dvojice, aniž by měla v úmyslu zduchovnění sexu, jak o ně usiluje tantra, to ale za úvahu stojí.

Tao, které je jakousi čínskou tantrou, toto stanovisko rozděluje. Jolan Chang ve své knize Tao de l'art d'aimer píše:

„Starověcí taoisté učili, že mužský orgasmus a ejakulace nejsou jedna a táž věc. Ejakulace po delší době v žádném případě neznamená, že je muž sexuálně o něco okraden, ani že by prožil méně fyzické rozkoše. Obvykle se ejakulace označuje za *nejvyšší vrchol rozkoše*, což je smutný zvyk.

Často se mě ptáte, jakou pociťuji rozkoš, jestliže ejakuluji pouze jednou ze sta. Většinou odpovídám takto: určitě bych nevyměnil intenzivní rozkoš, kterou prožívám, za tu vaši. Dvanáct let jsem se spokojoval s rozkoší spojenou s okamžikem ejakulace. Jsou to pro mě dlouhé promarněné roky! Říkám-li to muži, nemůže zapochybovat o mé upřímnosti. Vidí mě klidného, šťastného, v dobré pohodě a plného radosti z milování. Jestliže žena na začátku našich

styků lituje mého chování, moje horoucnost ji rychle připraví o sebemenší pochybnost o intenzitě rozkoše, kterou s ní prožívám. Bude jí stačit pár hodin, než zjistí, že zakouší naprosto nový způsob milování. Pravděpodobně si uvědomí, že milostné styky jí nikdy nepřinášely takovou slast. Mnoho žen nemělo možnost poznat, že sexuální akt může přinést tak hlubokou radost.“ (str. 29)

Dvanáct let jsem se spokojoval s ejakulací, či spíše s masturbací do vagíny, neboť tak se na věc dívám dnes. Teď chci říci, že sexuální akt bez ejakulace rovněž představuje uvolnění napětí, ale bez exploze. Rozkoš se projevuje klidem a ne násilím a prudkostí. Projevuje se rozsáhlým, smyslným a prodlouženým splnutím v něčem širším a nadmyslnějším, než v pouhém já. Mám pocit jednoty se vším, ne oddělenosti. Jde o pocit těsného spojení a rovnosti. Žádná individuální a osamělá křeč vylučující druhého partnera. To nepopíše žádné slovo.“ (str. 31-32)

Než přistoupím k praxi, upřesňuji, že nikterak nejde o bezprostřední, úplné a definitivní zřeknutí se ejakulace. To nastává postupně.

Následující řádky přivedly mnoho dvojic k touze tento způsob vyzkoušet. Za prvé: mužská sexuální schopnost je proměnlivá, od styku jednou za týden (v neděli ráno ve čtvrt na devět?), po každodenní, ale je velmi omezená. Žena má naproti tomu neomezenou sexuální schopnost. Za druhé: pokud má muž touhu, fyziologie neomezuje počet ani trvání erekce. Neejakulovat chrání sperma, udržuje touhu, podržuje schopnost bezúhonné erekce a dovoluje neomezené sexuální kontakty co do počtu i doby trvání.

Tedy: každý sexuální styk bez ejakulace je pro dvojici „konkrétní erotickou výhodou“! Čím víc muž šetří s ejakulační „municí“, tím více stoupá jeho žádostivost a sexuální uspokojení partnerky. Tato rovnováha přináší dvojici slastnou harmonii.

Vím, že se „ženu“ k úrovni sedmikrásek, k úrovni „pouhé“ sexuální rozkoše, ale třeba ji nejdříve dosáhnout a pak teprve překonat!

Při obvyklé zkušenosti představují *poslední vteřiny* před pohybem „navíc“, který uvádí do chodu ejakulační křeč, maximální oblast mužské blaženosti. Potom nastává křeč, která vše převrací ke

zklamání dvojice. Krátká ejakulační rozkoš přináší daleko méně než rozkoš v kritickém bodě. Tantrické řešení je geniálně jednoduché: prodloužit poslední, nejintenzivnější okamžiky a potlačit ejakulační křeč.

Pro tantrického šivu zůstat nekonečně dlouho v kritickém okamžiku je nejvyšším uměním. To vede k „duševnímu sexuálnímu ráji“ a k pravému mužskému orgasmu. Zkušenost dvojice není již omezena, ani přerušena mužskou ochablostí. Tantra poskytuje takovou zkušenost všem dvojicím, protože není sexuální akrobacií.

Začínající šiva musí ještě v kritickém okamžiku znehybnět tak jako šakti, aby zabránil ejakulaci, protože tato doba je uzoučká jako „ostří břitvy“. Jedině tantricky zkušený muž může v těchto okamžicích po dlouhém cvičení zůstat úplně aktivní bez uklouznutí. Bohužel, i v Indii jsou takoví lidé výjimeční! Každý člověk však s trošičkou praxe a spoluúčastí šakti může stále déle zůstat v rovnováze na „ostří břitvy“. Jeho nehybnost se potom rychle změní. Lehké pohyby sem a tam jsou možné a postupně jsou plnější, aniž sjíždějí do křeče. Je to otázka relaxace, dýchání, procítění, ale i cvičení. Odkazují vás proto na kapitolu o kontrole ejakulace.

EREKCE – JEJÍ TAJEMSTVÍ A PROBLÉMY

Přežití lidstva závisí na... erekci! Pokud by penis zůstal měkký, vajíčko by marně čekalo na mužskou oplodňující gametu. Ať se to někomu líbí nebo ne, život nás všech již od Adama pramení ze vztyčeného penisu!

Drahocenná erekce, o kterou se muž zajímá pouze, když ho opouští, se zdá tak prostá a běžná jako nafouknutí balónku. U muže (a opice!) je „hydraulika“ erekce však velice klamná. Pro ostatní savce zvolila příroda jednoduchost a bezpečnost. Penisová kost, kterou obdařila samce, je zárukou proti riziku erekce: pevnost údu trvá! Nevýhoda: kost se zlomí, penis nikdy. Samec vydry (a proč neřící vydrák) je milenec tak bujarý, že si ji láme několikrát za život! Všechno se odstraní samo. Kost minipenisu veverka je špičatá jako

hřebík. Šampionem je velrybák: dva metry! Mrož má úd dlouhý pouze „osmdesát centimetrů“. Pes, medvěd a vlk mají rovněž kost.

Je paradoxní, že muž, který by si dal raději uříznout jakýkoli jiný úd než pyj, nezná jeho povahu. Nedávno se objasnily mechanismy erekce s její složitostí. Mimochodem, proč populární sexuální literatura, která rozvláčně hovoří o ženském pohlavním aparátu, tak málo hovoří o penisu? Plyne to snad z toho, že si ho můžeme prozkoumat a dotýkat se ho do sytosti a že je bez tajemství?

Ignorovat strukturu penisu je luxus, který si může dovolit ten, kdo nemá problémy s erekcí, ale ani chuť ovládnout ejakulaci. Tantrik má povinnost vědět, jak „to“ funguje. Když píše *tantrik*, myslím rovněž na jóginky. Jak by mohly inteligentně spolupracovat a neznát pravidla hry?

Aniž bychom podrobně studovali fyziologii lingamu, udělejme si celkovou, ale správnou představu. Muži většinou nevědí, že jejich pyj se podobá nafukovací matraci s třemi částmi. U matrace jsou díly vedle sebe, u lingamu jsou seskupeny do svazků.

Centrální válec, „houbovitě těleso“, jímž prochází močovod, hraje při ejakulaci základní úlohu. Končí žaludem, nejcitlivější částí penisu. Houbovitě tělo je chráněno dvěma naplňujícími se částmi, kavernózními tělísky odpovědnými za erekci. V bulbu se kořen penisu opírá o kost, těsně před konečníkem, jinak by se ztvrdlý penis měkce kymácel.

Penis je rovněž svalnatý! Svaly, jež svírají jeho kořen, jsou zdatné (viz kapitolu věnovanou kontrole ejakulace) a právě jejich křečovitě stahy vytvářejí příliš krátkou ejakulační rozkoš. Když se to vše zabalí do elastické a houževnaté kůže, máme penis kompletní!

Vystavený, viditelný penis vypadá zranitelně a křehce, přesto odolává nejhorsšímu zacházení a je zřídka zraněn. Nikdo však nemá chuť ho kontrolovat. Věřme chirurgovi, že i nožem se přetíná špatně. Uhýbá čepeli jako úhoř! Jestliže musí být částečně amputován, vše se dá na své místo, provede se několik stehů a potom se, vážený pán, nechá pěkně uzdravit. A jde mu to dobře!

Tři části, které se naplňují, svaly a to vše zabalené do kůže: nic složitějšího! A erekce? Zdánlivě o něco složitější: naplní se tři houbovitě části a vztyčí se napnutý orgán připravený k činnosti.

Prostě! Zde si však příroda krátí dlouhou chvíli a vše komplikuje zdáním, že je vše snadné.

Topořivá hydraulika obsahuje miliony chlopní k řízení průtoku a tlaku krve do penisu. Nervová organizace vytváří zázrak zázrakem programování, kterého žádný zavlažovací systém vytvořený člověkem v životě nedosáhne.

Myslelo se, že v splasklém stavu má penis normální krevní tlak a že erekce vzniká přetlakem jako u nafouklé pneumatiky! Naprosto ne! Pouze během erekce dosahuje tlak v penisu tlaku těla! Detail? Snad, ale protože se o tom nevědělo, všichni, kdo věřili vyléčení sexuální neschopnosti zaškrcením kořene penisu, například kroužky k zadržení krve, byli zklamáni: penis se trochu naplnil, zmodral, ba i zčernal, ale zůstal žalostně měkký.

Tedy v klidu je vstup krve do penisu omezen. K jeho vztyčení se musí zcela otevřít miliony chlopní. To je velice důležité, protože erekce vzniká *uvolněním* chlopní ovládajících příliv krve do penisu, a proto stres a nervové napětí (například strach z nezdaru) erekci potlačuje. Pouze relaxace dovolí příliv krve. Pohlavně neschopní muži (v drtivé většině neschopní jen zdánlivě) v sobě tají úzkost. Aby se vyléčili, musí relaxovat a praktikovat pomalé a hluboké dýchání.

Ale vyvolat erekci je jedna věc a udržet ji druhá. Vše závisí na dvojí regulaci, jež věc komplikuje.

U pneumatiky stačí jeden ventil. Když se dosáhne přetlaku, vzduch se uzavře. Představme si ale pneumatiku s dvěma ventily. Jeden, který dovoluje vstup stlačeného vzduchu, zatímco druhý ho nechává unikat. Stálý tlak bude záviset na přesné souhře obou ventilů. Ne-li, pneumatika se vypustí nebo přeplní. Toto jemné nastavení zajišťuje Nejvyšší inteligence těla s miliony chlopní a bez vědomí šťastného majitele napnutého penisu! U pneumatiky je normální, že v ní vzduch zůstává po měsíce. Ale u lingamu musí, zejména během erekce, tepenná vyživovací krev proniknout do všech zákrutů penisové houby, zatímco žilní krev obtížená odpadem musí pryč. Při dosažení požadovaného tlaku vyžaduje uchování erekce přesnou rovnováhu mezi objemem krve, která přichází a odchází.

U tantrické maithuny

Tantrické spojení vyžaduje dvě zdánlivě protichůdné podmínky:
ad 1) zdatnou a dlouhou erekci podle libosti, což předpokládá silný erotický podnět, a
ad 2) zabránit, aby jeho intenzita způsobila ejakulaci.

Abyste se naučili obě podmínky sladit, zapamatujte si, že sexuální hra závisí na třech velmi odlišných nervových skupinách:
ad 1) udržuje senzomotorické spojení mezi pohlavím a mozkem, tedy duševněm, naším hlavním sexuálním orgánem,
ad 2) parasymptikus vyvolává a udržuje erekci a
ad 3) sympatikus odpovídá za ejakulaci.

Před tantrickými závěry rozlišme:

ad 1) noční erekce (nebo ranní, zjištěné po probuzení), čistě reflexivního původu, bez erotického i snového podráždění,
ad 2) erekce erotického původu: noc, sexuální sen, den, konkrétní či představovaná smyslná situace s nebo bez přímého podráždění lingamu.

Erekce prvního typu je oceňována starými páry, kdy manžel ztrácí na ceně. Zajímá rovněž zdánlivě impotentní muže, kteří přičítají svou neschopnost nějaké neznámé *fyzilogické* vadě. Kromě vzácných výjimek má každý (i „neschopný“) muž každou noc alespoň pět erekcí „v plné formě“ každou půlhodinu, prakticky od kolébky do hrobu.

Němečtí vědci, o kterých hovoří doktor Sherman J. Silber v knize *The Male*, pozorovali velký počet spících mužů a zjistili, že se jejich penis (spáčů, ne doktorů) vztyčil během 84 minut na 25 minut, vždy během fáze REM (Rapid Eye Movement), tedy během snů. Když je probudili v této fázi, sen si pamatovali. Proto víme, že tyto noční erekce nemají vztah k obsahu snů, které nejčastěji nejsou ani erotické. Když se to sečte kolem a kolem, vyjde nám, že za 73 let zvedne každý penis peřinu na 33000 hodin! To jsou čtyři roky, čtyři měsíce a čtyři týdny bez přestupných roků!

Když člověk ví, že erekce závisí na parasymptiku, který zpomaluje dýchání a úder srdce, roztahuje žíly apod., můžeme

domyslet, že sexuální neschopnost a předčasná ejakulace mají společný bod: *předráždění sympatiku* způsobené úzkostí.

Klasická situace: muž se poprvé setkává s novou vytouženou partnerkou. S obavou si pomyslí: „Jen abych byl ve formě.“ Obava ze zahanbujícího nezdaru silně dráždí sympatikus; výsledek: srdce prudce buší, dech je krátký, rychlý, což tlumí činnost parasympatiku zajišťujícího erekci. Potom „navzdory“ všemu úsilí je svůdce vyveden z míry a marná lásky snaha! Nebo po silném podráždění ejakuluje předčasně!

Zkušená žena může situaci zachránit konejšivou hrou, uklidňováním, relaxací svého zahanbeného a zarmouceného partnera. Když se sympatikus uklidní, zejména pomalým a hlubokým dýcháním, převezme štafetu parasympatik a se stavidly erekce se otevírají vrátka k smyslovému ráji. Ne-li, je to škoda, je to zpackané alespoň pro tento večer! Stejně jako tato náhodná neschopnost bez následků povstává většina sexuální neschopnosti z psychických důvodů. Když se tato úzkost stává chronickou, každé další selhání zpevňuje bludný kruh.

Přejdeme k ejakulaci. Ať je předčasná nebo ne, závisí na sympatiku, který v kritickém okamžiku uvědomuje semenné žlázy umístěné za prostatou, aby se připravily k vypuzení spermií nashromážděných během sexuálního podráždění. Pohyb navíc a sympatikus mocně stahuje svalstvo u kořene penisu a uvádí v pohyb ejakulaci, nezvratný proces, který nic nezastaví a který je dalším zázrakem nervové synchronizace.

Tantrický závěr: abychom proces kontrolovali, musíme *uklidnit* sympatikus; abychom kontrolovali erekci, stejně jako abychom zabránili jakékoli ejakulaci, je nutné *stimulovat* parasympatikus.

Jak to provádět v praxi? K zaktivizování parasympatiku je třeba kontrolovat dech, uvědomovat si ho, dýchat pomalu, zhluboka a „břichem“. Výdech bude důvěrný a pomalý povzdech, který udržuje „uvolňující“ náladu. Toto dýchání se nasadí hned od začátku a udržuje se po celou dobu styku. Šiva se pozoruje, zůstává klidný, pokojný a nenechává rozběhnout svůj sexuální „motor“ do vysokých obrátek. Odměnou je mu nerezivějící erekce, oddálená ejakulace a plně uspokojená šakti. Kontrola ejakulace viz kapitolu ad hoc.

Aby se sympatikus nedostal do vysokých otáček, je podstatné, aby koitální pohyby byly harmonické. Šiva přijímá pohyby partnerky za své jako při tanci, který udržuje pružné a uvolněné tělo. Žádné trhavé nebo snad polohysterické záškuby. A usmívat se. Proč se i při obyčejném spojení šklebit či křečovitě stahovat?

Konečně tantrický šiva neztrácí na účinnosti, ale získává na síle a vytrvalosti. Šetřit sperma udržuje žádostivost, tedy formu. Nepozná postupnou erozi sexuální síly, jež zneklidňuje netantriky již od čtyřicítky tím, že bleskurychlé erekce jsou hudbou minulosti. Mladý muž vyrovnává rychlé ejakulace co nejrychlejším „návratem do původního stavu“. V tomto věku je čekání mezi dvěma styky pouze několikaminutové. Později trvá i několik hodin.

Léta přinášejí každému, i netantrikovi, sexuální dospělost, kterou druzí cení. Je blesková erekce minulosti tak žádoucí? Milovník pepře a soli si snad uchová formu nesrovnatelně déle i bez speciálních tantrických technik. Nejedna mladá žena, plná vášně a touhy, mu dá přednost před mladým předrážděným a neobratným kohoutkem, který skončil dříve, než doopravdy začal.

Vrátím se na okamžik k erozi pohlavního života, která záludně nastává věkem. Příčina? Tento pokles nevyhnutelně během let způsobuje neuvážené plýtvání spermatem. Ejakulovat výjimečně naopak uchovává mužnost. Příliš časté ejakulace normálního muže zkracují jeho „orgasmy“, způsobují jeho slaboučkový a skoupý výron semene. Ve dvaceti letech by volně mohl vystříknout na půl metru, nyní mu zásoby rychle docházejí!

K nápravě neexistuje jediné řešení. Neodstraníme problém tím, že budeme mít na pohlavní činnost vztek, ale šetřením spermatu. Příroda nepočítala s takovou rozhazovačností. Člověk jako sexuální zvíře je samozřejmě výjimkou a nelze ho přirovnat k jiným savcům. Konstatujme nicméně, že divoká zvířata se páří pouze během krátké doby, kterou příroda určila za nejpříznivější okamžik pro přežití mláďat, jež se narodí. Mimo tuto dobu zůstávají samci po měsíce bez splynutí se samičkami či ejakulace. Obyčejný muž však často ejakuluje několikrát za týden, někdy i každý den!

Co je příliš, je příliš. To vysvětluje postupné chátrání a rozpadávání sexuálního napětí. Tantra a tao tvrdí, že plýtváním

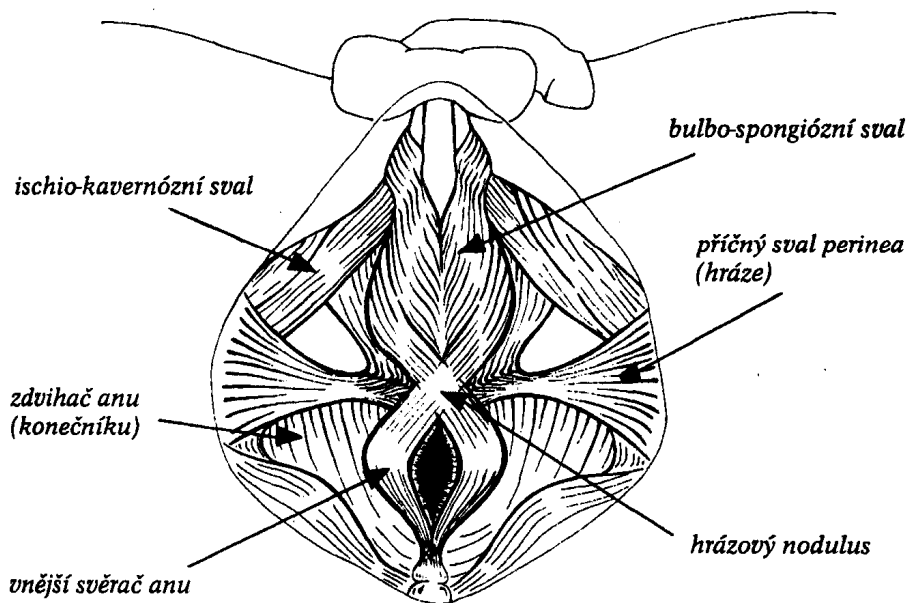
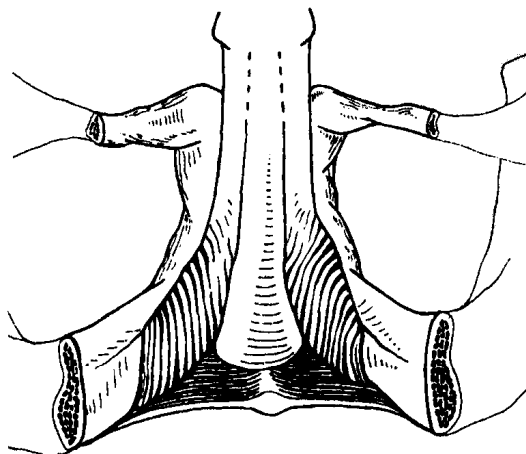
spermatem se odvádí životní energie a nastává předčasné stárnutí. Zadržování semene dovoluje naopak bohatý sexuální život, až několik styků za den, a uchovává překvapující biologickou mladost. Ostatně stačí, aby se muž „ztrátou“ rychlosti vyhýbal ejakulaci na jeden či dva týdny, a sám pocítí, jak se jeho sexuální napětí neobyčejně zotaví.

Možná se dozvíme, že varlata produkují sperma nepřetržitě, ať je počet ejakulaci jakýkoli. To je pravda. Když jsou však ejakulace příliš časté, jsou spermie méně početné a mnoho gamet je nezralých. Z toho plyne, že varlata podřízena abnormální produkci se přetěžují. Mimoto, tisíciletý empirismus tantry a tao po všech stránkách dokazuje důležitost co nejmenšího počtu ejakulaci.

Konečně si pro uklidnění řekněme, že toto zadržování, i úplné, je bez nebezpečí. Tělo si vždy najde prostředek, jak přebytek spermatu vyloučit. V případě potřeby erotickým snem. Právě tomu se svého času říkávalo „noční poluce“...

Tento obrázek ukazuje mocné svaly, které svírají spodní část mužského pohlavního orgánu a které se mohou posilovat cvičením stejně jako jakékoli jiné svaly.

Tyto svaly umožňují „tajný jazyk“. Rytmické stahy jóni odpovídají při nehybnosti stahům lingamu. Na straně druhé jsou ženské a mužské pánevní a genitální svaly podobné, a proto mohou cvičení k vaginální kontrole popsané v kapitole „Posilovat svaly jóni“ provádět i muži.

Jak ukazují názvy svalů, svalové a vazové uspořádání genitální oblasti je podobné u obou pohlaví. To znamená, že všechna cvičení k svalové genitální kontrole se týkají muže i ženy.

EREKCE – PILÍŘ TANTRY

Síla a trvání erekce ztvrdzuje mužnost, protože muž bez erekce je pohlavně neschopný, i když jeho objem hrudníku a bicepsy jsou jakékoli. Tantra označuje za předčasného ejakulátora každého muže neschopného se kontrolovat alespoň do extáze své partnerky. Umí-li se muž kontrolovat, je prohlášen za mužného, ale nic víc. Tantra však požaduje naprosté ovládnutí ejakulace, která zastavuje tantrickou zkušenost vybitím mužských sexuálních baterií. To šivovi zabraňuje dosáhnout úplného ženského orgasmu a nechává šakti na holičkách.

Praktikování některých cvičení zaručuje silnější erekci než u nezasvěceného, i normálně schopného muže. Lingam se může hodiny tyčit bez zeslábnutí. Mužská sexuální schopnost tak zůstává neomezenou a erekce nevyčerpává jeho fyzickou či psychickou energii, naopak ji povzbuzuje.

Erekce jako pilíř podpírá mužskou i ženskou sexuální zkušenost, ať běžnou nebo tantrickou. Pohlavně neschopný nebo předčasně ejakulující nemohou pomýšlet na proměnu sexuálního spojení v duchovní zkušenost. Naštěstí se mohou oba vyléčit. Cvičení popsaná v této kapitole je odmění neomezenou topořivou silou, jež odstraní jak pohlavní neschopnost, tak předčasnou ejakulaci.

Viděli jsme, že erekce je zázrakem biologického inženýrství. Při jejím neočekávaném objevení má muž jiné starosti než upadat do extáze, tím spíše, když nenastává! Než se podíváme na ohlášená praktická cvičení, věnujme dvě minuty lepšímu pochopení toho podstatného z fyziologie erekce popsané na předešlých stránkách.

Zapamatujte si, že během sexuálního podráždění *relaxují* pohlavní nervy chlopně houbovitě tkáně kavernózního těla a otevírají se přílivu krve: splasklý penis pozvedá hlavu. Erekce začíná *relaxací*. Mohou ji vytvořit čistě fyziologické faktory i bez erotického podráždění. To je klasický případ ranní erekce způsobené naplněním močového měchýře. Většina erekcí však vzniká mozkovou stimulací, tedy závisí na psychice. **Závěr:** valná většina pohlavní neschopnosti má psychickou, a ne fyziologickou příčinu, i když sexuální přemíra s častými ejakulacemi může mít za následek přechodnou pohlavní neschopnost, „přechodný chod naprázdno“. Delší sexuální půst tuto

situaci znormalizuje. U muže, který neejakuluje, anebo jen zřídka, časté sexuální kontakty nepostihují jeho sexuální schopnost ani životní sílu, naopak!

Při vztyčování lingamů naplňovaného krví je penis *podržen* stahem stlačovacích a ejakulačních svalů, které udržují erekci. Po ejakulaci svaly relaxují, krev vytéká a lingam měkne.

Teď pohovořím o svalech, protože lingam je svalnatý! Bulbo-kavernózní svaly přivádějí vzepřený penis k tělu jeho přitahováním vpřed a vzhůru. Čím budou zdatnější, tím se bude lingam hrději stavět, ale rovněž (a to je hlavní důvod) při svírání jeho kořene přispějí k zadržení krve, což udržuje erekci.

Tantra chce posilovat tyto tři erekční svaly: stlačovače močovodu, příčné svaly hráze a bulbo-kavernózní svaly. U svalů neexistují zázraky ani tajemství: jediný naprosto spolehlivý prostředek, jak je posílit, je cvičení! Už častými a dlouhými tantrickými sexuálními styky se pozoruhodně posilují, i bez speciálních cviků.

To vysvětluje, proč u tantrika místo toho, aby jeho sexuální síla slábla, se léty zvyšuje, protože jeho mužnost zůstává neporušena i v pokročilém věku a za svou překvapující mladost vděčí zejména hormonům vylučovaným gonádami.

Další neočekávaný, ba neuvěřitelný výsledek: růst lingamů. Od chvíle, co je muž mužem, se ve všech končinách světa usilovně přemýšlí o tom, jak přijít na nějaký trik, který by zvětšil velikost pohlavního údu. Většina jich je neúčinných či snad účinných dočasně. Uvedu mezi nimi sporný přístroj založený na principu baňky, kam se zavede penis, a gumového balónku, který způsobuje relativní vzduchoprázdno. To přitahuje krev do orgánu, jehož vlasečnice se rozšiřují víc než obvykle. Úd se prodlužuje a nabobtnává nad normální velikost. Ale bohužel! Zesílení netrvá dlouho. Na jedné straně se dostávají do sporu obchodníci s těmito aparáty, jejichž používání není neškodné, kteří ujišťují, že při vytrvání se prodloužení stane trvalým, a na druhé straně fyziologie říká, že se penis v dospělém věku nemůže zvětšit. Komu potom věřit? Souhlasím s fyziologem ve věci neměnitelnosti velikosti penisu – s jednou výhradou. Krátký čas obyčejného sexuálního

styku, i při intenzivní erekci, neponechává čas vlásečnicím penisu, aby dosáhly svého maximálního fyziologického roztahení. Uvedený vynález je mechanicky roztahuje s tím nebezpečím, že se překročí hranice, tedy se vyvolá poškození. Naproti tomu mocné, dlouhé a časté erekce činí vlásečnice pružnými, otevírají se a lingam získává svou správnou velikost. **Závěr:** u většiny mužů zůstává penis v erekci za svou skutečnou možnou velikostí! Tantrici obdrželi maximální výsledek bez vnějšího mechanického vysávání. Dosáhli ho pouze vnitřním a fyziologickým tlakem krve ve vlásečnicích, tedy bez nebezpečí.

Další faktor skutečného a trvalého rozvoje penisu, který jiná metoda neobstará: posilovat cvičením svaly u kořene lingam.

Vrátím se však na okamžik k velikosti penisu. Tantrické texty uvádějí délku od 25 do 30 cm, což nahání hrůzu nebo... o čem sní šakti! Fyziolog s pokrčením ramen řekne, že norma pro penis v erekci je od 15 do 18 cm a že 30 cm je pouhopouhé chvástání. Jsou tantrici „nadobdařeni“ nebo snad lháři? Ani jedno, ani druhé. Stačí určit, kde začíná lingam! Zatímco my ho měříme od stydké kosti, tantrici od jeho kořene (múláháračakry) v hrázovém bulbu, tedy těsně před anusem. Bezvýznamný rozdíl? Ne. Uvědomovat si během sexuálního spojení lingam po celé délce, od jeho kořene až k žaludu, všechno mění, věřte tomu: zkuste si to při svém příštím styku!

Cvičení

Cíle: uvědomit si pohlavní svalový komplex ve svém celku,

ad 1) posilovat ho,

ad 2) izolovat a osvojit si tyto svaly odděleně. Když srovnáme pohlavní svaly obou pohlaví, snadno konstatujeme, že jsou si navzdory vnějším rozdílům podobné a homologické. Najdete stejné svaly se stejnými jmény! Máme tedy za normální a logické doporučovat skoro stejné cviky pro šivu i šakti,

Múlabandha

Základním cvičením je múlabandha. Protože svaly konečníku (vnitřního i vnějšího sfinkteru a zdvihacího svalu) jsou nedílně spojené, během stahů múlabandhy šiva cítí, že se stahuje anální oblast a že se využívají všechny svaly lingamu. Vnímá i pohyby kostrče! V poloerecti můžeme toto stažení *vidět* – zdvihací svaly vztyčují lingam šklubnutím. Při plné erekci je tomu podobně, je to však méně viditelné. Lingam těmito svaly může odpovídat na rytmické stahy jóni a tento „tajný jazyk“ přináší dvojici slastné vzrušení, které zintenzivňuje erekci bez nebezpečí ejakulace.

Múlabandha se cvičí kdekoli, kdykoli, v jakékoli pozici: v sedící, v ležící, ve stoje, ba i v šířásaně, tedy na hlavě! Jógini každodenním cvičením ásan s múlabandhou mnoho získávají. Na začátku reaguje celý svalový komplex, jako u ženy, vcelku. Procítěním a vytrvalým cvičením se dosáhne důležitého cíle, vnitřního rozdělení svalů lingamu na svaly konečníku a rekta.

Každý z těchto svalů bude šiva izolovat a stahovat odděleně a pak je nechá podle libosti *relaxovat*. Zde se cvičení pro šivu odlišuje od cviků pro šakti, která nemusí potlačovat ejakulaci. Spokojí se s rozvíjením a kontrolou vaginálního svalstva.

Šiva bude praktikovat také cvičení, jež jsou předepsaná pro vaginální kontrolu, tedy ho odkazují na kapitolu ad hoc, včetně hůla húp, protože i on potřebuje pohyblivou pánev.

Šiva by měl být schopen uvolnit tyto svaly *rychle a důkladně*. Jestliže se pozoruje během ejakulace, cítí, že křeč se šíří ejakulačními svaly, což napomáhá k jejich určení. Jeden ze způsobů, jak zabránit ejakulaci, spočívá v přiblížení se ke kritickému okamžiku a okamžité relaxaci těchto svalů.

Cvičení: vykonejte nejdříve cvičení popsaná k posílení a izolování svalů konečníku, perinea a penisu (str. 407). Potom se musíte naučit je nechat *relaxovat ve* všech pozicích: ve stoje, vsedě, vleže nebo v jakékoli jóginské poloze.

Ved'te proto svou klidnou a uvolněnou mysl do pohlavní oblasti. Pomalu, zhluboka a důkladně relaxujte svěrače (sfinktery) a zdvihače konečníku. Přejděte k perineu a nakonec k svalům bulbu a ischiokavernózním. Uvědomte si potřebný čas k jejich naprosté

relaxaci. Později je uvolňujte stále rychleji, abyste při maithuně v blízkosti kritického okamžiku mohli nechat tyto svaly relaxovat skoro okamžitě a zabránili nevhodné ejakulaci.

Další metoda ke kontrole anuso-penisového svalstva je prostá. Když jdete na záchod, naučte se rozlišovat obě operace: totiž nemožte a současně nevytlačujte stolicí. Na začátku je to nesnadné, ale rychle to zvládnete. Uvědomíte si svaly ve společné části, které ovládají močovou, a svaly řídící ejakulaci. Tím dosáhnete jejich kontroly.

Tyto metody může provádět každý a zaberou málo času, protože se mohou provádět ve volných chvílích naprosto diskrétně i na veřejnosti.

Další kontrolní cvičení

Další doplňující cvičení k potlačení ejakulace. Kapitola věnovaná svalům šourku popisuje svaly, které jsou pojmenovány *dartos* a *cremaster*. Tyto svaly téměř nikdo nezná. Většina mužů svůj šourek vnímá jako jednoduchý kožený pytlík. Cremaster (z řečtiny kremaster=závěsný) obaluje varlata, ale jeho funkce přesahuje tuto podpurnou úlohu, kterou jí propůjčuje etymologie. Když se stahuje, zvedá varlata a přitahuje je k tělu, aby je zahřál, a přispívá k jejich termoregulaci, která je podstatná pro tvorbu spermií, tedy pro přežití druhu.

V blízkosti kritického okamžiku přitahuje varlata vzhůru, spojuje je s lingamem a navádí semenné kanálky do polohy ejakulace. „Nabíjí“ lingam, který je jako pistole připravená k výstřelu! Tyto svaly pracují obvykle bez vědomého zásahu, ale je snadné je vnímat a ovládat. Proces je klasický: zvnitřnit se. Když šiva tyto svaly dobře vnímá, může je střídavě stahovat nebo uvolňovat. Je dobré využít „mrtvého“ času (například při stání na červenou, jízdě autobusem do nebo z práce atd.) k uvědomování si této zajímavé oblasti. Pozvolna šiva objeví určité pocity a potom si *představuje*, jak se tyto svaly stahují a uvolňují. Na začátku se děje něco málo, ale brzy vznikají slibné náznaky. Po určité době cvičení šiva zvedá nebo klesá šourkem podle libosti.

Když necvičíte, nic vám nebrání používat tuto kontrolní techniku při maithuně.

Toto cvičení se používá při meditaci ve dvou, zejména při Příkré cestě, kdy šiva neustále flirtuje s nenávratným bodem, kdy varlata zůstávají dlouhou dobu v „nabitě“ poloze pro ejakulaci. V případě poplachu se kromě uvedených kontrolních dechových a svalových technik šiva procitňuje do šourku a relaxuje cremaster. Jakmile se varlata vzdálí, i malinko, je ejakulační poloha nepravděpodobnější. Na začátku to dokážeme pouze za nehybnosti, ale časem i během rytmických pohybů sem a tam. Tato působivá metoda zůstává velice intimní.

Poznámka: na začátku praktikování tantry je po jedné nebo dvou hodinách maithuny bez ejakulace normální, že varlata zůstávají překrvená, zarudlá, těžká a skoro hodinu bolavá. To je trošinku nepříjemné, nic víc. Způsobuje to fakt, že svaly šourku se rovněž mohou unavit, ba se i vysílit. Je to neočekávané, ale pravdivé! Někteří muži se tím znepokojují. Uklidněte se, nemusíte se na sto procent ničeho bát. Brzy se svaly posílí, překrvení se zmírní a zmizí. Stane se tak během několika dní. Jestliže jste z toho nesvůj, je lék jednoduchý: stačí šourek osprchovat mírně teplou vodou.

Šourek a život

Kromě zdatné erekce a její doby trvání charakterizuje mužskou životní sílu další znak: postavení a držení šourku. Mrkněte se jedním očkem na šourek a budete upoután! Když je kůže hladká a uvolněná, když varlata jsou zvětšena a zplihle visí na uvolněném „pytlíku“, jde bezpochyby o člověka senilního a slabého, nebo oboje. Když je svráštělý, krabatý jako kůra stromu, když varlata jsou přisedlá ke kořenu lingammu, nosí tuto výbavu majitel mladý, silný a mužný, ať je jeho věk jakýkoli.

Znáte se s *dartosem*? To nemá nic společného s pátým mušketýrem, jde pouze o málo známý pohlavní sval. Šourek se i u mladého a silného muže uvolňuje teplem. Dartos se jmenuje uzoučký sval pod kůží šourku, který z valné části odpovídá za chování a stav varlat, která jsou pro muže základním orgánem. Církev eunuchům

neuděluje vysvěcení! Když je příliš horko, dartos se uvolňuje a šourek klesá. Varlata se, vážení pánové, nejlépe uchovávají v chladu, ba v zimě! Nenechte se ošálit žertovným tónem textu, myslím to vážně.

Proč jsou však tyto životní orgány umístěny na tak zranitelném místě mimo břicho, vystaveny úderům a nepohodě, místo aby byly zasazeny v teple a bezpečí břicha? Jde pouze o otázku teploty. Jejich funkce a tvorba spermií jsou správné pouze při teplotě o tři stupně nižší, než je teplota těla. Krev zavlažující varlata do nich vtéká jemně podchlazena. Závěr – a nepotrpím si na žerty – právě muž víc než žena by měl nosit sukni jako Skotové a řečtí vojáci. Sukně je rozumný mužský oděv a ne přiléhavé jeansy. Jestliže se varlata mají svírat dartosem, nesmí se stlačovat příliš úzkými oděvy.

Ptáte se mě, zda se procházím ve skotské sukni? Ne, ani doma. Kdyby však taková móda zachvátila kontinent, nosil bych ji bez váhání! Brání nám někdo s tím začít? Existují ztřeštěnější nápady!

Termoregulace šourku je složitý jev, který nehodlám komentovat. Podívejme se spíše na praxi. Pro nedostatek skotských sukní nebo starých bavorských krátkých kožených kalhot, které sahalo do poloviny steha a procházel jimi proud vzduchu (nikdy se nepraly a přecházely z otce na syna), je přesto třeba najít nějaký prostředek, jak posílit dartos a ostatní „šourkové“ svaly. Každodenní minimum je co nejstudenější sprcha a tření žínkou. Kůže není citlivá, ani křehká. Ruční sprcha u vany na to stačí a neváhejte použít tlak! Také sedací koupel účinkuje, například v umyvadle naplněném studenou vodou, která stahuje dartos a sráží varlata, protože se šourek stahuje k tělu. Při velké zimě se cremaster postará o přitažení varlat k tělu, jež je zahřeje. Ať žije chlad, který stimuluje produkci hormonů v gonádách, jejichž role je pro zdraví a mladost těla základní!

KONTROLA EJAKULACE

V Tibetu koluje o pátém dalajlámovi, který zemřel okolo roku 1680, podivný příběh. Od svých předchůdců se lišil tím, že byl prostopášník, flamendr a známý sukničkář.

Až donedávna byly jeho milostné zpěvy mezi drobným tibetským lidem stále populární. Určité domy ve Lhase (místa jeho milostných schůzek s tou či onou milenkou) se označovaly tajemným červeným znakem a byly předmětem tajného uctívání, známkou toho, že ho lid neodsuzoval a nezapomněl na něj.

Když ho jednou za jeho sexuální chování na nejvyšší terase slavné Potaly kritizovali rádci, řekl jim: „Je pravda, že mám ženy, ale ti, kdo mě kritizují, rovněž. Sexuální spojení pro mě není totéž jako pro vás.“ A aby dokázal svá slova, začal jako Manneken-Pis (Pozn. překl.: bruselský „čůrající“ chlapeček.) přes okraj terasy čůrat přes zábradlí. Proud moče se valil jako vodopád z terasy na terasu, až k základům paláce. Když se tento proud skoro dotkl země, nasál ji dalajláma zázračně zpět a vrátil ji tam, odkud vyšla! Svým vyjeveným pomlouvačům pak triumfálně řekl: „Když to dokážete také, poznáte, že můj pohlavní život se od běžného velmi liší.“

Tento příběh jako by předběhl němý film, kde skokan do vody vyskakuje z vody na odrazový můstek. Tento příběh charakterizuje myšlení tantriků. Fantastický a nepravděpodobný zevnějšek zakrývá ve skutečnosti nezasvěcenému pravý smysl, kterým je popis tajného tantrického cvičení.

Tvrzení „sexuální spojení pro mě není totéž jako pro vás“ znamená, že obyčejný muž se spojuje se ženou pro rozkoš, proto, aby byl poslušen prvního podnětu směřujícího k zachování druhu. Tantrik jde sexuálním spojením dál, převádí ho na kosmickou úroveň.

Čím se nás tato bláznivá historka „o vracejícím se lulání“ dotýká? Jakou skrývá tajnou metodu společnou indickým a tibetským tantrikům?

Podívejme se na to. Tantrický buddhismus, stejně jako taoismus, vyžaduje absolutní kontrolu ejakulace. Ejakulace by v principu neměla *nikdy* nastat. Indičtí učitelé ji někdy připouštějí.

Zadržení spermatu, jak víme, umožňuje muži nekonečně prodloužit pohlavní akt, zintenzívnit silné vzrušení k dosažení pravého orgasmu a dovoluje vystoupit do vyšších úrovní vědomí. Tomu všemu ejakulace zabraňuje. Tento mistrovský kousek vyžaduje absolutní močo-pohlavní kontrolu, zejména jejich sfinkterů. K dosažení této kontroly existuje oblíbená metoda: močit přerušovaně a ne jedním vrzem jako ostatní.

Jak? Snadno to dokážete respektováním určitých pravidel. Na jednu nebo dvě vteřiny se moč popustí a rázem se na nějakých pět vteřin zastaví. Pak se opět spustí trochu tenkého proudu a tak dále, až se močový měchýř vyprázdní.

Během zadržení si s energickou múlabandhou představujete, že moč znovu vstřebáváte do močového měchýře. Tedy mocně stahujete oba sfinktery, stejně jako zdvihací sval konečníku. To vytváří zvláštní, těžko popsateľný pocit, často doprovázený mrazením podél páteře. Stačí zkrátka zintenzívnit to, co děláte sami od sebe, když chcete zabránit naléhavé potřebě jít na malou. Zadržení se bude měnit. Principem je provést maximum „odpočívadel“, asi od pěti do deseti. Pravidelným cvičením (je to jednoduchý zvyk) je tato technika v dosahu každého a velice usnadňuje kontrolu ejakulace.

Když opět uvidíte Manneken-Pis, vzpomeňte si na páteho dalajlámu.

Cvičení

Až dosud jsme kladli důraz na stažení svalů, jejichž činnost lze snadno prokázat. Když se záměrně během erekce stahují, lingam se pohybuje a přibližuje k tělu. Tyto svaly rovněž slouží k „tajnému jazyku“, protože právě těmito svaly může lingam vpravený do jóni odpovídat na její stahy.

Pro kontrolu ejakulace je nicméně třeba pomýšlet na jejich *záměrné* uvolnění v blízkosti kritického bodu.

Aby se tomu šiva naučil především během erekce, stáhne maximálně tyto svaly s co nejsevrnější múlabandhou. Někdy cítí až mrazení stoupající po páteři. Potom (a to je základem cvičení) tyto svaly uvolní. Ihned se snižuje napětí v lingamu, který se trošičku

vzdaluje od těla. Na několik vteřin je šiva opět *stáhne* a okamžitě *uvolní*. Pozvolnou a prodlouženou fází erekce slábne a posléze zmizí.

Tato metoda se může použít již při nejbližším sexuálním styku. Na začátku se kontrola, která se snadno osvojuje, provádí v nehybné poloze, po svalové relaxaci i během milování. Je účinná k opuštění limitní zóny, tedy zabraňuje ejakulaci.

Když šiva pozoruje vlastní bezděčné chování v blízkosti ejakulace, povšimne si kromě změny rytmu a rozsahu dýchání i silného napětí v hýžděových svalech, břichu, spodní části zad a lingam. Když podlehne, což je obvyklé, uvede do chodu nepotlačitelný ejakulační reflex, kterého se všechny tyto svaly zúčastňují.

Aby šiva oddálil nebo zabránil tomuto reflexu, musí v blízkosti kritického stavu kontrolovat dýchání, jak popisují jiní. Nemusí znehybnět, ale procítit se do všech svalů, které nechává odpočívat. Relaxací se pohyby stanou přizpůsobivějšími, harmoničtějšími a jejich rytmus pro šakti se stává příjemnějším. Relaxace svalů lingam pomáhá k nejlepšímu ovládní. Erekcce sice trochu slábne, ale po opuštění „nebezpečné“ zóny může pokračovat.

Tímto cvičením může tantrik ponechat šakti volnou cestu až do její konečné extáze. Prozatím se vyhýbá svému orgasmu, tzn. neflirtuje s přílišnou blízkostí kritického okamžiku! Ztotožňuje se a zúčastňuje se rozkoše šakti. Tato blaženost zdaleka překračuje příliš krátkou rozkoš z ejakulace. Toto stadium stojí již mnohem výše, než jak je chápe obyčejný muž, i když ještě není absolutním vrcholem.

Od rozkoše k blaženosti

Bhagwan Shree Rajneesh, diskutovaná a sporná osoba, napsal: „Při úzkosti se vytváří ejakulace rychle. Bez ní se však může ejakulace oddalovat hodiny, ano, i několik dní, neboť není nutná. Když je láska hluboká, mohou oba partneři posilovat jeden druhého. Potom se ejakulace vytrácí úplně a milenci se mohou setkávat po léta bez jakékoli ejakulace, bez jakéhokoli plýtvání energií. Relaxují oba navzájemně. Těla se setkávají a uvolňují. Dříve nebo později

přestává být sex založen na podráždění, jako tomu bylo doposud. Stane se uvolněním, odpočinkem, hlubokým uvolněným sevřením.

To však nastává pouze tehdy, když se poddáte své životní energii, síle Života. Pouze potom se poddáte svému milenci nebo milence. Tantra tvrdí, že je to možné. Kromě toho učí, jak toho dosáhnout.“ („Book of secrets“, str. 398)

Zde má Rajneesh pravdu. Úzkost a jakékoli napětí jsou největšími překážkami pohlavního života všeobecně, protože často způsobují pohlavní neschopnost nebo předčasné ejakulace. Kromě toho je jasné, že úzkost zabraňuje kontrole ejakulace, ale to nestačí. Nehybnost spojená s pouhou nepřítomností úzkosti při Cestě údolím dovoluje potlačit ejakulační reflex, ale při Příkré cestě to nestačí. V tomto případě se musíme uchýlit k vhodným tantrickým metodám: že existují a jsou vyučovány, dokazuje jejich nutnost!

Než k nim přistoupím, uvedu knihu Introduction to Tantric Buddhism, str. 142, od S. B. Dasgupty: „Podle žáků vadžrajány a sahadžajány je rozkoš, která navozuje ejakulaci, nižší co do intenzity i kvality blaženosti, než která se dosahuje kontrolou této masy (spermatu), zastavením jejího sestupného toku jemnými jóginskými metodami. Uděluje této hmotě vzestupný pohyb, který ji nechává proudit k lotosu v mozku a tam ji ustaluje. Blaženost získaná znehybněním spermatu se nazývá *mahásukha*.“ (etymologie: *mahá* = velké, *sukna* = štěstí).

O co v tomto trochu sybilským textu ve skutečnosti jde? Podívejme se na to podrobně. K pochopení této tantrické metody musím připomenout, že podle jemné jóginské a tantrické fyziologie se souhrnná životní energie mění v pět základních životních energií, jež působí na různé organické funkce. Při kontrole ejakulace se omezíme na dva principy: pránaváju a apánaváju. Pránaváju má na starosti pohlcování energie a prvků, zatímco apánaváju odpovídá za vyměšování energie. Zkrátka v životním rozpočtu se pránaváju stará o „vstupy“ a apánaváju je odpovědný za „výstupy“. Zdraví je výsledkem jejich přesné rovnováhy. Nedostatek prány znamená nedostatek životní energie, ale nevylučuje-li apánaváju vše, co má odejít z těla, zejména odpad metabolismu, tělo se znečišťuje a zdraví je ohroženo. Právě vyměšovací energie vylučuje stolici, moč, pot,

menstruaci atd. Apánaváju dále řídí porod, stejně jako ejakulaci, protože sperma vychází z těla. Apánaváju má vliv na spodní část těla a různé „výchozí“ dveře.

Jemná tantrická taktika k potlačení ejakulace má svou logiku. Spočívá ve *změně* či *obrácení* proudu vyměšovací energie, která vede k ejakulaci. To vysvětluje sybilský text Dasgupty: „Je třeba zastavit výtok k dolní části, k východu (apánaváju) a nasměrovat ho k horní části těla, k mozku.“ Není to samozřejmě sperma, které „stoupá“ k mozku, ale jemná energie apány kontrolující ejakulaci.

Z toho plyne důležitost *vadžrólía* maskované jóginské metody dalajlámy znovupohlcujícího svou moč. Žák při tantrické meditaci ve dvou i na „ostří břitvy“ neomezeně potlačuje ejakulaci.

To umožňuje přidat další antiejakulační zbraň k naší rytířské výzbroji! Existuje důležité (a uvážené) opomenutí ve výčtu vyměšovacích funkcí, mám na mysli vydechování.

Také výdech patří do rezortu apány. Vydechované plynné toxiny jsou stejně škodlivé jako například moč. Ale to nejdůležitější jóginům neuniklo. Dýchání jako *jediné* má dvojí funkci. Závisí při nádechu na pránaváju a při výdechu na apánaváju. Potom je jasné, že působit na apánu, tedy na ejakulaci, znamená *ovládat vydechování*, neboť životní energie je jednotná. Dýchání, klíčová funkce mezi bezděčným vegetativním životem, tedy nevědomým, a vědomým a záměrným, má další zvláštní rys. Normálně dýcháme automaticky. Nemusím se tedy o dech starat. Ale v okamžiku (stačí chtít) si ho uvědomuji a mohu ho ovlivňovat, tedy kontrolovat pránu a apánu. To dovoluje bez složitých technik potlačit v široké míře ejakulaci, což je velice zajímavé!

Jak? Během celé doby spojení, ale zejména v blízkosti kritického stavu musí šiva zůstat klidný a soustřeďovat se na *vědomý dech*. Během obyčejného objetí se dechový rytmus a pohyby samovolně synchronizují. **Například:** zasunutí=výdech, návrat=nádech. Pokud se šiva plaví v klidných vodách, daleko od kritického bodu, může toto pořadí dodržovat.

Nabízí se mu několik možností:

ad 1) v blízkosti kritického stavu *obrátit* během pohybů sem a tam tento samovolný rytmus, tedy vydechovat při každém návratu lingamu a obráceně;

ad 2) nebo během celé doby styku přijmout pomalé a hluboké dýchání *rozvržením* každého dlouhého nádechu a výdechu na několik souvislých pohybů sem a tam.

Tyto možnosti se mohou střídat. Pomalé a hluboké dýchání při zasouvání lingamu trvá během celého styku až ke kritickému bodu, kdy si šiva rytmus obrátí. Když musí dvojice na chvíli znehybnět, aby zabránila ejakulaci, přeřadí na dvojku. Po poplachu se mohou pohyby sem a tam opět vrátit k pomalému dýchání. Každý pár by měl experimentovat a naučit se vzájemně poznávat.

Další účinnou technikou je nadechovat se nosem, ale *vydechovat najednou ústy*. Jinak řečeno, zasunování s částečným nádechem, návrat v zadržení, nový vstup s částečným nádechem, nový návrat se zadržením atd., až jsou plíce plné (5-9 nádechů). Po krátkém zadržení a s *ústupem* lingamu vydechnout jedním rázem ústy s citoslovcem „ha“. Vše se sladuje s pohyby sem a tam. Zdá se to složité, ale je to ve skutečnosti prosté jako nahustit kolo!

Zejména u kritického bodu, kdy jediný pohyb navíc nezadržitelně uvádí do chodu ejakulaci, si bez pohybu šiva při pomalém hlubokém dýchání *představí zadržování moče nebo její znovunasávání jako u dalajlámy*. Dýchání musí být hluboké tak, že posílá vzduch až do podbřišku. Současně bdí nad relaxací břišní stěny a hýždí, protože v kritickém stavu při zablokování dechu a sevřených hýždích a tím ztuhlé břišní stěně (jak je to obvyklé) se vystavuje nebezpečí ejakulace.

Ke všem metodám se může přidat *džívabandha*, která spočívá v tom, že maximálně ohneme jazyk a zatlačíme jej co nejvíc dozadu. Spodek jazyka se dotýká klenby měkkého patra. Poté jazyk přemístíme a tlačíme jej proti patru tvrdému.

Džívabandha se používá v kritickém stavu a nahrazuje *khéčarímudru*, což je metoda pro Západany prakticky nedosažitelná. Každý den se totiž o vlásek nařezává uzdička jazyka! Žák si „dojí“ jazyk jako kravské vemeno, aby si ho prodloužil, až ho „spolkne“.

Jazyk vtlačený za čípek úplně blokuje dýchání. Můj první učitel měl tak dlouhý jazyk, že se mohl jeho koncem dotknout bodu mezi obočím! Musím upřesnit, že toto nařezávání se může provádět pouze pod vedením gurma! Po každém naříznutí se rána potírá solí, aby se zabránilo zacelení, až se dosáhne přijatelné délky. To trvá týdny. Kdyby se zašlo příliš daleko, mohly by se objevit potíže s vyjadřováním.

Khéčarímudru jsem uvedl pro úplnost. Odporuje sice pravidlu o neblokovaní dýchání v kritickém stavu, ale může být právě tou výjimkou, která, jak každý ví, potvrzuje pravidlo.

A ještě jeden taoistický trik. V kritickém stavu i během poplachu skřípat zuby a pořádně k sobě přitlačovat oční víčka, až je v uších cítit vibrace.

Tyto metody snižují nebezpečí „smyku“. Pozvolna zůstává šiva stále déle v blízkosti kritického bodu, soustředěný do dechu a břicha, neboť podle tantry je třeba „zastavit sperma v břiše“.

Co očekávat? Když muž ejakuluje, má dojem, že mu sperma tryská ze šourku, ale vychází z prostaty, tedy z blízkosti močového měchýře. Právě na tuto dráhu je nutné působit a to je cílem cvičení dalajlámy. V kritickém bodě šiva odvrací svou pozornost od lingamu, a zvláště od žaludu, aby se s múlabandhou procítil a zvnitřnil do břicha.

Navzdory těmto technikám (cenou za učení) nějaký ten smyk nastane, ale postup bude rychlý.

Tantra rovněž říká: „Kdo kontroluje duševno, kontroluje dýchání a sperma.“ To je pravda, ale šiva není sám. Také šakti musí hrát tuto hru. Zkušená šakti ví a dobře cítí, kdy se šiva dostává do kritického stavu. Pomáhá mu nehybností a soustřeďuje celou svou pozornost na tuto zkušenost. Závisí na ní mnoho, protože málo mužů odolá zteči vášnivé ženy, jež chce jeho sperma. Na začátku, pravda, se zdrženlivé spojení zdá méně uspokojující, ale brzy dvojice objeví, že získává na všech úrovních. Jedině šakti, která má výjimečnou možnost se spojit se zkušeným tantrickým šivou v khéčarímudře, se může spojení poddat bez omezení a nevyvolat nevhodnou ejakulaci.

Tantrická maithuna neodsuzuje k věčné nehybnosti. Je však nutné si uvědomit svaly, které během milování vstupují do hry. Jako pro

dech, je nutné odstranit vliv reflexní svalové hry aktu, tedy ho nejdříve poznat. Během koitu a zejména během kritického stavu muž pozoruje, které svaly se zúčastňují instinktivní a rytmické hry pánve. Pozoruje se rovněž během ejakulace, na kterou se dívá jako na pouhou technickou příhodu. Pocítí bederní svaly stejně jako svaly hýždí a břišní stěny. U netantrika se to vše v konečné fázi křečovitě stahuje. Když šiva nechce uklouznout, musí tyto svaly relaxovat a odstranit všechny trhavé, křečovitě a neharmonické pohyby, protože pohyby sem a tam musí vycházet z pružného vlnění celé páteře a ne z trhavých bederních nárazů. Šiva se kontroluje o to lépe, o co více relaxuje reflexní svaly pro ejakulaci. Musí důkladně sevřít svalový článek kořene lingamu, který zintenzivňuje erekci. Čím je sevřenější, tím méně riskuje ejakulaci „na ostří břitvy“, kdy je třeba také relaxovat tento článek.

Tao velebí „tři tahy povrchní a jeden hluboký“ během jednaosmdesáti tahů (pro ně je 81 dokonalé číslo; je to druhá mocnina devítky, jež je druhou mocninou trojky, jejich posvátného čísla). Když taoista dosáhne určitého pokroku, přejde k devíti tahům povrchním a jednomu hlubokému. Když se obává kritického okamžiku ejakulace, vyjímá svůj „Nefritový štít“ a ponechává zasunutý pouze žalud. Po dvaceti až třiceti vteřinách bez pohybu se uklidněný vrací k pohybům. V kritickém stavu zadržuje dech s plnými plícemi, zvedá bránci a současně otevírá hrudník a stahuje podbřišek. Tantra radí uddíjánabandhu, která v zásadě odpovídá taoistickým předpisům, až na to, že jsou plíce prázdné. Muž by podle tao neměl vystřikovat svůj *king* (sperma) před 5000 tahy!

Jolan Chang ve své knize *Tao de l'art d'aimer* upřesňuje, že vyjmutí se časem stává stále méně nutné, až je nakonec výjimečné.

Ve starověké Číně se před ejakulací ukazováčkem a prostředníkem levé ruky silně po dobu tří až čtyř vteřin při hlubokém nádechu stlačovala oblast mezi šourkem a konečnickem. Tato metoda může zabránit ejakulaci, a jestliže přece jenom nastane, sperma nevychází z lingamu, protože je zastaveno uvnitř. Kam putuje? Fyziologicky nemůže jít jinam než do močového měchýře a vyloučí se během prvního močení. Nezdá se mi možné, aby se vrátilo, odkud vyšlo, totiž do prostaty!

Na rozdíl od taoisty, nemůže-li tantrik potlačit ejakulaci, přijímá ji v jóni. Pouze lituje, že přerušuje meditaci ve dvou před jejím zakončením a mírní žádostivost na víceméně dlouhou dobu.

Předčasná ejakulace

Aby šiva zabránil předčasnou ejakulaci, sedí šakti obkročmo na šivovi. Prsty rozevívá pysky svého lůna, jež přiloží proti žerdi lingamu. Nedotýká se žaludu, ale vytváří jednoduchý pohlavní styk bez proniknutí. Šiva se uvolňuje (zejména břicho a hýždě) a zhluboka dýchá. Šakti diskretními pohyby tam a sem, nechává něžně klouzat své vlhké lůno (i s klitorisem) podél lingamu, někdy až k ženskému orgasmu. Když se tato „zkouška“ pro šivu stává příliš intenzivní, šakti, aniž mění pozici, na pět až deset minut znehybní (rozkošná věčnost). Je to doba, kdy se nebezpečí reflexních ejakulačních stahů zmírňuje.

Potom přichází tolik vytoužený okamžik spojení. Při obyčejném koitu „dělá něco“ muž ženě. Je to on, kdo proniká. Při maithuně je to šakti, která beze spěchu *pohlcuje* lingam! Na začátku polapí jóni pouze žalud, který je sevřen vstupními svaly vagíny. Probuzené smysly nehybných partnerů zůstávají pozorné k tomu, co se děje mezi nimi a v nich. Pouze laskání zvětšuje sexuální napětí, oba se otevírají začínajícímu intimnímu splynutí. Bez pohybu sem a tam, bez postupu lingamu dovnitř. Je dovolen pouze tajný jazyk intimních stahů.

V kritickém stavu používá šiva kontrolní metody popsané jinde, zejména relaxaci cremasteru. Jakmile se erotické napětí stabilizuje, mohou rytmické a harmonické pohyby začít jako při tanci. Šakti zůstává pozorná k vlastním reakcím, aby nenastaly bohaté instinktivní pohyby pánve řízené pohlavním pólem. Může (a měla by) dosáhnout orgasmu pouze neznatelnými pohyby *svého* rytmu.

Při obyčejném spojení následují bederní nárazy jeden po druhém, nabývají na síle, zrychlují se. Každým proniknutím se setkávají stydké krajiny, aby se s každým odsunem oddálily. Neodvratný výsledek je dobře „znám“. Po dvou, třech tuctech těchto dlouhých a

hlubokých nárazů bez výjimky vystřikuje sperma, které muže „vyprazdňuje“ a ženu nechává neuspokojenou.

Tak jako se dobrý rytíř poddával klusu svého koně a nevrážel do sedla, tak šiva laskavě a pružně doprovází rytmus šakti ve všech nuancích a jemných variacích a *nedovoluje styku stydké kosti se stydkou kostí*, aby omezil relativní pohyby jóni-lingam a současně zabraňuje i nebezpečí „smyku“.

Tantričtí áčárjové radí postupné pronikání. Po polapení žaludu pohlcuje šakti první třetinu lingam, poté druhou a nakonec celý lingam. Na každé úrovni opakuje postup popsany výše. Radí měnit pozici při pronikání a vybírat si boční ásanu (parjankásanu), která dovoluje dosti bohaté pohyby ženské pánvi, ale pohyb lingam sem a tam je omezen, protože šiva svírá stehno šakti mezi svými. Kromě toho mužská stydká krajina kolmá k šakti stimuluje její klitoris, což zintenzivňuje její slast bez příliš velkého nebezpečí „smyku“ pro šivu!

Žáci klidní, uvolnění a beze spěchu zůstanou bez větších potíží spojení jednu i více hodin.

Vadžrólí – absolutní zbraň

Mezi antiejakulační výzbrojí je *vadžrólí* absolutní zbraní, která proměnila mnoho předčasných ejakulátorů v mistry semenného zadržování.

Mezi tajnými metodami tantry je *vadžrólí* po tisíce let hlídaným tajemstvím. Marně o ní budete v bohaté a dostupné literatuře hledat přesné a podrobné údaje. Maximálně najdete stručný popis, který se na Západě nikde nevyučuje a v Indii výjimečně.

I když *vadžrólí* není absolutně nutná k *bindusiddhi* (dokonalé kontrole ejakulace), přesto tato metoda působí senzačně jednoduše a účinně. Týká se pouze šivy, protože jakkoli je dostupná ženě, k čemu by jí byla, když neejakuluje.

Vadžrólí je zkrátka zasunutí katétru či cévky do močovodu, a to až do močového měchýře. Žák se potom učí nasávat stále hustější tekutiny, nejdříve se sondou a potom bez ní.

Vadžrólí se vždy předávalo z učitele na žáka, protože bez vedení představuje určitá nebezpečí, jimž se dá snadno zabránit, když se zachovává základní asepce uvedená níže. Než se pustím do podrobností, upřesňuji, že druhá část vadžrólí, tedy nasávání tekutiny, není nutná k ovládnutí ejakulace, a že ji Západ'an nemusí provádět.

Přejdu ke konkrétní technice. První podmínkou je vlastnit katétr či močovou cévku! Moderní jógini používají gumovou či umělohmotnou sondu, kterou si koupí v lékárně nebo v obchodě s lékařskými potřebami. Nosní sondu lze použít také a získává se snadněji než močová, která snad může být zneužita k vyvolání potratu, proto ji prodavači neradi prodávají. Průměr má mít asi kolem tří milimetrů. Kupte si dvě či tři velikosti. Tantrici před nástupem gumových sond používali kovovou cévku, tedy tuhou, nejčastěji stříbrnou.

Koupil jsem si tedy močovou sondu. Vyndám ji z hermetického, sterilního obalu. Mám také tubu gynekologické masti, která bude sloužit coby činitel mazací i sterilizační. Natřu touto masťou sondu po délce tří až čtyř centimetrů a potom s lingamem v ruce, **nikdy ne v erekci** (ani napůl v erekci!), druhou rukou ohleduplně zasouvám sondu do močovodu.

První centimetr. Vše klape dobře, necítím prakticky nic. Dál se sonda dotýká citlivé sliznice močovodu. Provádím lehké pohyby sem a tam, kterými sonda proniká hlouběji. Není to zlé, ale je to citlivé. První den se spokojím s jedním centimetrem. Je to málo, ale mám čas! Vytahuji sondu. Před operací jsem úplně nevyprázdnil močový měchýř a nyní se ihned vyprazdňuji. Močení je skoro bolestivé, ale je sterilní a proplachuje močovod. Oplachuji sondu vodou a vkládám ji do nádoby s vodou a obyčejným aseptikem, které jsem si koupil v lékárně, abych jí až do dalšího použití vrátil sterilitu.

Následující den, ne dříve (je zbytečné se div nepřetrhnout horlivostí) začínám stejně, ale dostávám se o trochu hlouběji. Každý den postupuji o jeden nebo dva centimetry a pokaždé před vyndáním sondy provedu několik pohybů sem a tam a propláchnu močovod močí. Cílem je *znecitlivět* močovou sliznici, viz níže. Vytahuji sondu a vracím ji opět do aseptické tekutiny.

Postupně ovládám terén: 5 cm, 10 cm, 20 cm... Jednoho krásného dne narazím na zúžený průchod. Protože si stále počínám ohleduplně, bez násilných pohybů, nemám se čeho obávat. Když se objeví několik kapek moče, která vytéká z volného konce sondy, znamená to, že jsem se dostal do močového měchýře. To je rovněž další důvod, proč se před vadžrólí úplně nevyprazdňuji. Vracím se zpátky o několik milimetrů, abych zastavil vytékání moče. Dostal jsem se na strategickou křižovatku, kde prostatický kanálek vyúsťuje do močovodu. Je to místo, kde se uvádí do chodu ejakulační reflex.

Když vytrvám, projde sonda jako dopis poštou do močovodu. Základního cíle se dosáhlo.

Je to daleko příjemnější než při klinické praxi, kdy katétr slouží pacientům, kteří trpí zadržováním moče. Ošetřovatelé se do močového měchýře musí dostat přímo, a proto sondu zasouvají najednou!

Pro úplnost dodávám, že v Indii je to pouze začátek! Když je sonda v močovém měchýři, provádí se uddíjánabandha, břišní stažení, nebo ještě lépe naulí. Vnitrobřišním podtlakem se močovou cévkou nasává vzduch až do močového měchýře. Než se na začátku cévka dostane do močového měchýře, fouká se silně do druhé, která je nasazena na první, aby se roztáhl močovod.

Později se volný konec sondy ponoří do vody, provádí se naulí a podtlakem se nasává tekutina až do močového měchýře. Žák nasává stále hustší tekutiny: mléko, mléko s medem a nakonec „mrtvou rtuť“, která se ájurvédskými metodami stává netoxickou.

Na Západě se nasávání, je-li prováděno (což je naprosto nepovinné), omezuje nanejvýš na mléko, které se pečlivě převaří, aby se sterilizovalo. I když toto nasávání není nutné, zajišťuje nasávání tekutin ještě absolutnější kontrolu ejakulace.

Jak vadžrólí dosahuje svých cílů? Připomínám, že během ejakulace křečovité, reflexní a nepotlačitelné stahy procházejí při vypuzování spermatu močovodem. Vadžrólí snižuje nebezpečí ejakulace *zncitlivěním* nervových zakončení močovodu, což oslabuje ejakulační reflex, ale nesnižuje sexuální rozkoš. V tomto stadiu už není nutné provádět vadžrólí každý den, ale stačí jedna seance za tři dny a konečně „udržovací“ dávka bude jednou týdně.

Kromě tohoto zncitlivění si tímto způsobem uvědomíme cestu močovodem až k prostatě, což nám pomůže při kontrole ejakulace.

Ale „top secret“ tantriků, kteří používají sond s rostoucím průměrem k značnému rozšíření močovodu, je následující. Když je močovod dostatečně rozšířený, může polapit a rytmicky nasávat klitoris. To vede k obrácenému spojení, o kterém se často zmiňuje tantrická literatura, ale neupřesňuje, v čem spočívá (obvyklé vysvětlení obráceného spojení, že šakti sedí na šivovi, je neudržitelné). V obráceném spojení proniká klitoris (protějšek penisu) do lingamu, který se stává minivaginou. Tantrický učitel Shri Prabhují se mi svěřil, že stimulováním tajného nervu šakti mu žákyně přivedla nejvyšší a božskou blaženost bez obav z ejakulace.

Vadžrólí konečně zpevňuje a posiluje gonády, což zvyšuje životní sílu a mužnost. Zvýšená produkce mužských hormonů také omlazuje organismus. Proč váhat s jejím praktikováním? Není to nic hrozného a výsledky jsou zaručeny.

Nakonec zběžně uvedu vydanou tantrickou literaturu. Pouze starý rukopis *Hatharatnávalí*, přeložený a uveřejněný až v roce 1982 V. Vankatou Reddym z Sikandarbádu, podává trochu přesnější ponaučení o vadžrólí, i když je nedostatečné k jeho praktikování. O hadičce upřesňuje, že bude „ze zlata, stříbra, mědi či ocele“, (kap. II. str. 78)

Ve II. kapitole na str. 85 se dodává, že jde o „rozšíření otvoru penisu k jeho posílení“, bez jakéhokoli upřesnění. My už víme, proč se to provádí. Text je konkrétní v následujících sůtrách:

„Necht' je jógin na tajném místě s krásnou nahou ženou položenou na zádech. Necht' je také nahý. Necht' na ni nalehne a udělají trochu kumbhaky (zadržení dechu).“ (str. 87)

„V důkladném obejmutí necht' je penis zasunut do vagíny. Poté se tiše napijí rty a vyvolají jemný rozruch.“ (str. 88)

„Jeden druhého škrábají nehty, činí se, házejí sebou, pospíchají, až se potí. *Bindu* (kapalina, semeno) vyměšované vagínou necht' je nasáváno penisem stálým cvičením.“ (str. 89)

„Vypouští-li mužský orgán *bindu*, znovu je nasaje (penisem a vadžrólí); když takto jógin osvobozuje své *bindu*, překonává smrt.“ (str. 90)

Po těchto odstavcích se nedá říci, že by jógin byl určitým druhem eunucha, který potlačil svou smyslnost a složil slib zdrženlivosti. Podobné upřesnění se také nachází v Hathajógapradípice. V moderních vydáních je však cenzurováno. Stydlivý neobráhmanismus beze studu cenzuruje původní jóginské texty s veškerým sexuálním obsahem. „Ospravedlnitelná cenzura“ plyne podle těchto překladatelů z toho, že text je oplzlý!

V Šivasamhitě v překladu Rai Bahadura Shri Chandry na str. 51 si lze přečíst tuto poznámku překladatele: „Vadžrólí popisované v původní kapitole je vynecháno, neboť jde o oplzlé cvičení, kterému se oddávají tantrikové nejhrubšího zrna.“ Stejná cenzura a škrť je v Hathajógapradípice vydané Adyarem v Madrásu.

Závěr: pokud vás *vadžrólí* nepřitáhlo napoprvé, zapamatujte si, že není nutné k tantrickému cvičení a klidně přejděte k jiným cvičením. Většina cviků k posílení jóni se také vztahuje na muže, někdy s menšími úpravami. Podívejte se na ně (cvičte!), zejména na múlabandhu popsanou v následující kapitole.

POSILOVAT SVALY JÓNI

Jednou jsem svou přítelkyni ranil slovy, že kromě výjimek mají Západanky vagínu svalnatou jako starý škrpál. Přirovnání, kterému, uznávám, schází nejen poezie, ale bohužel i společenská únosnost!

Dohodněme se na tom, že nikdo nehází kameny po našich ženách. Kdo jim o tom poví, kdo je informuje, kdo je naučí posilovat svaly jóni? Příklad. Abych připravil tuto knihu, kromě tantrických pramenů jsem si předplatil i sexuologický časopis vydávající se za avantgardu. V rubrice „Čtenáři píší“ jsem si přečetl důvěrná vyprávění jednoho chvástavého dona Juana, který se ochotně rozepisoval o svých početných výbojích a vzpomínal na jednu ženu, jež úžasně ovládala vaginální svaly. Byl z toho celý paf! Časopis dopřál tomuto tématu pouze několik řádek. Neinspiroval se jím a nezasvětil tomu souhrnnou studii; studii o technikách, o nichž se u nás nikdy nebo skoro nikdy nehovoří. Překvapuje vás, že vaginální kontrola je na Západě výjimečná?

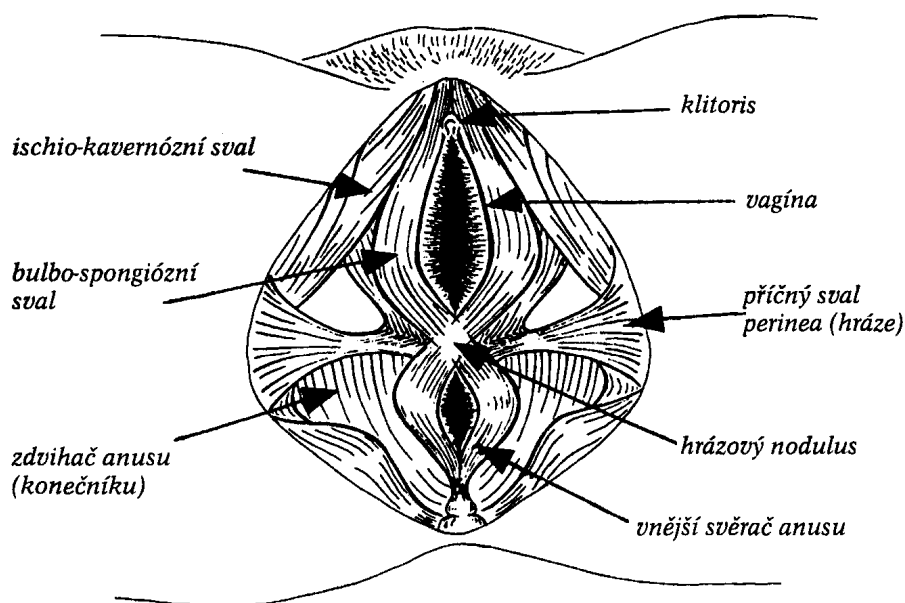
Pro harmonický vztah dvojice, pro sexuální soulad (aniž beru v úvahu tantrickou maithunu) dává ženě tato vaginální kontrola do rukou trumfy nejtěžšího kalibru, kterými by bylo škoda pohrdat. Muž dá přednost i méně krásné ženě, která ovládá svou vagínu, před filmovou hvězdou, ať se jedná o Brigittu nebo Ráchel, jejíž jóni je jako starý škrpál.

Na druhé straně, když si dá žena práci s těmito svaly, není spravedlivé, aby z toho měla prospěch stejný jako její partner? Toto pružné a zdatné svalstvo má své výhody i na jiných úrovních: dobré, pružné a uvolněné svaly usnadňují porod.

Vaginální kontrola také dovoluje „tajný jazyk“, který se provádí během maithuny. Šakti může navíc pomoci šivovi s kontrolou ejakulace.

Každá žena může (a měla by) posilovat a kontrolovat své vaginální svalstvo, ať je jakkoli stará. Mladá žena zasvěcená již v pubertě, jako se to děje v určitých oblastech, kde matky učí či zasvěcují dcery, se bude těšit větší přízni ve srovnání s Evropankou, která začíná až v dospělosti. Ale každá kontrola bude v každém ohledu vítána.

Sahadiólí – vaginální kontrola

Tento obrázek jasně ukazuje tvar 8 svěračů anusu a vaginálního vstupu, ale také že hrázový nodulus je strategickou křižovatkou pro vaginální kontrolu.

Richard Burton znalecky napsal: „Vaginální kontrola je nejvyhledávanější ženskou odpovědí. Žena by měla uzavřít a sevřít jóni tak, že lingam pevně stiskne jako ruka gópi, pastýřky, která podle své libovůle povoluje a svírá svou ruku při dojení krávy. Žena toho dosáhne pouze po dlouhém cvičení a speciálním promítáním celé své vůle do této oblasti těla, stejně jako se někteří lidé snaží zjemnit si sluch. [...] Manžel si takové ženy váží víc než jiné. Nevyměnil by ji ani za nejkrásnější královnu Tří světů.“

Sexuolog Alex Comfort v knize *The Joy of Sex*, str. 219, dodává: „Každá žena se může naučit používat vaginální a pánevní svaly, bude-li tam posílat myšlenky. Tuto *zručnost* (v textu *knack*) se lze naučit, protože mladé jihoindické dívky si ji osvojují. Není to otázkou rasy, ale cviku. Bohužel, jak se přesně provádí, nikdo nepopsal.“

Nevím, zda opravdu nejsem první, kdo tyto cviky popisuje. V každém případě následující osvědčené tantrické techniky umožní každé ženě jejich osvojení.

V Indii jsou mladé drávidské šakti do těchto technik, jež se nazývají *sahadžólí*, zasvěcovány brzy, často před pubertou. Obvykle je zasvěcuje matka. Nebo tak činí tantrický guru. Čím nastane zasvěcení dříve, tím jsou svaly mocnější, tím úplnější je jejich kontrola.

Sahadžólí byla rovněž součástí tajné výchovy dévadásí, posvátných tanečnic indických chrámů, a řeckých hetér. Hetéry vykonávaly dokonce test, který byl téměř „postupovou zkouškou“. Musely z těsta vymodelovaný lingam přetnout svaly své jóni!

Moderní Západanka, která nemá výhody této rané výchovy, se jim nevyrovná. Každá žena v každém věku však s trochou vytrvalosti obdrží ucházející výsledky. Celkem vzato je vagína především sval, který se může posilovat a kontrolovat jako všechny ostatní. Se sahadžólí je tomu jako u ásan: indiští jóginí, kteří cvičí pozice často od dětství, mají ohromující tělesnou pružnost a kontrolu, kterých žák začínající v dospělosti nedosáhne. Ale zkušenost ukazuje, že i v pokročilém věku můžeme získat dobrou pružnost, zejména v porovnání s průměrem našich, i mladých, spoluobčanů. Ať jste jakkoli staří, cvičením sahadžólí získáte postřehnutelnou (a oceňovanou) kontrolu svalů jóni.

Protože většina Západanek tyto techniky nezná, stanou se tantričky v zemi slepých královnami!

Jak postupovat? Metoda je jednoduchá. Je to múlabandha, která stahuje oba anální sfinktery a zdvihače konečníku. Tantrické cvičení přesto vyžaduje propracovanější múlabandhu popsanou níže.

Jak praktikovat múlabandhu

Vsedě či vleže si uvědomte oblast konečníku. Dýchejte klidně. Asi po jedné minutě procítění slabě stáhněte první vnější svěrač konečníku. Při trochu větším stažení dospějete k druhému svalovému článku; nakonec stáhněte zdvihač anusu (konečníku). Současně přitahujte oba anální svěrače dovnitř a nahoru. Při pomalém a

postupném provádění dobře rozlišujte tyto tři úrovně i během prvního pokusu. Potom sevřete co nejsilněji, až se rozechvěje celá anální oblast. Někdy pocítíte mrazení, které běží podél páteře. Podržte se zadržným dechem maximální stažení alespoň šest vteřin. Uvolněte múlabandhu, ale stále vnímejte svaly zvnitřněním. Sledujte uvolnění celé oblasti a vznikající pocit tepla. Během múlabandhy můžete rovněž zkusit dýchat. Opakujte podle libosti minimálně pětkrát bez přerušení.

Touto energickou múlabandhou pocítíte, že se reakce šíří také mimo konečník a že dospívají k perineu (hrázi), vagíně, klitorisu a močovému měchýři. To je normální, protože vstupní svěrače vagíny a konečníku tvoří dvě oka jedné „osmičky“: stáhnout jedno oko znamená působit i na druhé.

Vyzkoušejte si to. Stáhněte jedno oko osmičky a pozorně vnímejte jejich spojení s perineem (hrází), stejně jako s konečníkem a vstupem do vagíny.

Když je dobře cítíte a umíte je podle libosti stahovat, přejde vaše pozornost hlouběji až do vagíny, kde se rozvíjejí nové pocity. Múlabandhou dosáhnete na začátku slabých, ale následujícím cvičením rychle sílících stažení.

Úlohou vaginálních svalů, stejně jako svěračů a dutých orgánů, je svírání. Během orgasmu rozvlněné a rytmické svírání procházející jóni ve vagíně vytváří smyslné pocity, které se přenášejí na lingam.

Posilovat svaly vagíny

Tantra chce tyto svaly posilovat následujícím cvičením, které se normálně provádí „za studena“, mimo sexuální styk a bez erotického podráždění. Aby nastalo účinné sevření, je lingam nahrazen válcovitým předmětem ad hoc: čím bude podobnější lingamu, tím lépe ho jóni sevře. V každém případě se může cvičit s pravým lingamem, například při Cestě údolím!

Předmět může být menší než skutečný lingam. Posloužit může jehla vaginálního irigátoru, u které se počítá se zavedením do vagíny, aniž by ji dráždila nebo zranila. Příliš tenký předmět by vagínu napínal příliš málo. Hodně žen používá „vibromaséru“ zakoupeného

v sex-shopu. Jestliže je jóni příliš suchá, navlhčete pseudolingam slinami nebo gynekologickou mastí, ale nikdy tukem nebo olejem. Při vsunutí válcovitého předmětu do vagíny je snadné vnímat její svaly a soustředit se na jejich pohyby.

Cvičení se provádí vleže na zádech. Když je pseudolingam ve vagíně, stáhněte maximálně oba svěrače konečníku a mocně ho sevřete. Podržte sevření, které zapojuje stále víc svalů anusogenitální oblasti, alespoň na šest vteřin. Zadržte dech s prázdnými plícemi. Potom se nadechněte a uvolněte svaly. Třikrát nebo čtyřikrát dýchejte normálně. Opět udělejte múlabandhu se zadrženým dechem, tentokrát s plnými plícemi. Celý cyklus se libovolně opakuje.

Variace. Nadechněte se a na tři vteřiny udělejte múlabandhu. Vydechněte a na tři vteřiny uvolněte svaly. Opět se nadechněte a proveďte múlabandhu na tři vteřiny atd.

Cvičení má trvat asi tři minuty, pokud vás nepřepadne únava dříve. Snažte se dodržet pravidelnost: každodenní malá dávka má větší cenu než dlouhé občasné seance.

Když si posílíte tyto svaly, můžete během konkrétního styku tuto novou schopnost využít a překvapit tak svého partnera.

Některé ženy (škoda, že je jich menšina) mají schopnost spontánní vaginální kontroly. Tím lépe pro ně, to ale neznamená, že nemusí posilovat své vaginální svaly, které nejsou nikdy dostatečně silné.

Ideální je každodenní cvičení: zpěvačky také cvičí každý den. Je to pouze zvyk!

Manipulovat s předmětem

Když jste si posílily vaginální svaly, naučíte se manipulovat s předmětem, abyste dosáhly naprosté kontroly jóni. Napsal jsem „manipulovat“, protože jóni by se měla stát silnou a zručnou jako ruka *gópi* (pastýřky) při dojení krávy, přirovnání, které použil Alex Comfort.

Abyste získaly tuto schopnost, doporučuji vám vizuální kontrolu. Kanyla je nyní užitečná. Na volný konec, který vyčnívá z vagíny, nasadíte asi dvacetimetrový nástavec, jehož pohyby vám umožní

vidět účinek vaginálních stažení. Rytmické stahy z prvního cvičení jím pohybují dozadu. Potom se naučte s ním pohybovat bočně. Konečně mistrovským kouskem je kanylou otáčet ve směru hodinových ručiček a opačně. I když není nutné dosáhnout této dokonalosti, ukazuje to, kam až tato cvičení mohou vést.

Každá žena, která jim bude věnovat pět minut denně, brzy dosáhne neočekávané síly a kontroly.

Tato cvičení mají cenu, protože, kromě toho, že mohou proměnit život dvojice, uchovávají a vracejí každé ženě i po menopauze vagínu mladé šakti, která je pružná, svalnatá, vyměšuje dobře potřebné sekrety, což je vše ocenitelné a oceňované!

Otázka: Nelze cvičit bez předmětu?

Odpověď: Do určité míry ano, ale s předmětem účinek stoupá. Tento předmět má úlohu činek v kulturistice, jejichž váha posiluje svaly. Podobně je tomu s vaginálními svaly. Aby se posílily, potřebují: a) se napnout, b) poskytnout nějaký odpor. To je dvojitá role předmětu.

Stažení s duševní koncentrací vyvolává příliv krve a jemných energií (prány) do pohlavních orgánů, což velmi prospívá hormonální rovnováze pohlavního systému, ale také celému organismu.

Tato cvičení často vyvolávají příjemné pocity, které sice nejsou hledaným cílem, ale co je na nich špatného?

Diskrétně se tato cvičení mohou provádět kdykoli, kdekoli, třeba v metru! Samozřejmě bez předmětu! Přesto existují dva příhodné okamžiky: večer před usnutím a ráno po probuzení.

Vyplplat si vaginální kontrolu

Výše uvedená cvičení už každou trochu vytrvalou ženu vybaví pružnou svalnatou a kontrolovatelnou jóni. Následující cviky zdokonalí toto „umění“, které nemusí zůstat exkluzivní výsadou tantrických šakti či ostatních Orientálek.

Anangaranga říká: „U některých ras jsou svírací svaly vagíny skutečně vycvičené. Například v Habeši je může žena stáhnout tak silně, že se muži udělá zle. Když obkročmo sedí na stehnech

partnera, může vyvolat ejakulaci bez pohybů ostatních částí těla. Taková umělkyně se u Arabů nazývá *Kabbazah*, což doslova znamená *to, co svírá*, a není překvapující, že obchodníci s otroky za tyto ženy dostávají značné částky.“

„Každá žena disponuje touto schopností na různé úrovni, ale často ji úplně zanedbává. Některé rasy o ní ani nevědí.“

„[...] Aby žena svému manželovi poskytla rozkoš, měla by svírat svou jóni tak, jako kdyby pevně svírala lingam v ruce. Podle rozkoše ji přitom uvolňuje a opět svírá. Toho se dosahuje dlouhým cvičením, zejména promítáním své vůle a myslí do této části těla, podobně jako u toho, kdo naslouchá slabému hlasu.“

Předešlými cviky dosahuje šakti schopnosti stahovat či uvolňovat svaly anuso-vaginálního komplexu v celku. Následující cvičení umožní oddělit sval od svalu celé vaginální, hrázové a břišní oblasti.

Již v předešlých cvičeních zahrnovala múlbandha stavěcí svaly vagíny, zahnížděné v stydké krajině, jejichž vlákna se táhnou podél lůna až ke klitorisu, který se může dostat do erekce jako lingam, jeho protějšek. Další cvičení se doplňuje o příčné svaly hráze, minimost mezi konečníkem a vagínou. Ostatně právě tam jóginí umisťují múládháračakru.

V krátkosti poznamenávám, že svaly podbřišku rovněž posilují vaginální svaly, což je důvod k posílení břišní stěny.

Jako ruka gopí

Šakti se nyní učí izolovat, tedy *odděleně* stahovat každý sval tohoto komplexu, což v jádru není *žádná* věda.

Prvním cílem bude oddělit konečník a vagínu, aby se šakti podařilo stahovat pouze vagínu. S trochou vytrvalosti se toho dá dosáhnout snadno. Potom se šakti postupně naučí stahovat a relaxovat vstupní svěrač vagíny a poté zdvihací sval. Když si chce zkontrolovat tuto činnost, zavede si prst do vagíny. Vstupní svěrač ho sevře, zatímco zdvihač přitáhne dovnitř.

Vrcholem dokonalosti je vést stažení vaginálních svalů z jedné úrovně na druhou jako vlnu zdola nahoru a odshora dolů. Přirovnání k ruce gopí má svůj smysl. Každý ví, že při dojení krávy se na

vemenu prsty jeden po druhém svírají a teplé mléko se vstříkuje do vědra. Činnost vaginálních svalů by měla být podobná.

Proto šakti důkladně stahuje zdvihací vaginální sval (především s předmětem) a potom ho od děložního čípku *stupeň po stupni relaxuje*. Pak tento pohyb obrátí. Stahuje vstupní svaly vagíny segment po segmentu, článek po článku zdola nahoru.

To se samozřejmě uskutečňuje pomalu. Když se však časem tyto pohyby stanou přirozenými, šíří se harmonicky jako vlny nebo zralé obilí ve větru.

Zahrát si na vaginální svalovou klávesnici během učení „za studena“, tedy mimo maithunu, předpokládá vědomou a jemnou kontrolu, která se cvičením stává polopřirozenou. Když při konkrétní maithuně šakti provádí rozvlhčené stahy, nemá jim už poroučet či je úmyslně ovládat stupeň po stupni, objevují se samy. Opakuje se ve skutečnosti to, co by přirozeně nastalo během orgasmu.

Když šakti objeví nové rozkoše a je zkušenou, umí pomoci šivovi s jeho kontrolou. Víme, že důkladná a rytmická houpačka ženské pánve vede k ejakulační křeči, které výjimečně muž vzdoruje. Díky tomuto zdokonalenému „tajnému jazyku“, tedy bez pohybů lingamu sem a tam a bez houpavého pohybu pánve, je kontrola snadnější a vzájemné pocity se nesnižují.

Když šakti pomáhá šivovi proti ejakulační explozi, otevírá mu cestu k mužskému orgasmu. Když svírací vlna „dojící“ lingam přivede šivu ke kritickému bodu, musí pomalu a zhluboka dýchat břichem a společně s hýžděmi je relaxovat. Nehybnost navíc dovoluje šakti lépe sledovat mužův prožitek, což je důležité na cestě „na ostří britvy“, kdy je třeba se vyvarovat pohybu navíc.

Múlabandha vstoje

Toto cvičení se provádí ve stoje (s předmětem nebo bez něj). Váha těla spočívá na patách, které jsou asi 20 cm od sebe, aby se lépe relaxoval trup a nohy. Paže jsou podél těla, ale mohou se položit za záda. Propletené prsty se dotýkají hýždí, kde lépe vnímají stahy.

Uvědomte si česky u kolen, které, mohu-li to tak říci, „se dívají“ dopředu. Bez pohybů nohou, ale stažením stehů nasměrujte česky

maximálně ven, tedy je nechte „zašilhat“ bez napnutí horní části těla. Stažení hýždí a podbřišku vyvolá přirozenou múlabandhu, kterou můžete dlouho podržet při normálním dýchání.

Když stáhnete vstup do vagíny, uvědomte si, jak je klitoris přitahován dolů. Je pravděpodobné, že se dostane do erekce. V tom případě si uvědomte jeho svaly. Právě do oblasti klitoris umístuje tantra svádhišťhánačakru, životní centrum, které aktivizuje kundaliní, zatímco múládháračakru umístuje do hráze. Tato múlabandha tak stimuluje obě centra.

Když si uvědomíte svaly klitoris, můžete je izolovat, odděleně je kontrolovat a zintenzívnit jejich stažení. Ve cvičení pokračujte asi jednu minutu, relaxujte a pozorujte odezvu cvičení v genitální oblasti zejména v klitorisu.

Cvičení, které posiluje celou pánevní spodinu a podbřišek, se může podle libosti opakovat několikrát za den. Diskrétně se může provádět i na veřejnosti, což není následující případ.

Húla húp

Tento cvik spočívá v krouživých pohybech pánve, je to tedy určitý druh „břišního tance“.

Roznožte alespoň na třicet centimetrů a otočte nohy ven á la Chaplin. Potom ohněte kolena tak, aby se pánev dostala asi o dvacet centimetrů níž, ale ne víc. Ruce položte v bok.

V této polosedící, polostojící poloze je podbřišek stažený a dolní část zad relaxována. Udělejte pánví co nejdůkladnější kruh jako s obručí húla húp. Během cvičení zůstává hlava a hrud' nehybné, vše se děje pod pasem.

Na začátku rozdělte pohyb na čtyři oddělené fáze:

- povystrčte stydkou krajinu dopředu a nahoru pohupováním pánve,
- posuňte kyčel na levou stranu,
- popožeňte zadeček dozadu,
- a konečně pokračujte touto kyčlí doprava.

Tyto čtyři pohyby spojené v celek vytvářejí úplnou rotaci pánve. Udělejte tři úplné otáčky ve směru hodinových ručiček a tři v protisměru. Potom se vraťte do stoje.

Odpočiňte si, dýchejte klidně a pozorujte reakce, zejména v pánevní spodině. Opět proveďte cyklus dvou či tří rotací. Pokračujte podle libosti.

Cvičení mobilizuje pánev a zvyšuje sexuální efekt. Nervy, jež se vynořují z bederní páteře, se stimulují a posilují, což prospívá celému ženskému pohlavnímu aparátu.

Toto cvičení posiluje a zpevňuje stehna a tím přispívá k odstraňování tukových míst, zejména proslavených „jezdeckých kalhot“. V Madhjapraděši mají Indky pohyblivou pánev, protože jejich erotické tance obsahují tyto rotační pohyby. Toto pružně prováděné „húla húp“ zabraňuje také moderní pohromě – zácpě.

Antifrigidní sval

Mary Cool (nevymyšlený, nýbrž skutečný případ), občanka USA, 42 let, se považovala za krásnou a hodně „frigidní“. Životní zklamání: dvacet let manželství bez jakéhokoli orgasmu, pohlavní život omezen na několik styků za rok (ano, za rok!), v „nejlepším případě“ nezažila nic zvláštního, v ostatních případech její vagína se saharskou vyprahlostí způsobovala dvojici nepříjemný styk. Zkrátka, krásný zdánlivě nevyléčitelný případ frigidity.

Navíc trpěla bezděčným pomočováním. Když se tlak v břiše prudce zvedl, například při kýchnutí či zakašlání, pokřtila dřív své kalhotky než kapesník! Podobně tomu bylo při zvedání věcí nebo při běhu. To není vůbec směšné. Neutěšilo ji, když se dozvěděla, že každá druhá žena tento problém pozná v tom či onom okamžiku svého života, zejména když zestárne.

Když toho měla po sedmi letech dost a uvažovala o operaci, jedna přítelkyně ji upozornila, že doktor Arnold Kegel, gynekolog, varuje před chirurgickým zákrokem a doporučuje rehabilitovat svaly stydkostrční krajiny. Arnold Kegel je rovněž vynálezce „periometru“, aparátu složeného z gumového válce sdruženého s

manometrem. Žena stahuje ve své jóni co nejsilněji válec a manometr pěkně ukazuje získaný tlak. Později i pokroky.

První konzultace objevila atrofii vaginálních svalů. Ručička manometru zůstala umíněně na absolutní nule. Mary Cool o posilování těchto svalů nic nevěděla. Po šesti týdnech tréninku vyšplhala ručička na 12 mmHg. Po třech měsících bylo pomočování pryč. Při poslední návštěvě se ručička zastavila na 22 mmHg. Její vaginální svalstvo pěkně zesílilo.

Celá červená, ale usměvavá Mary řekla doktorovi: „Dvacet let jsem nevěděla, že se tyto svaly mohou posilovat a kontrolovat.“ Také mu prozradila, že se s manželem nyní milují za týden tolikrát jako předtím za rok! Přiznala se mu rovněž, že prožila první velký orgasmus. To tedy je něco!

Nikdy tedy není pozdě. Žena považovaná za frigidní je ve skutečnosti smyslná, ale nezná se. Bohužel! Kolik žen zůstane ledových, protože nevědí...

Doktor Kegel uveřejnil tyto nepředvídané, ale úspěšné výsledky svého léčení antienergie v roce 1951 v článku o sexuální funkci. Radí především vyšetřovat vaginální svaly žen, které se nazývají frigidní, zejména svaly stydko-kostrční. V desítkách případů zjistil přímý vztah mezi sexuální necitlivostí a víceméně výraznou atrofií těchto svalů. A naopak, sexuálně rozkvetlá žena má svalnatou, silnou a elastickou vagínu. Taková žena prakticky nezná pomočování a má málo gynekologických problémů.

Tento exkurs měl za cíl, abyste „koupily“ popsané tantrické techniky k posílení stydko-kostrční oblasti bez použití perimetru!

Protože se předešlá cvičení týkala *sfinkterů, zdvihače anusu a vagíny*, následující usilují o posílení pověstné stydko-kostrční oblasti, která tvoří základ pánevní spodiny, jež spojuje stydkou krajinu s kostrčí. Tato krajina se podobá visutému lůžku, které je proraženo třemi otvory: konečníkem, vagínou a močovodem.

První cvičení

Položte na zem svinutý a stažený kobereček či přehoz. Usedněte si na toto jelito, které máte mezi kolena. Postarejte se o to, aby klín a kostrč byly v pevném kontaktu s tímto jelitem, protože vám to usnadní uvědomit si stydko-kostrční oblasti a lépe pocítíte účinky cvičení.

Ruce budou sloužit jako periometr! Levá ruka vklouzne zepředu mezi předmět a klín. Jestliže jste nahá, vsuňte prostředník nebo prsteník do vagíny.

Pravou ruku položte za záda. Prsteníkem stlačte místo mezi kostrčí, které se musíte dotýkat, a konečnickem. Prostředník levé ruky je v klíně, pravý na kostrči.

Nyní jste připravena k cvičení. Oči jsou pro lepší soustředění zavřeny. Dýcháte zhluboka. Důkladně vyprázdníte plíce. Zadržíte dech a *maximálně* stáhnete sval (ono visuté lůžko), až se rozvibruje celá pánevní spodina. Pod prostředníčkem pravé ruky musíte pocítit pohyb kostrče přitahované dopředu. Levá ruka vnímá reakci klínu. Vložený prostředník bude sevřen. V tomto okamžiku je normální stáhnout stydko-kostrční oblast, hýždě i svěrače konečníku najednou. Rozdělení přijde později. V tuto chvíli je základem je posílit.

Když už zadržení dechu není příjemné, opět se nadechněte a uvolněte pánevní spodinu. Odpočiňte si po dobu dvou až tří normálních dechů a poté začněte znovu (průměrná dávka je pětkrát).

Cvičení se také může provádět vsedě, raději na vypoštěřované židli, aby byl dobrý kontakt mezi klínem a sedadlem. Když není přítomen dotěrný svědek, dejte ruce, jak naznačeno. Ne-li, může se cvičení provádět diskrétně, ale bez rukou to jde méně dobře.

Silné a svalnaté hýždě

Kromě stydko-kostrční oblasti jsou pro šakti důležitým sexuálním trumfem silné a svalnaté hýždě.

Cvičení je jednoduché. Sedíte na zemi po turecku nebo v lotosu, ne-li, alespoň na židli. Důkladně vyprázdníte plíce, zadržíte dech a zpevníte hýždě. Když je zadržení nepříjemné, nadechnete se a

uvolníte hýždě. Po chvíli normálního dýchání provedete totéž ještě čtyřikrát nebo pětkrát.

Později procvičujte *odděleně* stahování stydko-kostrční krajiny a hýždí. Také procvičujte toto cvičení při normálním dýchání, což dovoluje zvýšit dobu trvání a sílu stažení.

Odpočinek musí trvat asi dvojnásobek stažení.

V následující etapě se stahují a relaxují tyto svaly *několikrát za sebou a velice rychle*. Kromě jejich tantrického použití tato cvičení zabraňují gynekologickým problémům, zejména po porodu a menopauze.

Hýždě, důležité pro mužskou i ženskou sexuální činnost, přispívají k ženskému sex-appelu. Mezi osvědčenými metodami uvádím někdejší baleríny, které si mezi hýždě dávaly půl centimetrový disk o průměru pěti centimetrů, postačí i školní guma.

Cvičení se provádí ve stoje. Disk je mezi hýžděmi. Důkladně se nadechněte, zadržte dech a hýžděmi stiskněte disk nebo gumu. Pohoupejte pánev a tlačte stydkou krajinu dopředu a nahoru. Podržte tak dlouho, pokud je to pohodlné. Vyprázdněte plíce, odpočiňte si, relaxujte. Opakujte pětkrát. Cvičení můžete provádět i bez pomůcek.

Útlá stehna

Pro tantriky obou pohlaví jsou útlá a svalnatá stehna hlavním sexuálním trumfem.

Postavte se. Nohy jsou rozkročeny asi třicet centimetrů. Přeneste váhu těla na paty, nadechněte se a zadržte dech. Během zadržení se otáčejte na patách, abyste natočili prsty u nohou co nejvíce ven á la Chaplin. Současně rozhoupejte stydkou krajinu dopředu a nahoru a stahujte zdvihací svaly kořene lingamu či jóni. Vydržte co nejdéle, potom vyprázdněte plíce a relaxujte všechny svaly. Opakujte třikrát až pětkrát.

Stejně cvičení se provádí tak, že přenesete váhu těla na prsty a otáčíte zdvižené paty ven, abyste posílili ostatní stehenní svaly.

Cvičení ve dvojici

Indická tantrická dvojice Arvind a Shanta Kale navrhuje následující cvičení: „Partneři se posadí tváří v tvář na stoličku na takovou vzdálenost, aby se mohli navzájem sevřít koleno. Drží se za ramena a partner, jehož koleno jsou uvězněna, je chce roztáhnout, druhý tomu chce naopak zabránit. Maximální sevření, počítejte do šesti, potom relaxujte a vyměňte si role. Postupně zvyšujte dobu cvičení až do pěti minut. Stačí jednou za týden.“

Perineum – strategická křižovatka

K lepšímu pochopení a provádění dalších cvičení, která se týkají perinea (hráze), je potřeba trochu suchopárné anatomie. „Oficiálně“ zahrnuje perineum všechny měkké tkáně, které vyplňují spodní část pánve, tedy dosti rozsáhlou oblast, kterou raději nazývám *pánevní spodinou*, abych zabránil nedorozumění. Mezi námi, dohodněme se „oficiálně“, že perineum je perinální tělo. Jeho latinské slovo *centrum tendineum* nedává přesnou představu, neboť vytvořeno z vazivové tkáně a svalů není šlachou.

Postavení pánevní spodiny, jež leží mezi konečníkem a jóni nebo konečníkem a bulbem, kořenem lingamu, z ní vytváří skutečný tantrický Gibraltar. Většina (osm) pohlavních svalů a svalová vaziva konečníku a hráze se zde sbíhají a vzájemně překrývají. Je to skutečné *jádro*, kompaktní jako dobře stáhnutý uzel. Porod s ním špatně zachází a vyvolává časté poruchy. Pokud nejsou chirurgicky napraveny, může se zdvihač konečníku otevřít do pánevní spodiny.

Tato porucha se nazývá kýlou močového měchýře a často „zpestruje“ vyhřeznutí močovodu, ba i vaječníku a konečníku. Následující cvičení posiluje tyto genitální svaly, snižuje toto nebezpečí a navíc působí na tantrickou úroveň.

Jak postupovat? Posad'te se na paty nebo prostě na židli. Zavřete oči a na chvíli zapomeňte na svěrače konečníku a jeho zdvihače, stejně jako na svaly jóni. Omezte svou pozornost na toto jádro, perineum. Když se dobře zvnitřníte, postupně, beze spěchu a *soustředěně* stáhněte všechny svaly spojené s perineem jako paprsky. Důkladně sevřete celou pánevní spodinu, až se chvěje. Nechte

ztuhnout svaly podbřišku, ale ne hýždí, stehy a spodní části zad. Dýchejte normálně a vydržte co nejdéle. Na začátku to bude pouze několik vteřin, ale po troše praxe snadno docílíte minuty i déle.

Zapamatujte si, že při tomto cvičení se stažení šíří od hrázového jádra *koncentricky* a *postupně* do celé pánevní spodiny.

Druhá část cvičení začíná, když nemůžete už pohodlně udržet stažení! Neuvolňujte se najednou. Ponechte napětí, aby se pozvolna rozpouštělo v opačném smyslu, totiž od periferie k výchozímu bodu.

Uvolněte tyto svaly a dál si uvědomujte celou tuto oblast. Pozorně vnímejte všechny pocity (teplo, pulsaci, jemné vibrace atd.). Proudí do nich prána, životní energie. Tato relaxační a procit'ovací fáze je stejně důležitá jako stažení, protože se celé této oblasti dostává přílivu životní energie aktivizované cvičením.

Následující stažení po pečlivě provedené relaxaci tvoří jeden cyklus. Celé cvičení spočívá alespoň ve třech cyklech. Praktikuje se kdekoli a kdykoli a týká se jak šivy, tak šakti.

Tato cvičení, která přímo vedou k maithuně, ji zajišťují v plném rozsahu a mají absolutní hodnotu, protože jsou užitečná všem i mimo sexuální styk. Přitahují životní energii ke gonádám a posilují je. Ty proto produkují přebytek omlazujících hormonů. Účinky se časem sčítají a zintenzivňují, což by vás mělo povzbudit ke každodennímu cvičení!

TANTRA V NAŠÍ SPOLEČNOSTI

TANTRICKÉ ZASVĚCENÍ NA ZÁPADĚ

Tantrické zasvěcení na Západě je problém, který vysvětluje následující dopis: „Hodně se zajímám o tantru. Četl jsem její bohatou literaturu a považuji tento způsob bytí a myšlení za nejdůležitější na světě. Přesto jsem nikdy nepátral po zasvěcení v obavě, zda představa rozšířená na Západě o *sexuální józe* ve spojení s tantrou a ztotožňující s ní chlípnu akrobacii nedává prostor mnoha šarlatánům.

Proto bych se vás chtěl zeptat, kde je možné se setkat s důvěryhodnými lidmi a naučit se těmto cvičením.“

Odpověděl jsem mu, že nejsem schopen mu dát nějakou adresu. Problém existuje a bude nabývat na síle, jak tantra bude získávat stoupence, jak se bude šířit a upevňovat své pozice. Protože nepřátelé tantry hovoří o chlípnuosti a protože skuteční tantrikové mlčí, oddávají se (a budou se oddávat) podezřelá individua ve jménu tantry více než pochybným praktikám. To platí i pro Indii, protože hodnověrní tantričtí guruové jsou i tam výjimeční a protože je okolní nepřátelství zatlačuje do stínu. Veřejnosti jsou neznámí a přiblížit se k nim bývá obtížné.

Je tato situace beznadějná? Ne, protože si myslím, že je možné popsat to podstatné z myšlení a praktik tantry. Pokud ne, proč bych tuto knihu psal? Spolehlivé dílo se mi zdá lepší než pseudozasvěcení pseudotantrici. O tantře existují dobré knihy (viz bibliografie). Jakmile však jde o konkrétní praxi, bohužel mlčí, což, když se to tak vezme, je lepší než publikovat žvásty!

Povšimněte si, že chápu zdrženlivost těchto autorů a dlouho jsem se rozpokoval s publikováním toho, co jsem během let napaběrkoval

a nashromáždil. Uvědomil jsem si však, že pokračovat v mlčení by znamenalo bezděky nahrávat pseudotantrikům. Konkrétní informace je, myslím si, nejlepší obranou proti současným i budoucím falešným guruům a dovoluje po tantrické cestě dojít velice daleko i bez další pomoci.

Když bude dostatečný počet spolehlivých žáků připraven, stane se konkrétní a úplné zasvěcení v tichosti a mlčenlivosti možným. To doprovází několik stále platných pravidel pravého zasvěcení, protože zasvěcení je vždy osobní, tedy nikdy hromadné, a poskytuje se pouze po důkladné fyzické a psychické přípravě trvající často několik let. A to všechno v původním duchovním kontextu.

Konečně narážíme na problém gurma, který hraje v tantře ještě důležitější úlohu než v józe.

Guru a žák

Guru byl odjakživa pilířem tantry, zejména u Levé cesty. Jeho vztah se žákem dosahuje velké intenzity a důvěrnosti, kterou mohou pochopit pouze ti, kdo to prožili. Je tomu jako s jahodami: ochutnání jediné poučí víc o její chuti než veškerá pojednání na světě. I když není možné předat samu zkušenost, její popis napomůže rozeznání skutečného tantrického gurma od pseudoguruů.

Tvrzení: „Když je žák připraven, guru se objeví,“ je pravdivé doslova. Opačné přísloví je pravdivé rovněž: „Když je učitel připraven, objevuje se žák.“ Jejich nepředvídatelné setkání poznamenává celý jejich život. Nelze ho smazat jako tetování. Poznávám, že v tantře jsou guru a čela často opačného pohlaví a že „ten“ guru může být velice dobře „ta“ guru!

Žák ani guru nevyhledávají jeden druhého. Čekají, že se „to“ přihodí. Toto nenaprogramovatelné „to“ se vymyká náhodě, která vládne většině lidských setkání. Jejich setkání se podobá lásce na první pohled v tom smyslu, že se poznávají naráz. V čem? Otázka bez odpovědi: je to tak a to stačí. Oni vědí. Jejich setkání se tajemně podobá víc shledání než objevení. Vytváří se mezi nimi naráz nevyhnutelné a definitivní pouto a emoční náboj, protože „po“ už neexistuje nic jako „před“.

Tantrický guru je vším zároveň: instruktorem, učitelem, strážcem tradice, průvodcem, který vede praktické provádění. Žák se nejčastěji (ale ne nutně) na toto setkání připravuje cvičením jóginsko-tantrických technik pod vedením různých instruktorů.

Vzájemnost jejich vztahů pracuje jako psychický katalyzátor. To, co oba nemohli uskutečnit odděleně, nastává při jejich vzájemné přítomnosti. Není to naprosto podřízený vztah, ani vztah, který existuje mezi učitelem, který ví, učí a vládne, a pilným žákem. Guru nikdy nezneužívá své žáky. Takové zneužívání je ostatně charakteristickým znakem pseudoguruů. Tento vztah neexistuje jedním směrem: jeden dává a druhý přijímá. Guru přijímá alespoň tolik, kolik dává, někdy je nesnadné rozlišit, kdo z nich je guru, protože to je bez vztahu k pohlaví, povolání, věku nebo létům praxe.

Jejich vztah závisí na základní podmínce: *společně cvičit*. Jejich poměr guru-čela se jim odkrývá tím, že někdy již za prvního cvičení probíhají neobyčejné reakce, například probuzení nových energií (kundalíní). U šakti to může být to, co bych pro nedostatek vhodnějšího výrazu nazval „orgasmem“. Úrovně zkušenosti a vědomých stavů mohou být v krátkém čase magií této vzájemné katalýzy dosaženy, ač k nim ostatní pokusy marně vyústovaly i za cenu dlouhé a přísné askeze. Jejich vztah je navíc definitivní, „rozvod“ neexistuje.

Vztah guru-čela, jsou-li opačného pohlaví, často v sobě obsahuje konkrétní sexuální vztahy, často neobyčejné intenzity ve srovnání s obyčejnými. Často žijí odděleni a mohou se fyzicky setkávat pouze výjimečně. Mezitím každý nezávisle pokračuje v bohatém sexuálním životě se svým obvyklým (-lou) partnerem (-kou), tantrickým či ne, bez pocitování jakékoli žárlivosti. Vztah guru-čela nerozvrací tuto dvojici, ale naopak ji může posílit a obohatit. Paradoxní? Nepřípustné? Podle našich představ snad. Mají nějakou cenu? Jsou absolutní a univerzální? Ať je odpověď jakákoli, nikdo nemusí sdílet toto stanovisko.

Vše, co je charakteristické pro obvyklý milostný vztah (vlastnictví, žárlivost atd.), mezi nimi neexistuje. Vytvářejí celek, který se podobá vztahu mezi dvojčaty (blíženci). Nezpůsobuje jejich

nerozlučitelný vztah právě duchovní spojení? Nejsou smutní ani po dlouhé době odloučenosti. Ve své každodenní meditaci se spojují na jemné úrovni, a aniž si to uvědomují, zůstávají jejich psychiky ve stálém vztahu, snad i po smrti. Kdo ví?

Toto setkání je výjimečné, ale existuje. Někdy guru a čela žijí dlouhé roky v těsné blízkosti jeden druhého a vývoj jednoho ovlivňuje druhého tajemnou katalýzou připomenutou výše.

To znamená, že tantrický guru má a může mít pouze velice málo skutečných čelů. Jeho vztah s každým (-dou) je odlišný. Tudíž tantrický guru nemá velký ášram ani zástup žáků. Často je jako guru neznámý. Někdy z velkého počtu žáků, kteří ho následují a poslouchají, lze jen několik označit za pravé čely.

Závěr je jednoduchý a zdánlivě málo povzbudivý. Velice málo hledačů má šanci se setkat s guruem, pardon, se svým guruem, nejenom na Západě, ale i v Indii. Nedoufat v ně? Upřímný hledač vždy najde dost údajů a pomoc, aby mohl pokračovat ve své cestě. Guru je drahocenná a nenahraditelná pomoc, ale pro toho, kdo má skutečnou touhu, existuje vždy jeden nejvyšší guru – Já, které je jeho jemnou podstatou.

Řádně se zmýlit v guruovi

Pozor na guruu lehkověrných hlupáků, protože naivita některých lidí jim dodává sílu a věřte mi, že takoví guruové už řadí a slibují hory doly či modré z nebe. Většina lidí jim věří, protože to jsou Indové a honosí se halasnými jmény. Všimli jste si však, že nikdy neslibují, že během krátkého víkendu kohokoli a v jakémkoli věku učiní pružnými jako liána? To proto, že každý ví, že ztuhlá páteř nebude ohebná obratem ruky.

Naopak drze zaručují, že v několika hodinách probudí kundaliní, otevřou čakry, přivedou do samádhi, věci, které jsou ve skutečnosti těžší než cirkusová akrobacie. Aby toho dosáhli indiští žáci, podrobují se dlouhé praxi pod vedením skutečného guruu. Zajímavé, že většina lidí těmto pseudoguruům věří a sedá jim na lep. A platí jim za to horentní sumy. Naprosto spolehlivý recept, jak se stát takovým guruem: k náležitému oblečení přidejte strojenost chování,

přimíchejte jeden nebo dva triky známé všem hypnotizérům na trhu, dejte k lepšímu trochu reklamy a můžete po určitý čas efektivně vyvolávat účinky, které nezkušené překvapí.

Křehkého človíčka mohou tyto triky bez tantrického významu poplést a ve spoustě případů (které se odhalí opožděně) nepočítejte u těchto pseudoguruů se servisem: houby si z toho dělají. „Velký učitel“ ostatně již odletěl k jiným obzorům, k jinému nebi oškubat další holoubky, častěji ale holubičky. Závěr: pochybovačnost a naprostá nedůvěra jsou k těmto cestujícím guruům nutné.

V Indii se zase někdy guru proslavuje „zhmotňováním“ předmětů: prstenů, drobných peněz, šperků a co já vím čeho ještě. Prostřednictvím těchto zázraků se lze stát velkým duchovním učitelem a mít nespočetné žáky. Nikdo, jak se zdá, si neřekne, že něco podobného spatří v jakémkoli music-hallu či varieté. Pod indickým nebem podobné kousky prostě působí jinak. V „nadpřirozené“ schopnosti gurua uvěřím pouze, když místo malých předmětů přede mnou zmaterializuje například krásnou parní lokomotivu nebo osobní parník, ale ani to by nestačilo k tomu, aby se stal mým guruem! Skutečný guru nepotřebuje předvádět před svými žáky divadýlko.

Tito pseudoguruové jsou klidní, protože navzdory všem výstrahám budou vždy disponovat nevyčerpatelnou zásobou kavek, hejlů a naivek v Evropě, Americe, stejně jako v Indii. Budu alespoň klidněji spát s pocitem, že jsem se svým mlčením nestal jejich komplicem.

Prozradil jsem vám už jméno svého oblíbeného gurua. Jmenuje se Jeho Svatost Mahárši Jógarádža Zdravý rozum ánandadží. Často se s ním radím, protože je dobrým rádcem. Málo lidí se na něj však obrací, bohužel, což je vlastnost skutečných guruů. Je to snad proto, že jeho rady jsou málokdy romantické nebo (což je horší) jsou zdarma?

OBŘAD PRO ZÁPAD

Stojím před choulostivým úkolem nabídnout tantrický obřad Západanům, obřad, který je původní, přizpůsobený našemu životnímu stylu, a který zároveň respektuje naše přesvědčení, zejména náboženské. U posledního bodu neexistuje problém, protože tantra není kultem ani náboženstvím, a obřad není „pohanskou mší“, ale opakováním *významných aktů* vedoucích k našemu osvobození od každodenního jednotvárného života k nejvyšším realitám, které jsou v nás.

Abych podpořil tyto myšlenky, upřesním na prvním místě cíle obřadu. Připomínám, že moje tělo představuje předmět tantrického obřadu, že tělo je chrám, to znamená, že tělo je privilegované místo, kde pracují kosmické síly. Arthur Avalon v knize Sakti and Sakta, str. 433, píše: „V těle jsou přítomny nejvyšší energie Šakti-Šivy, které pronikají vším, co existuje. Ve skutečnosti je tělo širokou zásobárnou sil (Šakti). Cílem tantrického rituálu je tyto energie probudit, aby dosáhly svého nejvyššího projevu.“ Koneckonců mi tantra nabízí probudit latentní schopnosti, tedy rozvíjet osobnost, což není v rozporu s žádným náboženstvím. O těle a jeho schopnostech si přečtete kapitolu Moje tělo – neznámý vesmír.

Na počátku usiluje tento obřad o uvědomování si skutečných kosmických sil přítomných v partnerce nebo partnerovi, pokud cvičíte ve dvojici, což je velice žádoucí. Když si šakti a šiva uvědomí tyto energie, musí je probouzet jóginskými technikami, jako je například pránájámou, ale zejména tantrickou maithunou, která bude kulminačním bodem.

Na první pohled by asi bylo nejjednodušší popsat ten či onen indický obřad, ale bylo by neskonné ho přenést na Západ. Propracované a složité obřady vyžadují každodenní kázeň, příznivé prostředí a hodně času (na Západě vzácné zboží), ale zejména spolehlivé zasvěcení guruem, což není už samozřejmé ani v Indii, tím spíše na Západě. Další volbou je oproštěný obřad, což není synonymem jeho okleštění nebo oslabení. To lze provést, když se vrátíme k pramenům a najdeme jeho počáteční prostotu.

Abych to dokázal, nabízím přirovnání. Katolická mše je složitý obřad, a když jde o velkou mši, velice propracovaný. Složitost ani propracovanost však nebyly na počátku při poslední večeři Páně, když Kristus svým apoštolům rozdělil chleba a víno a řekl jim: „Provádějte to na moji památku.“ Z tohoto základního jádra církev během staletí vytvořila obřad, který se stal současnou mší. Okázalou mši v katedrále svatého Petra v Římě dělí od poslední večeře Páně velká vzdálenost, ale bez ní by ztratila veškerý svůj smysl.

Tantrismus učinil něco podobného, protože okolo prostých věcí na začátku se pozvolna v průběhu tisíciletí nakupily různé praktiky, jistě důležité, a postupně vyústily k současným složitým obřadům včetně čakrapúdzhi, která se odvozuje od kolektivního milování při obřadech plodnosti. Jak však bez dokladů a svědectví doufat, že najdeme počáteční prostotu? Myslím si, že cesta je naznačena: přidržovat se základních prvků bez zbytečných ozdob.

To nejpodstatnější nalezneme v ukázce z Kulárnatantry, VI. 56: „Uctívateľ přistupuje k tomuto obřadu, když dosáhl vědomého stavu, když vnímá božství, když je ve styku s bohem, když se nabízí bohu. Proto si musí uvědomit svůj vlastní božský stav.“ Tělo je však „božské“, to znamená, že se neustále vytváří Nejvyšší inteligenci, která ho udržuje při životě. Tato Nejvyšší inteligence je moje Já, hluboké a odlišné od „já“. A toto je podstatné.

Nemám však skoro žádnou naději, že toho dosáhnu, pokud „já“ zůstane na úrovni bdělého empirického vědomí. A právě zde zasahuje obřad, který nebude ztuhlý a neměnný. Prostřednictvím několika prostých pravidel si každý může vytvořit vlastní obřad.

Teoreticky bych neměl potřebovat nic, leda se dostat do vhodné pozice k zvnitřnění, posadit se s rovnou páteří, pozorovat dech, vstoupit do těla a provádět například meditaci o Životě. Pociťuji, že Život přítomný zde a nyní v těle se bez přerušení předával od počátku až ke mně. Ve skutečnosti „já“ *jsem* tento Život, který překonává mou individualitu, tento Život „mě“ prožívá.

Tato zkušenost se lépe uskutečňuje prostřednictvím spojení vhodných prostředků. Nejdříve je důležité „kde“. To znamená najít nějaké útočiště, nějaké místo v domě, kam se on a ona mohou uchýlit výlučně k tantrickému obřadu. Proč by to nemohla být ložnice?

Jde o to vyhradit jeden kout a zařídit si v něm malý soukromý „oltář“. Toto slovo může věřícímu nahánět hrůzu, může se obávat, že se chystá ke kacírskému obřadu, zatímco ateista v něm může spatřovat náboženský „trik“. Mohl jsem napsat „malý stoleček“, což by nikoho nepohoršilo, ale dávám přednost „oltáři“, který naznačuje posvátno. Víme, že posvátno existuje i mimo náboženský kontext: život je posvátný, země je posvátná, vlast atd.

Tento oltář zůstane tajný. Nesmí být „znesvěcen“ indiskrétními pohledy ostatních. Stačí malý nízký stoleček pokrytý jemnou tkaninou, například hedvábím. Na tento stoleček se dají symbolické předměty: jantra, červený trojúhelník, doprostřed svíčka, která představuje Šivu nebo lingam. Pokud jste si přivezli z Indie skutečný lingam, můžete ho položit doprostřed červeného trojúhelníku. Bez lingamu či tančícího Šivy postačí obraz, který je znázorňuje. Nezmiňuji se o jejich symbolice, protože ho už znáte.

Není myslitelné, aby každý předmět pro vás představoval kosmickou maithunu, abyste si uvědomili, že Vesmír se stále tvoří milostným aktem, spojením mužského a ženského kosmického principu. Pokud se vám líbí jiný symbolický obraz, neváhejte a použijte ho. Pokud nemáte nic z toho všeho, napodobte jihoindické vesničany, pro které pouhý vztyčený kámen symbolizuje spojení Šivy a Šakti. Do nějaké nádoby, nejlépe půlkulaté, dejte trochu písku (prvku Země) a zasadte do písku kámen, například krásný vejčitý oblázek, což bude symbolizovat prvek Vodu a lingam.

Váza v podobě amfory (symbolu mateřské i kosmické dělohy), která je naplněná obarvenou vodou, symbolizuje prvopočáteční moře, v kterém se zrodil život, stejně jako plodovou vodu. Také mušle připomíná naši Matku, mořskou vodu. Zejména záleží na květinách, jakkoli skromných, protože žádná půdža se neobejde bez květin, živého projevu univerzálního tvořivého dynamismu, ale i symbolu krásy vesmíru.

V Indii právě samotní účastníci před obřadem připravují oltář; to znamená, že se ho dotýkají a sami na něj umisťují symbolické předměty. To přispívá k povznesení jejich nálady. Symbolicky se také očišťují; to znamená, že se sprchují a potírají vonnými mastmi.

Když se vše ocitne na pravém na místě, vyvolejme atmosféru. Obřad se odvíjí v pološeru. Pouze svíčka, která nahradí tradiční olejovou lampu, slabě osvětluje místnost. Pokud si můžete obstarat indické vonné tyčinky, zapalte tři nebo čtyři, vytvářejí patřičnou náladu. Nahradit je může nějaký parfém. Příjemné je také hudební pozadí, nejlépe erotické. Nemusí to být nutně indická hudba, i když je dokonalá. Vše se dělá pro vyvolání atmosféry „krásy, přepychu a rozkoše“, přepychu samozřejmě relativního.

Uctívači, kteří mají na sobě lehký župan, například z jemného hedvábí, se posadí vedle sebe na měkký kobereček, tváří k oltáři. Kolena se mohou dotýkat, stejně jako ruce, aby se vytvořil první přímý fyzický kontakt. Soustředí se na plamen svíčky, který by měl být stabilní a krátký. Sledují dech a naplňují se přítomnými symbolickými předměty a jejich významem. To nevyžaduje slov, intelektualizaci. Jde prostě o to otevřít se symbolům, nechat je proniknout do nevědomí, které je dešifruje.

Když se duševno zklidní, obrátí se tvářemi k sobě. Sedí například pokrejčovsku, kolena se dotýkají stejně jako ruce. Dívají se do očí a prostupují se svou vzájemnou přítomností. Snad pocítí touhu se probudit. Žádný spěch. Potom mezi sebe položí podnos, na kterém bude něco k zakousnutí: sušenky, ovoce atd. Není nutné spojit čtyři „M“ čakrapúdzí, i když to není zakázáno! Ona rozděljuje jídlo. Potichu jedí s myšlenkami na to, že potrava se stane jejich vlastním tělem a že náleží vnějšímu světu k jejich přežití.

Potom přichází velice silný okamžik. Do půlkulaté misky ona nalije červené víno. Pomalu jeden nebo dva loky upije s pohledem do očí partnera, nabídne mu misku a on se rovněž napije. Miska přechází od jednoho k druhému, až ji vyprázdí. Znovu se na chvíli posadí do meditační pozice. Iniciativa prvního laskání by měla vzejít od šakti. V Indii se nejdříve provádí *njána*, dotýkání různých částí těla v určeném pořadí, aby se probudilo tělo, ale zejména, aby se v něm probudila energie. To je ve všech případech okamžik, kdy ona svléká svůj župánek. Nahá se stává živým symbolem bohyně prvopočátku, ne, je vtělenou bohyní, kosmickou Šakti.

Pokračování záleží na dvojici, ale nic není strnulé. Jde o pomalý a uctivý přístup, vzájemné naslouchání. Nic se nesmí provádět ve

spěchu. Maithuna bude, jak víte, kulminačním a nejvýznamnějším bodem obřadu. Praktická část této knihy přináší nutné informace k prožití úspěšné zkušenosti. Sexuální spojení bude svátkem, kterého se zúčastní všechna vlákna, všechny buňky těla, svátkem nalezené jednoty, návratem k prvopočátečnímu androgynovi, opakováním kosmického tvořivého aktu v reálném čase, ponorem do ánandy, blaženosti.

Zde se veškeré komentáře zastavují, zůstává jedině prožitek.

POSELSTVÍ GURUA NATARÁDŽI

Podle mé matky jsem se narodil na šťastné planetě. Jde snad o pověru, jak se zdá, ale aniž bych byl pověřivý, začínám jí to věřit.

Přesto to nezačalo dobře. Jako „proslulá čepička maskota“ jsem hned po odložení dostal takový zánět tenkého střeva, že jsem v šesti měsících vážil stejně jako při narození. To narušilo moje zdraví a vývoj až do dospělosti. Měl jsem křehké zdraví, byl jsem slabý a stále hubeňourek, kterého ve třídě „velcí“ postrkovali. Smůla? Zdánlivě ano, ale po troše přemýšlení ne. V důsledku toho nechyběly maléry jako asi u každého.

Moje první klika byla, že mě dva roky učil pozoruhodný profesor, který skvěle znal franštinu a francouzskou literaturu, který uměl naučit a ohodnotit. Mohl bych bez něj napsat tuto a předešlé knihy?

Myslím si, že se štěstí rádo přestrojuje. Válka byla příležitostí zamaskovanou ve zkoušku. Vyšel jsem z ní nemocný a zesláblý, ale to bylo přesně to, co mě nepřímo přivedlo k životnímu štěstí, kterým bylo objevení jógy. Uzdravil jsem se a později jsem objevil také tantru.

K tomu všemu musím přidat tři „nahodilá“ setkání. První mudrc znamenal skutečný obrat v mém životě. Byl to anonymní jógin z

Čidambaramu, u kterého jsem se směl naučit medítovat. Potom to byl Svámí Šivánanda z Ršikéše, který mě zasvětil do tělesné a duševní jógy a který mě podnítil vydávat Revue Yoga, kterou píši již dvacet pět let.

Neméně šťastnou okolností bylo poznat gurma Natarádžu, výjimečnou bytost, která mi odhalila a získala mě pro jinou Indii, „jeho“ Indii, Indii Drávidů, utlačovanou bráhmánismem. Shoda okolností: všichni tři jsou z jižní Indie. Nebo spíše „byli“, protože už nejsou na světě.

Guru Natarádža byl jeden z nejpronikavějších lidí naší doby. Od svého mládí byl oblíbeným žákem gurma Nárájamy, zakladatele duchovního hnutí ve své rodné Kérole, jež shromažďuje víc než dva miliony adeptů, a který v něm viděl svého nástupce, pročež ho nechal studovat. Guru Natarádža měl vzdělání a úžasnou paměť. Hovořil několika drávidskými jazyky, sanskrtem, anglicky a francouzsky. Znal zpaměti hlavní posvátné rukopisy a filozofické nauky Indie.

Jeho učitel, který rozhodně chtěl doplnit jeho indické vzdělání západní výchovou, ho poslal studovat do Anglie. Žil také v Paříži a na Sorbonně získal, samozřejmě ve francouzštině, řádný titul. Potom se vrátil do Indie učít a žít. Zde vytvořil své vlastní středisko v Nilgiri, Modrých horách.

Setkal jsem se s ním na konci jeho života. Tantrické myšlení pro něj nemělo tajemství a často jsme spolu strávili dlouhé hodiny. Byl nevyčerpatelný. Měl tak univerzální duši, jakou jen v dnešní době může člověk mít. Citoval zpaměti a doslova jak Teilharda de Chardin, tak Karla Marxe, Shakespeara nebo Einsteina a pouštěl se do nejrůznějších témat od nejmodernější matematiky po Saundlahary.

Kriticky se díval na naši moderní civilizaci a otiskují, co napsal v roce 1967 v časopise Values, který vydával v Indii. Svěřuje nám po smrti své poselství.

Guru Natarádža začíná svůj úvodní článek citací svého učitele, gurma Nárájamy:

„Člověk prochází touto planetou jako destrukční démon. Na své cestě rozsévá devastaci. Ničí stromy, pustoší krásu přírody, aby ji nahradil jednotvárnými plantážemi nebo smrdutými městy a

továrnami, aby ukojil své neomezené žádosti. Neuspokojen ničením na povrchu se zakusuje do pozemské kůry, kterou zeslabuje neuváženou těžbou.

Hromadí odpadky a jeho hamižnost bude uspokojena teprve tehdy, až zničí veškerý život. To by nebylo důležité, kdyby zhoubné následky člověka postihovaly jen jeho samotného. Ale nevinná zvířata stejně jako lesní ptáci již kvůli němu nežijí v klidu. Zbytek přírody by mu byl vděčný, kdyby ve svém sebedestrukčním procesu chtěl v dobrém smyslu zničit pouze sebe a ponechal zbytek živých tvorů v míru, což je jejich přirozeným právem.“

Zachránit civilizaci

Potom guru Natarádža připomíná, že naše planeta je popelnicí, připomíná beton, který každý rok pokrývá miliony hektarů, připomíná odlesnění, jež proměňuje krajinu v poušť, připomíná znečištění země chemickými hnojivy, zejména pesticidy, připomíná znečištění vzduchu a moří, které se staly stokami pod holým nebem, kde plankton, mikroskopický generátor veškerého mořského života, je ohrožen atd.

Cituji doktora a biologa Jamese Oliviera z American Museum of Natural History: „Jsme těsně před největší ekologickou katastrofou.“ Pokud ještě guru Natarádža žil, hovořil o postupné destrukci stratosférické ozonové vrstvy, která ohrožuje veškerý život. To vše je dobře známé a ušetřím vás podrobností.

Tato destrukce a znečištění nešetří ani Indii. Guru Natarádža pokračuje: „Znečištění není výsadou pouze takzvaných vyspělých zemí. V Monghyru se lidé museli vzdát pití ganžské vody znečištěné vypouštěnými továrními odpady. Ignorance škodlivosti pesticidů a chemických hnojiv vede k zneužívání a omylům. V Nilgiri, náhorní plošině jižní Indie, se mohutným používáním pesticidů sklízí neobyčejně bohatá úroda brambor, které této oblasti dělají dobré jméno. Ale tyto jedy deštěm vsáknuté do země pronikají do brambor a intoxikují lidi.“ (Guru Natarádža opomenul uvést Bhópal a katastrofu Union Carbide, jejíž oběti budou ještě dlouho čekat i na „částečné“ odškodnění.)

„Vzpomenete si, kolik vědců bylo optimistických před používáním chemických prostředků na ničení listí, insekticidů a nukleárního odpadu? Prorokovali nástup zlatého věku a návrat k pozemskému ráji. Ale optimismus zmizel kromě rozvojových zemí Asie, Afriky a Latinské Ameriky, kde se politikové nechali podplatit výrobci těchto jedů. Velké mnohonárodní trusty jsou naprosto lhostejné k tomu, že miliony barevných lidí se pomalu, ale jistě intoxikují. Mohou se rozhodnout: buď vydělat dolary, nebo zavřít krám.

Pouze v některých částech světa, kde ještě nejsou velká města, zejména v tropech, kde místní obyvatelé již tisíciletí žijí v harmonii s přírodou, se nadále vychvalují ošemetné zásluhy vědy a pokroku a udržuje se mýtus civilizace a jejích zázraků.

Západ však začíná tušit tragickou budoucnost, která nás očekává, protože vědci, vedoucí činitelé a čarodějnickí učni jsou postihováni také. Jejich objevy se vymkly jejich kontrole. Nyní se spojují s těmi, kteří protestují proti devastaci, zohyzdění a znečištění našeho světa, který byl tak krásný.

Poprvé připomínají vzájemnou závislost veškerého života na této planetě, základní totožnost všech věcí, základní jednotu našeho projeveného vesmíru, to, co jógini hlásají už tisíciletí. Touto cestou si lidé mohou uvědomit, že narušením nějaké části je ohrožen také celek.

Příroda, pokoušena DDT, vytváří druhy, které odolávají a jsou proti němu imunní. Když si člověk hraje s chemií a atomy, vnáší zmatek do přírody. A to vše ve jménu civilizace založené na zneužívání celé přírody, na síle, hamižnosti, penězích, přepychu, násilí, rivalitě, závisti, zklamání, nespravedlivých zákonech, omezeních, intoxikaci duší od škol po hromadné sdělovací prostředky, vyvrháváním starých lidí, osob se sníženou pracovní schopností a chorých, které vyhošťuje do různých ústavů, aby se uchránila pohledu na ně.

Civilizace se svým davem a smradem, nouzovými koloniemi domků, úřady a továrnami vytváří fyzickou bídu, úzkost, sklíčenost, stejně jako duševní nemoci. Drogy rozežírají mládež a elitu, vytvářejí zdegenerované a nevyrovnané jedince, kteří odmítají a napadají

všechny ty, kdo se jim nepodobají. A to nehovořím o šíleném horečnatém zbrojení a stále smrtonosnějších konfliktech.

Neexistuje horší nepřítel člověka, nepřítel života, rozjímání, štěstí a moudrosti než monstrum nazývané *moderní civilizace*. Když příbytek lidstva je už v jednom ohni, myjí si vědci ruce a chtějí by alespoň zachránit vlastní kůži. Bylo by dobré bez jakýchkoli pochybností zachránit lidstvo, ale většina civilizovaných lidí ignoruje, že jsou ohroženi. Odmítají být zachráněni, zatímco loď nabírá vodu ze všech stran. Je to Noemova archa v moderní verzi.

Ano, bylo by dobré zachránit lidstvo, a ještě lépe, zachránit vše, co žije. Ať se stane cokoli, příroda se postará o to, aby nastolila náležitý řád. Jedině pomatenec by toužil po záchraně této civilizace.“

Od té doby, co guru Natarádža publikoval tyto odstavce, se situace nezlepšila, naopak. Je nutné složit ruce? Můžeme něco udělat? Může být tato civilizace ještě zachráněna? To nikdo neví, ale je jasné, že hluboká příčina naprostého bankrotu této civilizace se skrývá v její patriarchální struktuře a jejích čistě mužských hodnotách.

Co potom dělat?

Aby se lidstvo dostalo z krize, musí se vrátit k hodnotám Ženského principu. Kdyby ovládl svět, lidstvo by neplýtvalo titánským úsilím a závratnými sumami na výrobu raket, tanků, bombardérů, atomových ponorek, letadlových lodí, tisíců atomových hlavíc a co já vím čeho ještě. V nejlepším případě lze doufat, že nikdo toto nákladné přezbrojování nepoužije. Každá z těchto střel, která stojí jmění, ztělesňuje patriarchální expanzionismus, který *nevýhnutelně* vede k válce, jako za časů krádeží dobytka nomádskými pastevci. Žádná matka si nepřeje, aby její synové a vnuci byli potravou děl.

Nejdříve je třeba demystifikovat a odmytizovat vědu, stejně jako její dvojče, technologii, které prostituují ve službách vojenských štábů a velkých trustů, jediných, které se nabídly jejich nákladné přízni.

Naše civilizace, kterou rádi považujeme za prototyp civilizace par excellence, se vyznačuje na rozdíl od předešlých ohromujícím,

anarchickým a nesouvislým rozvojem vědy. Pardon, Vědy s velkým písmenem, protože se zbožňuje tak, že jedině tomu, co má její punc, náleží respekt, vše ostatní nemá žádnou cenu. Dobře, ale hned na začátku dvě ujištění. Nikdo za prvé nepochybuje o tom, že v několika desetiletích lidstvo nashromáždilo víc vědomostí než během předešlých tisíciletí. Za druhé není samotná Věda odpovědná za naprostý krach této patriarchální společnosti, protože ho netušila, ale také mu nezabránila.

Ať se nikdo nemýlí mým či tantrickým pohledem na vědu. Neříkám, že věda je bez ceny, ale spíše, že se týká pouze omezené části člověka a že ve své současné podobě nedosahuje toho nejdůležitějšího, protože prozkoumává pouze omezenou stránku reality. Přirovnání osvětlí rozdíl mezi oběma.

Představte si zamilovaného mladíka, kterému listonoš přináší tolik očekávaný dopis od milé. K dopisu jsou možné dva přístupy: vědecký, intelektuální a přesný, a druhý intuitivní. V prvním případě analyzuje věda papír: je s nebo bez dřeva, má takovou a takovou podstatu, délku a původ vláken, je hlazený či ne, jaká je povaha pojidla atd. Potom se přistoupí k textu: byl napsán plnicím perem nebo kuličkovým s určitým chemickým složením inkoustu atd. Ušetřím vás zbytku, protože to lze rozpitvávat do nekonečna. Koneckonců věda bude vědět *vše* ohledně dopisu, ale *nic* o milostném poselství, které přináší. Pro zamilovaného je však toto poselství to nejdůležitější!

Stejně je tomu s realitou, tedy tváří v tvář vlastnímu bytí, stejně jako k světu, který člověka obklopuje a jehož je součástí. Tantrik ví, že jsou možné oba přístupy, a dává přednost intuitivnímu. Pokouší se *vnímat* poselství, jež je skryté za touto „realitou“, začlenit se do ní a ne ji donekonečna rozpitvávat na stránkách tlustých knih o Přírodě.

Tantrik si však uvědomuje, že bez vědy a technologie by neexistoval papír, plnicí pera, inkoust... Co ještě víc relativizuje význam vědy je, že si milenci s nebo bez papíru vždy našli prostředek, jak si říci: „Miluji tě!“ A to i bez existence kardiogramu i encefalogramu! Přesto jsou za určitých okolností prospěšné. Konečně se oba tyto tvůrčí přístupy nevyklučují, protože přistupují k

realitě ze dvou různých úhlů, aniž by se musely zahalovat do metafyziky.

Lze této řádné Vědě něco vytknout? Je špatné, že systematicky prozkoumává vesmír, aby odhalila jeho zákony a tajemství? Předem se nedá nic namítnout. Ostatně, občas jsem se dovolával nejednoho zákona, abych osvětlil některé aspekty tantry, ale to bylo proto, abych uspokojil naši karteziánskou mysl. Problém je, že toto hledání není nikdy nevinné: jestliže se moderní člověk před Vědou klaní, činí tak proto, že *něco vědět* znamená *mít moc* a *jmění*. Tantra chce *poznání pro život*.

Věda vede k zbytnění chladného a suchopárného intelektu, slunečního a mužského principu ke škodě intuice a emocí, lunárních a ženských hodnot. Vědec vše omezuje na hodnoty bdělého vědomí, chce ovládat pouze racionálně. Ignoruje, ba potlačuje hluboké dimenze, duchovní dimenze bytí.

Věda ohrožuje život, protože se odtahuje od Tradice nebo Tradic, jak chcete (k tomu je potřeba mnoha velkých písmen, ale ta jsou ospravedlnitelná). „Moderní civilizace“ odděluje, rozděluje na části, zatímco Tradice spojuje, sjednocuje, syntetizuje. Náboženství, věda, umění se dnes staly natolik autonomními a odlišnými, bez pout mezi sebou, že se každé rozbíjí na mnoho podcelků. Věda se rozvětňuje do různých odvětví a specializací, umění na výtvarné, hudební atd.

Nejzákeřnější a nejnebezpečnější je, že každému bez jakéhokoli rozlišení přiznáváme právo na poznání, aniž se bere zřetel na morální úroveň.

Ve velkých Tradicích se poznání nezískávalo podle IQ nebo bohatství rodičů, ale podle duchovní úrovně zasvěceného: stupeň poznání musí odpovídat stupni moudrosti, protože každé špatně použité vědomosti jsou nebezpečné.

Mezi nejméně nebezpečné vědomosti se ochotně zařazovala matematika. Einstein, dobrý, spravedlivý a mystický člověk, nabízel své vzorečky každému, kdo přišel, a tak přispěl k rozvoji atomové fyziky. Chtěl Einstein Hirošimu, Nagasaki nebo Černobyl? Samozřejmě, že ne! Připomínám jeho nesčetné výzvy k míru na světě. To však bylo příliš pozdě: nemohli jsme se vrátit. Nic už nemůže zabránit nekontrolovatelnému šíření jaderných zbraní, které

jsou na dosah například Pákistánu nebo plukovníku Kaddáfímu. Kdo zaručí, že je nepoužijí? Na každý pád toto smrtelné nebezpečí existuje.

Rozštěpení vědy a náboženství způsobila kromě jiného také inkvizice, která odsoudila ubohého Galilea za to, že se odvážil tvrdit, že se Země točí. „A přece se točí“ je slavné a mnohé prozrazuje. Jakmile věda mohla, stala se nezávislou. Nikdo samozřejmě nehlásá návrat inkvizice...

Čistě intelektuální poznání není schopné člověku zajistit jeho rozvoj či štěstí, ale je bezvýznamné, protože může pouze poškrábat povrch věci. Genetické objevy jsou divy lidské důmyslnosti, ale pitvat geny nebo je pozorovat elektronkovým mikroskopem neodhaluje *povahu* Života. Určit datum objevení Života na naší planetě není *naprosto* důležité. Když tantrik vnímá, co je projevem tohoto počátečního Života, překračuje svoje omezené já a vlévá se do kosmu.

V bilanci Vědy není vše negativní a nejde o to ji odmítat jako celek.

Je třeba si však uvědomit její hranice, které jsou velice úzké, užší než se předpokládalo, protože věda je založena pouze na vnějším vnímání. Alain Danielou v knize *Yoga, Méthode de réintégration* píše: „Vnější vnímání není prvé. Jediný prostředek člověka, jak dosáhnout pravého poznání, je se s ním ztotožnit; to znamená, když je s tímto poznáním zajedno, když ho může poznat v jeho podstatě, nikoliv takové, jaké je, a nejen takové, jaké se zdá.“ Člověk se díky vědě stal pyšným a domýšlivým a začal podceňovat Život. Problém není v tom, zda tuto Vědu odmítnout nebo ne, ale podstatnější je, jak ji začlenit do celkového kosmického pohledu a jak jí navrátit význam posvátna.

Nejde tedy o to se vědy a technologie zříci, protože prostřednictvím *ostatních hodnot a předností* mohou, ne musí pomoci snížit znečištění, zalesnit zemi, zavlažit pouště, „odpopelnicovat“ a obnovit přirozené prostředí. Naše civilizace, která si myslí, že může drancovat a potom beztrestně plýtvat, se musí vrátit ke skutečnému významu slova „ekonomie“ jak na světové, tak na osobní úrovni, protože jsme všichni kolektivně za to odpovědni. A

propos, plníme přírodní bohatství třetího světa, a jak je to možné, vracíme mu pouze toxický odpad ve zrezivělých barelech, protože je přijímají za nízkou skladovací cenu.

Chce člověk vědu plně využít? To je zákonné. Není však dostatek rukou a mozků pro tuto nesmírnou práci naléhavější než se projít po Marsu?

Abych uvedl pouze jeden příklad, krátce o neznečišťujícím průmyslu, který by samozřejmě stál mnohem víc než ten, jenž chrlí miliardy tun jedovatých výparů do atmosféry a další miliardy tun odpadu do říčních stok (viz Rýn), do moře, naší Matky. Tato stupidní civilizace raději věnuje energii na přezbrojování, než aby snižovala znečištění vzduchu a vody. Jde o to si vybrat. Vybrat? Už ani ne: nyní nebo nikdy, protože mnoho oblastí je na hranici, ba dosahují nenávratného bodu.

Nechme splasknout další balónek této civilizace: mýtus o „neustálém pokroku“, který spočívá ve víře, že technologický pokrok podmiňuje štěstí. Technologické vynálezy mohou nanejvýš poskytnout pohodlí, ale ne štěstí: je člověk *doopravdy* šťastnější od té doby, co měsíční prach nese otisk jeho kroků? Bude *doopravdy* šťastnější, když se vylodí na Marsu? Jestliže tam *absolutně* chce dospět, necht' to učiní, ale ať nejdříve vyřeší pozemské problémy.

Něco všednějšího: budeme *doopravdy* šťastnější, když například televize s vysokou jakostí obrazu bude ukazovat stále nemožnější seriály na pokračování? Ostatně, že je veřejnost vyžaduje, dokazuje, že hromadění vědeckého poznání a technologického pokroku nevytváří odpovídající kulturní úroveň mas. A duchovní úroveň... Budeme konečně šťastnější, když za deset let budeme prát čistěji než dnes, ale méně čistěji než za patnáct let?

Vědět, že tyto vynálezy mohou přinejlepším přinést pohodlí, nepředpokládá, že se nechají zrezivět myčky nádobí, ani že se rozbijí televizory, ale vidět v nich pouze to, co jsou, to jest užitkové zboží. Nežiji v jeskyni a neodmítám technologii (právě ona mi vydala tuto knihu), ale nevidím v ní nejvyšší vrchol civilizace ani podmínku pravého lidského pokroku.

Nejde také o to chtít „vítězství“ Ženského principu nad mužským, ani uvažovat o jakési „organizované něžné revoluci“, ale spíše

počítat se změnou, postupným vývojem zevnitř. Když na všech sociálních úrovních, včetně „rozhodujících“, stále víc mužů a žen těchto hodnot dosáhne a začlení je do své osobní úrovně bez misionářského obracení, budou silně ovlivňovat celou společnost: olejová skvrna je účinnou taktikou. Musíme si uvědomit, že jsme všichni spoluodpovědní.

První cíl: všude v první řadě respektovat Život, počínaje životem vlastního těla, neznámého vesmíru, počínaje zdravím, za které „já“ jsem odpovědný; ale také respektováním života svých bližních a veškerého živočišného, rostlinného či mikrobiálního života, protože bez bakterií bychom zanikli. Ale, opakuj to, aby se změnil svět a vzkřísily staré hodnoty Ženského principu, musíme nejdříve vidět, myslet a jednat jinak na osobní úrovni.

Není příliš pozdě? Jen v mém malinkém vesmíru, v zahradě, která není velká, se hromadí temná znamení. Je květen. Poprvé je severské nebe modré a jaro prozařuje přírodu. Mohu se doopravdy radovat, když vlaštovky opustily tuto oblast, když nenajdete jediného chrousta, když v rybníku už nekuňkají žáby? Nezapomínám na to, že v zadní části zahrady před třemi roky uschl starý jilm, stejně jako všechny jilmy v sousedství.

Včera na procházce lesem, na který se nyní dívám z okna, jsem se smutkem v srdci viděl stovky buků prožívat své poslední jaro: les zabítý znečištěním pozvolna tiše umírá. Snad také naposled rozkvétají naše rododendrony. V Anglii je vykopávají a na těch v zahradě již černají pupence. Otázka: Co odumře potom? Uvědomuji si, že to vše se událo před mým zrakem za necelých deset let, ale rovněž, že se to děje na planetární úrovni, zejména urychleným mizením amazonského pralesa.

Ledaže by člověk, prohnitý zevnitř, který byl stvořen v Ráji a který snad pojde na hromadě odpadků, jimiž pokryl svou modrou ex-planetu, zpustošenou moderní „civilizací“, ji zachránil drastickým a bezprostředním obratem.

Není už čas se ptát jako guru Natarádža, zda je třeba nebo ne zachránit tuto zhoubnou civilizaci, ale poznat, zda je ještě možné zachránit lidstvo a přírodu před nastávající katastrofou.

Lze ještě doufat? Snad. Předcházející nenápadné, ale reálné znaky ukazují, že nový věk by se ještě mohl včas objevit. Proto je nutné, aby si žena uvědomila *svou hodnotu*, stejně jako hodnoty *svého* génia a svou váhu ve společnosti a změnila svět. Ne-li, můžeme se pouze zeptat, zda přežije někdo, kdo plivne na naše hroby.

Když jsem odhaloval zhoubné následky patriarchátu, myslil jsem si, že v očích ostatních mužů budu považován za zběha. Ale nestalo se tak, a slova Ernesta Bornemana mám za svá: „Jestliže jako muž píše tuto knihu, jež poskytne ženám nástroj, který jim dovolí svrhnout nadvládu mého vlastního pohlaví, dělám to proto, že nevidím jiný prostředek, jak muže osvobodit.“

Zatím, protože v Železném věku se může přihodit cokoli, tato představa, ale *zejména tantrická praxe*, umožní prozíravým ženám a mužům začlenit kult Ženského principu do svého každodenního života a s nadějí v lepší budoucnost přežít pohodlný úpadek moderního světa.

Budoucnost tantry na Západě

Když řeknu, že tantra vyhovuje našemu modernímu Západu, troufám se vsadit, že vás to asi nepřekvapí. Proto na závěr této knihy uvádím

Wendel Charlese Beána, který uzavírá svou (výjimečnou) knihu *Myth, Cult and Symbols in Shakta Hinduism* těmito řádky:

„Konečný význam této studie spočívá v teoretických a praktických vývodech pro ostatní, mimo Indii, stejně jako v *možnosti* dát novou hodnotu teologické symbolice Nejvyšší skutečnosti a úloze lidských rozmnožovacích schopností (to je sexualitě).

Není nutné v tom vidět romantickou výzvu nebo pobízení k rozporné perspektivě sexuální volnosti, i když je možné, že i v Indii nejzákladnější aspekty Levé cesty naprosto zmizely. Důležité je, že uctívání bohyně dovoluje začlenit aspekty lidského života do celku, který v sobě obsahuje uskutečnění *rovnováhy* vzhledem k všeobecnému rozšíření, často připomínanému, že panteistické

struktury vedou k zrcadlení sociálně-politických struktur. V jiné civilizaci než indické může tato možnost přesto mít zdravé důsledky.

Existuje zde navíc určitý vztah k modernímu hnutí za osvobození sexuální praxe tím spíše, že ovlivňuje osvobození žen považovaných spíše za sexuální *předměty* než za plnohodnotné osoby.

Někteří jedinci se mohou doslechnout o svědectví uctívačů bohyně (tantriků), i když určité tantrické myšlenky a formy se ukazují nepřizpůsobitelné modernímu světu, je to výslovně tento pohled, kterým se muž stejně jako žena mohou jeden pro druhého stát nedocenitelnými při vzájemném respektování své totožnosti, vlivu a činnosti *v tomto světě*, který má opravdu smysl.“

Jestliže tento styl, který odpovídá akademismu tohoto díla, působí trochu suchopárně, jeho závěr je velmi důležitý. W. C. Beane vyjádřil mé vlastní přesvědčení, že tantrická vize je nejen přizpůsobitelná modernímu Západu, ale že postupně, aniž by chtěla zakládat nějaké společnosti a osobitá hnutí, bude mít sociálně-politické odezvy lidským uvědomováním se a postupnou změnou hodnot.

Aniž se člověk zřekne náboženství, víry a kultury vlastního prostředí, může je tantra obnovit a zejména je „odpatriarchizovat“.

TEČKA – TO JE VŠE?

Život je podivný. Spřádá nahodilé okolnosti, nepředvídané události, náhodné příhody, kterým jsme se podrobili nebo ne, vše převrací bez řádu a zdánlivě bez logiky.

Takový máme dojem z jeho každodenního prožívání.

Potom se tato nesourodá změť podivuhodně a skoro náhle sbíhá k centrálnímu bodu, uspořádává se, má smysl. V mém případě tímto bodem byla tato kniha. Když se na vše dívám dnes, vše jako by od dětství už bylo naplánováno a mělo vyústit do tantrického pohledu a obsahu této knihy.

Tato kniha ve mně žije (abych neřekl, že „mě straší“) už dlouho, že ani nevím, kdy jsem na ni začal myslet, prožívat ji, sepisovat. A

přesto její poselství dává smysl celé minulosti včetně nevyhnutelných omylů mládí, včetně zkoušek, které na programu nechyběly! A které mi dovolily neztrácet naději v naši civilizaci.

Je také těžké najednou za touto knihou udělat tečku. Těkám mezi uf! a lítostí, že jsem nechal tolik aspektů tantry sotva nakousnutých, například kundalíní! Jednoho dne je však potřeba se zastavit, jinak by si ji všichni přátelé a přítelkyně, kterým jsem tuto knihu slíbil a kteří trpělivě čekali tolik let, nikdy nepřečetli...

Chtěli po mně dvě knihy, které bych vydal postupně.

Byl jsem proti tomu. Rozhodl jsem se nepublikovat jednu knihu o teorii a potom druhou o praktických technikách: teorie bez praxe má malou hodnotu a naopak. Dělán tedy závěrečnou tečku až teď.

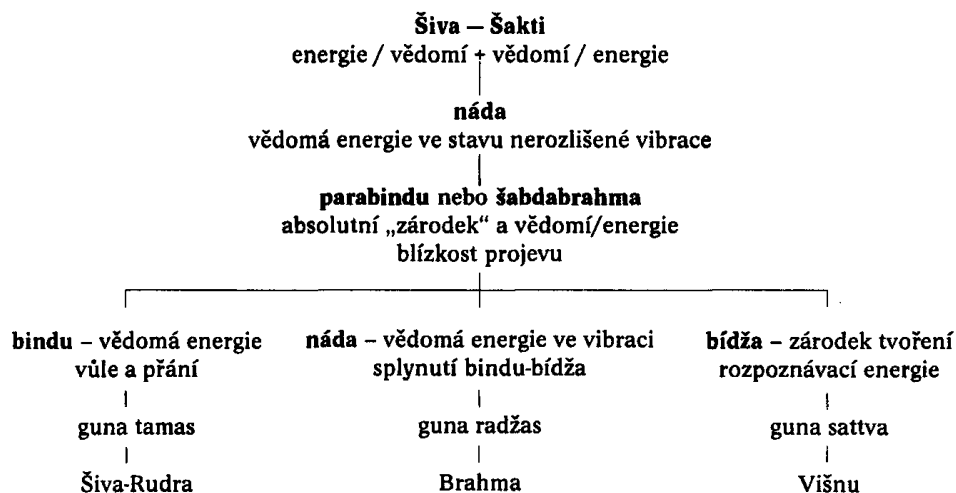
Červen 1988

8 DODATKY

TANTRICKÁ FILOZOFIE – PANORAMATICKÝ PŘEHLED

Tantrikové jsou především praktičtí, málo náchylní k sterilním spekulacím, proto tato práce chtěla zejména ukázat základní myšlenky tantry, abyste intuitivně pocítili její pohled na svět. Netoužila po tom být filozofickým pojednáním.

V průběhu tisíciletí se tantra nicméně vyhranila v souvislý myšlenkový systém. Pro ty, kdo se zajímají o tantrickou filozofii, dodávám v krátkosti obsah, který je založen na Šáradatilakatanře:

V absolutně nerozlišeném bytí se nejdříve probouzí vědomá energie, která je také Matkou světa. Tato nejvyšší Šakti neoddělitelná od Šivy se stává tvořivou kosmickou vibrací nazývanou náda („Na počátku bylo slovo“ i big bang?). Tato nerozlišená vibrace se upevňuje a dosahuje projevu, jenž se nazývá parabindu, nejvyšší zárodek.

Když se tato univerzální vibrace stala vědomou, vytváří nekonečnou rozmanitost forem. V tomto jedinci, parabindu, někdy nazývaném **šabdabrahma**, je nejvyšší životní energie (kundaliní).

Od tohoto prvopočátečního vědomí – šabdabrahma, když se vědomá kosmická energie rozbouří tak, že se stává potenciálně tvořivou, objevuje se **Mahat**, projevená kosmická inteligence, ze které se vyvíjí **ahamkára**, projevení kosmického Já, z něhož potom vznikají všechny předměty a bytosti tohoto vesmíru.

Z toho vyplývá, že v tantrickém myšlení stejně jako v indickém obecně mají všechny předměty a bytosti stejný původ a povahu, liší se pouze stupněm soudržnosti, hutnosti a uspořádáním. Všechny jemné projevy energie se rozvětvují do pěti prvků, **tanmáter**, které hrají základní roli při obřadu 5-M a čakrapúđži.

Mezi těmito elementy se zvuk považuje za nejjemnější, protože je pouze pulsací energie, která vytváří prostor, **ákášu**, sídlo všech vibrací. My si myslíme, že prostor byl před stvořením. S klesající subtilností potom vzniká hmat, zdroj veškerého smyslového vnímání, dále jemný vzduch, **váju**, životní princip, který v hutném těle udržuje život.

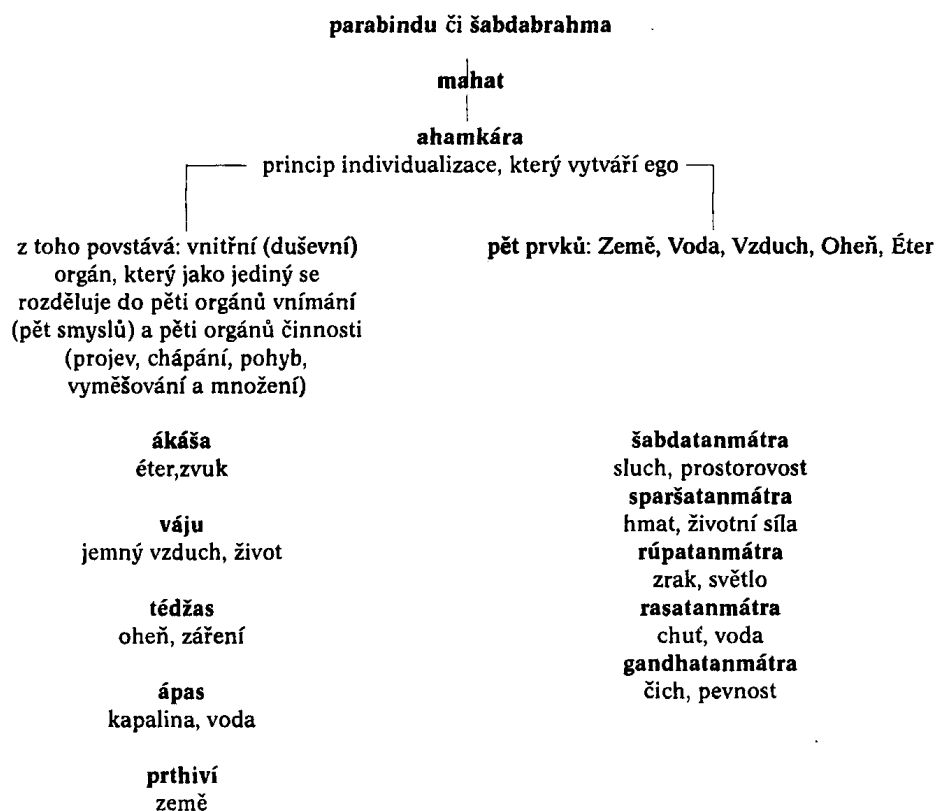
Potom se projevuje princip jasu, **tédžas** či vyzařující energie, která na úrovni zhutnění vytváří oheň, teplo, světlo. Následuje princip kapalnosti, prvek Voda, **ápas**, a nakonec prvek nejhnutnější, Země, **prthiví** či **kšiti**. Každému prvku odpovídá jedno smyslové vnímání ve spojení s patřičnými orgány.

To, co chápeme jako „konec světa“, je v tantrickém myšlení návratem či obratem projevu, velkým rozkladem, **mahápralajou**. Nastává potom postupné pohlcování projeveného vesmíru v opačném smyslu jeho vývoje, až existuje pouze Prvotní příčina, kosmický Šiva-Šakti, a čeká se na další cyklus projevu. Pro nás smrt znamená konec života nebo označuje jeho nepřítomnost, pro tantru je smrt procesem, který plyne v opačném smyslu zrození a početí.

Poznamenávám, že většina tantrických představ pochází z dob předárijských a je počátkem sánkhjové a védátské filozofie.

Přehledný obrázek na další stránce je sám o sobě zjednodušený pro lepší pochopení. Čtenáři, kteří se zajímají o indické myšlení, najdou mnoho knih dostatečně jasných a srozumitelných také Západanům.

Všechny jsou původní a úplné. Mezi nimi figuruje na prvním místě Les philosophies de l'Inde od profesora Zimmera.

SLOVNÍK

- abhajamudra* – ochraňující gesto
- abhačára* – magie, zařikávání, obřady (zejména černé magie)
- abhinavagupta* – vznešený tantrický Šakta (7.stupeň), zejména v rukopisech Šaivágam
- abhišéka* – obřad bráhmanského zasvěcení *ácárja* – rádce, učitel, synonymum pro gurua
- adhikára* – označení pro tantrické zasvěcení a praktické provádění
- ádjašakti* – zbožněná prvopočáteční energie

ágama – to, co je sestoupeno, tradiční nevédské rukopisy, zejména sekt šivaistů, šáktágamy – tantrické texty

Aghóra – Šiva ve své hrozné podobě, zejména uctíváný na jihu Indie

Agni – védský bůh ohně

agnihótra – védská oběť ohně

ahamkára – v sámkhji princip ega

ájurvéd – z ájus – život a véd – věda, tradiční indická medicína tantrického původu

ákáša – to, co proniká vším, prostor, prvek Éter *akula* – aspekt Šivy v Šakti

Amba – Matka, jedno ze jmen Durgy

ambika – bohyně-matka hinduistického pantheonu

ánanda – nejvyšší blaženost

añdžalimudra – gesto uctívání, spojené dlaně před hrudí

apána – jedna z možností životní energie vykonávající vyměšování

amrta – nesmrtelnost

apsarasy – nebeské nymfy, duše vod, v hinduistické mytologii odpovídají germánským valkyrám

ásana – doslova sídlo, trůn, jóginský postoj, poloha, v tantré poloha pro maithunu

ášram – poustevna, etapa života

asura – démon, nepřítel dévů (Árijců)

ášvamédha – oběť koně

Atharvavéd – čtvrtý véd s magickými formulkami

átman – esence nebo princip života, v širším smyslu duše člověka, v tomto případě nepatrná a spojená s džívátmanem

bhaga – lůno

Bháirava – Hrůzostrašný, jedna z forem Rudry-Šivy

Bháiraví – Hrůzostrašná, hrozný aspekt Šakti, je to skrytá síla smrti, která působí v živých bytostech od jejich početí

bhakti – od bhadž – zbožnost, uctívání, láska, jedna z cest jógy

bhanga – indické jméno pro hašíš buď kouřený, nebo vyluhovaný

bháviní – jiné jméno pro dévadásí

bhóga – rozkoš
bhúta – hmotný prvek
bídžd – zárodečná mantra tvořená jedinou slabikou, spermie
bindu – jemná energie umístěná v múládháračakře, kterou potom jógin vede nahoru sušumnou, v ádžňáčakře ji vnímá jako světlo, označuje rovněž bod
Brahma – v hinduistické trojici Stvořitel
brahma – nezpůsobená příčina, absolutno
brahmáčárin – v bráhmanském systému mladý svobodný žák, jedna z etap života *bráhman* – hinduistický kněz
buddhi – v sámkhji lidský rozum

čakra – kolo, kruh, disk, středisko, centrum jemné psycho-fyziologické energie
Čandálové – Nedotknutelní, mimokastovní, nejsou v hinduismu považováni za lidské bytosti
čandra – měsíc, luna, zosobněná bohyně
čandrakála – srpek měsíce na koruně bohyně
čičhakti – princip vědomí
Činnamastí– tantrická bohyně s rozříznutou hlavou

Dákiní– démonické ženské bytosti živící se syrovým masem, v Nepálu velice populární zejména v tantrickém buddhismu
daklinamárge – tantrická cesta Pravé ruky, védská, bez konkrétního sexuálního spojení
damaru – bubínek ve tvaru přesýpacích hodin nebo dvou opačných kuželů, znak lingam-u-jóni a tvořivé síly Šivy
Dásjuové – jméno, které dali dobyvační Árjové domorodým kmenům, jimiž opovrhovali
déva – zářící bytost, védské božstvo, ztělesnění přírodních jevů a sil
dévadásí– služebnice boží, chrámové tanečnice – prostitutky, zejména na jihu Indie, navíc prokazovaly „přízeň“ bráhmanům a naplňovaly pokladnice chrámů
déví – ženská podoba dévy

dhjána – meditace o vybraném božstvu při kontrole smyslových orgánů

dharma – povinnost, zákon, zvyk

dhjánajóga – v tantrismu proces soustředění se na vzestup kundaliní

díkša – védské rituální zasvěcení

Drávidové – etnická skupina s tmavou kůží a podlouhlou lebkou, obývající valnou část Indie alespoň tisíc let před árijskou invazí, byli to stvořitelé harappské civilizace

Durga – tantrická bohyně, zejména kultu Šakta, aspekt bohyně-matky, přizpůsobená Áriji, obávaná bojechtivá bohyně

dúti – ženská partnerka při tantrickém obřadu

džáti – sociální statut založený na rase a zrození

džívašakti – jiné jméno pro kundaliní, životní energie oživující tělo

džívátman – individuální duše

džňánajóga či *džňánamárga* – spekulativní, filozofická jóga

Ganapati – viz Ganéša

Ganéša – bůh moudrosti se sloní hlavou, Šivův syn

Garuda – mytický orel

gópí – doslova cowgirl, pastýřka

grhavadhúti – tantrický adept vedoucí normální rodinný život

guru – instruktor, učitel, ten, kdo zasvěcuje

hamsa – mantra spojující ham na nádech a sa na výdech

ida – lunární nádí vycházející z levé nosní dírky, v širším smyslu levá nosní dírka

Indra – ochranný bůh Árijů, král bohů, ničící nepřátelské pevnosti a masakrující Dásje, jeho zbraní je blesk

jógin – mužský adept jógy

jóginí – ženská adeptka jógy, bohyně

jóni – ženský pohlavní orgán spojený s lingamem

juga – čtyři éry nebo věky, žijeme nyní v Železném věku –
kalijuze, která skončí destrukcí nebo velkým zánikem světa
juganaddha – mužský princip spojený s ženským principem, časté
téma buddhistického tantrického umění, v tibetštině
jab-jum

kalanjása – vnímání božství v různých částech těla tantrické
partnerky

kalaša – urna, amfora, neodmyslitelný prvek tantrické púdži,
symbol univerzální dělohy, archetyp ženskosti

kála – čas

Kálí– jedno ze jmen Šivovy manželky, ohavná bytost se čtyřmi
pažemi, tesáky místo zubů, ničící vše včetně času

Káma – bůh lásky

kámakala – sexuální akt, v tantře maithuna, kde se vyrovnává
statický a dynamický aspekt Šivovy energie

kanda – výchozí bod (vejčitý) všech nádí umístěných v perineu
karman – veškerá činnost

karmajóga – jóga činnosti

khéčari– jóginská technika spočívající v postupném nařezávání
uzdičky jazyka dovolující jeho polknutím zablokovat hlasivkovou
štěrbinu, v tantře slouží k ovládnutí ejakulace

Kršna – bůh černé barvy, milenec všech gópí, předmět eroticko-
náboženského kultu

kula – rodina, klan, tantrický guru a jeho žáci tvoří gurukulu –
guruovu rodinu

kumáripúdža – obřad, kdy je uctívána panna představující bohyni
kumbha – rituální hliněná nádoba, zadržuje-li jógin vzduch v plných
plicích jako v hliněné nádobě, potom jde o kumbhaka

kundaliní– latentní (neprobuzená) tajemná energie umístěná v
múládháračakře, která je symbolizována spícím hadem tři a půlkrát
obtočeným okolo lingam, její probuzení je jeden z cílů tantrické
jógy

lata – partnerka při tantrickém obřadu

lingam – znak, každý znak označující tvořivou energii Šivy spojeného s Šakti, mužský pohlavní orgán (tedy nutně v erekci) zasunutý v jóni

madja – odrůda vína používaného při obřadu **5-M**

Mahádéva – od *maha* – velký, Velký bůh, Šiva

Mahádéví – Velká bohyně, Šakti

mahápralaja – konec světa

Mahat – v sámkhji kategorie představující kosmickou inteligenci odvozenou od prakrti

maithuna – sexuální akt, milování

Makara – Bohyně, sanskrtské písmeno „M“ vyslovované *ma*

mámsa – maso, jeden prvek **5-M**

mañas – mysl, duševno (vnímání, intelekt, pochopení atd.)

mandála – kruh vytvořený adepty při čakrapúdži, ve středu s dvojicí, která řídí obřad, symbolizuje rozvinutí kosmu, diagram složitěho oběhu

mantra – zvuk, magická formule, zařikávání mající sílu

Manu – „Adam“ Árijů, rovněž zákonodárce „Manuových zákonů“

Mánavadharmašástry

márga – cesta, dráha, trať, postup

máta – matka, luna

matsja – ryba, jeden z prvků **5-M**

mája – kosmická síla, projekce forem, hmotná příčina stvoření, schopnost zahalovat realitu, v širším smyslu iluze

mithuna – lidská nebo živočišná dvojice

mléčča – cizinec, barbar, opovržlivá přezdívka, kterou dali Árijci všem ostatním národům *mudra* – ruka, rituální gesto, někdy partner při tantrickém obřadu **5-M**, obiloviny nebo rostlinná afrodisiaka

mukhalinga – lingam spojený s jednou nebo několika tvářemi Šivy

mula – kořen

múládháračakra – kořenová čakra umístěná v perineu

nábhi – pupek, střed

náda – zvuk nebo zvuková vibrace, základní aspekt tantry
nádí – řeka, proud, v jemné jóginské anatomii kanálek pránické energie
nága – had, falický symbol
Nandin – ten, kdo je šťastný, býk, symbol síly, mužnosti a plodnosti, dopravní zvíře Šivy, hlídá posvátná šivaistická místa a chrámy
Natarádža – Král tance, Šiva
natí – tanečnice
nátja – tanec
nirvána – vyhasnutí, vyvanutí, v buddhismu vyhasnutí všech přání
njása – jeden aspekt tantrického rituálu, ve kterém se dotykem nebo duševní projekcí umístíme do energií nebo bohyň v různých částech těla

óm – posvátná slabika představující původní vibraci

padma – lotos
padmāsana – poloha lotosu, ásana pro maithunu
pañča – pět
pañčamakara – název pro obřad **5-M**
pañčašakti – jedna z pěti velkých šakti: matka, sestra, dcera, vnučka a žena gurua
parakíja – partnerka při obřadu, jiná než vlastní žena adepta
Párvatí – Šivova manželka
Pašupati – Pán zvířat, jeden z titulů Šivy
Patañđžali – autor Jógasúter
pingala – sluneční nádí začínající v pravé nosní dírce
prákša – statický aspekt nejvyšší reality
prakrti – ženský tvořivý princip, příroda, země
pralaja – zánik, splynutí,
prána – kosmická životní energie
pranava – jiné pojmenování óm
pránájáma – jóginské techniky pro kontrolu životních energií, zejména pomocí dechových technik

púdža – projev úcty, kult květin, toto slovo chybí v indoevropských jazycích, je drávidského a tantrického původu
purány – sbírky starých sanskrtských vyprávění

puruša – člověk, lidstvo
purušamédha – lidská oběť

Rádha – krásná manželka Kršny, tantrický symbol nekonečné smyslné lásky

rága – hudební forma indické hudby

rádžajóga – psychická jóga podle Pataňžalioho súter, v tantrismu rétas s radžasem

rasa – elixír, pocit, intenzivní emoční lpění mezi Šivou a Šakti

Rati – tantrická bohyně, jméno ženské energie (sexuálního podráždění), když šakti vnímá šivu, její rati se oživuje

rétas – příliv, proud, spermie, mísí se s radžasem (ženskou tekutinou) při sexuálním spojení

Rgvéd – nejstarší ze čtyř véd

rší – ten, kdo vidí, mudrc, zřec

Rudra – Řvoun, védský bůh vichřice, bouře, asimilovaný se Šivou, který se pak připojil k védskému pantheonu

sádhaka – žák praktikující jóginskou nebo tantrickou disciplínu

sádhana – disciplína, jóginské cvičení, v tantrismu rituální sexuální spojení

samarasa – sdílená rozkoš, tantrické spojení se zadržným dechem a bez ejakulace

sahadžólí – ženský ekvivalent vadžrólí, kontrola vaginálního svalstva

samádhi – konečná etapa rádžajógy

sámkhja – ortodoxní hinduistický filozofický systém odvozený od tantrismu

samsára – kruh postupných znovuzrození

samskára – zbytkový zárodek činnosti

sannjásin – asketa, který se zřekl světa, jeden z ášramů života

Satí – ctnostná žena, ideální a věrná manželka, podle patriarchálních kánonů bráhmanismu se má vdova vrhnout do

plamenů pohřební hranice, která spaluje manžela, nemá mužský ekvivalent, první Šivova manželka

siddhi – úspěch, dokonalost, v širším smyslu neobyčejná schopnost získaná jóginskou disciplínou

sóma – mystická rostlina, ze které se vymačkával omamný nápoj, jež hojně pili árijští bohové

sukha – radost, štěstí

sukhásana – v tantře pozice pro maithunu

sútra – doslova nit, v širším smyslu aforismus

śáiva – mající rys Šivy

śákta – kult ženské energie, šaktismus, kult Šakti

Šakti – ženská tvořivá energie ve svém kosmickém aspektu, právě ona nechává Šivu „žít“, bez ní je pouze „šava“

šava – mrtvola

šavasádhana – tantrický rituál v přítomnosti lidské mrtvoly

šišna – penis

šišnadéva – falus, zbožnělý penis, potupné označení pro Drávidy jako „uctívače penisu“

šišja – žák

Šiva – Červený, ten, kdo je dobrý prorok, skutečné jméno Šivy je tak posvátné, že nikdy nesmí být vysloveno

šríčakra – hlavní jantra tantrismu, představuje jóni

šruti – to, co bylo slyšeno a předáno ústně, tradice

šukra – spermie

tamas – nevědomost, lhostejnost

tándava – kosmický tanec Šivy

Túra – původní bohyně (Matka Indie), jejíž jméno doslova znamená hvězda, tantrická bohyně homologická s Šakti

tattva – jemný prvek, součást tantrického obřadu

Trika – šivaistický systém v Kašmíru

trikóna – trojúhelník, jóni

trišúla – Šivův trojzubec, symbolizuje triádu ida, pingala, sušumna

upanišady – esoterické nauky o tajné moudrosti, většinou ve formě podobenství a vyprávění

vadžra – blesk, diamant, mužský pohlavní orgán

vadžrólí– tantrická technika dovolující nasávat kapaliny vadžrou

váišnava – kult Višnu

vámačárin – tantrik řídící se Levou cestou, která obsahuje rituální sexuální spojení konkrétně uskutečňované

varna – barva, třídy zrozené rasovým rozlišováním podle barvy kůže

véd – věda, vědění, označuje posvátné texty Árijů: Rgvéd – posvátné zpěvy, Sámavéd – posvátné zpěvy pro oběti, Jadžurvéd a Atharvavéd–magické a obětní formule obsahující mnoho z domorodé archaické magie, tantrická inspirace

védánta – konec véd, nedualistický filozofický systém

víra – hrdina, označuje některé árijské bohy, ale i Šivu, v tantrismu je víra žák, který překonal stadium pašu (zvířete), není již součástí stáda

vírja – energie, mužské sexuální podráždění, spermie, u ženy rati

Višnu – jeden z hinduistické božské trojice, uchovává to, co stvořil bůh Brahma

Vrtra – velitel drávidského vojska ochraňující důležitou přehradu, byl zabit Indrou, který „osvobodil vody“, tedy otevřel přehradu ničící vesnice a města, Árijové ho „zdémonizovali“ jako ztělesnění obstrukce a chaosu

Obsah

NELINEÁRNÍ.....	2
1	3
Z INDIE DO EVROPY	3
POMYSLNÁ CESTA.....	3
<i>Lóthal – mezinárodní přístav.....</i>	<i>8</i>
<i>Náboženství v Lóthalu a říši.....</i>	<i>13</i>
ZAPOMENUTÁ ATLANTIDA.....	14
<i>Dobře ukrytá mrtvola</i>	<i>17</i>
<i>Druhá agónie Atlantidy</i>	<i>18</i>
BAJKA O „DOBRÉM“ ÁRIJCI	20
<i>Podřezávači zvířat se stávají pány</i>	<i>23</i>
ÁRIJSKÝ PODVOD	25
<i>Lebky kulaté proti podlouhlým</i>	<i>28</i>
<i>Jsou Drávidové lid z alpsko-středomořské oblasti?</i>	<i>33</i>
<i>Alpsko-středomořská kontinuita.....</i>	<i>34</i>
<i>Pizarro! Řekl jste PIZARRO?</i>	<i>36</i>
Z INDIE DO EVROPY	38
TCHATAL-HÜYÜK PRVNÍ TANTRICKÉ MĚSTO	42
<i>Tantrický kult?</i>	<i>46</i>
<i>Symbolický kult?</i>	<i>48</i>
<i>Konec Tchatal-Hüyüku.....</i>	<i>49</i>
KASTY – VÝBUŠNÁ SMĚS	50
<i>Pečlivě udržovaný zmatek</i>	<i>52</i>
<i>Běda poraženým.....</i>	<i>53</i>
<i>Otisk palce, který zotročuje.....</i>	<i>57</i>
<i>Najárové a Nambudirové.....</i>	<i>59</i>
<i>Nečekaní obránci systému</i>	<i>61</i>
<i>Naprosté využití</i>	<i>62</i>
<i>Hle – tam je kořist</i>	<i>64</i>
<i>Poklady z Golkondy.....</i>	<i>67</i>
<i>Bráhmani</i>	<i>70</i>
<i>Šestá kasta: árijská žena.....</i>	<i>76</i>
SEXUÁLNĚ POSEDLÁ BRÁHMANSKÁ INDIE	82
2	89

TANTRICKÝ POHLED	89
DEFINOVAT TANTRU	89
VŠE, CO EXISTUJE ZDE, JE JINDE, CO NENÍ ZDE, NEEEXISTUJE NIKDE	90
<i>Celé mé tělo je vědomé</i>	92
<i>To není dogma.....</i>	95
<i>Je strom vědomý?</i>	100
<i>Giordano Bruno</i>	101
<i>Tantrická meditace: rozjímáme o naší matce, mořské vodě.....</i>	102
<i>Neutrální rozjímání.....</i>	103
<i>Velké podmanivé bohatství.....</i>	105
<i>K svítu měsíce.....</i>	106
<i>Slunce má dostaveníčko s lunou</i>	107
<i>Meditace o Životě</i>	108
ČAS SVĚTSKÝ, ČAS POSVÁTNÝ	110
<i>Čas lineární</i>	110
<i>Čas cyklický.....</i>	113
<i>Čas posvátný.....</i>	114
OVERMIND.....	118
<i>Od jednoho k násobku.....</i>	121
<i>Duše úlu.....</i>	123
<i>Psychologie davu</i>	128
<i>Podivná rodina.....</i>	133
<i>Vliv Orientu.....</i>	135
MOJE TĚLO – NEZNÁMÝ VESMÍR.....	137
<i>Moudrost těla</i>	141
<i>Vesmírné tělo je posvátné</i>	143
<i>Podivuhodný živý vesmír.....</i>	145
<i>Posvátná řeka</i>	150
SMRT – TO JE ŽIVOT	151
<i>Smrt – motor života</i>	153
<i>Z nesmrtelnosti by jednoho dne vznikla nuda</i>	154
<i>Příjemná přirozená smrt.....</i>	156
<i>Nahodilé úmrtí.....</i>	157
<i>Šavasádhana</i>	159

Smrt je abstrakcí.....	160
Chování při odchodu	162
Zákaz zesnutí	164
ŽENA – JEJÍ KULT A TAJEMSTVÍ.....	165
Každá žena je Šakti.....	166
ŽENA je vzácná	171
Bohyně – matka	174
Hodnoty Ženského principu	176
Změnit naše hodnoty	179
Tantra v každodenním životě.....	181
Neposkvrněné početí	183
ZASE TU JSOU... ČARODĚJNICE	184
TANTRA, ZOHAR A KABBALA	196
KOSMICKÁ SLUNEČNÍ KOUPEL	200
3	203
JINÝ POHLED NA SEX	203
KDYŽ SE SEX STÁVÁ PROBLÉMEM.....	203
Sex – nepřítel duchovního života?	206
PROVÁDĚT SEXUÁLNÍ VÝCHOVU	210
NAŠE DVOJÍ SEXUALITA	218
Ráj a peklo.....	219
Úplná extáze	222
Sjednocující kosmická zkušenost	224
ŽENA – EROTICKÁ ŠAMPIONKA.....	226
Jsme počati pro eros	231
Jednopohlavní hormon touhy.....	233
HOMOSEXUÁLOVÉ A TANTRA.....	235
O JÓNĚ JEN TO NEJLEPŠÍ.....	239
Jste seXY nebo seXX?	241
A kdyby neexistovali muži?.....	243
Vynalezněme proto muže!.....	243
MANTRA – ZAŘÍKÁVACÍ MAGIE	249
Na počátku byl... prvopočáteční zvuk	253
Mantra a dech	260
Dočasné zastavení dechu	263
JANTRA – PSYCHICKÉ DYNAMO	264

<i>Nejvyšší abstrakce</i>	265
<i>Bod – to je vše</i>	266
<i>Kruh a lotos</i>	269
<i>Kombinace do nekonečna</i>	271
<i>Nejvyšší jantra</i>	272
<i>Dost úplný celek</i>	274
4	275
MÝTY A SYMBOLY	275
JE NUTNÉ VĚŘIT V INDICKÉ BOHY?.....	275
<i>Père Noël – živý mýtus</i>	280
SYMBOLY ŽIVOTA.....	282
<i>Lingam – absolutní symbol</i>	284
<i>Lingam – definice</i>	292
ŠIVA – KARIÉRA JEDNOHO BOHA.....	295
<i>Šiva – božský tanečník</i>	299
<i>Definujme Šivův tanec</i>	302
ŠIVŮV MÝTUS A MODERNÍ VĚDA.....	304
<i>Natarádža a fyzik</i>	306
ŠAKTI – TVOŘIVÁ PŘÍRODA.....	308
<i>Nespočetné drávidské bohyně</i>	309
<i>Tantrická bohyně</i>	310
<i>Kálí, Kála, Kalkí</i>	311
<i>Věk Kálí – apokalyptická éra</i>	314
KAŽDÁ ŽENA JE BOHYNÍ.....	316
„NEBEZPEČNÁ“ CESTA.....	318
<i>Levá cesta</i>	320
MÝTUS O ANDROGYNOVI	321
5	324
TANTRICKÝ RITUÁL	324
CESTA ÚDOLÍM	324
<i>Rozdílná zkušenost</i>	324
<i>V praxi</i>	325
<i>Zkušenost „Carezza“</i>	327
<i>Maithuna – tantrické spojení</i>	330
<i>Rytmus maithuny</i>	332
ÁSANY PRO MAITHUNU	333

Purušájtásana	335
Upavištásana – sedící pozice.....	337
Upavištásana – asymetrická varianta	337
Upavištásana – varianta.....	339
Uttanabandhásana	339
Tirjakásana.....	340
Páršvapídítakásana – retrolaterální pozice	341
Džánudžugmásana – protilehlá pozice.....	342
RITUÁL MAITHUNY	345
Rituální trojúhelník.....	348
ASKEZE V ŠESTNÁCTI	349
Falešní zasvěcenci.....	357
ORGIE A MY.....	367
TANTRISMUS A PROMISKUITA.....	370
SYMBOLISMUS PĚTI MAKAR	373
Prvky: jejich skrytý smysl	375
Definovat tattvy.....	376
6	382
SEXUÁLNÍ MISTROVSTVÍ	382
MUŽSKÝ ORGASMUS	382
EREKCE – JEJÍ TAJEMSTVÍ A PROBLÉMY	386
U tantrické maithuny	389
EREKCE – PILÍŘ TANTRY	394
Cvičení.....	396
Múlabandha	397
Další kontrolní cvičení	398
Šourek a život.....	399
KONTROLA EJAKULACE	401
Cvičení.....	402
Od rozkoše k blaženosti.....	403
Předčasná ejakulace.....	409
Vadžrólí – absolutní zbraň	410
POSILOVAT SVALY JÓNI	415
Sahadióli – vaginální kontrola	416
Jak praktikovat múlabandhu	417
Posilovat svaly vagíny.....	418

<i>Manipulovat s předmětem.....</i>	419
<i>Vyplplat si vaginální kontrolu</i>	420
<i>Jako ruka gopí.....</i>	421
<i>Múlabandha vstoje</i>	422
<i>Húla húp</i>	423
<i>Antifrigidní sval</i>	424
<i>První cvičení.....</i>	426
<i>Silné a svalnaté hýždě</i>	426
<i>Útlá stehna.....</i>	427
<i>Cvičení ve dvojici</i>	428
<i>Perineum – strategická křižovatka</i>	428
7	430
TANTRA V NAŠÍ SPOLEČNOSTI.....	430
TANTRICKÉ ZASVĚCENÍ NA ZÁPADĚ	430
<i>Guru a žák</i>	431
<i>Řádně se zmýlit v guruovi</i>	433
OBŘAD PRO ZÁPAD	435
POSELSTVÍ GURUA NATARÁDŽI.....	439
<i>Zachránit civilizaci.....</i>	441
<i>Co potom dělat?</i>	443
<i>Budoucnost tantry na Západě.....</i>	449
TEČKA – TO JE VŠE?	450
8 DODATKY.....	451
TANTRICKÁ FILOZOFIE – PANORAMATICKÝ PŘEHLED	451
SLOVNÍK	454